

СТИЛВЪН КИНГ

КЛЕТКА

СТИВЪН КИНГ

КЛЕТКА

Превод: Адриан Лазаровски

chitanka.info

Следващото обаждане на вашия мобилен телефон може да бъде последното в живота ви. Онези, които приемат СИГНАЛА, скоро се превръщат в нещо нереално. И неопишимо жестоко.

Клейтън Ридъл, учител по рисуване от Мейн, току-що е получил от бостънско издателство много изгодно предложение за публикуване на негова книга с комикси. Той е на седмото небе от радост, но внезапно животът му се преобръща на триста и шейсет градуса. На първи октомври всички мобилни телефони по света зазвъняват едновременно. Независимо дали абонатът отговори на повикването или не, съдбата му се променя завинаги. Клейтън не притежава мобилен телефон и се опитва да оцелее сред хаоса — падат самолети, избухват експлозии, хора истерично пищят. Отново ли има масирано терористично нападение? Много скоро Клейтън разбира, че се случва нещо невиждано и нечувано. С още трима души той се опитва да направи всичко възможно да попречи на настъпването на апокалипсиса. Ненадейно се озовават в най-ранната епоха на човечеството, заобиколени са от хаос, кръвопролития и човешки орди, на които тепърва предстои да еволюират.

Изглежда, няма изход от кошмара. Но според Клейтън следите водят към Мейн. Дали това не е капан на смъртта? Дали той отново ще види малкия си син? Има ли изгледи за оцеляване?

Чък Верил редактира настоящата книга и свърши страхотна работа. Благодаря ти, Чък.

Робин Фърт направи задълбочени проучвания върху мобилните телефони и ме засипа с куп теории за онова, което може би се крие в дълбините на човешката психика. Добрата информация е от нея, а грешките в тълкуването ѝ са мои. Благодаря ти, Робин.

Съпругата ми прочете първия вариант на ръкописа и ме поощри. Благодаря ти, Таби.

Жителите на Бостън и тези от северната част на Нова Англия ще забележат, че съм си позволил известни географски волности. Какво да кажа? Литературният пейзаж не винаги съвпада с географския.

Доколкото ми е известно, ФАИС не е получила никакви средства за изграждането на резервни генератори за клетките на мобилните телефони, но съм длъжен да отбележа, че повечето ретранслаторни кули всъщност си имат резервни генератори в случай на срыв в електрозахранването.

С. К.

Стивън Кинг живее в Мейн със съпругата си, романистката Табита Кинг. Той не притежава мобилен телефон.

На Ричард Матисън и Джордж Ромеро^[1]

„То никога не отлага задоволяването на желанията си. То непрекъснато бива разяждано от напрежението на неосъществените си импулси.“

ЗИГМУНД ФРОЙД

„Човешката агресия е инстинктивна. Хората не са си създали никакви ритуализирани механизми за потискане на агресията, които да обезпечат оцеляването на вида им. Поради тази

причина човекът се смята за едно изключително опасно животно.“

КОНРАД
ЛОРЕНЦ^[2]

„А сега чуваш ли ме?“

ВЕРИЗОН^[3]

Засилена по кървавата си магистрала, цивилизацията се впусна в нови тъмни векове, при това със скорост, която и най-песимистично настроените футуристи не можеха да предвидят. Сякаш през цялото време светът бе чакал точно този момент. На първи октомври Господ си стоеше в небесата, стоковата борса бе заковала на 10,140 и повечето самолети се движеха по график (с изключение на тези, които излитаха и кацаха от Чикаго, но това едва ли изненадваше някого). Две седмици по-късно небето принадлежеше единствено на птиците, а стоковата борса беше само спомен. На първи ноември всички големи градове от Ню Йорк до Москва вече смърдяха до небесата и предишният свят си бе отишъл завинаги.

[1] Ричард Матисън — един от класиците на хоръра на ХХ век, автор на емблематични произведения като „Аз съм легенда“, „Смаляващият се човек“ и „Къщата от ада“; Джордж Ромеро — режисьор на култови филми на ужаса, сред които се открояват революционните за жанра „Нощта на живите мъртви“ (1968) и „Зората на мъртвите“ (1979). — Б. пр. ↑

[2] Австрийски учен, чиято книга „Пръстенът на цар Соломон“ предизвиква истинска революция в полето на етологията; носител на Нобелова награда. — Б. пр. ↑

[3] Един от най-големите мобилни и телефонни оператори в света; телевизионната реклама с прословутото изречение „А сега чуваш ли ме?“ е изключително популярна в САЩ. — Б. пр. ↑

СИГНАЛЪТ

1

Онова, което впоследствие стана известно като „Сигнала“, започна точно в три часа и три минути източно време на първи октомври следобед. Названието бе неточно, разбира се, ала само десет часа по-късно повечето специалисти, способни да го изтъкнат, вече бяха или мъртви, или умопобъркани. Самият термин нямаше кой знае какво значение. Важни бяха последствията.

В три следобед този ден един млад мъж без особено значение за историята вървеше — всъщност по-скоро подскачаше — по Бойлстън Стрийт в Бостън. Името му беше Клейтън Ридъл. Бодрата му стъпка се допълваше от изражението му на недвусмислено задоволство. В лявата му ръка се поклащаше една от онези големи художнически папки, които се затваряха от всички страни и се превръщаха в удобно куфарче, с което да пренасяш картините си, без да се намачкат. Пръстите на дясната му ръка пък стискаха шнура на кафяв пазарски плик, на който пишеше „Малки съкровища“, ако някой изобщо си направеше труда да прочете надписа.

Вътре в пликчето, търкаляйки се напред-назад, се намираще малък овален предмет. Подарък, навярно бихте казали вие, и щяхте да се окажете прави. Ако продължите в този ход на мисли, бихте предположили, че този млад мъж на име Клейтън Ридъл е искал да отбележи някоя малка (или може би не толкова малка) победа с едно малко съкровище и пак нямаше да сгрешите. Предметът в кафявия плик представляваше доста скъпичко стъклено преспание, в чийто център нежните пухчета от глухарчета създаваха ефирна сива мъгла. Беше го купил на връщане от хотел „Копли Скуеър“, докато вървеше към „Атлантик Авеню Ин“, където бе отседнал; бе потресен от деветдесет доларовия етикет, залепен за основата на преспанието, и още по-потресен от обстоятелството, че вече можеше да си позволи подобна покупка.

Направи огромно физическо усилие, за да се пресегне над щанда и да подаде кредитната си карта на продавача. Съмняваше се, че щеше да го стори, ако вземаше преспанието за себе си; навярно щеше да

измърмори нещо от сорта, че е променил решението си, и бързо да се изниже от магазина. Но не го купуваше за себе си, а за Шарън. Шарън си падаше по такива неща и явно все още си падаше и по него. „*Ще ми липсваш, скъпи*“ — беше му казала в деня, преди той да замине за Бостън. След всички гадости, които взаимно си бяха причинили през последната година, това наистина го трогна. Сега и той искаше да я трогне, ако това все още бе възможно. Преспапието беше мъничко (истинско малко съкровище), ала Клей бе сигурен, че Шарън ще се влюби в ефирните сиви пухчета, които танцуваха всеки път, когато го разклатиш — същинска джобна мъгла.

Вниманието му бе привлечено от звънчето на камиона за сладолед. Той бе паркиран между хотел „Четири сезона“ (по-голям дори от „Копли Скуеър“) и градския парк, който се простираше от другата страна на Бойлстън Стрийт и продължаваше още няколко преки. Отстрани на фургона с букви във всички цветове на дъгата пишеше „Мистър Софти“^[1], а под тях бяха нарисувани няколко сладоледени кофички.

Пред гишето за обслужване на клиенти бяха застанали три деца — те бяха оставили в краката си ученическите чанти и чакаха да получат бленуваните лакомства. Зад тях стоеше жена с официално сако и панталон, стиснала каишката на пухкав пудел, а най-отзад се бяха наредили две тийнейджърки с дънки с ниска талия и дигитални миниплейъри. За момента обаче слушалките висяха около вратовете им и момичетата си говореха — явно ставаше въпрос за нещо сериозно, защото не се кикотеха.

Клей застана зад тях и малката опашка набъбна с още един човек. Беше купил подарък за охладнялата си съпруга; на път за вкъщи щеше да се отбие в „Царството на комиксите“ и да купи на сина си новия брой на „Спайдърмен“, заслужаваше да вземе нещичко и за себе си, нали? Изгаряше от нетърпение да разкаже новините на Шарън, но трябваше да я чака да се прибере, което обичайно ставаше между три и четирийсет и пет и четири следобед. Мислеше да убие времето с обиколки на скромната си стая и разглеждане на съдържанието на папката си, ала ето, че „Мистър Софти“ му предлагаше добра алтернатива.

Продавачът подаде сладоледите на децата — два какаови и един огромен конус с шоколад и ванилия за пълничкото хлапе, което очевидно черпеше приятелите си. Докато то ровичкаше в задния джоб на провисналите си дънки, за да извади дребни, жената с пудела и бизнес костюма бръкна в дамската си чантичка, висяща на рамото ѝ, и извади мобилния си телефон — напоследък бизнес дамите по-скоро биха излезли без кредитните си карти, отколкото без клетъчните си

телефони, и отвори капачето му. В парка излязла куче и някой извика. Викът изобщо не приличаше на радостен възглас, но когато Клей се обърна, видя само няколко души, които се разхождаха съвсем спокойно, куче, захапало фризби, и пицно изобилие от озарена от слънцето зеленина с прохладни, приканващи сенки. Накратко, паркът изглеждаше като идеалното място, където човек, който току-що е продал първия си илюстриран роман — и продължението му, и то за солидна сума — да седне на някоя пейка и да се почерпи шоколадов сладолед.

Щом се обърна отново към камиона за сладолед, художникът видя, че трите деца с провисналите дънки вече ги няма и жената с бизнес костюма си поръчва мелба с яagodов сироп. Забеляза, че едната от тийнейджърките зад нея имаше мобилен телефон с цвят на мента, прикрепен на колана ѝ, а самата бизнес дама в момента говореше по своя. Той се замисли как този тип поведение, което навремето би се сметнало за недопустима проява на лошо възпитание — да, дори и когато ставаше дума за покупка на сладолед от напълно непознат човек, напоследък се бе превърнало в нещо напълно обичайно.

„Ами че сложи го в «Тъмния скиталец», скъпи“ — каза Шарън. Тази нейна версия, която той пазеше в съзнанието си, често се обаждаше и все намираще какво да каже. Това се отнасяше в пълна сила и за истинската Шарън — тя не пропускаше случай да му изтъкне мнението си, но поне не го правеше по клетъчния му телефон. Защо ли? Защото Клей нямаше такъв.

Миниатюрното зелено апаратче на тийнейджърката забръмча с началните звуци на мелодията за Лудата жаба, която Джони обожаваше — „Аксел Еф“ ли се казваше? Клей не можеше да си спомни, навярно защото я бе изхвърлил от съзнанието си. Собственичката на телефона отвори капачето му и попита:

— Бет? — Заслуша се, усмихна се и съобщи на спътничката си: — Бет е.

Приятелката ѝ се наведе към нея и двете се заслушаха в гласа от другата страна. Имаха почти еднакви прически, с които приличаха на феи (на Клей му изглеждаха досущ като героини от анимационните филмчета, които даваха в съботните утрини — като „Пауърпаф гърлс“^[2] например), и дългите им коси се вееха под ласките на следобедния бриз.

— Мади? — каза в същия миг жената с бизнес костюма. Пуделът ѝ бе приседнал на земята и съзерцаваше движението по Бойлстън Стрийт. Каишката му бе червена, отрупана с лъскави мъниста. От другата страна на улицата, пред входа на „Четири сезона“ някакъв портиер с кафява униформа — винаги ги обличаха в синьо или кафяво, махаше за такси. Открит туристически автобус, претъпкан с народ, се носеше бавно по улицата, а шофьорът боботеше в микрофона си нещо за исторически забележителности. Двете тийнейджърки продължаваха да стоят, приведени една към друга, и да слушат гласа на въпросната Бет от зеления мобилен телефон, като се споглеждаха от време на време, но не се кикотеха.

— Мади? Сега чуваш ли ме? Чуваш ли.

Жената с бизнес костюма вдигна ръката, в която държеше каишката на кучето си, и заби показалеца си (завършващ с дълъг червен маникюр) в лявото си ухо. Клей потръпна — нокътят като нищо можеше да пробие тъпанчето ѝ. Веднага си представи как я рисува — пуделът на каишка, бизнес костюма, модерната къса подстрижка и една тъничка струйка кръв, която се стича по врата ѝ. Туристическият автобус и портиерът пред хотела придаваха още по-голям реализъм на въображаемата картина.

— Мади, връзката прекъсва! Не те чувам! Просто исках да ти кажа, че си направих прическа в новия, прическа? ПРИ...

Продавачът от камиона на „Мистър Софти“ се наведе и ѝ подаде сладоледа — внушителен бял конус, чиято повърхност бе набраздена от тъмните струйки на шоколадов и ягодов сироп. Небръснатото му лице сякаш казваше, че е виждал подобни неща и преди, и Клей бе напълно сигурен в това. В парка някой извика и художникът отново погледна през рамо, опитвайки се да се убеди, че това наистина бе изблик на щастие. В три следобед, в такъв слънчев следобед като този, нямаше как възгласът да не бъде радостен. Нали? Бизнес дамата измърмори нещо неразбираемо на Мади и с привично движение затвори телефона си, след което го пусна в чантичката си. Сетне застина неподвижно, сякаш бе забравила какво върши или дори къде се намира.

— Четири и петдесет — каза мъжът с наболата брада, като продължаваше да държи мелбата. Клей имаше време да си помисли колко скъпо е всичко в големия град. Вероятно и жената си каза

същото, защото стоеше там и зяпаше сладоледената планина, сякаш никога преди не бе виждала подобно нещо.

От парка се чу поредният вик, само дето този път не звучеше като човешки, а приличаше на смесица от изплашено скимтене и болезнен вой. Клей се обърна да види какво става и зърна кучето, което тичаше с фризбито в устата си. Беше едър кафяв екземпляр, може би лабрадор — художникът не беше голям специалист по породите и когато трябваше да изобрази куче, взимаше някоя книга и прерисуваше илюстрацията. До него бе коленичил мъж с делови костюм, който бе приклецил главата на лабрадора в сгъвката на лакътя си и („Не, това, което виждам, не може да е истина“ — помисли си Клей) дъвчеше ухото му. Кучето скимтеше като обезумяло и се опитваше да се измъкне, ала стопанинът му го държеше здраво и продължаваше да гризе ухото му, докато най-накрая го откъсна. Лабрадорът нададе жалостив вой, който прозвуча досущ като човешки вик, и няколко патици от близкото езеро се вдигнаха във въздуха сред пърхане на крила и изплашено крякане.

— Раст! — изкрещя внезапно някой зад гърба на Клей. Думата можеше да е „педераст“, но впоследствие той щеше да се убеди, че е било само „раст“ — нищо повече от нечленоразделно звукосъчетание, израз на изригнала агресия.

Обърна се към камиона за сладолед тъкмо навреме, за да види как ръцете на деловата дама се стрелват към прозорчето на „Мистър Софти“. Пръстите ѝ сграбчиха бялата престилка на продавача, ала той светкавично се отдръпна, при което токчетата ѝ се отделиха за миг от тротоара и мъжът се изскубна от хватката ѝ. Клей видя петната от сладолед и сироп върху лявата ѝ китка в същия миг, в който високите ѝ токчета натракаха върху плочите и тя залитна, но в крайна сметка успя да запази равновесие. Непроницаемото ѝ изражение (което Клей наричаше „улично-безличната маска“) бе заменено от свирепа гримаса, която превърна очите ѝ в зловещи цепнатини и оголи зъбите ѝ. Горната и устна се беше обърнала, разкривайки розова плът, напомняща на вагина. Пуделът затича напърно по улицата, влачейки червената каишка подире си, но преди още да е преполовил разстоянието до отсрещния тротоар, черна лимузина връхлетя отгоре му и пухкавото пале се превърна в кървава пихтия.

„Горкото кутре сигурно вече джавка в кучешкия рай, преди да разбере, че е умряло“ — помисли си Клей. На някакво подсъзнателно ниво осъзнаваше, че е изпаднал в шок, ала това ни най-малко не променяше състоянието му. Стоеше неподвижно с папката в едната си ръка и кафявия плик в другата и със зяпнала уста наблюдаваше случващото се.

Някъде — може би в близост до ъгъла на Нюбъри Стрийт — нещо експлодира.

Двете тийнейджърки имаха почти едни и същи прически и еднакви миниплейъри, ала тази със зеления телефон бе блондинка, а приятелката ѝ беше брюнетка; изглеждаха досущ като русокоса и тъмнокоса феи. Русокосата изгърва мобилния си апарат на тротоара, където той се счупи с трясък, и сграбчи през кръста деловата дама. Клей предположи (доколкото мозъкът му бе способен на предположения тъкмо в този момент), че момичето просто се опитва да попречи на жената с бизнес костюма да се нахвърли отново върху продавача на сладолед или да се втурне на улицата след пудела си. Приятелката ѝ — тъмнокосата фея — се бе отдръпнала назад; изящните ѝ бели ръце бяха склучени на гърдите ѝ, а очите ѝ бяха разширени от потрес.

Клей захвърли нещата, които носеше, и пристъпи напред, за да помогне на тъмнокосата фея. На другата страна на улицата — виждаше какво се случва там само с периферното си зрение, някаква кола сви рязко и се качи на тротоара пред „Четири сезона“, принуждавайки портиера да отскочи встрани. Някой изпищя, ала преди Клей да помогне на кестенявата тийнейджърка, русокосата се стрелна напред и оголи зъби и ги заби във врата на деловата дама. От раната изригна кървав фонтан и блондинката наведе лице към него, сякаш искаше да се изкъпе под алената струя или дори да отпие от нея (художникът бе почти сигурен, че го направи), а междуременно ръцете ѝ разтърсваха бизнес дамата, сякаш бе парцалена кукла. Жената бе по-висока и навярно тежеше с двайсет килограма повече от момичето, но тийнейджърката я тресеше с такава сила, че главата ѝ се мяташе, а от разкъсаната ѝ артерия пръскаше още повече кръв. В същото време русокосата вирна оплисканото си в червено лице към кристално синьото октомврийско небе и нададе победоносен вой.

„Тази е луда — помисли си Клей. — Луда за връзване.“

В същия миг тъмнокосата изкрещя:

— Коя си ти? Какво става?

Щом чу гласа на приятелката си, блондинката светкавично завъртя глава по посока на звука и от острите кичури, надвиснали над челото ѝ, се разхвърча кръв. От дълбините на осеяните ѝ с алени капки орбити проблясваха очи, подобни на зловещи бели фенери. Брюнетката се обърна към Клей, в погледа ѝ се четеше смесица от изумление и ужас.

— Коя си ти? — повтори, след което добави: — Коя съм аз?

Русокосата фея пусна жената с официалния костюм — тя се строполи на тротоара (от разкъсаната ѝ сънна артерия още шуртеше алена кръв) и се нахвърли върху момичето, с което само до преди няколко минути бе споделяла своя мобилен телефон.

Художникът не се поколеба и за секунда. Ако не беше реагирал веднага, тъмнокосата щеше да лежи на земята със зейнало гърло като деловата дама. Ето защо Клей се наведе, грабна шнура на пазарския плик с надпис „Малки съкровища“ и замахна към главата на светлокосата тийнейджърка в мига, в който тя с протегнати ръце се мяташе към доскорошната си приятелка, а сгърчените ѝ като нокти на хищна птица пръсти зловещо се открояваха на фона на лазурносиньото небе. Ако пропуснеше...

Ала не пропусна. Стъкленото преспание на дъното на кафявия плик се стовари с глух звук върху темето на русокосата фея. Ръцете ѝ увиснаха — едната оплискана с кръв, а другата — все още чиста, и тялото ѝ застина за миг, преди да рухне на тротоара като пощенски чувал, натъпкан с писма.

— Какво става, мамка му? — извика човекът от „Мистър Софти“. Гласът му прозвуча необичайно високо; навярно шокът го бе направил тенор (за неизвестен период от време).

— Не знам — отвърна Клей. Сърцето му биеше като парен чук. — Веднага ми помогни — онази жена губи много кръв.

Някъде зад тях от Нюбъри Стрийт се дочу онзи кух трясък на метал в метал, който недвусмислено говореше за автомобилна катастрофа, придружен от викове и крясъци. Те бяха последвани от оглушителна експлозия, от която въздухът потрепери. Зад камиона на „Мистър Софти“ някаква кола, която криволичеше из трите платна на Бойлстън Стрийт, изскочи на тротоара, помете двама пешеходци и се

вряза в задната част на друг автомобил, паркиран пред „Четири сезона“. Ударът запрати първото возило право във въртящата се врата на хотела и то се вклини там с ужасен скърцащ звук. Клей не можеше да види дали някой се бе заклешил — пушекът, който се издигаше от радиатора на първата кола, закриваше вратите, — ала писъците на агония пораждаха във въображението му ужасяващи картини.

Продавачът от камиона за сладолед, който нямаше видимост в тази посока, се бе подал от прозорчето на гишето и се взираше в Клей.

— Какво става? — попита.

— Не знам — вдигна рамене художникът. — Няколко катастрофи. Ранени хора. Няма значение. Помогни ми, човече. — Коленичи до дамата с бизнес костюма в кръвта и парчетата от счупения телефон на русокосата фея.

— Както гледам, димът се издига над Нюбъри — отбеляза човекът от „Мистър Софти“, без да се осмели да напусне убежището на хладилния камион. — Нещо е гръмнало там. Нещо голямо. Може да са терористи.

— Сигурно — кимна Клей. — Сега ми помогни.

— КОЯ СЪМ АЗ? — внезапно изкрещя Тъмнокосата фея.

Художникът съвсем бе забравил за нея. Той вдигна поглед тъкмо навреме, за да види как момичето се плесва по челото с опакото на дланта си, след което се завърта бързо три пъти, заставайки почти на пръсти. Тази гледка пробуди спомена за едно стихотворение, което беше чел в часовете по литература в колежа: „Трижди опишете кръг около него.“ На Самюъл Коулридж ли беше? Брюнетката се олюля, след което, залитайки, хукна по тротоара право към една улична лампа. Не направи никакво усилие да я заобиколи и дори не протегна ръце, за да се предпази. Лицето ѝ се удари в металния стълб и тя отстъпи назад, олюлявайки се за момент, след което отново се засили към лампата.

— Спри веднага! — изкрещя ѝ Клей и се втурна към нея, ала се подхлъзна в кръвта на деловата дама и за малко да падне; в крайна сметка успя да запази равновесие и отново продължи, но само след миг се препъна в Русокосата фея и пак залитна.

Тъмнокосата тийнейджърка го погледна. Носът ѝ беше счупен и долната част на лицето ѝ бе плувнала в кръв. Над веждите ѝ се виждаше вертикален белег, който прорязваше челото ѝ като мълния в летен ден. Едното ѝ око бе хлътнало в орбитата си. Момичето отвори

уста, сякаш за да демонстрира как бе съсипала навярно скъпоструващия зъболекарски труд, и му се изсмя. Клей никога не забрави този смях.

После тя се обърна и побягна по тротоара, надавайки пронизителни писъци.

Зад него се чу изръмжаване на двигател, придружено от звънката мелодия на „Улица Сезам“. Клей се обърна и видя как камионът на „Мистър Софти“ се отдалечава от бордюра; в същото време един от прозорците на най-горния етаж на хотела се строши сред дъжд от стъклени парченца, които хвърляха бляскави отблясъци на фона на ясното октомврийско небе. В следващия момент от прозореца изхвъркна нечие тяло, което описа дъга в ясният есенен въздух и тупна тежко на асфалта пред „Четири сезона“. От входа на хотела се чуха още писъци. Писъци на ужас; писъци на болка.

— Не! — изкрещя Клей, докато тичаше след камиона за сладолед. — Ела и ми помогни! Трябва да ми помогнеш, копеле такова!

Шофьорът обаче не го удостои с отговор — вероятно не го чуваше заради силната музика. Клей помнеше добре думите на песничката от дните, когато още нямаше основания да вярва, че бракът му няма да продължи вечно. Тогава Джони седеше на малкото си синьо столче, стиснал купичката си за хранене, и всеки ден гледаше „Улица Сезам“.

Клей забеляза мъжа с деловия костюм, който тичаше като обезумял из парка и ревеше като див звяр, издавайки нечленоразделни звуци, а полите на палтото му се развяваха зад него като шлейф. Художникът го разпозна по рядката козя брадичка. Човекът се затича по Бойлстън Стрийт, отървавайки се на косъм от колите, но в крайна сметка стигна до отсрещния тротоар, без да спира да крещи и да размахва ръце. Сетне изчезна под сянката на платнения навес пред входа на „Четири сезона“ и се изгуби от поглед, но там сигурно се натъкна на други като него, защото нечленоразделните му крясъци внезапно се замениха от писъци на агония.

Клей се отказа от преследването на хладилния камион и се спря, стъпил с единия си крак на тротоара, а с другия — в канавката. Возилото с надписа „Мистър Софти“ премина в централното платно на Бойлстън Стрийт, а мелодията на „Улица Сезам“ продължаваше да

звучи от високоговорителите му. Клей тъкмо щеше да се обърне към лежащата в безсъзнание тийнейджърка и умиращата жена, когато в полезрението му изникна друг туристически автобус, който се носеше с главоломна скорост срещу движението и описваше протяжни зигзаги от единия до другия край на улицата. Пътниците бяха преbledнели от страх и умоляваха — някои дори крещяха — шофьора да спре, впили побелелите си кокалчета в стоманените парапети на возилото.

Внезапно някакъв мъж с анцуг сграбчи водача на автобуса изотзад и Клей чу още един от онези нечленоразделни викове, при това усилен през високоговорителите на туристическия автобус. Този път обаче не прозвуча като „Раст!“ — звукът бе доста по-гърлен, нещо като „Глъх!“ Тогава шофьорът на откритото возило забеляза камиона на „Мистър Софти“ (Клей бе абсолютно сигурен в това) и се насочи директно към него.

— О, Боже мили, не! — изпищя една жена, която седеше в предната част на автобуса, и докато гледаше как туристическото превозно средство се приближава стремително към хладилния камион, който бе поне пет пъти по-малък от него, Клей изведнъж се сети за победния парад, с който „Ред Сокс“ бяха отпразнували спечелването на Световната купа^[3].

Тогава всички играчи се бяха качили на един такъв автобус и махаха на екзалтираната публика по трибуните докато возилото обикаляше бавно стадиона под хладния есенен дъждец.

— Господи, не! — изкрещя отново жената, а някакъв мъж близо до Клей промълви смаяно:

— Исусе Христе!

Туристическият автобус връхлетя върху камиона за сладолед и го преобърна като детска играчка. Возилото на „Мистър Софти“ тежко падна на едната си страна и се понесе към парка, съпроводено от отвратително стържене и дъжд от искри. От високоговорителите му продължаваше да се чува звънливата мелодийка от „Улица Сезам“. Двете минувачки, които с разширени от изумление очи наблюдаваха случващото се, се хвърлиха настрани, за да не бъдат пометени от носещата се към тях грамада, и успяха да се изплъзнат на косъм. Хладилният камион се удари в бордюра и бе изхвърлен на тротоара, след което се заби в стабилната ограда от ковано желязо, заобикаляща

Бостънския парк, където най-накрая спря. Музиката изхълца два пъти и също замря.

Междувременно обезумелият тип, управляващ автобуса, бе изгубил окончателно и малкото контрол, който имаше над превозното средство. Продължи да лъкатуши на зиг-заг по Бойлстън Стрийт с товара си от ужасени и крещящи пътници и се качи на тротоара на около петдесет метра от мястото, където камионът на „Мистър Софти“ бе издал предсмъртния си звън, врязвайки се в тухлената фасада на едно елегантно магазинче за мебели, наречено „Ситилайтс“. Витрината се строши, а задницата на автобуса (на която пишеше „Господарка на залива“ с големи розови букви) се издигна поне на метър над асфалта. Инерцията заплашваше да го преобърне, ала масата му не го позволяваше. Каросерията остана няколко секунди във въздуха, след което се сгромоляса върху паважа, но предницата си остана забита в катурнатите канапета и скъпите кресла. Междувременно ужасените пътници се втурнаха панически напред и се изгубиха от погледа на Клей.

В същия миг се задейства алармата на магазина.

— Исусе Христе — дочу се отново същият благ глас, който се бе обадил преди малко. Художникът се обърна и видя нисичък мъж с оредяваща тъмна коса, тънки мустачки и очила с позлатени рамки. — Какво става, по дяволите?

— Не знам — промърмори Клей. Беше му трудно да говори. Много трудно. Трябваше да положи неимоверни усилия, за да изтика думите от устата си. Предполагаше, че това се дължи на шока. На отсрещната страна на улицата хората тичаха, опитвайки се да се отдалечат на колкото се може повече от „Четири сезона“ и катастрофирания автобус. Докато ги гледаше, двамина от тях се сблъскаха — турист и беглец от хотела, и се строполиха на тротоара. Клей се зачуди дали не е полудял и не халюцинира зад тапицираните стени на някоя лудница — например „Джунипър Хил“ в Огъста, — между инжекциите с торазин. — Човекът от сладоледения камион каза, че може да е дело на терористи.

— Не виждам никакви въоръжени типове — поклати глава нисичкият мъж с мустачките. — Нито пък хора с привързани за гърбовете им експлозиви.

Същото се отнасяше и за Клей, ала той виждаше кафявия плик с надпис „Малки съкровища“ и кръвта, която бликаше от разкъсаното гърло на жената с бизнес костюма. „Боже мой — помисли си той, — всичката тази кръв!“ Почти бе достигнала до папката му. Горедолу всичките му рисунки за „Тъмния скиталец“ бяха там (без десетинадванайсет) и мислите му се вкопчиха в тях. Обърна се и се втурна към тях, а мустакатият му спътник го последва. В същия миг се задейства втора аларма против крадци (или поне звучеше като аларма) и ниският мъж подскочи.

— Това е от хотела — рече Клей.

— Знам, но... Господи Боже мой. — Човекът бе видял жената с бизнес костюма, която лежеше в непрекъснато разширяваща се локва от магическата червена течност, задвижваща всичките ѝ механизми и чаркове. Откога ли лежеше там? От четири минути? А може би от две?

— Мъртва е — информира го Клей. — Почти съм сигурен. Това момиче... — Той посочи към Русокосата фея. — Тя го направи. Със зъбите си.

— Шегуваш се.

— Де да бях.

Някъде в горната част на Бойлстън Стрийт отекна още една експлозия. Двамата мъже се приведоха машинално и Клей осъзна, че долавя тръпчивия мирис на дим. Вдигна плика с надпис „Малки съкровища“ и папката с картините си и ги премести по-далеч от локвата кръв.

— Тези неща са мои — добави, чудейки се защо ли трябва да обяснява това на някакъв напълно непознат.

Мустакатият мъж, който бе облечен в костюм от туид (и изглеждаше доста елегантно в него, помисли си Клей), продължаваше да сезира в тялото на жената, която бе спряла за сладолед и бе изгубила първо кучето, сетне и живота си. Зад тях по тротоара минаха трима мъже, които се смееха гръмка и си подвикваха. Двамата бяха нахлупили бейзболни шапки с надписи „Ред Сокс“, обърнати с козирката назад, третият носеше голям кашон, притискайки го до гърдите си. На него със сини букви пишеше „Панасоник“. Той стъпи в кървавата локва и подире му се проточи червена диря, и приятелите му вървяха с бодра крачка към източната част на парка и Китайския квартал отвъд.

[1] Американска компания за продажба на сладолед в хладилни камиони, основана през 1956 година. — Б. пр. ↑

[2] Популярни анимационни героини, владеещи суперсили, създадени от Крейг Макракън. — Б. пр. ↑

[3] Титла, за която се борят победителите в Американската и Националната бейзболна лига. — Б. пр. ↑

Клей застана на едно коляно и използва ръката, с която не държеше папката си (след като видя младежа с големия кашон на „Панасоник“, страхът му да не изгуби картините нарасна), за да вдигне китката на Русокосата фея. Веднага напипа пулса ѝ. Беше бавен, но силен и равномерен. Това го изпълни с облекчение. Каквото и да бе направила, тя бе само едно дете и не му се искаше да мисли, че я е пребил до смърт с подаръка, който беше купил за жена си.

— Внимавай! Пази се! — извика внезапно niskият мъж с мустаците, но Клей нямаше никакво време да реагира. За щастие опасността не беше толкова близо. Возилото — един от онези големи спортни джипове, изведнъж свърна встрани и връхлетя върху железната ограда на парка на двайсетина метра от мястото, където се намираше художникът. Железните пръчки се огънаха под напора и бруталното настъпление спря едва когато предницата затъна в плиткото езерце.

Предната врата се отвори и от там изскочи млад мъж, който крещеше някакви неразбираеми фрази. Рухна на колене във водата, загреба с две шепи от нея и започна да пие (Клей се замисли за всичките патици, срали блажено в това езерце в продължение на години), сетне се изправи на крака и се изгуби сред дърветата, като не спираше да размахва ръце и да бърбори нечленоразделната си проповед.

— Трябва да помогнем на девойката — подвижна Клей на своя спътник. — Изгубила е съзнание, но това не означава, че не можем да я спасим.

— Според мен това, което трябва да направим, е да се разкараме от улицата, преди да са ни сгазили — рече мъжът с тънките мустачки и в същия момент, сякаш в потвърждение на думите му, някакво такси се блъсна в голяма черна лимузина недалеч от туристическия автобус. Виновникът за катастрофата бе лимузината, но таксито отнесе последствията — шофьорът на жълтия автомобил изхвъркна през

предното стъкло и се приземи на улицата, като размахваше окървавените си ръце и не спираше да крещи.

Естествено човекът с елегантния костюм беше прав. Пелената на шока бе замъглила съзнанието му, но не и дотам, че да не съзре мъдростта на предложението. Ако всичко бе някакъв терористичен акт, то не приличаше на нищо, за което беше чувал или чел преди. Най-доброто решение бе да се оттеглят на сигурно място, където да останат, докато ситуацията се изясни. Това навярно изискваше и намирането на телевизор. В никакъв случай обаче не му се искаше да оставя изпаднало в безсъзнание момиче на улицата, която се бе превърнала в същинска лудница. Всичките му инстинкти на цивилизован човек просто крещяха срещу това.

— Тръгвай — рече на спътника си, макар и с известна неохота. Изобщо не познаваше този човек, но онзи поне не ломотеше нечленоразделно и не размахваше ръце. Нито пък се опитваше да прегризе гърлото му. — Скрый се някъде, пък аз... — Не знаеше как да продължи.

— Ти какво? — попита мустакатият мъж, след което внезапно сви рамене и потрепери, когато поредната експлозия процепи въздуха. Клей имаше чувството, че взривът идва от задната част на хотела, и в следващия миг видя черния дим, протегнал отровните си пипала към синьото небе.

— Ще извикам ченгетата — заяви. — Тя има мобилен телефон. — Посочи жената с бизнес костюма, която лежеше мъртва сред езерце от собствената си кръв. — Видях я да говори по него преди, преди да започне тази гадост.

Замлъкна, опитвайки се да си спомни какво точно се бе случило преди всеобщата психоза, и си даде сметка, че погледът му се мести между мъртвата жена, припадналата тийнейджърка и парченцата от зеления телефон на Русокосата фея.

В същия миг въздухът потрепери от пронизителния вой на две сирени. Клей предположи, че едната е на полицейски автомобил, а другата на пожарни коли. Навярно, ако бе прекарал по-дълго време в града, щеше да направи безпогрешно разликата, ала работата бе там, че живееше в Кент Понд в Мейн и в момента би дал всичко на света, за да бъде там. Това, което се бе случило преди всички наоколо да се побъркат, беше, че дамата с бизнес костюма се бе обадила на

приятелката си Мади, за да ѝ каже за новата си прическа, а една от дружките на Русокосата фея (Бет, май се казваше Бет) я бе потърсила на зеленото ѝ мобилно телефонче. Тъмнокосата фея бе чула разговора, след което и трите бяха откачили.

„Не си мислиш, че...“

Някъде иззад тях отекна най-силната експлозия досега и Клей скочи на крака. С нисичкия мъж с костюма от туид изплашено се спогледаха, след което обърнаха глави към Китайския квартал и северните части на града. Не виждаха какво е причинило експлозията, ала над сградите в далечината бе надвиснал огромен облак от черен дим.

Полицейски автомобил и голяма пожарна кола с маркуч и стълба спряха пред входа на „Четири сезона“. Клей погледна нагоре тъкмо навреме, за да види как втори самоубиец полита от последния етаж на хотела, последван от други двама, които бяха избрали покрива за своя стартова площадка. Стори му се, че двамата яростно се карат за нещо, докато се носят към асфалта.

— Господи-мили-Боже, НЕ! — изкрещя една жена с продран от ужас глас. — О, НЕ, стига вече, НЕ! НЕ!

Първият от самоубийственото трио се стовари върху задния капак на полицейската кола, разплесквайки кръв и косми по ламарината. Другите двама се приземиха върху пожарната, чиято стълба тъкмо се издигаше. Пожарникарите се разбягаха като подплашени пъдпъдъци.

— НЕ! — изкрещя отново жената. — Стига! СТИГА! Мили БОЖЕ, стига толкова!

В същия миг обаче от петия или шестия етаж се хвърли някакво момиче, което се преметна във въздуха като акробатка и се стовари върху един полицай, причинявайки както своята, така и неговата гибел.

От северната част на града се дочу поредният страховит взрив — сякаш дяволът стреляше с пушка в преизподнята, и Клей отново погледна към мъжа с тънките мустачки, който тревожно го наблюдаваше. Към небето се издигна още повече дим и се впи в кристалната му синева с такава сила, че дори режещият вятър не можеше да го прогони.

— Отново използват самолети — промълви ниският мъж. — Мръсните копелета отново използват самолети.

И сякаш за да подчертае думите му, трета чудовищна експлозия разтърси югоизточната част на града.

— Но, там е летището. — Клей отново си даде сметка, че му е трудно не само да мисли, но и да говори. В съзнанието му изникна някакъв плосък виц: „Чухте ли за (тук попълвате вашата любима етническа група) терористи, които решили да омаломощят Америка, като започнали да взривяват летищата й?“

— И? — попита нетърпеливо мъжът с костюма от туид.

— Защо точно летището? — промърмори Клей. — Защо не небостъргача „Ханкок“ или „Пру“^[1]?

Мустакатият му спътник сви рамене:

— Не знам. Единственото, което знам, е, че искам да се махна колкото се може по-бързо от тази улица.

В този момент някаква групичка млади хора (мъже и жени) премина забързано покрай тях. Още с пристигането си. Клей беше забелязал, че Бостън има пълното основание да се нарече „градът на младежта“. Те поне не носеха никаква плячка и със сигурност не се смееха. Докато тичаха обаче, един от юношите извади мобилния си телефон и го доближи до ухото си.

Художникът погледна към отсрещния тротоар и видя, че до първата полицейска кола е спряла още една. Това означаваше, че в края на краищата няма нужда да използва телефона на дамата с официалния костюм. Можеше просто да прекоси Бойлстън Стрийт и да поговори с ченгетата, само дето не беше много сигурен дали наистина иска да пресече улицата. Дори и да го направеше, щяха ли полицаите да дойдат тук, за да хвърлят един поглед на припадналото момиче, при положение, че един Бог знаеше колко жертви имаше там! Докато гледаше към хотела, пожарникарите се прибраха ...

— О, Господи Исусе, виж го тоя! — възкликна приглушено спътникът му. Взираше се в западния край на Бойлстън Стрийт — в посоката, откъдето идваше и Клей, предвкусвайки мига, в който щеше да се обади на жена си, за да ѝ съобщи голямата новина. Дори бе решил как да започне: „Добри новини, скъпа — без значение как ще се развият нещата между нас, поне хлапето винаги ще има обувки.“ Тогава това му се бе сторило леко и забавно — също като в някогашните дни.

Нищо забавно обаче нямаше в мъжа, който сега приближаваше към тях. Пристъпваше бавно и спокойно, изглеждаше на около петдесет и носеше официални панталони, риза и вратовръзка. Почти, остатъци от риза и вратовръзка. Панталоните му бяха сиви, но бе абсолютно невъзможно да се определи цветът на останалата част от облеклото му, защото и ризата, и връзката му бяха оплискани с кръв. В дясната си ръка мъжът държеше нещо, което приличаше на касапски нож с острие, дълго близо половин метър. Клей имаше чувството, че е виждал някъде този нож — може би на витрината на магазинчето на име „Соул Кичън“, когато се връщаше от хотел „Копли Скуеър“. Редицата ножове, изложени на витрината („Шведска стомана“ — твърдеше гравиранията метална табелка пред тях), проблясваха под дискретното неоновото осветление, ала масивното острие в ръката на непознатия явно бе свършило доста работа след напускането на „Соул Кичън“, защото бе потъмняло от кръв.

Мъжът с разкъсаната риза размахваше ръце, докато неумолимо се приближаваше към тях, и респектиращото му оръжие описваше във въздуха смразяващи дъги. Той наруши схемата само веднъж — за да насочи ножа към себе си, и по разпарцаливената му риза бликна свежа струйка кръв. Щом ги забеляза, непознатият зарева като проповедник, изпаднал в религиозен транс от силата на божественото откровение, разкрило се пред него.

— Айлах! — изкрещя. — Ийлах-ейлах-а-баббалах наз! Абаббалах защо? А-бънналуу смирен? Каззалах! КаззалахКАН! Фой! Фой-фой бой! фой!

Свали ножа до височината на бедрото си и ръката му се стрелна назад. Клей, чиито зрителни възприятия бяха изключително развити, веднага разбра какво ще последва. Умопобърканият възнамеряваше да нанесе изкормващ удар отдолу нагоре, докато си вървеше спокойно по улицата в този прекрасен октомврийски следобед.

— Пази се! — изкрещя дребничкият мъж с мустачките, но той самият стоеше безучастно; нисичкият човечец с тънките мустачки, първият нормален човек, с когото Клейтън Ридъл бе разговарял, откакто бе започнало безумието, и който всъщност го беше заговорил пръв, за което се изискваше доста кураж предвид възникналите обстоятелства — бе застинал на мястото си, а очите му изглеждаха огромни зад стъклата в позлатени рамки. Художникът се запита дали

безумецът се бе насочил именно към дребния му спътник, защото изглеждаше по-лесна плячка. Ако беше така, значи господин Чужди езици не беше напълно откачен. Клей изведнъж почувства как страхът му отстъпва място на гняв — онзи гняв, който се надига у теб, когато видиш как някой побойник се нахвърля върху малчуганите в училищния двор.

— ВНИМАВАЙ! — почти простена niskият мъж с мустачките, ала продължи да стои неподвижно, докато гибелта се носеше към него, гибел от спретнато магазинче на име „Соул Кичън“, където без съмнение приемаха „Дайнърс Клъб“, „Виза“ и други кредитни карти, както и чекове.

Без да се замисли, Клей грабна папката си и я пъкна между стремително издигания се нож и новия си познат с костюма от туид. Острието премина през съдържанието на чантата му с глухо „хрясс“, но върхът му спря на десетина сантиметра от корема на мустакатия мъж. Случилото се най-накрая го накара да дойде на себе си и той се втурна към парка, надавайки викове за помощ.

Човекът с разкъсаната риза и вратовръзка — увисналите му бузи и двойната гуша издаваха, че балансът между добрата храна и физическите упражнения е бил сериозно нарушен преди няколко години, внезапно прекрати своя безсмислен монолог, а на лицето му се изписа искрена изненада, граничеща с изумление.

Клей, от своя страна, бе побеснял от гняв. Ножът бе преминал през всичките картини за неговия „Тъмен скиталец“ (за него винаги си бяха картини — никога рисунки или илюстрации) и онова глухо „хрясс“ сякаш бе пронизало най-съкровените кътчета на сърцето му. Това бе глупаво, при положение че имаше копия на всяка от тях, ала не променяше начина, по който се чувстваше в момента. Острието на безумеца бе проболо Вълшебника Джон (кръстен на собствения му син, естествено), Вещера Флак, Франк и Пазителите на реда, Сънливеца Джийн, Отровната Сали, Лили Астолет, Синята вещица и, разбира се, Рей Деймън — самият Тъмен скиталец. Всички те бяха рожби на собствената му фантазия, които живееха в пещерата на въображението му и можеха да го освободят от робството да преподава изобразително изкуство в дузина селски училища, чието географско разположение го принуждаваше да изминава хиляди километри всеки месец.

Клей беше почти сигурен, че ги чу как простенват, когато шведската стомана на откачения господин Двойна гуша ги изтръгна от невинния им сън.

Без изобщо да мисли за касапския нож (поне за момента), той тласна назад умопобъркания, използвайки папката си като щит. Тя се огъна като буквата „V“ около дългото острие и това го накара да побеснее още повече.

— Блет! — изрева човекът с изпокъсаната риза, докато се мъчеше да измъкне ножа си, но оръжието му се бе заклезило здраво между картините на Клейтън. — Блет ки-йам доу-рам каззалах а-баббалах!

— Ей сега ще ти фрасна един баббалах в шибания ти каззалах, копеле мръсно! — извика художникът и подложи крак на отстъпващия ненормалник. По-късно му хрумна, че тялото знае как да се бие, когато ножът опреше до кокала или по-точно, до картините му, както беше в неговия случай. Това е една от тайните, които тялото пази — като тичането, прескачането на планински поток, секса или смъртта, когато няма друг избор. Когато е подложено на изключителен стрес, то просто поема инициативата и прави това, което е необходимо, докато мозъкът стои безучастно и не може да направи нищо друго, освен да си подсвирква и да зяпа към небето. Или да съзерцава как огромен касапски нож от шведска стомана минава със съскащ звук през папката, която съпругата ти е подарила за двацет и осмия ти рожден ден.

Откачалката се препъна в крака на Клей, точно както тялото на Клей предполагаше, че ще стане, и падна възник на тротоара. Художникът застана над него, задъхан от притока на адреналин, като държеше чантата в двете си ръце, сякаш бе средновековен боец, прикриващ се зад щита си. Големият нож продължаваше да сгърчи от чантата с картините — изцапаното с кръв острие се подаваше от едната страна, а масивната дръжка — от другата.

Безумецът се опита да се изправи, но в същия миг новият приятел на Клей се втурна напред и го изрита с всичка сила във врата. На художника му направи впечатление, че дребният мъж плачеше — по бузите му се стичаха сълзи, а стъклата на очилата му се бяха замъглили. Господин Чужди езици падна върху асфалтовата настилка,

изплезил език, а от гърлото му се чу гъргорене, напомнящо неразбираемото му лomotене преди малко.

— Той се опита да ни убие! — проплака мустакатият. — Опитва се да ни убие.

— Да, да — отвърна Клей. Спомни си, че беше казал същото и на Джони, когато още му викаха Джони-Джий, и той бе доприпкал при тях с ожулени коленца и пронизителен рев: „Тече ми КРЪЪЪЪВ!“

Мъжът на тротоара (на когото му течеше много кръв) отново опита да се изправи, подпирайки се на ръце. Този път Клей се погрижи за него, като изрита единия му лакът и го просна пак на паважа. Ритникът му се бе сторил най-доброто решение за момента. Сетне сграбчи дръжката на ножа, потръпвайки при допира до полузасъхналата по нея кръв — сякаш пипаше желиралата се мазнина от пържен бекон, и дръпна. Острието измина няколко сантиметра, след което или заседна, или хлъзгавата дръжка просто се изплъзна от хватката на Клей. Той си представи как героите му мърморят недоволно сред мрака на папката и той самият изохка болезнено. Изведнъж се запита какво ли щеше да направи с ножа, ако го измъкнеше. Щеше ли да наръга психопата? Навярно преди няколко минути би го сторил, ала вече не.

— Добре ли си? — попита спътникът му. Гласът му трепереше и в него се долавяше искрено съчувствие, коетотрогна Клей, — Направи ли ти нещо? По едно време го закри от погледа ми и не можах да видя какво става. Не те е ранил, нали?

— Не — кимна художникът. — Нищо ми ня...

В този миг чудовищният тътен на най-страшната експлозия досега процепи въздуха и двамата потръпнаха. Идваше от север — навярно от летището „Лоугън“ или Бостънския залив.

Господин Двойна гуша използва момента, за да се надигне, и тъкмо се изправяше на крака, когато човекът с костюма от туид му приложи малко тромав, но ефективен страничен ритник, забивайки подметката си в парцаливата вратовръзка на безумеца. Лунатикът изрева и политна назад, но успя да сграбчи крака на мустакатия и навярно щеше да го повлече със себе си, ако Клей не бе хванал новия си познайник за раменете и не го бе дръпнал настрани.

— Той ми взе обувката! — извика спътникът му. Някъде зад тях се блъснаха още две коли. Чуха се още писъци и още аларми. Аларми

на коли и пожарни сирени, чийто пронизителен вой ехтеше в далечината. — Копелето отмъкна обув...

Изведнъж пред тях се появи някакъв полицай. Приклепна на коляно до гъргорещия лунатик и Клей предположи, че е от пазителите на реда, чиято кола бе спряла пред хотела от другата страна на улицата. Художникът почувства облекчение, съчетано с нещо като любов към ченгето. Все пак бе намерило време да дойде тук, и то без да го забележат!

— Внимавайте с него — предупреди човекът с костюма от туид. — Той...

— Знам го какъв е — прекъсна го полицаят и Клей забеляза автоматичния пистолет в дясната му ръка. Не можеше да каже дали го бе извадил сега, или през цялото време го бе държал в ръката си. Художникът бе прекалено погълнат от чувството си на признателност към ченгето, за да обърне внимание на такива подробности.

Пазителят на закона погледна умопобъркания и се доближи до него. Всъщност застана толкова близо, че Клей имаше чувството, че направо му се предложи.

— Каква е тази работа, приятелче? — измърмори. — Какво става тук?

Лунатикът се хвърли към полицая и протегна ръце към гърлото му. В секундата, в която направи това, ченгето допря дулото на пистолета си до слепоочието му и натисна спусъка. От черепа на безумеца изригна кървав фонтан и той се строполи по гръб на земята, мелодраматично разпервайки ръце: „Виж, мамо, застреляха ме!“

Художникът и niskият мъж с мустачките се спогледаха, след което се обърнаха към полицая. Той прибра пистолета си в кобура и бръкна в джоба на униформената си риза, за да извади от там малка кожена кутийка. Клей забеляза, че ръката му леко трепери. В момента се боеше от ченгето, ала щеше да се бои много повече, ако ръцете му бяха спокойни. Това, което се бе случило току-що, не беше изолиран случай. Изстрелът явно бе прочистил някаква верига във възприятията на Клей, защото изведнъж започна да чува и другите гърмежи, които отекваха из града.

Полицаят извади една картичка (приличаща на визитка) от кожената кутийка, след което я прибра обратно в джоба си. Хвана картичката с двата пръста на лявата си ръка, а с дясната стисна

ръкохватката на служебното си оръжие. Недалеч от безупречно лъснатите му обувки кръвта, шуртяща от пръснатия череп на лунатика, бе образувала малка локвичка върху асфалта. На няколко метра от него жената с бизнес костюма лежеше в друга локва кръв (значително по-голяма), която бе започнала да се съсирва и бе придобила тъмночервен оттенък.

— Как се казвате, господине? — обърна се полицаят към Клей.

— Клейтън Ридъл.

— Кой е президентът на страната?

Художникът му каза.

— А коя дата сме днес?

— Първи октомври. Знаете ли как...

Ала ченгето вече бе насочило вниманието си към мъжа с мустачките.

— Вашето име, господине?

— Томас Маккорт, живея на Сейлъм Стрийт 140 в Молдън.

— Можете ли да ми кажете името на човека, който бе съперник на президента на последните избори?

Том Маккорт му го каза.

— За кого е женен Брад Пит?

Нисичкият мъж разпери ръце.

— Откъде да знам? Най-вероятно за някоя кинозвезда.

— Окей — кимна служителят на реда и подаде на Клей картичката. — Аз съм полицаи Ълрик Ашланд и това е визитката ми. Възможно е да бъдете повикани, господа, за да свидетелствате във връзка с онова, което се случи току-що. Вие имахте нужда от помощ и аз ви я оказах; бях нападнат и отвърнах на удара.

— Искате да го убиете — промълви Клей.

— Да, господине, стараем се да ги избавим от нещастията им колкото се може по-бързо — заяви Ълрик Ашланд. — Но ако кажете това пред някое съдилище или следствена комисия, аз ще го отрека. Това е единственото решение на възникналата ситуация. Такива хора се появяват навсякъде. Някои се самоубиват, ала други се нахвърлят върху тези около тях. — Пазителят на реда се поколеба за миг, след което добави: — Доколкото ни е известно, всички, които не се самоубиват, постъпват така. — Сякаш в потвърждение на думите му от другата страна на улицата отекна изстрел, последван от още три — те

проехтяха от покрития с тента преден двор на „Четири сезона“, където цареше невъобразим хаос от счупени стъкла, осакатени трупове, смачкани автомобили и пролята кръв. — Все едно сме заживели в някой шибан хорър като „Нощта на живите мъртви“ — добави ченгето и хвърли поглед към улицата зад себе си, без да изпуска пистолета си. — Само дето тези хора не са мъртви. Трябва да им помогнем, за да умрат.

— Рик! — извика едно ченге от отсрещния тротоар. — Рик, трябва да отидем в „Лоугън“! Всички отряди! Идвай веднага!

Полицай Ашланд се огледа за приближаващи се автомобили, но коли нямаше. Като се изключат претърпелите произшествия возила, Бойлстън Стрийт бе свършено пуста. От съседните улици обаче се чуваха взривове, експлозии и трясък от автомобилни катастрофи. Мирисът на пушек бе по-силен от всякога. Ълрик (или Рик, както го наричаха колегите му) енергично закрочи по улицата, но като стигна до средата, спря и се обърна към Клей и Том:

— Скрийте се някъде. Намерете си убежище. Досега имахте късмет, но следващия път може и да не ви провърви.

— Полицай Ашланд — извика му художникът. — Вашите хора не използват мобилни телефони, нали?

Рик го изгледа от средата на Бойлстън Стрийт — доста опасно място, поне според скромното мнение на Клей. Образът на бясно движещия се туристически автобус едва ли щеше да избледнее скоро от паметта му.

— Не, господине — отвърна пазителят на реда. — Имаме радиостанции в колите. И тук — добави той и потупа портативния апарат, висящ на колана му от другата страна на кобура. Клей, който четеше индустриални количества комикси, откакто бе научил азбуката, веднага се сети за уникалния колан на Батман.

— Не ги използвайте! — извика на ченгето. — Кажете и на другите. Не използвайте мобилни телефони.

— Защо?

— Защото те направиха точно това! — Клей посочи мъртвата жена и изпадналото в безсъзнание момиче. — Точно преди да откачат. И бас държа, че човекът с ножа...

— Рик! — извика полицаят от другата страна на улицата. — Размърдай си задника, мамка му!

— Скрийте се някъде — повтори Ълрик Ашланд и забърза към хотел „Четири сезона“.

На Клей му се искаше да повтори предупреждението си за мобилните телефони, но засега бе доволен и от това, че полицаят се махна от средата на Бойлстън Стрийт и вече не го грозеше опасност. Следващото нещо, което му дойде наум обаче, беше, че този следобед едва ли има човек в Бостън, чийто живот да е във от опасност.

[1] Небостъргачът „Ханкок“ е най-високата сграда в Нова Англия, а „Пру“ (или „Пруденшъл Тауър“) представлява гигантски комплекс от жилищни, търговски и административни помещения. — Б. пр. ↑

— Какво правиш? — извика Клей на Том Маккорт. — Не го пипай! Ами ако прихванеш някаква зараза?

— Няма — увери го спътникът му. — Само да си взема обувката.

Самата обувка лежеше до разперените пръсти на лявата ръка на безумеца, на два-три сантиметра от бавно разширяващото се кърваво езерце. Том предпазливо я хвана с два пръста и я придърпа към себе си. Сетне седна на бордюра на Бойлстън Стрийт — на мястото, където преди цяла вечност бе паркирал камионът на „Мистър Софти“, и напъха крака си вътре.

— Връзките са скъсани — въздъхна. — Тъпият ненормалник ми е скъсал връзките — добави и заплака отново.

— Не се отчайвай — каза му Клей, докато се опитваше да изтръгне касапския нож от папката си. Господин Чужди езици го бе забил с такава сила, че трябваше да го разклати напред-назад, за да го измъкне. Острието излезе неохотно, на няколко тласъка, придружени от отвратителни стържещи звуци, от които го побиха тръпки. Той се зачуди кой ли от героите му бе пострадал най-много, след което се смъмри, че явно шокът не му се отразява добре, щом си мисли подобни глупости. — Не можеш ли да ги вържеш по-ниско?

— Да, мисля, че ще стане.

Художникът внезапно си даде сметка, че едва доловимото до преди минута бръмчене, на което не бе обърнал внимание, значително се бе усилило. Том вдигна глава, а Клей се огледа. Неголямата процесия от полицейски коли с проблясващи буркани, които се отдалечаваха от „Четири сезона“, спря пред „Ситилайтс“ и забучения във фасадата туристически автобус. Ченгетата подадоха глави от прозорците и погледнаха небето, за да видят как някакъв частен самолет — може би „Чесна“ или „Туин Бонанза“ (Клей не разбираше много от аероплани), се спуска над сградите между залива и парка, бързо губейки височина. Крилата му почти обръснаха върха на едно от най-високите дървета, след което аеропланът се насочи към каньона на Чарлс Стрийт, сякаш пилотът бе решил, че улицата представлява писта

за кацане. В следващия момент, когато самолетът се намираше на по-малко от шест метра над земята, изведнъж се наклони леко на една страна и лявото му крило закачи фасадата на сива каменна сграда, вероятно банка, която се намираше на ъгъла на улиците „Чарлс“ и „Бийкън“. Всички илюзии, че аеропланът се движи бавно и се плъзга плавно по въздуха, изчезнаха в този миг. Машината се завъртя около лявото си крило и се вряза в червената тухлена постройка до банката, след което изчезна сред ослепително ярките венчелистчета на оранжевите пламъци. Последвалата взривна вълна разлюля клоните на дърветата в парка, а патиците закряха уплашено и полетяха.

Клей погледна надолу и видя, че още държи касапския нож от шведска стомана. Беше го измъкнал от папката си, докато двамата с Том Маккорт наблюдаваха самолетната катастрофа. Избърса го първо от едната, а после и от другата страна с края на ризата си, като внимаваше да не се пореже (сега неговите ръце трепереха). Сетне го затъкна изключително предпазливо в колана си и докато правеше това, в главата му изникна споменът за един от първите комикси, които беше създал още в младежките си години.

— Джоксър Пирата на твоите услуги, хубавице — измърмори.

— Какво? — попита Том. Вече бе станал от бордюра и стоеше до Клей, като продължаваше да се взира с невярващ поглед в заревото на пламъците, лумнали в Бостънския парк. Огнените езици бяха погълнали целия самолет, с изключение на опашката; на нея пишеше „ЛН6409Б“, а над това обозначение се виждаше някаква спортна емблема.

Ала след малко и тя последва съдбата на останалата част от самолета. Клей усети как първите горещи вълни обляха лицето му.

— Нищо — каза той на мъжа с костюма от туид. — Хайде да отлитаме.

— Моля?

— Да се махаме оттук.

— А, добре.

Художникът закрачи покрай южната страна на парка в същата посока, накъдето бе вървял и в три същия този следобед — преди осемнайсет минути и цяла вечност. Том Маккорт побърза да го настигне. Наистина си беше доста нисичък.

— Кажи ми — подхвана той, — често ли ръсиш безсмислици?

— Сигурно — усмихна се Клей. — Ако питаш жена ми...

— Накъде отиваме? — попита Том.

— Аз бях тръгнал към метрото. — Посочи зеленото павилионче на ъгъла на следващата пряка, пред което се бяха събрали доста хора. — Но сега си мисля, че едва ли е много разумно да се набутам под земята.

— Напълно съм съгласен с теб — рече Клей. — Наел съм стая в „Атлантик Авеню Ин“ на около пет преки оттук.

Спътникът му се оживи.

— Мисля, че го знам къде е. На „Лоудън“, нали?

— Да — кимна художникът. — Предлагам да отидем там. Тъкмо ще видим какво ще кажат по телевизията. Освен това искам да се обадя на жена си. — По телефона в стаята.

— Да, по телефона в стаята. Аз нямам мобилен телефон.

— Аз имам, но го оставих вкъщи — сподели niskият мъж. — Счупен е. Рейф — котката ми — го събори от хладилника. Днес смятах да си купя нов, но... Вижте сега, господин Ридъл.

— Клей.

— Добре, Клей. Сигурен ли си, че телефонът в стаята ти е безопасен?

Художникът спря. Това изобщо не му бе хрумвало досега. Но ако и стационарните телефони не бяха наред, имаше ли изобщо някаква надежда? Тъкмо щеше да каже това на Том, когато тълпата пред метростанцията внезапно полудя. Чува се викове на паника, писъци и отново това нечленоразделно лomotене — знакът на лудостта. Хората се разпръснаха — неколцина побягнаха по улицата (двама тичаха прегърната и хвърляха изплашени погледи през рамо), а останалите се втурнаха към парка, където се разбягаха в различни посоки. Сърцето на Клей се сви при вида на тази гледка.

До подлеза на метростанцията останаха четирима души — двама мъже и две жени. Художникът бе почти сигурен, че тяхната поява бе накарала останалите да се разбягат. Докато Том и Клей ги наблюдаваха от съседната пряка, четиримата се нахвърлиха един върху друг.

Разпратата бе шумна, жестока и истерична, лишена от някакъв строго определен модел. Не беше трима срещу един, нито пък двама срещу двама, а още по-малко „момчетата срещу момичетата“. Всъщност едно от „момичетата“ беше жена на около шейсет с набито тяло и прическа, която накара Клей да се замисли за няколко негови колежки, на които предстоеше скорошно пенсиониране.

Те се биеха с крака, юмруци, нокти и зъби, ръмжаха, пъхтяха и крещяха, обикаляйки сред телата на половин дузина души, които лежах в безсъзнание на земята, а нищо чудно и да бяха мъртви. Единият мъж се спъна в нечий крак и падна на колене. В същия миг по-младата от двете жени скочи отгоре му. Мъжът грабна нещо от земята — Клей с учудване забеляза, че е мобилен телефон, и удари съперничката си през лицето. Апаратът се строши, разкъсвайки бузата на жената — от раната бликна кръв, която обагри светлото ѝ яке, — но писъкът, който се изтръгна от гърдите ѝ, беше породен не толкова от болка, колкото от ярост. Тя сграбчи за ушите коленичилиия мъж, сякаш държеше някаква голяма кана, заби коляно в корема му и го замъкна обратно в мрака на подлеза.

— Хайде — измърмори Том и подръпна ризата на спътника си. — Да минем от другата страна на улицата.

Клей се остави да го водят. После си каза, че или Том Маккорт гледаше внимателно накъде вървят, или просто бяха извадили късмет, защото се добраха благополучно до отсрещната страна на Бойлстън Стрийт. Пред фасадата на „Колониъл Букс“ („Най-доброто от класиката и съвременността“) отново спряха, за да проследят с поглед как победителката в схватката край зеления павилион крачи към горящия самолет. От прошарената ѝ коса капеше кръв, стичаше се по врата ѝ и изчезваше под яката ѝ. Клей не се изненада, че последният оцелял бе именно жената, която приличаше на библиотекарка или учителка по латински с една или две години до пенсионирането. Опитът му като ученик, студент и преподавател го беше научил, че онези дами, които успяваха да стигнат до тази възраст, без да се откажат от професията си, бяха почти неуязвими.

Отвори уста да сподели това с Том — мислеше си, че ще прозвучи доста духовито, — ала единственият звук, който излезе от гърлото му, беше сподавено изхлипване. Зрението му също се бе замъглило. Очевидно Том Маккорт, дребният човечец с костюма от

туид, не беше единственият, който имаше проблеми със слъзните си каналчета. Клей избърса с длан очите си, след което се опита отново да заговори, но и този път резултатът беше същият.

— Не се притеснявай — успокои го Том. — По-добре го остави да се излее.

И Клей го послуша. Стоеше пред витрината на луксозна книжарница, отрупана със скъпи стари издания, сред които се виждаше и идеално запазена пишеща машина — дъвен артефакт от една отминала епоха, в която не бе имало мобилни телефони, — и плачеше. Плачеше за жената с бизнескостюма, за двете момичета — Русокосата и Тъмнокосата фея, но също и за себе си, защото Бостън не беше неговият дом и никога досега не се бе чувствал тъй самотен.

Отвъд парка Бойлстън Стрийт се стесняваше и бе до такава степен задръстена от автомобили — блъснати и изоставени, че нямаше защо да се боят от лимузини-камикадзета или полудели туристически автобуси. Това беше голямо облекчение. Навсякъде около тях отекваха гърмежи и трясъци, сякаш градът празнуваше идването на Новата година в преизподнята. Автомобилните аларми и различните сирени допълваха звуковата картина и Бойлстън Стрийт изглеждаше неестествено тиха и пуста на фона на всеобщия хаос. „Скрийте се някъде — беше ги посъветвал полицай Ълрик Ашланд. — Намерете си някакво убежище. Досега имахте късмет, но следващия път може и да не ви провърви.“

Но ето, че на две преки източно от „Колониъл Букс“ (и само на една пряка разстояние от не толкова долнопробния хотел на Клей) те отново извадиха късмет. Друг умопобъркан — този път млад мъж на около двайсет и пет с атлетично телосложение и внушителна мускулатура, която изглеждаше досущ като реклама на най-добрите фитнес-уреди на „Нотилъс“ и „Сайбекс“ — изскочи от някакъв вход и се втурна по Бойлстън Стрийт, а устата му не спираше да бълва лава от нечленоразделни звуци. Държеше по една автомобилна антена във всяка ръка и яростно ги размахваше във въздуха, сякаш бяха рапири, с които се дуелираше с въображаем противник. Беше гол, с изключение на чифт чисто нови маратонки „Найк“ с яркочервени подметки, и членът му се люлееше наляво-надясно като махалото на старинен стenen часовник. Младежът прескочи слепените брони на два блъснали се автомобила, качи се на тротоара и пое на запад — обратно към парка, а мускулите на задника му се свиваха и отпускаха в някакъв фантастичен ритъм. Том Маккорт стисна Клей за ръката и го държа, докато безумецът не се скри от погледа им.

— Ако ни беше видял... — подхвана ниският мъж.

— Да, но не ни видя — прекъсна го художникът. В него се бе надигнал внезапен, абсурден прилив на щастие. Знаеше, че това чувство ще отmine, ала поне за момента искаше да се наслади

максимално на еуфорията си. Чувстваше се като играч на покер, който току-що е спечелил цялата сума на масата.

— Горко на тези, които се изпречат пред очите на този копелдак — въздъхна Том.

— Аз пък съжалявам тези, които го видят — отбеляза Клей. — Да вървим.

Вратите на „Атлантик Авеню Ин“ бяха заключени.

Клей бе толкова изненадан, че в продължение на няколко секунди само въртеше валчестата дръжка, преди прозрението най-накрая да го осени. Шибаният хотел не го пускаше да влезе.

Том пристъпи до него и притисна чело до стъклото, за да надникне вътре. Някъде от север — най-вероятно откъм летището, се разнесе поредната оглушителна експлозия, ала Клей не ѝ обърна внимание. Том Маккорт също не реагира. Бе прекалено погълнат от онова, което виждаше.

— На пода лежи някакъв човек — обяви накрая той. — Изглежда мъртъв. Носи униформа, но ми се струва прекалено стар, за да е пиколо.

— Не искам някой да пренася шибания ми багаж — изръмжа Клей. — Само да се кача в стаята си.

Том издаде някакъв странен сумтящ звук. Клей си помисли, че навярно спътникът му щеше отново да заплаче, но после осъзна, че сумтенето всъщност представлява сподавен кикот.

На едното крило от остъклената двойна врата пишеше „АТЛАНТИК АВЕНЮ ИН“, а на другото — „НАЙ-ДОБРИЯТ ХОТЕЛ В БОСТЪН“ (което си беше долна лъжа). Том бе доближил лице до витрината малко под надписа „НАЙ-ДОБРИЯТ ХОТЕЛ В БОСТЪН“, ето защо Клей се наведе и надзърна през левия панел на вратата.

Фоайето бе доста тясно. В лявата му част се намираще рецепцията, а вдясно бяха асансьорите (два на брой). Подът бе застлан с ален персийски килим. Възрастният мъж с униформата лежеше по очи върху него в доста необичайна за възрастта му поза — единият му крак беше върху диванчето за гостите на хотела, а от задника му стърчеше рамкирана литография на „Къриър & Айвс“^[1], на която бе изобразен старинен ветроходен кораб с издути от вятъра платна.

От еуфорията, обхванала Клей преди броени минути, не бе останала и следа. Междувременно Том заудря с длан по стъклото, но художникът сложи ръка на рамото му:

— Не си давай зор. Няма да ни пуснат, дори и да са живи и с всичкия си. — Замисли се над това, което беше казал току-що, и добави: — Особено ако са с всичкия си.

Нисичкият мъж го изгледа учудено.

— Ти, изглежда, не разбираш, нали?

— Моля? — повдигна вежди Клей. — Какво да разбирам?

— Нещата се промениха — отбеляза Том. — Не могат да ни оставят отвън. — Той престана да удря по стъклото, приближи лице до него и извика. Клей си каза, че спътникът му има доста силен глас за дребничкия си ръст.

— Хей! Хей, вие вътре!

Тишина. Във фоайето не се промени нищо. Възрастното пиколо продължи да лежи върху червения килим, а литографията си стърчеше все така невъзмутимо от задника му.

— Хей, вие, по-добре отворете вратата! Човекът, с когото съм, си е платил за точи хотел, аз съм негов гост! Отворете, или ще взема паве и ще разбия стъклото! Чувате ли ме?

— Паве? — повтори невярващо Клей и се засмя. — Паве ли каза? Откъде го измисли това паве! — Започна да се смее по-силно. Просто не можеше да спре. В следващия момент обаче някакво движение привлече погледа му. Озърна се и забеляза една тийнейджърка, която стоеше малко по-нагоре на улицата и ги наблюдаваше с ужасените си сини очи. Носеше бяла рокля, изцапана с кръв отпред. Още кръв бе засъхнала под носа ѝ, по устните и брадичката ѝ, ала Клей не забеляза да има други рани. Освен това момичето изобщо не изглеждаше ненормално; по-скоро беше в шок. Случилото се явно я бе потресло до смърт.

— Добре ли си? — попита художникът. Пристъпи към девойката и тя веднага направи крачка назад. Клей си каза, че при създадите се обстоятелства едва ли може да я вини. Спря и вдигна ръка, сякаш беше полицай, който ѝ дава знак да спре.

Том погледна момичето, след което отново заудря с длан по стъклото — този път с такава сила, че старата дървена рамка задрънча.

— Давам ви последен шанс! — извика. — Последен шанс, след което разбивам стъклото!

Клей тъкмо се обръщаше да му каже, че номерът няма да мине, когато една плешива глава изникна зад бюрото на рецепцията досущ

като перископ на подводница. Художникът разпозна тази глава, преди още да види лицето на собственика ѝ; тя принадлежеше на чиновника, който го бе настанил вчера и бе заверил талона му за паркиране; същият чиновник, който тази сутрин го беше упътил как да стигне до хотел „Копли Скуеър“.

За момент плешивият човечец остана зад бюрото и Клей размаха пред себе си ключовете със зеленото калъфче с надпис „Атлантик Авеню Ин“, след което вдигна и папката с картините си с надеждата, че така чиновникът ще го разпознае по-лесно.

Може би служителят го разпозна, а може би просто бе решил, че няма друг избор. Заобиколи проснатия на килима труп и се приближи с бързи крачки до вратата. Клей Ридъл си каза, че навярно виждаше първия администратор в света, който посрещаше с неохота гостите на хотела си. Когато плешивият служител застана пред тях от другата страна на стъклото, огледа внимателно двамата мъже — известно време погледът му се местеше от Клей към Том и обратно и въпреки че не остана особено доволен от това, което видя, все пак извади от джоба си връзка ключове, избра един и го пхна в ключалката. Мъжът с костюма от туид завъртя дръжката, ала вратата не помръдна. Чиновникът вдигна ръка, давайки му знак да почака, и опита с друг ключ. Механизмът изщрака и вратата се отвори без проблеми.

— Влизайте — каза служителят от „Атлантик Авеню Ин“. — Побързайте — добави и в същия миг видя момичето, което стоеше на няколко метра от тях и ги наблюдаваше втренчено. — Без нея обаче.

— Напротив, с нея — заяви Клей. — Ела, мила — обърна се към облечената в бяло тийнейджърка. Щом пристъпи към нея, тя мигом се обърна и побягна надолу по улицата, а рокличката ѝ се развяваше подир нея.

[1] Известен производител на литографии в САЩ. През периода 1834–1907 година „Къриър & Айвс“ документират историята на Америка в знаменитите си литографии, които се радват на огромен интерес от страна на днешните колекционери. — Б. пр. ↑

— Ще умре, ако остане навън — отбеляза Клей.

— Това не е мой проблем — отвърна човекът от рецепцията. — Влизате ли, или не, господин Рийдъл? — Говореше с бостънски акцент — не с онова селяндурско произношение, което художникът прекрасно познаваше от живота си в Мейн, където всеки трети идваше от Масачузетс, а с онзи нафукан говор, дето сякаш казва: „Ах, защо не съм британец.“

— Не Рийдъл, а Ридъл — поправи го Клей. Каквото и да си въобразяваше този плешивко, нямаше да го спре, след като вратата веднъж вече бе отворена. Остана на мястото си, загледан след отдалечаващата се тийнейджърка.

— Хайде — подкани го тихо Том. — Нищо не може да се направи.

Спътникът му беше напълно прав. Наистина не можеше да се направи нищо и точно тази мисъл го измъчваше. Последва приятеля си в тясното фоайе, а чиновникът заключи два пъти остъклените врати на „Атлантик Авеню Ин“, сякаш това можеше да ги предпази от хаоса навън.

— Това беше Франклин — рече плешивият администратор, докато заобикаляше облечения в униформа възрастен мъж, лежащ по корем на пода.

„Изглежда ми прекалено стар, за да е пиколо“ — беше казал Том, докато надничаше през стъклото, и Клей си каза, че спътникът му е съвсем прав. Мъртвецът беше дребен на ръст, но имаше буйна бяла коса. За негово нещастие обаче главата, върху която косата му все още растеше (Клей беше чел някъде, че косата и ноктите продължават да растат и след смъртта), бе ужасно изкривена на една страна, сякаш го бяха обесили.

— Франклин е на работа в този хотел от трийсет и пет години — информира ги чиновникът. — Или поне така казваше на всекиго от гостите. Често забравяше, че го е казал, и го повтаряше отново.

Този префърцунен акцент лазеше по обтегнатите нерви на Клей, Каза си, че ако дърдоренето му беше пръдня, щеше да звучи като хартиена свирка, надута от дете с астматичен пристъп.

— Някакъв мъж излезе от асансьора — продължи плешивият чиновник и мина зад бюрото си — явно там се чувстваше на сигурно място. Лампата на стената озари лицето му и Клей видя колко е блед. — Една от откачалките. Франклин имаше лошия късмет да стои точно пред вратите на асансьора, когато онзи...

— Предполагам, че дори не ви е минало през ума да извадите проклетата картина от задника му — рече Клей, след което се наведе, вдигна литографията на „Къриър & Айвс“ и я сложи на диванчето. Сетне свали крака на мъртвеца от възглавничката. Вкочаненият крак тупна на пода със звук, който Клей прекрасно познаваше. В повечето комикси го описваха като „КЛАН“.

— Мъжът от езерото го фрасна веднъж с юмука си — разказваше служителят — и ударът запрати горкия Франклин в отсрещната стена. Мисля, че си строши врата. При всички положения това събори литографията. Когато Франклин се блъсна в стената, тя

падна отгоре му. Той явно си мислеше, че изясняването на тези подробности го оневинява напълно.

— Какво стана с мъжа, който го удари? — попита Том.

— Откачалникът?

— Къде отиде?

— Навън. Тогава реших, че най-мъдрото решение ще бъде да заключа вратата. След него — уточни и ги изгледа с някаква смесица от страх и мръснишко любопитство, която се стори на Клей особено отвратителна. — Какво става навън? Много ли е зле?

— Мисля, че и сам знаеш как е — отвърна Клей. — Нали затова си заключил вратата?

— Да, но...

— Какво казаха по телевизията? — понита Том.

— Нищо — вдигна рамене чиновникът. — Няма сигнал от... — Той погледна часовника си. — Вече от половин час.

— Ами радиото?

Рецепционистът хвърли на мустакатия мъж превзет поглед, който сякаш казваше: „Сигурно се шегуваш“. Художникът вече започваше да си мисли, че плешивкото би могъл да напише книга със заглавие „Как да бъдем намразени за отрицателно време“.

— Радио? Радио на това място? В този хотел? Бъзикаш се.

Изведнъж прокътятя пронизителен вик, в следващия момент момичето с окървавената бяла рокля отново изникна пред вратата и заблъска с длани по нея. Клей забеляза, че тийнейджърката хвърля изплашени погледи през рамо, и се втурна към нея.

— Вратата е заключена! — извика му Том. — Забрави ли?

Не, не беше забравил. Обърна се към човека на рецепцията:

— Отключи я!

— Не! — отсече чиновникът и скръсти ръце на хилавите си гърди, за да покаже твърдата си решимост да се противопостави на подобен род действия. Навън девойката с бялата рокля отново погледна настрани и заблъска по-силно. Изцапаното ѝ с кръв лице бе изкривено от ужас.

Клей измъкна касапския нож от колана си. Съвсем го бе забравил за него и сега се изненада колко бързо — и естествено — предметът изплува в съзнанието му.

— Отваряй вратата, кучи сине — изръмжа на плешивия мъж зад бюрото, — ако не искаш да ти прережа гърлото.

— Няма време! — извика Том, вдигна един от столовете с висока облегалка (евтина имитация на стил „Кралица Ана“) и се втурна към вратата, държейки го пред себе си като таран.

Момичето го видя и побърза да отстъпи назад, вдигайки ръце пред лицето си, за да се предпази. В същия миг човекът, който я преследваше, изникна пред вратата. Приличаше на едър строителен работник, имаше колосално шкембе, издуващо предницата на жълтата му тениска, и мазна прошарена опашчица, която подскачаше нагоре-надолу по гърба му.

Столът се вряза в двойната врата — двата крака отдясно разбиха стъклото с надпис „АТЛАНТИК АВЕНЮ ИН“, а тези отляво — онова с надпис „НАЙ-ДОБРИЯТ ХОТЕЛ В БОСТЪН“. Дясната двойка се заби в тлъстото ляво рамо на великана точно в момента, в който сграбчваше момичето за врата. В следващия миг седалката на стола издумка в дървената плоскост между стъклата и силата на удара запрати назад Том Маккорт.

Строителният работник прекъсна за кратко нечленоразделното си ломотене, надавайки кански рев (също толкова неразбираем), и момичето използва момента, за да се изтръгне от хватката му. Клей забеляза, че по луничавия му ляв бицепс се стича струйка кръв. Тийнейджърката успя да се освободи от гиганта, но краката ѝ се преплетоха и тя се строполи в канавката, плачейки от болка и страх.

В следващата секунда Клей стоеше пред разбитите стъкла на вратата, без да помни как се е озовал там — не помнеше да е прекосявал фойето, нито пък да се е отдръпвал от пътя на Том и неговата импровизирана стенобойна машина.

— Хей, говедо! — извика и почувства лек повей на кураж при вида на работника, който затвори бръщолевещата си уста и учудено се заозърта. — Да, на теб говоря! — След което, понеже не знаеше какво друго да добави, изтърси: — Чуках майка ти и тя се оказа провиснала дърта пачавра!

Едрият лунатик с жълтата фланелка изрева нещо, което прозвуча досущ като крясък, нададен от жената с бизнескостюма малко преди гибелта ѝ — звучеше като „Раст!“ и се обърна към сградата, която изведнъж бе придобила глас и зъби и го бе нападнала. Това, което виждаше пред себе си, едва ли беше мъж с неумолимо изражение и изпотено лице, който стискаше огромен касапски нож и се бе подал през строшения прозорец на вратата, защото Клей дори не можа да го атакува. Строителният работник просто се хвърли към стърчащото острие и шведската стомана потъна в увисналата му, загоряла от слънцето гуша. Червеният водопад, който рукна от раната, изпръска ръцете на Клей (кръвта бе гореща като току-що налято кафе) и в него се надигна внезапен импулс да се отдръпне назад, по-далеч от парещата течност. Овладя го и натисна ножа напред. Усети как острието среща съпротива, ала продължи да натиска. Шведската стомана просто нямаше грешка. Тя разкъса вратните сухожилия и върхът на оръжието се показа от тила на великана. В същия миг той се наклони застрашително напред — Клей не можеше да го удържи с една ръка, в никакъв случай; мъжът тежеше поне сто и трийсет, ако не и сто и четирийсет килограма — и за момент се отпусна на вратата като пияница, облегнал се на уличен стълб. Кафявите му очи сякаш щяха да изскочат от орбитите си, побелелият му от никотина език висеше от ъгълчето на устата му, а зейналият кратер в гърлото му не спираше да бълва кръв. Накрая коленете му поддадоха и той рухна на паважа. Клей опита да издърпа ножа си и се изненада колко лесно излиза. Много по-лесно, отколкото в случая с папката му.

Вдигна поглед и отново видя тийнейджърката. Тя седеше с един крак в канавката, вдигнала другия на тротоара, и се тресеше от ридания, косата ѝ се бе спуснала като завеса пред лицето ѝ.

— Миличка — каза ѝ Клей. — Миличка, недей.

Ала девойката продължи да плаче.

Името ѝ беше Алис Максвел. В началото можа да им каже само толкова. После им разказа, че двете с майка ѝ дошли в Бостън с влака от Боксфорд, за да напазаруват, както правели всяка сряда (тогава имала по-малко часове в гимназията). Слезли от влака на Южната гара и взели такси. Алис им каза, че шофьорът на таксито носел син тюрбан — това било последното нещо, което си спомняла, преди чиновникът най-накрая да отключи двойните врати на „Атлантик Авеню Ин“ и да я пусне вътре.

Клей обаче си каза, че навярно тя си спомня повече. Бе наведен на тази мисъл от начина, по който тя реагира, когато Том Маккорт я попита дали с майка ѝ са носели мобилни телефони. Тийнейджърката каза, че не си спомня, ала раменете ѝ потрепериха и художникът предположи, че поне едната бе имала в себе си клетъчен телефон. Явно напоследък всички имаха такива джаджи, а той бе изключението, което потвърждава правилото. Том пък дължеше живота си на котката си, която бе съборила от хладилника неговия мобилен апарат.

Те си поговориха с Алис в тясното фоайе (всъщност думата „поговориха“ едва ли беше най-точната, понеже Клей задаваше въпроси, а през повечето време момичето седеше безмълвно, гледеше ожулените си колени и клатеше глава). Двамата с Том бяха преместили трупа на Франклин зад бюрото на рецепцията, без да обръщат внимание на протестите на чиновника, че така трупът ще му бъде под краката. Самият служител (който им се представи като „господин Рикарди“) се пъкна в канцеларията си. Клей го последва, за да се увери, че плешивецът казва истината за телевизията, след което го заряза. Шарън Ридъл навярно би казала, че мистър Голо теме е отишъл да мъти в курника си. Чиновникът обаче не го остави да си тръгне без прощални думи.

— Е, сега вече сме отворени за света — отбеляза горчиво той. — Надявам се поне вие да си мислите, че сте постигнали нещо.

— Господин Рикарди — каза Клей, опитвайки се да бъде колкото се може по-търпелив. — Видях как един самолет се разбива от другата

страна на Бостънския парк преди по-малко от час. Съдейки по звука, и други самолети — и то големи — се разбиват на летище „Лоугън“. Може дори да извършват самоубийствени маневри по пистите. Из целия град отекват експлозии. Бих казал, че този следобед целият Бостън е отворен за света.

Сякаш в потвърждение на думите му над тях се чу тежко тупване. Господин Рикарди изобщо не погледна нагоре. Чинovníкът махна пренебрежително с ръка към Клей и продължи да седи зад бюрото си, вирайки се в една точка на стената.

Клей и Том преместиха два стола до вратата и ги разположиха така, че високите им облегалки да закриват зейналите рамки. Художникът смяташе, че това няма да им осигури реална защита, ала поне щеше да попречи на умопобърканите да видят какво става във фойето. Том беше на същото мнение. След като нагласиха столовете, те спуснаха щорите на панорамния прозорец на рецепцията и помещението потъна в сумрак.

Клей се приближи до телефона на бюрото и погледна часовника си. Беше 4:22 следобед. Не можеше да повярва на очите си — струваше му се, че откакто бе видял мъжа, който гризеше ухото на кучето си, бяха изминали часове. Освен това имаше странното чувство, че времето е престанало да съществува. Това обаче не можеше да е вярно — хората едва ли бяха спрели да измерват времето и в Кент Понд Шарън най-вероятно вече се бе прибрала в къщата, която той продължаваше да смята за свой дом. Изпитваше необходимост да поговори с нея. Да се увери, че всичко е наред и да ѝ каже, че е жив и здрав, макар че това всъщност не беше толкова важно. Важното бе Джони да е добре — това го вълнуваше най-силно. Ала имаше и нещо още по-важно. Нещо от жизнено значение.

Клей нямаше мобилен телефон, нито пък Шарън — бе абсолютно сигурен в това. Е, възможно бе жена му да си е взела някакъв, откакто се разделиха през април, ала все пак живееха в един и същ град и той я виждаше почти всеки ден — все някак щеше да разбере, ако съпругата му бе станала „мобилна“. Най-малкото, щеше да му даде номера си, нали така? Обаче...

Обаче Джони имаше мобилен телефон. Малкият Джони-Джий, който вече не беше чак толкова малък, бе поискал именно такъв подарък за последния си рожден ден. Червено телефонче, което звънеше с мелодията от любимото му телевизионно предаване. Естествено беше му абсолютно забранено да го включва и дори да го вади от раницата си, когато беше на училище, ала днешните занятия вече бяха свършили. Освен това Клен и Шарън насърчаваха сина си да

го използва — дори и само заради раздялата си. Можеха да се случат толкова непредвидени неща — всякакви извънредни ситуации, вариращи от полудял автобус до нещо наистина сериозно (не дай си, Боже). Шарън обаче му бе казала, че напоследък Джони доста често забравял апарата в стаята си — на бюрото или на някоя полица, а батерията се изтощавала, и Клей се вкопчи в тази мисъл като удавник за сламка. Въпреки това образът на червеното апаратче на детето му тиктакаше като зловеща бомба в съзнанието му.

Докосна стационарния телефон на бюрото, след което бързо отдръпна ръката си. Навън отекна поредният взрив, но, съдейки по звука, беше доста далеч. Беше досущ като на война, когато чуваш експлозиите на снарядите, но си на известно разстояние от фронтната линия. „Не се заблуждавай — обади се някакъв глас в съзнанието му. — Тук няма фронтова линия.“

Видя, че Том е приклепнал до Алис, която седеше на диванчето. Говореше ѝ тихичко, от време на време докосваше едната ѝ обувка и я гледаше в лицето. Това беше страхотно. Той беше страхотен. Клей бе изключително доволен, задето бе намерил Том Маккорт или задето Том Маккорт го бе намерил.

Телефонните кабели вероятно бяха наред. Въпросът беше дали това „вероятно“ бе достатъчно. Клей имаше жена, към която все още имаше известни отговорности, а в случая със сина му прилагателното „известни“ напълно отсъстваше. Дори мисленето за Джони бе опасно. Всеки път, когато мислите му се насочваха към момчето, той усещаше как плъхът на паниката е готов да се измъкне от паянтовата клетка в съзнанието му и да започне да гризе всичко, което може да докопа с малките си остри зъбки. Само ако можеше да се убеди, че Джони и Шарън са добре, щеше да удържи плъха в клетката и да реши какво да прави по-нататък. Направеше ли нещо глупаво обаче, нямаше да помогне на никого. Всъщност дори щеше да направи нещата още по-лоши за хората тук. Позамисли се, после повика плешивия чиновник от рецепцията.

Онзи не се обади. Клей го повика отново. Тишина. Художникът изчака няколко секунди, след което изкрещя:

— Знам, че ме чувате, господин Рикарди. Ако не дойдете веднага, много ще се ядосам. Дотолкова, че да се замисля дали да не ви изхвърля на улицата.

— Не можете — отвърна онзи. — Вие сте гост на хотела.

Клей се замисли дали да не му повтори онова, което му беше казал Том, когато все още се намираха навън: „Нещата се промениха“, ала си замълча.

— Какво има? — обади се Рикарди. Звучеше по-кисело от всякога. Отгоре се чу още едно изтопуркване, сякаш някой бе съборил тежка мебел. Бюро или голям шкаф. Този път дори момичето вдигна очи към тавана. На Клей му се стори, че чу сподавен вик — или приглушен стон, — но дори и да беше така, след това не чува нищо друго. Какво ли имаше на втория етаж? Не беше ресторант; помнеше, че „Атлантик Авеню Ин“ няма собствена кухня — беше му го казал самият господин Рикарди, когато му даде ключа („Ако огладнеете, «Метрополитан» е на една крачка оттук, сър“). „Конферентни зали — каза си Клей. — Почти съм сигурен, че са конферентни зали с индиански имена.“

— Какво има? — попита отново Рикарди.

— Опитайте ли се да се обадите на някого, след като започна хаосът?

— Да, разбира се. — Рикарди бе застанал на вратата между кабинета и рецепцията с всичките ѝ картотеки, монитори за наблюдение и компютри, и възмутено наблюдаваше художника. — Пожарните аларми се изключиха — продължи след малко, — всъщност аз ги изключих, понеже Дорис ми каза, че се е запалило някакво кошче за боклук на третия етаж, после звъннах на пожарната да им кажа да не идват. Линията обаче беше заета! Заета, представяте ли си?

— Сигурно ужасно сте се изнервили — подхвърли Том.

Господин Рикарди благосклонно го изгледа:

— Позвъних на полицията, когато нещата започнаха нали разбирате да отиват на зле.

— Ясно — кимна Клей. — Обадиха ли ви се?

— Някакъв мъж ми каза, че трябва да набера отново, и ми затвори — обясни плешивият. — Когато го направих — това стана след като онзи ненормалник уби Франклин, ми вдигна някаква жена. Каза... — Гласът му затрепери, по тесните бръчки около носа му се стекоха сълзи. — Каза ми, че...

— Какво ви каза? — попита Том с мек глас, изразяващ едновременно съчувствие и загриженост. — Какво ви каза, господин Рикарди?

— Каза ми, че Франклин е мъртъв и че човекът, който го е убил, е избягал, така че няма защо да се притеснявам. Посъветва ме да се заключа. Освен това ми каза да сваля асансьорите на първия етаж и да ги изключа, което и направих.

Клей и Том се спогледаха, очите им сякаш казваха: „Добра идея.“ В съзнанието на художника внезапно изникна образът на буболечки, притиснати между затворения прозорец и мрежата против насекоми — колкото и да жужаха, не можеха да се освободят. Тази картина навярно имаше нещо общо с трополенето, което бяха чули от горния етаж. Запита се колко ли време ще мине, преди онзи (или онези) горе открият стълбището.

— После и тя ми затвори — добави служителят. — След това се обадих на жена ми в Милтън.

— Успели сте да се свържете с нея — рече Клей, подчертавайки значението на думите си.

— Беше много изплашена. Помоли ме да се прибера вкъщи. Казах ѝ, че от полицията са ме посъветвали да остана зад заключените врати на хотела, и ѝ заръчах да направи същото. Да заключи и да се скатае. Молеше ме да се прибера — каза, че на улицата се чували изстрели и взривове. Видяла и някакъв гол мъж да тича през двора на семейство Бензик — те са ни съседи.

— Разбирам — каза успокояващо Том. Клей мълчеше. Чувстваше се засрамен от отношението си към Рикарди, но и мустакатият му спътник не се бе държал кой знае колко любезно.

— Жена ми каза, че според нея голият мъж май носел... ъ-ъ-ъ... голо дете. Но може да е било кукла. Не спря да ме моли да зарежа хотела и да се прибера у дома.

Клей бе получил информацията, от която се нуждаеше. Кабелите бяха непокътнати. Рикарди беше в шок, ала не беше луд. Протегна ръка към телефона, но чиновникът сложи длан върху неговата, преди да успее да вдигне слушалката. Пръстите на плешивия мъж бяха дълги, бледи и много студени. Веднъж започнал, едва ли щеше да млъкне скоро.

— Нарече ме „кучи син“ и затвори. Знам, че ми е ядосана, и разбирам защо. Но нали от полицията ми казаха да се заключа и да остана тук. От полицията ми казаха да не излизам на улицата. Самите ченгета ми го казаха. Полицията. Властите.

— Да, точно така — кимна Клей. — Шибаните власти.

— С метрото ли дойдохте? — попита ги онзи. — Аз винаги използвам метрото. Станцията е само на две преки оттук. Много е удобно.

— Този следобед едва ли ще е толкова удобно — намеси се Том. — След онова, което видяхме, само насила могат да ме закарат там.

Рикарди победоносно изгледа Клей:

— Значи съм постъпил правилно, а?

Художникът отново кимна.

— Съвсем правилно — рече, а мислите му се въртяха единствено около Джони. Искаше да се върне вкъщи и да види сина си. Е, и Шарън, разбира се, но най-вече момчето. Трябваше да се прибере у дома си и нямаше да позволи нищо да го спре. Усецаше тревогата за семейството си като тежък товар — физическо бреме, което блокираше разсъдъка му и замъгляваше зрението му. — Тук сте си най-добре — добави, вдигна слушалката и натисна 9 за външна линия. Не беше сигурен дали щеше да се свърже, но продължи да набира. Продължи с 1, после с 207 — кодът за Мейн, сетне 692, което бе допълнението за Кент Понд и съседните градчета. Дори набра три от последните четири цифри — почти стигна до къщата, която продължаваше да смята за свой дом, — преди да чуе познатите три тона за прекъсване на връзката, последвани от записан женски глас.

— Съжаляваме, но всички линии са заети. Моля, обадете се по-късно — каза роботизираният глас и миг по-късно в ухото на Клей вече звучеше сигналът „свободно“.

Художникът отпусна слушалката до нивото на раменете си, сякаш изведнъж бе станала необикновено тежка, и постоя така известно време, преди да я постави обратно върху вилката.

Том му каза, че е пълна лудост да напуска хотела.

Най-малкото, изтъкна той, в „Атлантик Авеню Ин“ поне бяха в относителна безопасност; особено след като асансьорите бяха изключени, а входът към стълбището беше блокиран. Бяха натрупали куфари и сандъци от багажното помещение пред вратата в края на късия коридор зад асансьорите. Дори и някой с исполинска сила да изблъскаше натрупаната купчина, в най-лошия случай щеше да я отмести до отсрещната стена, отваряйки пролука, широка не повече от петнайсетина сантиметра. Никой не можеше да премине през барикадата.

От друга страна, безредиците в града сякаш се усилваха. Воят на алармите и сирените се бе превърнал в нещо като постоянно звуково оформление, на чийто фон изпъкваха виковете, писъците, гърмежите и експлозиите. Взривовете вече не бяха единични и процепваха въздуха като откоси на автоматично оръжие. Последната серия бе толкова силна, че всички в хотела прилекнаха, сигурни, че панорамният прозорец ще се строши. За щастие това не се случи, ала щом ехото от експлозията заглъхна, побързаха да се преместят в кабинета зад рецепцията.

Третата причина, която Том изтъкна на Клей, беше, че часът бе пет и петнайсет. Скоро щеше да се мръкне, а всеки опит да се напусне Бостън по тъмно щеше да е равнозначен на самоубийство.

— Защо не хвърлиш един поглед навън? — каза той, сочейки прозорчето с изглед към Есекс Стрийт. Улицата бе претъпкана от изоставени коли, на тротоара се виждаше трупът на млада жена с дънки и фланелка на „Ред Сокс“. Тя лежеше по очи на паважа, разперила широко ръце, сякаш бе умряла, докато се е опитвала да плува. На гърба ѝ пишеше „ВАРИТЕК“.

— Мислиш ли, че ще можеш да караш колата си по тези улици?

— Прав е — отбеляза Рикарди. Седеше зад бюрото си, скръстил ръце на тесните си гърди, а на лицето му отново бе изписано мрачно

изражение. — Колата ви се намира в гаража на Тамуърт Стрийт. Съмнявам се, че ще успеете да я изкарате от там.

Клей, който вече се бе отказал от идеята да използва колата си, понечи да каже, че няма намерение да шофира (поне засега), когато над главите им се чу поредното глухо тупване — този път беше толкова силно, че чак таванът се разтресе. В същото време чуха слабия, но отчетлив звън от чупене на стъкло. Алис Максвел, която седеше на стола от другата страна на бюрото на Рикарди, притеснено погледна нагоре и отново се вгълби в себе си.

— Какво има там? — попита Том.

— Точно над нас е Ирокезката стая — обясни чиновникът. — Най-голямата от конферентните зали. Използваме я най-вече като склад — там държим столовете, масите, аудиовизуалното оборудване — Той замлъкна за момент. — Може да нямаме ресторант, но ако клиентите ни пожелаят, приспособяваме залата за коктейли или празненства. Последното издрънчаване...

Той не завърши изречението си, но според Клей нямаше нужда. И сам можеше да се досети, че последното изтрополяване бе предизвикано от преобръщането на количка, натоварена със стъклени прибори. То беше последвано от още едно и още едно, сякаш някакъв обезумял тип сновеше из помещението и събаряше всичко, което му попадеше пред очите. Приклещен като буболечка между прозореца и мрежата, неспособен да намери изход, той само можеше да вилнее и руши.

В този момент Алис направи нещо, което изненада всички — проговори за пръв път от половин час, и то, без да са ѝ задали въпрос.

— Споменахте нещо за някаква Дорис.

— Да, Дорис Гугиерес — кимна Рикарди. — Главната домакинка на хотела. Чудесен служител. Последния път, когато я чух, беше на третия етаж.

— Тя имаше ли... — Девојката не искаше да произнесе думата. Вместо това направи жест, който бе станал популярен почти колкото изпълнатието пред устните показалец, изискващ тишина. Алис вдигна дясната си ръка до бузата си, доближавайки палеца до ухото си, а кутрето — до устните си.

— Не — поклати глава плешивият. — Служителите трябва да ги оставят в шкафчетата си, докато са на работа. При първо нарушение

получават мъмрене, а при второ могат да бъдат уволнени. Казвам им го още щом постъпят на работа, — Той вдигна извинително рамене. — Политика на ръководството — нямам нищо общо с това.

— Смятате ли, че може да е слязла до втория етаж, за да провери какви са тези звуци? — попита тийнейджърката.

— Напълно възможно е — рече Рикарди. — Но няма как да знам. Казах ви, че за последно я чух, когато ми съобщи за пламналото кошче за смет. Пратих ѝ няколко съобщения на пейджъра, но не е слизала тук.

На Клей не му се искаше да изкрещи: „Видя ли колко безопасен е шибаният хотел!“, ето защо погледна към Том, опитвайки се да му предаде тази мисъл с изражението си.

— Според вас колко души има на горните етажи? — попита мъжът с костюма от туид.

— Нямам представа.

— Добре, де, горе-долу.

— Не много. От персонала може би само Дорис. Тези от дневната смяна си тръгват в три, а нощната смяна идва в шест. — Плешивият стисна здраво устни. — Правим го за икономия на средства. Не бих казал, че е мярка, защото не води до никакви резултати. Що се отнася до гостите. — Той се замисли. — По принцип следобедът е мъртво време за нас. Всички гости от снощи си тръгнаха — срокът за освобождаване на стаите в „Атлантик Ин“ е пладне, а новите ни клиенти обикновено идват не по рано от четири следобед. Гостите, които остават по няколко дни, най-често са тук по работа. Какъвто, предполагам, е и вашият случай, господин Рийдъл.

Клей кимна, без да си прави труда да го поправа за фамилията си.

— По това време на деня тези наши клиенти обикновено са навън по задачите, които са ги накарали да дойдат в Бостън. Следователно в момента сме горе-долу сами.

Сякаш в опровержение на думите му над тях се чу поредното тупване, придружено от дрънчене на стъкло и гърлено ръмжене. Всички погледнаха нагоре.

— Клей, чуй ме — подхвана Том. — Ако този тип горе намери стълбите. Не знам дали тези хора могат да разсъждават, но...

— Съдейки по това, което видяхме на улицата — отбеляза Клей, — не можем да ги наричаме „хора“. Мисля си, че онзи горе е по-скоро

като бръмбар, приклещен между прозорец и мрежата против комари. Ако намери пролука, гадинката може да се измъкне навън; ненормалникът горе също може да намери стълбите, но според мен ще бъде случайно.

— А когато слезе и намери вратата към фоайето заключена, ще се опита да отвори аварийния изход, водещ към задната уличка — каза Рикарди. — Ние ще чуем алармата — тя е настроена така, че да звъни, ако някой натисне бравата, и ще разберем, че се е махнал оттук. Една грижа по-малко.

Някъде на юг се взриви нещо голямо и всички машинално се приведоха. Клей си каза, че вече знае как са се чувствали в Бейрут в началото на осемдесетте.

— Според мен трябва да се махаме от тук! — възкликна.

— Не мисля така — рече Том. — Искаш да тръгнеш, защото си загрижен за жена си и сина си, и сега се опитваш да ни убедиш да дойдем с теб, за да не си сам.

Клей изсумтя:

— Искам компания, но не затова ви карам да дойдете с мен. Мирисът на дим се усилва, пък и кога за последно чухте вой на сирена?

Тримата мълчаха.

— Не мисля, че ситуацията в Бостън се подобрява — добави той. — Точно обратното — според мен нещата стават още по-зле. И ако причината за това са мобилните телефони.

— Тя се опита да остави съобщение за татко — каза Алис. Говореше бързо, сякаш искаше да се увери, че ще успее да каже всичко, преди споменът да отлети. — Искаше да се увери, че е взел дрехите от химическото, защото искаше да сложи жълтата си вълнена, рокля за срещата на комисията, а на мен ми трябваше резервната униформа за мача в събота. След това се блъснахме! Мама се нахвърли върху шофьора и започна да го хапе, опитвайки се да го удуши! Тюрбанът му падна, лицето му плувна в кръв и се блъснахме!

Погледна тримата мъже, които я наблюдаваха съсредоточено, после закри с длан лицето си и зариде. Том понечи да я успокои, ала Рикарди заобиколи бюрото си и прегърна девойката, преди онзи да се приближи до нея:

— Хайде, хайде. Сигурен съм, че е станало някакво недоразумение, млада госпожице.

Тя го изгледа със смесица, от искрено удивление и гняв.

— Недоразумение? — възкликна и посочи засъхналата кръв по бялата си рокля. — Това на недоразумение ли ти прилича? Използвах наученото в школата по самоотбрана, която посещавах в гимназията! Приложих карате върху собствената си майка! Мисля, че даже й счупих носа, сигурна съм в това. — Алис рязко поклати глава и косата ѝ се развя. — Ако не бях успяла да се пресегна и да отворя вратата...

— Майка ти е щяла да те убие — прекъсна я Клей.

— Да, щеше да ме убие — прошепна Алис. — Не знаеше коя съм. Собствената ми майка. — Погледна Том и Клей.

— Всичко започна от шибаните телефони — промълви. — От шибаните мобилни телефони.

— Колко такива джаджи има в Бостън? — попита Клей. — Какво гласят маркетинговите проучвания?

— Като се има предвид колко студенти има в града, бих казал, че броят на клетъчните телефони е огромен — отвърна Рикарди. Той бе станал от мястото си зад бюрото и изглеждаше по-живнал — навярно заради това, че се бе опитал да успокои девойката, или задето му бяха задали „сериозен“ въпрос. — Макар че според мен заможните млади хора далеч не са единствената „мобилна“ прослойка. Преди месец четох една статия в „Инкуайърър“, в която се твърдеше, че китайците имат повече клетъчни телефони от жителите на Америка. Представяте ли си?

Клей не искаше да си представи.

— Добре — въздъхна Том. — Мисля, че разбирам накъде биете. Някой — някоя терористична група, изкривява сигналите на мобилните телефони, затова когато се обадите или отговорите на обаждане, получавате някакво уф, откъде да знам, някакво подсъзнателно послание, което ви кара да полудеете. Звучи ми като научна фантастика, но предполагам, че преди петнайсет-двайсет години днешните мобилни телефони също са изглеждали като научна фантастика на повечето хора.

— Сигурен съм, че става въпрос за нещо такова — обади се Клей. — И можеш да полудееш, дори и само ако си подслушал нечий разговор. — Мислеше си за Тъмнокосата фея. — Най-шибаното в цялата работа обаче е, че когато хората видят какво се случва около тях...

— Техният първи импулс е да грабнат мобилните си апарати и да се опитат да разберат какво всъщност става — завърши Том.

— Да — кимна Клей. — Видях много хора да го правят.

Мустакавият мъж му хвърли мрачен поглед:

— И аз.

— Не разбирам какво общо има всичко това с вашето напускане на хотела — отбеляза Рикарди. — Пък и скоро ще се стъмни и едва ли

е особено благоразумно да...

Думите му бяха заглушени от поредната експлозия, последвана от още пет-шест, които отекнаха в югоизточна посока като отдалечаващи се стъпки на великан. Над главите им незнайният пленник отново събори някаква мебел, надавайки гневно ръмжене.

— Не мисля, че на лудите ще им хрумне да напуснат града — рече Клей. — Едва ли имат повече ум от нашия човек горе, който не може да намери стълбището.

За момент художникът си помисли, че на лицето на Том се изписа потрес, сетне осъзна, че не е разтълкувал правилно изражението му. Не беше потрес, а удивление — удивление и разцъфваща надежда.

— О, Боже! — възкликна човекът с костюма от туид и се плесна по челото. — Те няма да напуснат града! Изобщо не се сетих!

— Трябва да има друг изход — промълви Алис. Прехапа долната си устна и сведе очи към оплетените си пръсти, след което боязливо вдигна поглед към Клей. — Според мен дори е по-безопасно да тръгнем, след като се стъмни.

— Какво имаш предвид? — намръщи се той.

— Ако не могат да те видят — скриеш ли се зад нещо например, веднага забравят за теб.

— Защо мислиш така? — попита Том.

— Защото успях да се скрия от мъжа, който ме преследваше. Онзи с жълтата фланелка. Стана тъкмо преди да ви видя. Скрих се в една тясна уличка зад някакъв контейнер за смет. Бях доста изплашена, понеже си мислех, че съм в задънена улица, ала просто нямаше какво друго да сторя. Видях го да стои в началото на уличката — оглеждаше се и нервно пристъпваше напред-назад.

Отначало си помислих, че си играе с мен като котка с мишка, но нямаше начин да не ме е видял, когато влязох в уличката. Бях само на няколко метра пред него, само на няколко метра, оставаше му съвсем малко да ме сграбчи — Алис затрепери. — Но след като се скрих зад контейнера, той внезапно, не знам...

— Както се казва, далеч от очите, далеч от сърцето — подхвърли Том. — Или от ума в твоя случай.

— Щом е бил толкова близо зад теб, защо си спряла да бягаш? — попита Клей.

— Защото просто не можех повече — въздъхна тийнейджърката. — Усещах краката си като гумени и имах чувството, че ще се скъсам отвътре. В крайна сметка се оказа, че няма защо да тичам. Онзи се повъртя известно време, ломотейки неразбираемо, и се отдалечи. Не вярвах на очите си! Мислех си, че ще ме открие, но в същото време знаех, че е прекалено умопобъркан, за да стори нещо такова. — Погледна Клей и отново сведе очи към ръцете си. — Грешката ми беше, че отново налетях на него. Трябваше да остана с вас още първия път, когато ви видях, ала понякога се държа като голяма глупачка.

— Била си уплашена — започна художникът, в същия момент въздухът потрепери от най-мощната експлозия досега. Идваше някъде от изток — оглушително КЕРРРУААЛМ, което ги накара машинално да се приведат и да запушат ушите си, но това не им попречи да чуят как стъклото на панорамния прозорец се пръсна на парчета.

— Боже мой! — промълви Рикарди. Разширените му от потрес очи напомниха на Клей за настойника на сирачето Ани — татко Уорбъкс^[1]. — Сигурно беше новата бензиностанция на „Шел“, която построиха на „Нийланд“. Тази, която използват всички таксите и туристически автобуси. Взривът дойде точно от там.

Клей нямаше представа дали чиновникът е прав, защото не поддушваше миризмата на горящ бензин (поне засега), ала опитното му око забеляза как обширен триъгълник от града лумна като гигантска факла.

— Може ли един модерен град да изгори? — обърна се към Том. — Град, който е построен предимно от бетон, стомана и стъкло? Може ли да изгори, както е изгорял Чикаго през 1871 година, след като кравата на мисис О’Лиъри ритнала фенера?

— Това с кравата на Кейт О’Лиъри не е нищо повече от градски фолклор — каза Алис и потри челото си с длан, сякаш я мъчеше тежко главоболие. — Госпожа Майърс ни го каза в часовете по американска история.

— Че защо да не може? — вдигна рамене Том. — Виж какво стана със Световния търговски център, след като самолетите се врязаха в него.

— Самолети, пълни с гориво — уточни Рикарди. Произнасянето на думата „гориво“ сякаш подежда като зловец заклане, защото в същия миг миризмата на горящ бензин атакува обонянието им.

— Явно сте прав за бензиностанцията — въздъхна мъжът с костюма от туид.

Онзи не каза нищо. Приблужи се до вратата между вътрешния кабинет и антрето, отключи я и широко я отвори, фойето изглеждаше пусто, мрачно и някак си смалено. Рикарди подсмръкна, после затвори вратата и отново превъртя ключа:

— Вече не е толкова силна!

— Ще ви се — подхвърли Клей. — Или обонянието ви е свикнало с миризмата.

— Мисля, че Рикарди е прав — намеси се Том. — Духа силен вятър от запад, което означава, че въздухът се движи към океана и ако взривът наистина идва от новата бензиностанция — тази на ъгъла на „Нийланд“ и „Уошингтън“, която е в съседство с медицинския център...

— Да, същата, — прекъсна го плешивият служител. На лицето му бе изписано мрачно задоволство. — А какви протести имаше по време на строежа ѝ.

Мъжът с италианските мустачки обаче продължи:

— ...следователно болницата в момента гори заедно с всички, които се намират вътре.

— Но това е ужасно! — извика Алис и притисна с длан устните си.

— Да, така е — каза мрачно Том. — А до нея пък се намира „Уонг“^[2]. Ако вятърът не утихне до залез слънце, всички сгради източно от Мас Пайк^[3] до довечера ще станат на въглен.

— Намираме се на запад от тях — отбеляза Рикарди.

— Значи сме в безопасност — заключи Клей. — Поне от този пожар — побърза да уточни, приблужи се до малкото прозорче, повдигна се на пръсти и погледна към Есекс Стрийт.

— Какво виждаш? — повита го Алис. — Има ли хора?

— Не, всъщност да — отвърна той. — Един мъж. На другия тротоар.

— От откачалките ли е?

— Не мога да преценя — рече Клей, ала това не беше съвсем вярно. Имаше нещо в тичането на непознатия, както и в начина, по който боязливо се обръщаше. Преди да свърне зад ъгъла и да поеме по Линкълн Стрийт, мъжът за малко не се блъсна във витрината на

някакво магазинче. И въпреки че Клей не можеше да го чуе, беше сигурен, че устните на човека се движат. — Вече го няма — добави.

— И на улицата няма други хора, така ли? — попита Том.

— Засега да — отвърна Клей. — Обаче има много дим. Дим, сажди и пепел. Вятърът ги разнося и ми пречи да виждам.

— Добре, убеди ме — каза мъжът с италианските мустачки. — Винаги съм загревал бавно, но важното е, че все пак загревам, нали така? — усмихна се той. — Градът ще изгори до основи, а откачалките ще зяпат отстрани, без да си мръднат пръста.

— Точно така — кимна Клей. Според него това се отнасяше не само за Бостън, ала поне засега Бостън бе максимум, за който можеше да мисли. Навярно с времето щеше да разшири кръгозора си, но едва след като се увереше, че Джони е в безопасност. А може би никога нямаше да зърне „голямата картина“ — все пак изкарваше прехраната си с рисуване на малки картини. Почувства как егоистът, който живуркаше в една от най-затъntenите части на съзнанието му, изпраща ярка мисъл, обагрена в сини и златисти цветове. „Защо точно днес? — гласеше тя. — Защо това трябваше да се случи тъкмо днес, когато най-накрая направих удара на живота си?“

— Мога ли да дойда с вас, момчета? — попита Алис: — Ако смятате да тръгвате, де.

— Разбира се — отвърна Клей и погледна чиновника. — Вие също, господин Рикарди.

— Възнамерявам да остана на поста си — вирна брадичка плешивият.

— Не мисля, че ще имате проблеми с ръководството, ако заключите и напуснете хотела — отбеляза Том с онзи благ глас, който художникът започвайте да харесва.

— Ще остана на поста си — повтори служителят. — Господин Допели, шефът на дневната смяна, отиде до банката и ми повери хотела. Може би, ако се върне, бих тръгнал с вас, но при това положение...

— Моля ви, господин Рикарди — рече девойката. — Не е хубаво да оставате сам тук.

Ала плешивият скръсти ръце на гърдите си и само поклати глава.

[1] Герой от романа на Харолд Грей „Сирачето Ани“, написан през 1924 година. — Б. пр. ↑

[2] Арт-център, под чието крило има няколко театъра, опера и балет, известен с образователните си младежки програми. — Б. пр. ↑

[3] „Мас Пайк“ — магистрала, дълга над 200 километра, която обхваща Масачузетс от Западен Стокбридж до международното летище „Лоугън“ в Бостън. — Б. пр. ↑

Те отместиха столовете с високите облегалки и Рикарди отключи вратите. Клей погледна навън — улицата изглеждаше, пуста, но не бе съвсем сигурно, защото навсякъде се стелеше фина пепел, подобна на черен сняг.

— Хайде — каза той. Щяха да започнат със съседната сграда — ресторант „Метрополитан“.

— Смятам да заключа вратите и да върна столовете по местата им — информира ги Рикарди. — Ако изпаднете в затруднение — ако се натъкнете на онези хора в „Метрополитан“, например, и ви се наложи да се изтеглите, само извикайте: „Рикарди, Рикарди, пуснете ни вътре!“ Така ще знам, че е безопасно да отключа вратата. Разбрахте ли?

— Да — кимна Клей и стисна кльощавото рамо на чиновника. Онзи потръпна, ала не понечи да се отмести (въпреки че от изражението му си личеше, че никак не обича да се отнасят с него по този начин). — Вие сте свестен човек. В началото си мислех, че не е така, ала се оказа, че съм грешал.

— Старая се да давам най-доброто от себе си — резервирано каза плешивият. — Само запомнете.

— Ще запомним — усмихна се Том. — Навярно ще се забавим там десетина минути. Ако междувременно се случи нещо, извикайте и ще ви се притечем на помощ.

— Добре — кимна служителят, ала Клей не мислеше, че ще го стори. Не знаеше защо си помисли така — нямаше никаква логика в това човек да не изкрещи, когато се намира в опасност (особено, ако знаеше, че така би могъл да спаси живота си), въпреки това Клей бе сигурен, че интуицията му не го лъже.

— Моля ви, размислете, господин Рикарди — каза Алис. — Знаете, че в Бостън не сте в безопасност.

Ала чиновникът само отмести поглед и Клей си каза: „Ето как изглежда човек, който решава, че рискът от смъртта е за предпочитане пред риска от промяна.“

— Да вървим — рече той. — Да си направим няколко сандвича, преди токът да е спрял.

— Няма да е зле да се запасим и с малко бутилирана вода — добави Том.

Токът спря точно когато опаковаха последния сандвич, застанали в спретнатата, излъскана до блясък кухня на ресторант „Метрополитан“. Междувременно Клей бе направил още три опита да се свърже с Мейп — първия път с къщата, която продължаваше да смята за свой дом, втория — с основното училище, където преподаваше Шарън, и третия — с прогимназията „Джошуа Чембърлейн“, където учеше Джони. В нито един от трите случая не успя да преодолее бариерата на цифрите 2, 0 и 7 — регионалния код на Мейн.

Когато осветлението в „Метрополитан“ угасна, Алис изкрещя и на Клей му се стори, че в помещението се възцари пълен мрак. Аварийното захранване се включи само след секунда, но девойката не се успокои. Държеше се за Том с едната ръка, а в другата стискаше ножа за хляб, с който бе нарязала сандвичите. Очите ѝ бяха широко отворени и изглеждаха някак плоски.

— Алис, остави този нож — каза Клей с малко по-остър тон, отколкото възнамеряваше, — преди да си клъцнала някой от нас.

— Или себе си — добави Том с благия си, успокояващ глас. Очилата му проблеснаха на фона на аварийното осветление.

Тийнейджърката остави на масата ножа, след което отново го взе.

— Искам го — рече. — Искам да го взема, Клей. Ще се чувствам по-добре, ако имам оръжие.

— Добре — кимна художникът. — Обаче нямаш колан, за да го затъкнеш. Ще трябва да ти приспособим някакъв от покривка за маса. Дотогава много внимавай.

Половината сандвичи бяха с печено говеждо и сирене, а другите — с шунка и сирене. Алис ги сложи в найлонови пликчета, а под касовия апарат Клей намери пакет торбички с надпис „ЗА ВАШЕТО КУТРЕ“ от едната страна и „ЗА ВАШЕТО ХЛАПЕ“ от другата. С Том пъкнаха сандвичите в две пликчета, а в третото сложиха три бутилки минерална вода.

Масите бяха приготвени за вечеря, която никога нямаше да се състои. Две-три бяха прекатурени, но повечето си стояха непокътнати, кристалните чаши и сребърните сервизи проблясваха под неумолимата светлина на аварийните лампи. Клей почувства как сърцето му се свива при вида на тази подреденост и спретнатост. На всяка маса имаше искрящо бели салфетки и лампи с абажурчета; те обаче бяха изключени — навярно щеше да мине доста време, преди крушките им да грейнат отново.

Клей видя как Алис и Том опечалено се оглеждат и внезапно му се прииска да ги развесели. В съзнанието му изплува трик, с който забавляваше сина си. При мисълта за Джони плъхът на паниката се измъкна от клетката си и впи острите си зъбки в сърцето му; горещо се надяваше, че проклетият телефон на хлапето лежи забравен под леглото му, а батерията е напълно изтощена.

— Гледайте внимателно — рече той, премествайки встрани пликовете със сандвичите. — Моля, забележете, че дланите няма да се отделят от китките ми.

Той сграбчи краищата на покривката.

— Сега едва ли е най-удачното време за глупави фокуси — измърмори Том.

— Искам да видя — настоя Алис и Клей забеляза, че за пръв път, откакто я бяха срещнали, на лицето ѝ беше разцъфнала усмивка. Едва забележима, но усмивка.

— Без покривката не може — каза художникът. — Няма да ви отнема и минутка, освен това дамата иска да види фокуса. — Обърна се към тийнейджърката: — Трябва да кажеш някаква магическа дума. „Схазам“^[1] ще свърши работа.

— Схазам! — рече момичето и Клей рязко дръпна покривката.

Не беше правил този номер от две-три години и за малко щеше да се издъни. Ала грешката му, която без съмнение се дължеше на моментно колебание при издърпването, всъщност подсили чара на номера. Вместо да останат на мястото си, докато покривката изчезваше по мистериозен начин под тях, всички прибори и съдове, намиращи се отгоре ѝ, се преместиха с около десетина сантиметра надясно, най-близката до Клей чаша застина на самия ръб на масата.

Девојката се засмя и възторжено заръкопляска, той разпери ръце и се поклони.

— Сега можем ли да тръгваме, о, велики Худини? — попита Том, но и на неговото лице бе грейнала усмивка и дребните му зъби проблясваха под светлината на аварийните лампи.

— Само да й направя колан. Така Алис ще може да носи ножа и едната торба със сандвичите. Ти пък вземи плика с водата. — Сгъна покривката на триъгълник, след което я омота, докато се получи здрав пояс; сетне прекара този пояс през дръжките на торбата и го завърза на кръста на момичето, затъквайки ножа от дясната страна. — Готово!

— Не подозирах, че си бил такъв сръчко — смигна му нисичкият мъж.

— Аз съм художник — усмихна се Клей, в същия миг навън отекна такава експлозия, че подът потрепери. Чашата, която стоеше на ръба на масата, падна и се разби на парчета. И тримата мигом погледнаха натам. Художникът искаше да каже на спътниците си, че не вярва в поличби, ала така само щеше да влоши нещата. Въпреки това го стори.

[1] Вълшебна дума от комикса „Кептън Марвъл“, съставена от инициалите на Соломон, Херкулес, Ахил, Зевс, Атлас и Меркурий. — Б. пр. ↑

Клей настоя да се върнат в „Атлантик Авеню Ин“, преди да тръгнат на път. Трябваше да вземе папката си, която бе забравил във фойето, както и да потърсят някакъв калъф за ножа на Алис. Освен това смяташе, че трябва да дадат на Рикарди още един шанс. Беше изненадан да открие, че стремежът му да помогне на плешивия надделява дори над желанието му да прибере папката с картините си. Явно бе развил някаква странна симпатия към служителя от рецепцията. Когато сподели това с Том, онзи кимна:

— Изпитвам абсолютно същото към аншоата върху пица. Всеки път, когато я видя, си казвам, че комбинацията от сирене, доматиен сос и мъртва риба е отвратителна, но в следващия миг апетитът ми надделява и не мога да ѝ устоя.

На улицата бушуваше виелица от черна пепел и сажди. Алармите на колите пицяха като обезумели, противопожарните звънци им пригласяха. Във въздуха не се усещаха горещи вълни, но Клей чуваше пращането на огъня в южна посока. Мирисът на изгоряло също се беше усилил. Някакви хора крещяха в далечината, ала това беше в парка — там, където Бойлстън Стрийт се разширяваше.

Когато се озоваха пред вратите на „Атлантик Авеню Ин“, Том помогна на Клей да отмести стола с висока облегалка, който подпираше външната врата, фойето бе потънало в сумрак, бюрото на рецепцията и малкото диванче бяха само плътни сенки; ако Клей не беше влизал тук и преди, едва ли щеше да определи какво представляват тези сенки. Над асансьорите мъждукаше крушка, генераторите за аварийно захранване бръмчаха като конски мухи някъде в сутерена.

— Господин Рикарди? — извика Том. — Господин Рикарди, дойдохме да проверим дали не сте размислили.

Никой не му отговори. Алис изчака няколко секунди и почука по стъклото, щръкнало като зъб в рамката на вратата.

— Господин Рикарди! — извика отново мустакатият и след като пак не последва отговор, се обърна към Клей: — Ти си твърдо решен

да влезеш, нали?

— Да. Трябва да си взема папката — всичките ми картини са вътре.

— Нямах ли копия?

— Това са оригиналите — каза Клей, сякаш тези три думи обясняваха всичко. Всъщност за него бе точно така. Освен това трябваше да проверят как е Рикарди. Нали им беше казал, че ще остане тук.

— Ами ако онзи от горния етаж го е спипал? — попита Том.

— Мисля, че щяхме да чуем, ако се беше случило — изтъкна Клей. — Освен това вече да се е журнал сто пъти към нас след цялото това викане, ломотейки като онзи тип, дето се опита да те изкорми в парка.

— Няма как да си сигурен — поклати глава Алис и прехапа долната си устна. — Прекалено рано е, за да си мислиш, че знаеш всичко.

Клей си каза, че девойката е права, само че да стоят тук и да си приказват, беше още по-лошо.

— Ще внимавам — обеща той и прекрачи строшения прозорец. Отворът беше тесен, ала не толкова, че да не може да се провре. — Само ще надникна в кабинета. И ако Рикарди не е там, вземам папката и си обирам крушите. Нямам никакво намерение да го търся като тъпа мацка в някой филм на ужасите.

— Не спирай да викаш — посъветва го Алис. — Нещо от рода на „Добре съм, нищо ми няма“. През цялото време.

— Добре, но ако внезапно млъкна, тръгвайте. В никакъв случай не ме търсете.

— Няма — рече момичето, без да се усмихва. — И аз съм гледала такива филми. Имаме кабелна телевизия.

— Добре съм! — извика Клей, след като взе папката си и я остави върху бюрото на рецепцията. „Време е да се омитам оттук“ — мина му през ума, ала трябваше да свърши още нещо.

Обърна се и видя двата силуета, които сякаш се рееха на фона на спускащия се здрач.

— Добре съм, добре съм, все още съм добре, сега отивам да погледна кабинета, все още съм добре.

— Клей? — разтревожено извика Том, но художникът не можа да се обади, за да го успокои. Единствената светлина в помещението идваше от малкото прозорче към Есекс Стрийт, но тя бе достатъчна, за да различи очертанията на тялото, увиснало под високия таван. Рикарди висеше на нещо, което приличаше на шнур от завеса, а на главата му бе нахлузена бяла торба. Клей си помисли, че навярно хотелът даваше такива торби на гостите, за да слагат вътре мръсното си пране. — Клей, добре ли си?

— Клей? — Гласът на Алис бе писклив и остър, сякаш тя се намираще на ръба на истерията.

— Добре съм — чу се да казва. Имаше чувството, че устните му се движат сами, без никаква помощ от страна на мозъка. — Още съм тук. — Мислеше си как бе изглеждал плешивият, когато бе казал: „Възнамерявам да остана на поста си.“ Думите и вирнатата му брадичка издаваха високомерие, ала очите му изглеждаха изплашени и някак си смирени — очи на мъничък енол, притиснат в ъгъла на гаража от свирепо куче. — Ей сега се връщам!

Отстъпи назад, сякаш господин Рикарди можеше да се изплъзне от саморъчната примка и да се хвърли към него, ако му обърнеше гръб. Изведнъж почувства ужасен страх за Шарън и Джони; болката от липсата им го прониза с такава сила, че пробуди спомена за първия му училищен ден, когато майка му го бе оставила до входа на физкултурния салон. Другите родители въведоха децата си, ала неговата майка каза: „Влизаш сам, Клейтън, момчетата правят тези неща сами.“ Преди да влезе, малкият Клей дълго гледа как тя се

отдалечава по Седар Стрийт. Сега, докато стоеше тук в тъмното, повече от всичко на света искаше да е при Шарън и Джони. Том и Алис бяха чудесни, но той искаше хората, които обичаше.

Заобиколи рецепцията и понечи да прекоси фоайето, но се сети, че отново е забравил проклетата си папка. Върна се и като посегна да я вземе, изпита усещането, че Рикарди ще се протегне от сумрака и ще го сграбчи. Това не се случи, но над него отново изтопурка нещо. Нещо, което навярно е било човек до три часа този следобед. Този път, докато прекосяваше фоайето, единствената аварийна лампа в помещението примигна за кратко и угасна. „Това е нарушение на противопожарната безопасност — помисли си Клей. — Трябва да докладвам за него.“ Щом стигна до двойните врати на „Атлантик Авеню Ин“, подаде папката на Том.

— Къде е той? — попита Алис, — Да не би все пак да си е тръгнал?

— Мъртъв е — рече Клей. Мина му през ума да ги излъже, ала си даде сметка, че не може. Беше прекалено шокиран от смъртта на плешивия. Как ли човек се решава да посегне на живота си? — Самоубил се е.

Девојката заплака, а Клей си каза, че ако зависеше от Рикарди, тя едва ли щеше да е жива, но, разбира се, Алис нямаше как да го знае. Пък и на него му се плачеше. В крайна сметка плешивият чиновник бе показал и добрите си страни. Навярно повечето хора биха направили същото, ако имаха тази възможност.

Откъм парка се чу вик, който прозвуча прекалено мощно, за да бъде издаден от човешко гърло. На Клей му заприлича на тръбене на слон. Във вика нямаше нито болка, нито радост. Алис се сви и той я прегърна. Тялото ѝ му се стори като електрическа жица, по която течеше ток с високо напрежение.

— Ако ще се махаме оттук, да действаме по-бързо — каза Том. — В случай че всичко мине гладко, ще се доберем до Молдън и ще пренощуваме в моята къща.

— Страхотна идея — рече Клей.

Човекът с тънките мустачки се усмихна:

— Наистина ли мислиш така?

— Абсолютно. Кой знае, може пък полицай Ашланд да е там.

— Кой е полицай Ашланд? — попита Алис.

— Едно ченге, което срещнахме в парка — обясни Том. — Той, ами, може да се каже, че ни помогна. — Тримата вече вървяха на изток към Атлантик Авеню сред воя на алармите и танцуващите във въздуха сажди. — Но едва ли ще го видим. Клей просто се опитва да се пошегува.

— Аха — кимна момичето. — Радвам се, че поне някой се опитва.

На паважа пред краката ѝ лежеше малко синьо телефонче с напукано панелче. Тя го изрита в канавката, без да наруши ритъма на стъпките си.

— Браво! — похвали я Клей.

Тийнейджърката вдигна рамене.

— Пет години футбол — рече тя и в същия момент уличните лампи грейнаха — досущ като обещание, че не всичко е загубено.

МОЛДЪН

Хиляди хора стояха на моста на река Мистик и наблюдаваха как всичко между Комънуелт Авеню и Бостънския залив изчезва сред огнените езици. Западният вятър си остана топъл дори и след залеза на слънцето и пламъците ревяха и беснееха, сякаш светът се бе превърнал в огромна пещ, чието пъклено сияние затъмняваше звездите. Пълната луна се показва — приличаше на изцъклено око на циклоп; от време на време пушекът я закриваше, но когато окото успееше да разкъса димната завеса, от него се процеждаше злоещо оранжево сияние. Клей си каза, че в комиксите често я изобразяваха така, ала не го сподели с другите.

Повечето хора мълчаха. Безмълвно се взираха в града, който току-що бяха напуснали, и наблюдаваха как пламъците постепенно го поглъщат в алените си челюсти. От отсрещния бряг се чуваше вой на аларми и сирени; по едно време някакъв усилен през високоговорители глас извика: „НАПУСНЕТЕ УЛИЦИТЕ“, след което друг нареди: „НАПУСНЕТЕ ГРАДА ПЕШ ПО ГЛАВНИТЕ АРТЕРИИ НА ЗАПАД И НА СЕВЕР.“ Тези взаимно изключващи се заповеди звучаха в продължение на няколко минути, след което „НАПУСНЕТЕ УЛИЦИТЕ“ замлъкна. Около пет минути по-късно и „НАПУСНЕТЕ ГРАДА ПЕШ ПО ГЛАВНИТЕ АРТЕРИИ НА ЗАПАД И НА СЕВЕР“ секна. Останаха само гладният рев на раздухвания от вятъра пожар, пронизителното пищене на алармите и приглушеният пукот на прозорците, пръскащи се под въздействие на убийствената горещина.

Клей се запита колко ли души са приклевани в тази преизподня. Приклевани между огъня и водата.

— Помните ли как се питахте дали един модерен град може да изгори? — прошепна Том Маккорт. На фона на аленото зарево от пожара интелигентното му лице изглеждаше изморено и болнаво. По бузите му имаше петна от сажди. — Спомняте ли си?

— Млъкни, моля те! — прошепна Алис. Тя също бе потресена от гледката и говореше доста тихо. „Все едно сме в обществена библиотека — каза си Клей, сетне се коригира: — Не — в погребално

бюро“ — Не можем ли да тръгваме? Защо трябва да гледаме този ужас?

— Права си — въздъхна той. — Колко път има до дома ти, Том?

— От тук са по-малко от три километра — отвърна мъжът с костюма от туид. — За съжаление обаче не всичко е зад нас. — Бяха се обърнали на север и Том посочи надясно. Оранжевото зарево можеше да е от улично осветление в облачна нощ, само дето нямаше никакви облаци и лампите не светеха. Нито бълваха гъсти кълба дим.

Алис изстена и веднага закри с длан устата си, сякаш се боеше, че някой от множеството безмълвни наблюдатели на ставащото ще я скастри, задето нарушава тишината.

— Не се тревожи — успокои я Том. — Съдейки по посоката на вятъра, Молдън не е застрашен от пожара.

„Не казвай нищо повече — помисли си Клей. — Спри дотук.“

Ала мъжът с италианските мустачки добави.

— Засега.

На долното ниво на моста имаше десетки изоставени автомобили и противопожарна кола с надпис „ИЗТОЧЕН БОСТЪН“, ожулена от страничния сблъсък с циментовоз (и двете превозни средства бяха зарязани от шофьорите си), ала най-много бяха пешеходците. „Само дете вече май трябва да ги наричаме бежанци — помисли си Клей, след което си даде сметка, че в случая местоимението «ги» не беше много на място. — Трябва да ни наричат бежанци“ — поправи се той.

Повечето хора си стояха безмълвно и гледаха как градът е погълщан на порции от гладните пламъци. Тези, които вървяха, се движеха бавно и непрекъснато изплашено се озъртаха. Сетне, когато приближиха края на моста (Клей виждаше „Олд Айрънсайдс“^[1] — или поне си мислеше, че това е „Олд Айрънсайдс“, закотвен в залива и засега в безопасност от пожара), забеляза нещо странно.

Доста бежанци подозрително наблюдаваха Алис, сякаш двамата с Том бяха отвлекли момичето, за да го изнасят. После обаче си напомни, че всички навярно бяха в шок — случилото се бе преобърнало из основи живота им, помитайки нормалното им съществуване със сила, пред която дори ураганът „Катрина“ бледнееше (онези нещастници поне бяха имали някакво предизвестие). Повечето бяха прекалено потресени от станалото, за да погледнат трезво на ситуацията. По някое време, когато луната се издигна още по-високо в нощното небе, Клей внезапно осъзна, че Алис е единствената тийнейджърка наоколо. Дори Клей беше млад в сравнение с повечето бежанци. Почти всички, които зяпаха безмълвно огнището, известно някога като Бостън, или пък бавно се тътреха към Молдън и Данвърс, бяха над четирийсет, а повечето изглеждаха на пенсионна възраст. Виждаха се само няколко души с малки деца и бебешки колички.

След известно време той забеляза и нещо друго. По пътя се валяха купища мобилни телефони. Почти на всяка крачка Клей се натъкваше на подобна джаджа, но всички бяха стъпкани и смачкани, а

някои бяха премазани до неузнаваемост и единственото, което бе останало от тях, бяха парченца натрошена пластмаса и стърчащи жички. Сякаш бяха отровни змии и хората гледаха да ги смажат, преди, отново да са ги ухапали.

[1] Ветроходна фрегата с 44 оръдия, излязла победител в множество морски сражения във войната от 1812 година; един от първите три кораба, построени от САЩ. — Б. пр. ↑

— Как се казваш, скъпа? — попита някаква дебелана, приближавайки се към тях. Бяха изтекли пет минути, откакто бяха слезли от моста, и Том им беше казал, че след още петнайсет ще стигнат до Сейлъм Стрийт, а от там ги делят само четири преки от къщата му. Добави, че котката му много ще се зарадва на гостите, и на лицето на Алис разцъфна бледо подобие на усмивка. Клей си каза, че така или иначе това е по-добре от никаква усмивка.

Девойката недоверчиво изглежда дебеланата, която се бе отделила от безмълвното шествие на бежанците — съкрушени сенки, помъкнали куфари, пазарски чанти и раници, и я наблюдаваше с явен интерес. Прошарената ѝ коса бе накъдрена в някой скъпарски фризьорски салон, на носа ѝ се мъдреха очила с берилотовзелени рамки, носеше къса дрешка, която майка ѝ навярно би нарекла „гъзовейка“. В едната си ръка носеше пазарска чанта, а в другата — книга.

Във вида ѝ нямаше нищо заплашително и определено не беше от телефонните откачалки — откакто бяха напуснали „Атлантик Авеню Ин“, не бяха видели нито един от умопобърканите, — ала според Клей това не означаваше, че трябва да отслабят бдителността си. Да бъдат заговорени от някоя лелка, сякаш се бяха срещнали на следобеден чай в нечия градина, не изглеждаше съвсем нормално. Но пък кое ли бе нормално при създадите се обстоятелства? Погледна едрата жена със зелени очила.

— Алис? — подхвърли колебливо момичето, когато Клей вече си мислеше, че няма да каже нищо. Говореше като дете, опитващо се да отговори на въпрос, в който има уловка. — Казвам се Алис Максвел ли?

— Алис — повтори непознатата и мило се усмихна — усмивката идеално си пасваше с дружелюбното ѝ изражение. — Чудесно име. Означава „благословена от Господа“.

— Всъщност, госпожо, означава „с кралско потекло“ или „с благороден произход“ — намеси се Том. — Извинете, но ще тръгваме. Момичето изгуби майка си днес.

— Всички изгубихме по някой скъп за нас човек, нали, Алис? — рече пълната жена, без да погледне Том. Закрачи редом с девойката, фризираните ѝ къдрици се полюшваха при всяка крачка. Клей забеляза, че Алис гледа непознатата със смесица от смущение и интерес. Хората около тях се тътреха с клюмнали глави като безплътни привидения, блуждаещи в мрака. Той се огледа, ала отново не видя нито един тийнейджър освен Алис. Нямаше подрастващи, защото повечето от тях имаха мобилни телефони — като Русокосата фея пред камиона за сладолед. Или като собствения му син, който имаше червен „Некстел“ с мелодия от „Клубът на чудовищата“ и майка учителка, която можеше да бъде при него, но можеше и да бъде навсякъде дру...

„Престани. Не пускай шибалия плъх от клетката. Той не може да прави нищо друго, освен да снове насам-натам, да хапе и да си гони опашката.“ Междуременно пълната жена не спираше да говори:

— Да, милинка, всички изгубихме скъпи за нас хора, защото това е времето на великото Изпитание. Всичко е написано тук, в Откровението на Свети Йоан. — Тя вдигна книгата, която държеше, и естествено това се оказа Библията. В този момент Клей осъзна на какво се дължеше блясъкът зад очилата на непознатата. Погледът ѝ издаваше не симпатия към момичето, а лудост.

— О, това ли било? — попита Том. — Значи край на хазартните игри. — Въпреки ироничния му тон Клей почувства в гласа му смесица от отвращение (от самия себе си, задето бе допуснал тази жена толкова близо до тях) и смътна тревога.

Дебелата жена отново се престори, че не го чува; взорът ѝ беше прикован в Алис и нямаше кой да ѝ попречи. Полицайте (ако изобщо бяха останали полицаи) бяха заети с друго. Единствените хора наоколо бяха шокираните бежанци, които не даваха и пет пари за някаква дебелана със скъпарска фризура.

— Вокалът на безумието бе излян върху мозъците на грешниците и градът на греха бе изгорен от пречистващата факла на Йе-е-е-хо-ва-а-а! — извика лудата. Клей едва сега обърна внимание, че беше с червено червило, а зъбите ѝ бяха прекалено равни, което означаваше, че са изкуствени. — Сега съзирате непокаялите се бълхи, личинките и гадините, които напускат разкъсания търбух на...

Алис притисна длани към ушите си.

— Накарайте я да млъкне! — извика тя, ала зовът ѝ беше като глас в пустиня — сломените обитатели на някогашния Бостън продължиха да се тътрят напред и само неколцина ѝ хвърлиха празни погледи, преди да се обърнат отново към тъмнината, зад която се надяваха да открият Ню Хампшир.

Пълната дама започна да се поти. Очите ѝ пламтяха, неистово размахваше Библията, фризираните ѝ къдрици се тресяха като живи.

— Смири се, момиче, и чуй Божието слово, преди тези мъже да те отклонят от правия път и да се съвкупят с теб пред отворените порти на ада! „Ибо видях в небето голяма звезда, що гореше като светило, и името ѝ беше Покруса. И тези, които я следваха, бяха следовници на Луцифер, и всички те пропаднаха в адската пещ на...“

Клей я удари. В последния момент възпря ръката си, но въпреки това ударът беше доста силен, защото дори рамото му потрепери. Юмрукът му се стовари върху челюстта на жената и очилата ѝ отскочиха, но след секунда кацнаха обратно на мястото си. Очите ѝ се завъртяха в орбитите си, коленете ѝ потрепериха, тя се олюля и изпусна Библията. Въпреки че изглеждаше потресена и изплашена, Алис протегна ръце и улови книгата, преди да е паднала на земята. В същото време Том Маккорт хвана жената под мишниците. Ударът и последвалата намеса на девойката и мустакатия бяха тъй синхронизирани, че сякаш бяха репетирани.

Клей изведнъж се почувства зле, задето е постъпил така с дебеланата. Не можеше да каже защо това бе по-лошо от хищната Русокоса фея, бизнесмена с касапския нож или обесения Рикарди, но се чувстваше отвратително. Да, бе изритал умопобъркания бизнесмен, Том — също, ала лудостта на мъжа с касапския нож беше различна. Дебелата дама със скъпата фризура просто бе...

— Господи! — промълви Клей. — Тя бе просто една откачалка, а пък аз я ударих.

Ръцете му се разтрепериха.

— Тя торможеше едно младо момиче, което е изгубило майка си — рече Том и художникът осъзна, че приятелят му не се опитва да го успокои, а говори с хладен и безпристрастен тон. — Постъпи точно както трябваше. Освен това религиозните фанатички са ужасно издръжливи. Гледай — вече се свестява. Помогни ми да я пренесем на безопасно място.

Стигнаха до Шосе номер едно — наричано ту „Пътят на чудесата“, ту „Мръсната миля“, където имаше павилиони за продажба на алкохол, магазини за дрехи с намалени цени, складове за спортни стоки и всякакви долнопробни кръчмички и заведения за хранене. И шестте ленти на пътя бяха задръстени от автомобили — приклучени във верижни катастрофи или просто изоставени от шофьорите си, които вероятно са търсили помощ по мобилните си телефони и са приели Сигнала. Клей си помисли, че бежанците се провираха между автомобилите досущ като пълзящи мравки, напускащи мравуняк, премазан от нечий човешки крак.

На фасадата на ниска розова сграда имаше светло-отразителна табела с надпис: „Молдън Сейлъм Стрийт — 400 метра.“ Счупената витрина и бибипкащата едва-едва аларма (батериите, които я захранваха, бяха почти изтощени) бяха достатъчно красноречиви доказателства, че някой е проникнал с взлом вътре. Един поглед към угасналите букви на покрива бе напълно достатъчен на Клей, за да разбере причината за проявения интерес към сградата — „Мистър Биг — алкохол на най-ниски цени“.

Той придържаше пълната жена от едната страна, Том — от другата, Алис държеше главата ѝ изправена, докато я подпряха на стълба на табелата. Тъкмо я сложиха да седне, когато непознатата отвори очи и ги изгледа учудено.

Том щракна с пръсти пред очите ѝ веднъж, два пъти, и лудата примигна, после се втренчи в Клей.

— Ти ме удари — избърбори тя и пръстите ѝ се стрелнаха към растящата подутина на бузата ѝ.

— Да, съжа... — започна Клей.

— Той може да съжалява, но аз — не — заяви Том. Говореше все така студено. — Вие тероризирахте нашата повереничка.

Едрата дама тихичко се изсмя, но в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Повереничка! Чувала съм много определения за това, но никога нещо подобно! Сякаш не знам какво искат мъже като вас от

нежно момиче като това, особено в такива времена. „Те не ще се покаят и не ще се откажат нито от блудството, нито от разврата.“

— Млъкнете! — прекъсна я Том, — ако не искате да ви ударя и аз. И за разлика от приятеля ми, който според мен е имал щастието да не е расъл в обкръжението на религиозни фанатици и поради тази причина не вижда истинската ви същност, аз няма да отдръпна ръката си в последния момент. Ето, предупреждавам ви честно и открито — само още една дума и ще ви ударя. — Размаха юмрука си пред очите ѝ и макар Клей вече да бе убеден, че по принцип Том е образован и цивилизован човек, който не се изживява като бияч, не можа да потисне тревожното си усещане при вида на малкия стегнат юмрук. Стори му се, че съзира предзнаменование за настъпващата епоха.

Облегнатата на стълба жена безмълвно се взираше в тях. Едра сълза се стече по напудрената ѝ буза.

— Достатъчно, Том, да тръгваме — каза Алис. — Нищо ми няма. Мъжът с костюма от туид пусна чантата на жената в скута ѝ. Клей дори не бе разбрал, че приятелят му я е взел. Сетне Том взе Библията от Алис, вдигна едната ръка на едрата дама и пхна черната книга между отрупаните ѝ с пръстени пръсти. Тъкмо бе направил една крачка обаче, когато се спря и отново се обърна към жената.

— Стига, хайде да вървим — подкани го Клей.

Ала мустакатият не му обърна внимание. Наведе се към очилатата дама и опря ръце на коленете си. Клей си каза, че двамата изглеждат като пародия на някоя от ранните илюстрации към романите на Чарлс Дикенс.

— Един съвет от мен, сестро — започна Том. — Полицията вече няма да те закриля както преди, когато с твоите самодоволни приятелчета устройвахте демонстрации пред центрoвете за семейно планиране или клиниката „Емили Каткарт“ в Уолдъм.

— Този бардак на абортите! — процеди жената и вдигна Библията, сякаш да се предпази от евентуален удар.

Том не я удари, само мрачно се усмихна:

— Не знам за Бокала на безумието, но тук определено има Веаусор безумци, за да натворят куп ужасни неща. Да бъда ли пределно ясен? Львовете са излезли от клетките си и навярно скоро ще разбереш, че най-напред ще изядат устатите християни. Приеми, че от три часа днес си лишена от правото си на свобода на словото. — Той

погледна Алис и Клей, горната му устна лекичко потрепваше. — Ще тръгваме ли?

— Да — отвърна Клей.

— Уха! — възкликна девойката, когато отново тръгнаха към Сейлъм Стрийт, оставяйки зад гърба си „Мистър Биг — алкохол на най-ниски цени“. — Наистина ли си израсъл с някоя като нея?

— Майка ми и двете ми лели бяха същите — въздъхна Том. — Първата евангелистка църква на Христос Избавителя. Бяха приели Исус за техен спасител, а църквата ги прие като нейни гълъбчета, точно гълъбици.

— Къде е майка ти сега? — попита художникът.

Том го погледна изпод око:

— В рая. Осен ако не са я излъгали и за това. Напълно в стила на копелетата.

Недалеч от подножието на рампата, отвеждаща към Сейлъм Стрийт, двама мъже се биеха за бъчонка бира. Най-вероятно бъчонката идваше от „Мистър Биг“ („В «Мистър Биг» ела и си вземи алкохол на най-добри цени“) и сега се търкаляше забравена покрай парапета, докато мъжете (и двамата мускулести здравеняци) взаимно се налагаха с юмруци. Алис уплашено се сви, но Клей я прегърна през рамо, за да я успокои. Забеляза, че и на двамата им тече кръв, но въпреки яростната схватка в гледката имаше нещо успокояващо. Мъжете бяха разлютени — направо бяха побеснели, — ала поне не бяха луди. За разлика от откачалките в Бостън.

Единият бе плешив и носеше яке с щампа на „Селтикс“. Успя да нанесе на съперника си брутално кроше, което премаза устните му и го запрати на земята. Когато мъжът с голото теме се приближи към поваления си противник, онзи се изправи и заотстъпва заднишком, като плюеше кръв и псуваше като хамалин.

— Зеемай си шиибаната бъчоонка, кур сплеескан! — извика той с провлечен бостънски акцент. — Да се зада-авиш даноо!

Човекът с якето на „Селтикс“ изрева нещо и се престори, че се втурва след него; другият на бегом изкачи рампата към Шосе номер едно и си плю на петите. Плешивият се върна при трофея си и тъкмо приклепна до скъпоценната бъчонка, когато забеляза тримата непознати и отново се изправи. Съотношението на силите бе три към едно, той имаше насинено око и едното му ухо бе разкъсано толкова лошо, че по врата му се стичаше кръв, ала по лицето му не се четеше страх. Дядо му навярно би казал, че мъжът има ирландска жилка, и щеше да се окаже прав, защото на гърба на якето се мъдреше голяма зелена детелина^[1].

— К'во зяпате, бе? — попита грубиянът.

— Нищо — само минаваме от тук — благо каза Том. — Аз живея на Сейлъм Стрийт.

— Знаеш ли колко ми дреме? Ходи си, където щеш — било то на Сейлъм Стрийт, било в ада. Все още сме свободна страна, нъл' тъй?

— Тази вечер ли? — усмихна се Клей. — Прекалено свободна.

Мъжът с якето на „Селтикс“ се позамисли и се изсмя — по-точно се изкиска печално.

— К'во стана всъщност, а? Некой от вас знае ли?

— Мобилните телефони — намеси се Алис. — Те накараха хората да полудеят.

Плешивият мъж вдигна бъчонката си и я наклони така, че да спре да тече.

— Шибани джаджи — процеди и се изплю на паважа. — Никога няма да си взема такава простотия. Натрупващи се минути. Айде, нема нужда! Що за глупост е това?

Клей не знаеше. Том навярно бе по-запознат с това — все пак имаше мобилен телефон, ала не каза нищо. Явно не искаше да се впуска в дълъг разговор с непознатия здравеняк и вероятно така беше най-добре. Художникът си каза, че мъжът с голото теме прилича на неексплодирала граната.

— Бостън гори, нали? — попита след известно време грубиянът.

— Да — отвърна Клей. — „Селтикс“ едва ли ще играят домакински мачове тази година.

— И по-добре — отново се изплю здравенякът. — Док Ривърс е пълна дупка като тренъор. — Изглежда ги съсредоточено, вдигнал бъчонката на рамо, докато кръвта продължаваше да тече от разкъсаното му ухо. Вече изглеждаше по-спокоен, дори невъзмутим. — Вървете си по пътя — добави. — Ако питате мене, не оставайте дълго тука. Прекалено близо е до Бостън, а положението ще се сговнясва още повече. Най-малкото, ще има още много пожари. Да не би да си мислите, че всички, дето си дигнаха чукалата на север, са се сетили да врътнат кранчетата на газовите си печки? Мно-о-ого се съмнявам.

Тримата спътници продължиха напред, но Алис внезапно спря и посочи бъчонката:

— Това твое ли беше? — попита.

Мускулестият мъж я изгледа усмихнато.

— Вече няма „беше“, сладурче. Няма. Вече има само „сега“ и „може би утре“. Сега бирата е моя и ако не я изкъркам, ще бъде моя и може би утре. Айде чупката сега.

— До скоро! — каза Клей и вдигна ръка.

— Хич не ща да съм на вашето място — намръщено отвърна мъжът с якето на „Селтикс“, ала също им махна. Отминаха знака „Стоп“ и вече вървяха по Сейлъм Стрийт (поне според Клей), когато здравенякът ревна подире им: — Хей, красавецо!

Клей и Том се обърнаха едновременно, после усмихнато се спогледаха. Мъжаката с якето на „Селтикс“ вече бе само тъмен силует на фона на рампата; изглеждаше като пещерен човек, вдигнал на рамо тоягата си.

— Къде са всички ненормалници? — изрева. — Но да не земете да ми кажете, че са пукнали, щот' нема да ви повервам!

— Уместен въпрос! — отбеляза Клей.

— Абсолютно прав си, мамицата му! Да пазите малката сладурана, дето е с вас!

И без да чака отговор, победителят в схватката за бирата се обърна и се сля със сенките.

[1] Националната емблема на Ирландия. — Б. пр. ↑

— Стигнахме — каза Том след десетина минути. Луната тъкмо се бе показала иззад облаците и димната пелена, които я засенчваха през последния половин час, сякаш niskият мъж с тънките мустачки бе щракнал с пръсти на Небесния осветител. Сиянието ѝ, загубило противния оранжев оттенък и отново станало сребристо, обливаше къща, която бе тъмносиня, зелена или сива; без помощта на уличното осветление точният цвят бе труден за определяне. Клей можеше да каже със сигурност, че къщичката е кокетна, макар и да не беше голяма, колкото изглеждаше на пръв поглед. Лунната светлина подсилваше зрителната измама, която обаче се дължеше най-вече на масивното стълбище и на верандата — единствената с колони на цялата улица. Над нея се виждаше огромен френски прозорец, а в лявата част на покрива се издигаше зидан комин.

— О, Том, адски е красива! — възторжено възкликна Алис, но според Клей по-скоро бе изтощена и на ръба на истерията. Той самият не смяташе, че къщата е красива — просто изглеждаше като дом на човек, който притежава мобилен телефон и всички други „играчки“ на двайсет и първия век. За другите къщи на Сейлъм Стрийт можеше да се каже същото и той се запита колцина от обитателите им бяха имали фантастичния късмет на Том. Огледа се. Всички постройки бяха тъмни (нали нямаше ток) — и навярно бяха изоставени, ала все пак не можеше да се отърси от усещането, че го наблюдават множество очи.

Очите на откачалките? На телефонните откачалки? Замисли се за жената с бизнескостюма и Русокосата фея; за психопата със сивите панталони и разкъсаната вратовръзка; за бизнесмена, изпитал внезапен стремеж да разкъса ухото на собственото си куче. Помисли си за голия мъж, който размахваше автомобилните антени, докато тичаше по задръстената от коли улица. Не, наблюдението не фигурираше в репертоара на телефонните откачалки. Те просто се хвърляха отгоре ти. Но ако в тези къщи имаше нормални хора (добре, де, поне в някои от тях), къде бяха телефонните откачалки? Нямахме представа.

— Не знам дали е красива — каза Том, — ала още си стои на мястото, което си е напълно достатъчно за мен. Докато вървахме насам, си мислех, че ще намеря само димяща дупка в земята. — Бръкна в джоба си и извади ключове на верижка. — Да влизаме.

Ала не бяха направили и десетина крачки, когато Алис извика:
— Чакайте!

Клей се вцепени, усещайки едновременно тревога и изтощение. Мислеше си, че започва да разбира как се чувстват участниците в бойните действия по време на война. Дори адреналинът му сякаш се беше уморил. Тук обаче не ги причакваше никой — нямаше телефонни откачалки, нито плешиви здравеняци с разкъсани уши и окървавени вратове, нито дори жени с фризирани къдрици и апокалиптични проповеди. Само Алис — момичето бе приклекло на едното си коляно там, където алеята на Том се отделяше от тротоара.

— Какво има, миличка? — попита мъжът с италианските мустачки.

Тя се изправи и Клей видя, че държи миниатюрна маратонка.

— Това е бебешки „Найк“ — каза тя. — Имаш ли...

Том поклати глава.

— Живея сам. Като изключим Рейф, де. Той се мисли за господарят тук, въпреки че е само котарак.

— Тогава на кого е маратонката? — Тя изпитателно изгледа двамата си спътници.

Клей поклати глава:

— Нямам представа, Алис. Щом не е на Том, спокойно можеш да я изхвърлиш.

Знаеше обаче, че тя няма да го направи; това беше дежа-ву от възможно най-смущаващата разновидност. Тийнейджърката продължи да стиска обувчицата, докато се приближиха до входната врата и Том пъкна ключа си в ключалката. „Сега ще чуем котарака — помисли си Клей. — Рейф.“ Така и стана. В следващия миг животното, което бе спасило живота на Том Маккорт, протяжно измяука от вътрешността на къщата, сякаш приветстваше новодошлите.

Том се наведе и Рейф — или Рейфър; и двете бяха съкратени от Рафаел — скочи в обятията му, мъркайки силно, после надигна глава и подуши грижливо подстриганите мустачки на Том.

— Ти също ми липсваше — рече господарят му. — Всичко е забравено, повярвай ми. — Понесе Рейфър през закритата веранда, като нежно го милваше по главата. Алис го последва. Клей влезе последен; той затвори вратата след себе си и пусна резето, преди да последва спътниците си.

— Вървете направо — каза, когато тръгнаха по тъмния коридор. Миришеше на лак за мебели и кожа — аромат, който Клей свързваше с мъжете, водещи спокоен начин на живот, където не винаги присъстваха жени. — Кухнята е втората врата вдясно. Коридорът е широк, ала от двете страни има маси и е тъмно като в рог. Впрочем и сами ще го видите.

— Не думай — рече Клей. — Ха-ха.

— Имаш ли фенерче?

— И малко фенерче, и голям фенер. В мазето са, но за да ги взема, трябва да мина през кухнята.

Последваха го по коридора. Клей чуваше тежкото дишане на Алис — девойката се стараеше да не се поддава на въздействието на непознатата обстановка, но това не беше лесно. По дяволите, не беше лесно дори и за него. Пълният мрак го объркваше и той би дал всичко за малко светлина, ала...

Коляното му се удари в една от масите, за които Том беше споменал, в същия миг нещо изтрака тъй силно, сякаш щеше да се счупи всеки момент. Той изтръпна, очаквайки трясък и писъка на Алис (бе почти сигурен, че девойката ще изпищи). Неизвестният предмет обаче явно реши да оцелее, защото престана да се клатушка. Струваше му се, че вървят от цяла вечност в непрогледния коридор, когато гласът на Том наруши тишината:

— Добре ли сте? Дясно на борд!

Кухнята беше тъмна почти колкото коридора. Клей се замисли за всички онези неща, които му липсваха и които навярно липсваха още повече на спътника му — ди-гиталния дисплей на микровълновата фурна, бръмченето на хладилника и отблясъците от съседната къща върху никелирания умивалник.

— Ето я масата — каза Том. — Алис, ще те хвана за ръката. Внимавай, пред теб има стол. Извинявай, ама сякаш играем на сляпа баба.

— Няма нищо — започна тя и изведнъж нададе такъв кански писък, че Клей подскочи. Ръката му се стрелна към дръжката на ножа (вече го смяташе за свой), преди да осъзнае, че посяга към него.

— Какво има? — попита угрижено Том.

— Нищо — отвърна тя. — Просто нищо. Котаракът. Опашката му, докосна се до крака ми.

— Съжалявам.

— Няма нищо — гузно измънка тийнейджърката. — Каква съм глупачка! — добави с такова презрение към себе си, че Клей потрепери.

— Не се обвинявай, Алис — каза ѝ. — Днес беше доста напрегнат ден в офиса.

— Доста напрегнат ден в офиса! — повтори тя и се засмя. Смехът ѝ напомни на Клей за начина, по който бе изразила възторга си от къщата на Том. „Истерията започва да я завладява, а какво правя аз? Във филмите една плесница е достатъчна, за да върнеш на земята истеричната мацка, ала там поне я виждаш къде е, нали?“ В крайна сметка не се наложи да я удря, разтърсва или прегръща (с което вероятно би опитал най-напред). Алис чу собствения си глас и навярно тонът не ѝ хареса, защото на бърза ръка млъкна.

— Седни — каза ѝ Том. — Уморена си. Ти също, Клей. Отивам да взема фенерчета.

Художникът протегна ръце, напипа един стол пред себе си и седна. Въпреки че очите му бяха посвикнали с мрака, виждаше масата пред себе си като плътна черна сянка. Нещо изшумоля покрай крачола му, чу се провлачено мяукане. Рейф.

— Хей, знаеш ли какво стана току-що? — обърна се той към сянката на спътничката си, когато стъпките на домакина им заглъхнаха. — Старият Рейфър се опита да скочи отгоре ми.

— Трябва да му простим — рече тийнейджърката. — Без него Том щеше да бъде един от зомбитата.

— Права си.

— Толкова ме е страх — прошепна тя. — Мислиш ли, че утре ще бъде по-добре? Че няма толкова да ме е страх?

Клей спокойно можеше да отговори утвърдително и да разсее тревогата ѝ, ала не искаше да я лъже, затова смутолеви:

— Не знам.

— Сигурно ужасно се притесняваш за жена си и момченцето си.

Той въздъхна и потърка страната си:

— Най-трудно е да приемеш своята безпомощност. Със съпругата ми живеем разделени. — Замлъкна и поклати глава. Нямаше никакво намерение да продължава, но Алис се пресегна и го стисна за ръката. — Разделихме се през пролетта. Все още живеем в едно и също малко градче. Майка ми навярно би казала, че бракът ни е само на хартия. Жена ми преподава в началното училище. — Приведе се, опитвайки се да зърне лицето ѝ в мрака. — И знаеш ли кое е най-шибаното? Ако това бе станало преди година, Джони щеше да бъде при нея. Тази есен обаче се премести в прогимназията, която е отдалечена на седем километра. Терзае ме мисълта какво е станало, ако си е бил вкъщи, когато започна лудостта. С приятелите му пътуват с училищния автобус. Мисля, че си е бил вкъщи. И е отишъл право при жена ми.

„Или е извадил от раницата си червения си мобилен телефон и е звъннал на майка си!“ — подхвърли паниката-плъх, след което го захапа. Клей почувства как пръстите му се сключват около китката на Алис и разхлаби хватката си.

— Не си сигурен — колебливо промърмори Алис.

— Не съм.

— Баща ми държи магазинче за рамки и картини в Нютън — каза тя. — Сигурна съм, че е добре, ала навярно умира от притеснение за мен. За мен и за моята. Моята знаеш какво.

Клей знаеше.

— Питам се какво ли си е приготвил за вечеря — продължи тя. — Съзнавам, че е налудничаво, ала той не може да си свари и яйце.

Художникът възнамеряваше да я попита дали баща ѝ има мобилен телефон, но се отказа, вместо това подхвърли:

— Какво мислиш да правиш?

— Каквото се е случило с него, вече се е случило — въздъхна Алис и вдигна рамене. — Не мога да променя нищо.

„Ще ми се да не беше го казвала“ — помисли си Клей.

— Казах ли ти, че детето ми има мобилен телефон? — Стори му се, че гласът му звучи като дрезгаво грачене.

— Да. Преди да прекосим моста.

— Сетих се. — Той прехапа долната си устна. — Но често забравя да го зареди. Сигурно съм ти казал и това, нали?

— Да.

— Неизвестността ме убива. — Плъхът на паниката бе избягал от клетката си. Тичаше из съзнанието му и гризеше всичко, което му попадеше пред очите.

Алис сграбчи дланите му. Клей не искаше да бъде успокояван — бе трудно да се освободи от веригите, с които сам се беше оковал, но си даде сметка, че тя изпитва необходимост да го дари с утеха. Постояха известно време така — сплели ръце на масата в малката кухня на Том Маккорт, докато домакинът им се върна от сутерена с четири фенерчета и голяма газена лампа, която дори не бе разопакована.

Газената лампа излъчваше достатъчно светлина, затова фенерчетата се оказаха излишни. Сиянието ѝ бе пронизващо и ослепително бяло, но на Клей му харесваше. Харесваше му това, че прогонва всяка сянка, с изключение на техните и на котарака.

— Мисля, че трябва да дръпнеш пердетата — подхвърли Алис. Том тъкмо отваряше единия от пликите от ресторант „Метрополитан“, ала спря и попита:

— Защо?

Девојката вдигна рамене и се усмихна. Клей си помисли, че това е най-странната усмивка, която е виждал някога на лицето на тийнейджърка. Алис бе измила кръвта от носа и брадичката си, ала под очите ѝ продължаваха да се чернеят тъмни кръгове и лицето ѝ изглеждаше мъртвешки бледо и някак състарено под ярката светлина на лампата. Тя изглеждаше като кинозвезда от четирийсетте години, играеща ролята на дама от хайлайфа на ръба на нервна криза. Малката маратонка беше на масата пред нея и тя я въртеше на пръста си. Всеки път, когато я завърташе, връзките изшумоляваха и Клей се надяваше час по-скоро да се скъсат. Колкото по-скоро я захвърлеше, толкова по-лесно щеше да я забрави. Вярно, че беше изгубила доста неща, но досега той бе изгубил най-много от тримата.

— Не бива да ни виждат тук — обясни Алис и отново завъртя маратонката. Беше я кръстила „Бebешкия Найк“. Връзките изшумоляха по наскоро полираната маса на Том. — Може да се окаже опасно.

Мъжът с костюма от туид погледна Клей.

— Вероятно е права — рече художникът. — Не ми се иска да бъдем единствената осветена къща в квартала, дори и само задните прозорци да светят.

Домакинът им се изправи и безмълвно дръпна завесите, после затвори вратата между кухнята и коридора. Момичето не спираше да върти „Бebешкия «Найк»“. На светлината от газената лампа Клей видя, че маратонката бе розово-лилава — цветове, които само дете би харесало. Връзките продължаваха да издават съскащия си шепот. За

момент Том се загледа в маратонката и Клей си помисли: „Кажй й да я махне от масата. Кажй й, че не знаеш-нито къде се е въргала, нито на кого е принадлежала, и не я искаш, на кухненската си маса. Това ще е достатъчно да я захвърли. Кажй й го. Мисля, че иска да й го кажеш. Мисля, че именно поради тази причина продължава да върти проклетата маратонка“

Ала Том само извади сандвичите от плика с надпис „ЗА ВАШЕТО КУТРЕ“ от едната страна и „ЗА ВАШЕТО ХЛАПЕ“ от другата — с печено говеждо и сирене и с шунка и сирене, и ги разпредели поравно между тримата. Беше взел от хладилника кана студен чай („Още става за пиене“) и сурова пържола, която даде на Рейф.

— Той си я заслужава — заяви, сякаш се оправдаваше. — Освен това така или иначе ще се умирише, след като няма ток.

На стената имаше телефон на поставка. Клей побърза да го изпробва, ала този път дори нямаше сигнал. Проклетият апарат бе мъртъв като като жената с бизнескостюма в Бостънския парк. Върна се на масата и взе сандвича. Беше гладен, ала нещо не му се ядеше. Алис остави своя след три хапки:

— Не мога. Не и сега. Сигурно съм ужасно уморена. Искам да си легна. Искам да сваля тази рокля. Предполагам, че няма как да се изкъпя — освен със студена вода, но бих дала всичко да разкарам шибаната рокля. Вони на пот и кръв. — Тя отново завъртя маратонката. — Освен това усещам и миризмата на майка си. Нейният парфюм.

Известно време всички мълчаха. Клей си представи Алис без роклята й — по бял сутиен и бикини, с големи, ококорени очи като на кукла. Услужливото му въображение, което само чакаше възможност да се развихри, прибави лепки на раменете и глезените, където да се прикачат дрехите. Представата за тийнейджърката по бельо бе шокираща не защото беше еротична, а защото не беше. Навън — нейде доста далеч, съдейки по звука, глухо отекна поредната експлозия. След цяла вечност Том най-накрая наруши мълчанието и Клей мислено го благослови.

— Хващам се на бас, че някои от моите дънки ще ти станат, ако навиеш крачолите им. И знаеш ли, според мен ще изглеждаш много сладка с тях — като Хъкълбери Фин в момичешка постановка на

„Голямата река“. Ела горе. Ще ти извадя доста дрехи, от които да си избереш какво да облечеш. Можеш да прекараш нощта в стаята за гости. Няма защо да се притесняваш и за пижамите, защото имам цели купища. Искаш ли газената лампа?

— Ами, мисля, че и едно фенерче е достатъчно.

— Заповядай. — Том ѝ подаде една от батериите. Щеше да каже нещо за бебешката маратонка, ала се отказа. — Мисля, че ще можеш да се измиеш — добави. — Възможно е да няма много вода, ала все ще изцедим нещо от тръбите, дори и да няма ток. Ще напълним поне един леген. — Мустакавият погледна Клей. — Винаги държа в мазето един стек бутилирана минерална вода, така че няма да останем жадни.

Клей кимна:

— Лека нощ, Алис.

— И на теб — отвърна тя, след което добави: — Беше ми приятно да се запознаем.

Том ѝ отвори вратата и фенерчетата им проблеснаха, после светлината им помръкна и Клей чу стъпките по стълбите към втория етаж, последвани от шума от течащ кран. Очакваше да чуе гъргоренето на тръбите, ала водата спря преди това. „Един леген“ — бе казал домакинът им, и явно това бе всичко, което бяха получили. Клей също имаше кръв и мръсотия по себе си, които искаше да измие — вероятно това се отнасяше и за Том, но предполагаше, че на долния етаж също има баня и ако навиците на мустакавия му спътник отговаряха на характера му, водата в тоалетната чиния щеше да е чиста. И казанчето трябваше да е пълно.

Рейфър скочи на стола на Том и протегна лапички под бялото сияние на газената лампа. Въпреки постоянното съскане на лампата Клей го чуваше как мърка. Явно според котарака животът продължаваше да е хубав.

Художникът се сети как Алис си играеше с малката маратонка и се зачуди дали е възможно петнайсетгодишно момиче да получи нервен срыв.

— Не бъди глупак — каза на котарака. — Естествено, че може. Случва се непрекъснато. Виж само колко филми правят на тази тема.

Рейфър го погледна с мъдрите си зелени очи и заблizza лапите си. „Каж ми повече — сякаш подканяха очите му. — Беше ли мяу-лтретирран като дете? Имаше ли сексумяулии мяу-исли за мяу-айка

си?“ „Усецам и миризмата на майка си. Нейният парфюм.“ Алис като кукла с лепки на раменете и глезените ѝ.

„Не бъди мяу-лоумен — сякаш му казаха зелените очи. — Лепките се слагат на дъррехите, не на куклата. Какъв художник си ти?“

— Безработен, ето какъв — отвърна Клей. — Защо не си затвориш мяукащата муцуна, а? — Стисна клепачи, ала така стана още по-лошо. Зелените очи на Рейфър се рееха в мрака, досущ като очите на ухиления котарак от романа на Луис Карол („Тук всички сме луди, мила Алиса“), а самодоволното му мъркане не можеше да бъде заглушено дори от постоянното съскане на газената лампа.

Том се забави петнайсетина минути. Когато се върна, безцеремонно избута Рейфър от стола си и отхапа голям къс от сандвича.

— Заспа — каза с пълна уста. — Навлече една моя пижама, докато чаках в коридора, после заедно изхвърлихме роклята ѝ в кошчето за смет. Мисля, че заспа около четирийсет секунди, след като главата ѝ докосна възглавницата. Изхвърлянето на роклята беше грандиозният финален акорд. — Млъкна, докато преглътне, и продължи: — Наистина миришеше лошо.

— Докато те нямаше — рече Клей, — аз пък номинирах Рейф за президент на Съединените щати. Бе избран с пълно мнозинство.

— Добре — подсмихва се мъжът с костюма от туид. — Мъдър избор. Кой гласува?

— Милиони. Всички, на които им е останал здрав разум. Изпратиха ни мисловни вотове. — Художникът се опули насреща му и почука слепоочието си с показалец. — Аз мога да чета мииисли.

Том спря да дъвче, сетне отново продължи вече по-бавно.

— Знаеш ли — каза, — при тези обстоятелства изобщо не е смешно.

Клей въздъхна, наля си малко чай и се застави да изяде още един сандвич. Опита се да си внуши, че тялото му отчаяно се нуждае от храна, че в момента все едно зарежда бензин в резервоара си, ала това не му помогна Бог знае колко.

— Навярно си прав — промълви след малко. — Съжалявам.

Спътникът му го погледна в очите и вдигна чашата си като за наздравица.

— Няма нищо. Оценявам, че се опитваш да разведриш обстановката. Между другото, къде е папката ти?

— Оставих я на верандата. Искрах ръцете ми да са свободни, докато пълзим из Коридора на смъртта на Том Маккорт.

— Значи всичко е наред. Виж, Клей, ужасно съжалявам за семейството ти.

— Недей да съжالياваш — отвърна художникът малко по-рязко, отколкото възнамеряваше. — Още няма нищо, за което да се съжالياва.

— Но наистина съм щастлив, задето те срещнах. Това исках да ти кажа.

— Същото се отнася и за мен — каза Клей. — Освен това искам да ти благодаря за подслона. Сигурен съм, че и Алис го оценява.

— Стига само и Молдън да не пламне, докато спим.

Клей се усмихна:

— Да се надяваме, че няма да се случи. Взе ли й онази маратонка?

— Не. Тя си легна заедно с нея, сякаш е откъде да знам, плюшено мече. Утре ще се чувства далеч по-добре, ако подремне тази нощ.

— Мислиш ли, че ще успее да поспи?

— Не — отвърна мъжът с костюма от туид. — Но ако се събуди изплашена, ще прекарам нощта при нея. Знаеш, че може да ми се има доверие, нали?

— Да — промълви Клей. Разбираше прекрасно за какво говори Том и бе сигурен, че той няма да стори нищо лошо на момичето (както бе сигурен и за себе си). — Утре заран, щом се развидели, смятам да поема на север. Може би няма да е зле двамата с Алис да ме последват.

Онзи се позамисли, после попита:

— Ами баща й?

— Тя казва, че е — цитирам: „Много самоуверен човек,“. Най-голямата й грижа е какво си е приготвил за вечеря. Според мен Алис не е готова да узнае истината. Ще видим какво иска да прави, но бих предпочел да остане с нас, пък и отсега искам да знаеш, че нямам никакво намерение да тръгвам на запад към индустриалните градове.

— Значи не искаш да поемаш на запад.

— Изобщо! — възкликна Клей. Реши, че Том ще започне да спори с него, ала се оказа, че се е лъгал.

— Ами тази нощ? — попита онзи. — Мислиш ли, че трябва да дежурим?

Клей дори не се беше замислил за това.

— Не знам доколко има смисъл — рече след малко, — Ако по Сейлъм Стрийт се зададе побесняла тълпа, размахала факли и оръжия,

какво можем да направим?

— Да се скрием в мазето — предложи събеседникът му.

Художникът се замисли над този вариант. Слизането под земята му звучеше като абсолютно крайна мярка — веднъж напъхаха ли се там, щяха да се окажат в задънена улица — но, от друга страна, бе напълно възможно полудялата тълпа да сметне къщата за изоставена и да продължи напред. Което при всички положения си бе по-добре, отколкото да ги изколят в кухнята. След като изнасят Алис десетина пъти.

„Няма да се стигне дотам — помъчи се да се успокои той. — Разсъждаваш прекалено черногледо. Поддаваш се на страховете си. Няма да се стигне дотам.“

Само дето Бостън се бе превърнал в овъглен железобетонен скелет. Магазините за алкохол бяха разбити и хората се пребиваха до смърт за една бъчонка бира.

Том го наблюдаваше изпитателно, което означаваше, че вече е стигнал до същия извод. Рейф скочи на скута му. Том остави сандвича и погали котарака.

— Виж какво ще ти кажа — започна Клей. — Ако имаш няколко по-дебели завивки, мисля да прекарам нощта на предната веранда. Закътана е и там е по-тъмно, отколкото на улицата, следователно ще видя евентуалните мародери, преди те да ме видят. Особено пък, ако са от телефонните откачалки. Те дори няма да се опитат да се скрият.

— Да, но ако решат да минат отзад? — възрази Том. — Лин Авеню е само на една пряка от тук.

Художникът вдигна рамене, опитвайки се да покаже, че не могат да се справят с всичко. Нямаше нужда да го изрича на глас.

— Добре — кимна мустакатият, отхапа още един залък от сандвича си и подхвърли малко шунка на Рейф. — Събуди ме към три. Ако Алис не е станала дотогава, значи е заспала дълбоко.

— Почти съм сигурен как ще ми отговориш, Том — подхвана Клей, — но съм длъжен да те попитам. Имаш ли някакво оръжие?

— Не — отвърна домакинът им. — Дори спрей със сълзотворен газ нямам. — Погледна сандвича и го остави на масата, после вдигна очи към събеседника си. — Помниш ли какво каза ченгето точно преди да застреля онзи психар? — прошепна.

Художникът кимна. „Каква е тази работа, приятелче? Какво става тук?“ Едва ли някога щеше да го забрави.

— Знаех си, че няма да е като по филмите — рече Том, — ала не подозирах какво въздействие ще ми окаже. Колко бързо стана всичко. И онзи звук, когато от главата му потече онова...

Внезапно се приведе и притисна длан до устата си. Движението стресна Рейфър и той скочи на пода. От гърлото на Том се изтръгна сподавено гъргорене и художникът усети как стомахът му се свива при мисълта, че приятелят му ще повърне. Той също се чувстваше застрашен от нещо подобно — картината, за която говореше Том, се бе запечатала ярко в съзнанието му, и сега изплува с кошмарна яснота. Оглушителният пукот на изстрела, последван от мокрото изшляпване върху асфалта.

Ала след малко гъргоренето престана; явно Том бе успял да удържи съдържанието на стомаха си, където му беше мястото. Той вдигна глава и Клей забеляза навлажнените му очи.

— Съжалявам — промълви. — Не трябваше да си го спомням.

— Няма защо да съжаляваш.

— Мисля, че ако възнамеряваме да продължим напред, трябва да намерим начин да изключим по-фините си сетива. — Той направи кратка пауза. — Мисля, че хората, които не успеят да го сторят... — Замлъкна за втори път. — Мисля, че хората, които не успеят, няма да оцелеят.

Двамата мрачно се спогледаха под ярката светлина на газената лампа.

— Откакто напуснахме Бостън, не видях нито един човек с пистолет — рече Клей. — Отначало не обръщах кой знае какво внимание на това, ала после започнах да се оглеждам за въоръжени хора.

— Знаеш ли защо е така? — попита Том. — Масачузетс има най-строгия закон за притежаване на оръжие в страната с изключение на Калифорния може би.

Клей си спомни, че преди няколко години по щатската магистрала имаше много билбордове, които прокламираха тъкмо това. Сега бяха заменени от плакати с предупреждение, че ако те хванат да караш в нетрезво състояние, ще прекараш нощта зад решетките.

— Ако полицаите открият скрито огнестрелно оръжие в колата ти — примерно в жабката, могат да те приберат на топло за седем години. Ако те спрат със заредена пушка, дори по време на ловния сезон, могат да ти треснат десет хиляди долара глоба и две години обществено-полезен труд. — Мустакатият взе остатъка от сандвича си, разгледа го и отново го остави на масата. — Можеш да притежаваш свое собствено оръжие и да го държиш вкъщи, ако не си престъпник, ала разрешително да го носиш? Дори местният пастор да ти е гарант, пак ще си имаш проблеми с ченгетата.

— Добре, че е така — отбеляза Клей. — Представи си колко жертви на престрелки щеше да има в противен случай.

— Съгласен съм — кимна Том. — Слава Богу, че онези двамата, които се биеха за бъчонката с бира, нямаха оръжия.

Той се облегна, скръсти ръце на гърдите си и се огледа. Очилата му проблеснаха. Островчето от светлина около газената лампа бе ярко, но не особено голямо.

— Тъкмо сега обаче не бих имал нищо против да имам пистолет. Особено след всичко, което видяхме. А се смятам за пацифист.

— От колко време живееш тук, Том?

— Почти дванайсет години. Достатъчно дълго време, за да видя как Молдън постепенно се превръща в Говноград. Е, положението още не е толкова трагично, но натам върви.

— Възможно ли е някой от съседите ти да държи оръжие в дома си?

— Арни Никърсън — веднага отговори домакинят им. — Живее три къщи по-нататък от другата страна на улицата. Има стикер на НАПО на бронята на своето „Камри“, редом с оная лепенка на Буш и Чейни, и още два стикера на НАПО на пикапа си, с който всеки ноември се отправя на лов в твоята част на света.

— Хайде утре да влезем в къщата му и да вземем оръжията — предложи Клей.

Том Маккорт го изгледа изумено, сякаш художникът бе полудял.

— Човекът не е параноик като онези манияци в Юта — все пак Арни живее в Таксачузетс^[1], но има една от онези аларми против крадци, които сякаш ти казват „Днес не ти е щастливият ден, копеле!“ Освен това мисля, че си запознат с политиката на НАПО по отношение на оръжията на техните членове.

— Май имаше нещо от сорта, че можеш да ги вземеш само от вкочанените им пръсти.

— Точно така.

Клей се приведе и изтъкна всичко онова, на което бяха станали свидетели след излизането си от Бостън — Молдън бе просто поредното прецакано градче в Съединените американски щати, а самата страна беше излязла от строя и бушоните ѝ бяха изгърмели. Сейлъм Стрийт бе пуста. Бе го видял още, когато бяха поели по нея нали?

„Глупости. Какво стана с чувството, че те наблюдават?“

Дали наистина бе така, или просто се бе поддал на тревогата? Доколко можеше да се опира на интуицията си в ден като този?

— Том, чуй ме. Утре, след като се съмне, един от нас отива в къщата на онзи Никълсън.

— Никърсън — поправи го Том. — Не мисля, че това е добра идея, особено след като съм го виждал да коленичи на прозореца на дневната си с автоматичното пушкало, което пази за настъпването на края на света. Който, както си личи по всичко, май вече е настъпил.

— Тогава аз ще отида — заяви Клей. — Но само ако тази нощ или утре сутринта не чуем изстрели от жилището му. Същото важи и ако видим трупове на ливадата му дори и да не чуем изстрел от къщата. Гледал съм достатъчно епизоди от „Зоната на здрача“ и знам какво се случва с цивилизацията в подобни моменти.

— И аз съм гледал такива филми — мрачно отбеляза Том. — С герои като Пол Пот и Иди Амин^[2].

— Отивам с вдигнати ръце — продължи Клей. — Звъня на вратата. Ако онзи ми отвори, казвам, че искам да поговорим. Какво толкова може да стане? Най-много да ми каже да се разкарам.

— Не, най-лошото е да те застреля, докато стоиш на шибаната му изтривалка, и да ме остави сам с тийнейджърка в нервна криза — отвърна Том. — Не забравяй всички хора, които видяхме днес — най-вече онези, дето се биеха до станцията на метрото в Бостън.

— Това беше... — запъна се събеседникът му. — Тези хора бяха напълно изперкали.

— Ами религиозната фанатичка? Или двамата, които се биеха за бъчонката? И те ли бяха изперкали?

Естествено, че не бяха изперкали, ала ако в къщата от другата страна на улицата имаше оръжие, Клей бе твърдо решен да го вземе. Ако имаше повече оръжия, щеше да е още по-добре — нямаше да е зле Том и Алис също да бъдат въоръжени.

— Том, чакат ни около сто и петдесет километра път на север — заяви. — Може да откънем някоя кола и да изминем част от разстоянието с нея, ала по-вероятно е да се наложи да вървим пеша. Наистина ли искаш да предприемем такъв дълъг преход, въоръжени само с ножове? Питам те съвсем сериозно, защото някои от хората, които срещнем по пътя си, ще имат оръжия — мисля, че го съзнаваш.

— Да — кимна Том. Прокара пръсти през ниско подстриганата си коса, която комично щръкна. — Мисля, че най-вероятно Арни и Бет няма да са си у дома. Освен че бяха чалнати на тема оръжия, бяха луди и на тема джаджи. Той винаги вземаше мобилния си телефон, когато се отправяше на път с огромния си „Додж Рам Детройт“.

— Виждаш ли? — обнадежди се Клей. — Значи отивам.

Том въздъхна:

— Уф, добре. Обаче ще видим какво е положението на сутринта. Съгласен?

— Съгласен — отвърна художникът и отново взе сандвича си. Апетитът му се бе посъбудил.

— Къде ли са отишли? — замисли се нисичкият мъж. — Онези, които наричаш „телефонните откачалки“. Чудя се какво ли правят сега.

— Нямам никаква представа.

— Ще ти кажа аз какво мисля. Според мен през нощта са пропъзтели в къщите и сградите и са измрели.

Клей го изглежда скептично.

— Погледни рационално на нещата и ще видиш, че съм прав — продължи онзи. — Беше терористичен акт, не мислиш ли?

— Това звучи като най-правдоподобното обяснение, но проклет да съм, ако разбирам как някакъв сигнал би могъл да бъде програмиран по такъв начин, че да доведе до случилото се днес.

— Ти учен ли си?

— Знаеш, че съм художник.

— Когато правителството каже, че могат да насочат компютъризирани бомби към вратите на бункер, намиращ се на три хиляди километра от самолетоносачите, ти поглеждаш снимките и приемаш, че такава технология съществува.

— Че защо му е на Том Кланси да лъже? — попита Клей, без да се усмихва. — Щом такава технология съществува, защо не приемеш, че зад случилото се днес също стои нещо подобно?

— Добре, обясни какво имаш предвид. С прости думички, ако обичаш.

— Около три часа днес дадена терористична организация, може би дори неизвестно правителство, генерира някакъв вид сигнал. Засега трябва да приемем, че този сигнал е бил излъчен през всички мобилни клетки в света. Надявам се, че не се е случило в такива мащаби, ала за момента сме длъжни да приемем най-лошото.

— И свършило ли е?

— Не знам — вдигна рамене Том. — Искаш ли да вдигна клетъчния си телефон и да разбера?

— Душира ме — рече художникът. — Така малкият ми син казва „туширам“. „И моля те, Господи, дано все още го казва.“

— Но ако въпросната терористична група може да изпрати сигнал, който да доведе до полудяването на всички, които го чуят — продължи ниският мъж, — не е ли възможно това кодирано съобщение

да съдържа и заповед получилият го да се самоубие след няколко часа примерно? Или просто да заспи и да престане да диша?

— Бих казал, че е невъзможно.

— Аз пък бих казал, че е невъзможно някакъв изперкал тип да ме връхлети с касапски нож посред бял ден пред входа на хотел „Четири сезона“. Или пък Бостън да изгори до основи, докато всичките му жители — имам предвид онези щастливци, които нямат мобилни телефони, го напускат по моста „Заким“^[3].

Мустакатият се приведе и се вгледа изпитателно в Клей.

„Иска да го повярва — помисли си художникът. — Не губи време да го разубеждаваш, защото изпитва необходимост да го вярва.“

— В известен смисъл този акт не е по-различен от биотероризма, от който правителството толкова се страхуваше след единайсети септември — продължи Том. — Чрез мобилните телефони, които напоследък са се превърнали в доминиращата форма на комуникация, автоматично можеш да превърнеш населението в своя армия — армия, която не се бои от нищо, защото се състои от безумци, като същевременно направиш на пух и прах инфраструктурата. Къде е Националната гвардия тази нощ?

— В Ирак? — подхвърли Клей. — Или може би в Луизиана?

Том отвърна, без да се усмихне:

— Никъде. Как да използваш собствената си сила, когато изцяло зависи от клетъчната мрежа? Не можеш да я мобилизираш заради шибаните мобилни телефони! Що се отнася до самолетите, последният, който видях, се взриви на ъгъла на „Чарлс“ и „Бийкън“. — Той помълча, после продължи: — Всичко, което направиха, които и да са извършителите. Погледнали са към нас от мястото, на което живеят и почитат своите богове, и знаеш ли какво са видели?

Художникът поклати глава, неспособен да откъсне взор от безумните очи на Том, които искряха зад стъклата на очилата му. Изглеждаха досущ като очите на древен пророк.

— Видели са, че отново сме построили Вавилонската кула. И то само с помощта на ефирни електронни паяжини. Само за миг те пометоха тези паяжини и нашата Кула се срина. Ние с Алис сме три малки буболечки, които не бяха премазани от отломките благодарение само на късмета си. На слепия си късмет. Ако те са предизвикали хаоса, какво им пречи да закодират в сигнала заповед няколко часа по-

късно жертвите им да заспят и просто да спрат да дишат? Какво представлява този трик в сравнение с първия? Нищо особено, бих казал.

— Аз пък бих казал, че е време да поспим малко.

За момент Том не помръдна — седеше изгърбен и се взираше в събеседника си, сякаш бе неспособен да разбере какво му бяха казали току-що. Сетне обаче се засмя:

— Да, виждам, че си ме разбрал. Поувлякох се. Съжалявам.

— Няма защо — махна с ръка Клей. — Надявам се да си прав, че откачалките са мъртви. — Замлъкна за миг, след което добави: — Искам да кажа, освен ако момчето ми, Джони-Джий. — Не можа да довърши. Навярно, защото би предпочел синът му да е мъртъв, се бе опитал да използва телефона си този следобед и бе получил същия сигнал като Русокосата фея и лесната с бизнескостюма.

Мустакатият се пресегна през масата и Клей почувства как дългите му, изящни пръсти докосват неговите. Видя как това се случва, сякаш се намираще извън тялото си, и когато заговори, сякаш чу глас на непознат, въпреки че усещаше как се движат устните му и как сълзите започват да капят от очите му.

— Толкова ме е страх за него — промълви устата му. — Страх ме е и за двамата, но най-вече за детето ми.

— Всичко ще бъде наред — рече Том; Клей знаеше, че приятелят му го казва, защото наистина го мисли, ала в същото време думите всяха ужас в сърцето му, понеже това бе едно от онези неща, които изричаш, когато няма какво друго да кажеш. Като „Ще го преодолееш“ или „Сега той е на едно по-добро място.“

[1] Популярно название на Масачузетс заради високите данъци и такси. — Б. пр. ↑

[2] Пол Пот — диктаторът на Камбоджа, отговорен за смъртта на три милиона души (около една трета от населението на страната); Иди Амин — диктатор на Уганда, убил над петстотин хиляди след завземането на властта чрез преврат през 1971 година. Има същото прозвище като американския президент Линдън Джонсън — „Големият бос“. — Б. пр. ↑

[3] Една от архитектурните забележителности на Бостън, назована в чест на големия общественик и активист за граждански

права Леонард Закиm. — Б. пр. [↑](#)

Письците на Алис пробудиха Клей от объркания, но не и неприятен сън за Шатрата за бинго на щатския панаир в Акрън. В съня си бе на шест години (дори по-малък), ала в никакъв случай повъзрастен, и бе пропълзял под дългата маса, до която седеше майка му, загледан в гората от женски крака и опиянен от аромата на свежи стърготини, докато водещият викаше: „Б-12, играчи, Б-12! Това е витаминът на слънцето!“

В един момент подсъзнанието му се опита да вплете в съня виковете на момичето, опитвайки се да го убеди, че това е сирената за обедна почивка, но успя да го подлъже само за миг. Позволи си да подремне на верандата, след като над един час стоя на пост, и се убеди, че няма да се случи нищо лошо поне тази нощ. Явно беше убеден и че Алис няма да спи спокойно, понеже не се изненада особено, когато съзнанието му разпозна виковете ѝ. В един момент беше малко момче, притаило се под маса за бинго в Охайо, в следващия вече лежеше на закътаната предна веранда на къщата на Том Маккорт с омотано около глезените одеяло, докато на горния етаж Алис Максвел пищеше толкова пронизително, че гласът ѝ можеше да строши кристален сервиз. Виковете ѝ сякаш изразяваха целия ужас на отминалия ден, настоявайки с всеки пореден писък, че такива ужаси просто не биха могли да се случат, и трябва да бъдат заклеймени като гнусни измишльотини.

Опита се да измъкне краката си от одеялото и в първия момент не успя. Все пак се изправи и заподскача пред входната врата, като хвърляше тревожни погледи към Сейлъм Стрийт, изпълнен с ужасяващото предчувствие, че прозорците на всички къщи ще светнат, макар да знаеше, че няма ток. Всеки момент очакваше някой — може би самият любител на джаджите и оръжията господин Никърсън, да изникне пред верандата и да изкрещи, че ако това хлапе не млъкне скоро, ще го стисне за гушата.

Имаше и друга опасност — писъците да привлекат телефонните откачалки, тъй както горящата свещ привлича нощните пеперуди...

Том си въобразяваше, че са мъртви, ала Клей вярваше на това, колкото вярваше и в работилницата на Дядо Коледа на Северния полюс.

Ала Сейлъм Стрийт — или поне тази част от нея, която Том бе нарекъл „хълмистата Гранада“, си остана тъмна и пуста. Дори заревото на пожара от Ръвир сякаш бе помръкнало.

Най-накрая Клей успя да се освободи от одеялото и влезе в къщата. Спря в подножието на стълбите и се загледа в чернотата. Чуваше гласа на Том — не можеше да различи отделни думи, но тонът беше благ и успокояващ. Пронизителните писъци на Алис се накъсаха от хрипкави вдишвания, заменени от ридания и нечленоразделни хлипания, които постепенно се превърнаха в думи. Художникът успя да различи една от тях — „кошмар“. Том не спираше да ѝ говори, засипвайки я с какви ли не лъжи — че всичко е наред, че нещата ще се оправят и на сутринта ще се чувства много по-добре. Клей си ги представяше как седят един до друг на леглото в стаята за гости, и двамата облечени в сини пижами с монограми „ТМ“ на джобчетата на гърдите. Виждаше ги толкова ясно, че можеше да ги нарисува. Ни в клин, ни в ръкав го досмеша.

Когато се убеди, че тийнейджърката няма да възобнови пронизителната си ария, той се върна на верандата. Вярно, че беше хладничко, ала не и след като се увиеше в пухкавите завивки на Том. Приседна на диванчето и се загледа в тъмната улица. Вляво имаше бизнес център — стори му се, че вижда светофара на кръстовището пред него. От другата страна — в посоката, откъдето бяха дошли, се издигаха предимно къщи; всичките тъмни и притихнали в мъртвилото на нощта.

— Къде сте? — измърмори Клей. — Някои са тръгнали на север или запад, ала къде са отишли останалите?

Никакъв отговор. По дяволите, може би Том беше прав и мобилните телефони им бяха изпратили съобщение да изперкат в три следобед и да се гътнат в осем вечерта. Звучеше прекалено хубаво, за да е истина, но художникът си спомни, че навремето си бе помислил същото и за записващите дискове. Тишина от улицата пред него; тишина и от къщата зад него. След малко се отпусна на канапето и затвори очи. Каза си, че може да подремне, но се съмняваше, че ще успее да заспи. В крайна сметка обаче се унесе и този път не сънува нищо. Малко преди зазоряване някакво улично куче се разходи по

моравата пред къщата на Том Маккорт — то изгледа завития презглава мъж, който хъркаше на верандата, и продължи по пътя си. Не бързаше за никъде; тази сутрин из Молдън имаше доста храна и щеше да му стигне за доста време.

— Клей! Събуди се!

Нечия ръка го разтърсваше. Той отвори очи и видя Том — пременен със сива риза и нови сини дънки, който се бе надвесил над него. Верандата бе обляна в бледа светлина. Клей погледна часовника си и щом видя, че е шест и двацет, бързо се изправи.

— Ела да ти покажа нещо — рече приятелят му. Лицето му изглеждаше бледо и угрижено, а краищата на мустачките му сякаш бяха посивели. Ризата му бе провиснала от едната страна, косата на тила му стърчеше.

Клей погледна към Сейлъм Стрийт, видя куче, захапало нещо, да тича покрай изоставените коли, и подуши миризмата на дим, идващ или от Бостън, или от Ръвир. „Може би и от двете места — помисли си, — но поне вятърът е утихнал.“ Обърна се към Том:

— Какво искаш да ми покажеш?

— Не е тук — прошепна Том. — В задния двор. Видях го, когато отидох в кухнята, за да си направя кафе, преди да се сетя, че трябва да забравя за сутрешното си кафе... поне за известно време.

— Алис спи ли? — Клей бръкна под завивката за чорапите си.

— Да, спи. Зарежи ги тия обувки и чорапи, не сме на вечеря в „Риц“. Да вървим!

Клей последва Том по коридора към кухнята. На плота стоеше недоизпита чаша студен чай.

— Сутрин не мога да се събудя без стимулант — сподели домакинът им. — Налях си студен чай — мога да ти предложа, ако искаш, не е толкова зле, и дръпнах завесите. Ей така, без особена причина — просто исках да се докосна до външния свят. И видях... но по-добре да погледнеш сам.

Клей надзърна през прозореца над умивалника и видя закътано вътрешно дворче, оградено с тухлен зид. Отвъд се простираше градината на Том (тя пък бе заобиколена от дървена ограда), вратата в отсрещния ѝ край зееше отворена. Клей си каза, че мустакатият можеше да си направи кафе на барбекюто, което работеше с газ, ако не

беше човекът, който седеше до ръчна количка, и мляскайки, ядеше сурова тиква, плюейки семките. Носеше гащеризон на механик и омазнена шапка с избледняло „Б“ на козирката, а отляво на гърдите му с червени букви бе написано „Джордж“.

— Мамка му — прошепна художникът. — Този е един от тях.

— Да. А там, където има един, може да има и други.

— Той ли е разбил вратата?

— Естествено — отвърна Том. — Не съм го видял, но вчера бе заключена. Отношенията ми със Скотони — човекът, който живее от другата страна — не са от най-добрите; често ми е казвал, че няма никаква полза от „хора като мен“. — Том замълча, после продължи шепнешком и Клей се наведе към него, за да го чуе. — Знаеш ли кое е най-шантавото? Познавам този човек. Работи в „Тексако“. Това е единствената бензиностанция в града, където още ремонтират автомобили. Или по-точно ремонтираха. Веднъж ми смени тръба на радиатора и ми разказа как с брат му пътували до Ню Йорк и отишли на мач между „Ред Сокс“ и „Янките“, на който видели как Кърт Шилинг побеждава Великана^[1]. Стори ми се приятно момче. А я го виж сега! Нахълтал в градината ми и нагъва сурова тиква!

— Какво става, момчета? — обади се Алис, която незабелязано беше застанала зад тях.

Том се обърна към нея. Изглеждаше притеснен.

— Едва ли ще искаш да видиш.

— Не — възрази Клей. — Според мен трябва да го види.

Усмихна се на Алис и си даде сметка, че това изобщо не е толкова трудно. На предницата на пижамата, която Том ѝ беше дал, нямаше монограм, но дрехата бе синя — точно както си я беше представял. Девојката изглеждаше много сладка — беше боса, косата ѝ беше разрошена. Въпреки кошмарите изглеждаше по-отпочинала от Том и Клей бе готов да се обзаложи, че Алис изглежда по-свежа и от него.

— Не е автомобилна катастрофа или нещо подобно — побърза да я успокои. — Просто някакъв тип похапва тиква в задния двор на Том.

Тийнейджърката пристъпи между тях, подпря се на умивалника и се вдигна на пръсти, за да погледне през прозорчето. Неволно докосна ръката на Клей и той долови топлината от съня, която

продължаваше да се излъчва от кожата ѝ. Алис остана така известно време, след което се обърна към Том.

— Каза, че са се самоубили — отбеляза; Клей не можеше да определи дали в гласа ѝ се долавяше обвинение или присмех. „Най-вероятно и тя самата не знае“ — помисли си.

— Не съм го твърдял със сигурност — измънка Том.

— На мен ми се стори сигурен. — Алис отново надзърна през прозореца. „Поне не е разстроена“ — каза си Клей. Всъщност изглеждаше необичайно спокойна — и малко чарли-чаплински — в големичката за ръста ѝ пижама. — Тъъ... момчета?

— Какво? — едновременно казаха двамата.

— Погледнете ръчната количка. Обърнете внимание на колелото.

Клей вече бе видял това, за което тя говореше — тиквената кора, сърцевината и семките.

— Сцепил е тиквата в колелото, за да се добере до вътрешността ѝ — добави Алис. — Мисля, че е един от тях...

— Естествено, че е един от тях — заяви художникът.

Механикът Джордж седеше с широко разтворени крака, давайки възможност да се види, че е забравил всичко, на което са го учили като малък за пишкането в гащите.

— ... но е използвал това колело като инструмент — продължи тийнейджърката. — Не ми изглежда като постъпка на изперкал човек.

— Един от тях вчера използва нож — изтъкна Том. — А друг размахваше автомобилни антени...

— Да, но... това е различно.

— Не толкова агресивно, може би? — подсмихна се мъжът с тънките мустачки. — Аз обаче нямам никакво желание да проверя.

— Не, не исках да кажа това — уточни Алис. — Не знам точно как да го обясня...

Клей смяташе, че се досеща какво има предвид девойката. Агресията, с която се бяха сблъскали вчерашния ден, бе сяпа и спонтанна. Сила, под чието въздействие телефонните откачалки грабваха първия попаднал им под ръка предмет и разрушаваха или убиваха. Например бизнесменът с ножа и голият младеж с автомобилните антени... Мъжът в парка, който бе захапал ухото на кучето си, и Русокосата фея пък бяха използвали зъбите си. Натрапникът в двора на Том Маккорт изглеждаше различно, и то не

защото се хранеше, без да причинява нечия смърт. Също като Алис обаче Клей не бе в състояние да посочи в какво точно се изразява разликата.

— О, Боже мой! — възкликна девойката. — Още двама!

През отворената врата в градината влязоха четирийсетина годишна жена с мръсни сиви панталони и възрастен мъж по шорти и тениска с надпис „СИЛАТА НА ТРЕТАТА ВЪЗРАСТ“. Зелената блуза на жената беше разкъсана и разкриваше чашките на бледозеления сутиен, а спътникът и куцаше и при всяка стъпка правеше странни движения с лактите си — все едно играеше патешкия танц, за да запази равновесие. Единият му крак беше бос (с изключение на разпарцаливения спортен чорап) и бе покрит до глезена със засъхнала кръв. „Сякаш е газил в кръв“ — помисли си Клей и потръпна от отвращение. Жената не спираше да повтаря нещо като „Гуум! Гуум!“ докато оглеждаше двора и градината; и погледът ѝ се плъзна покрай Джордж Тиквоядеца, без да го удостои и с грам внимание. Мина покрай него, коленичи сред лехата с краставици и си откъсна една, а междуременно старецът с тениската „СИЛАТА НА ТРЕТАТА ВЪЗРАСТ“ (чиято сплъстена бяла коса висеше като качулка около лицето му) застина неподвижно като робот, на който му е свършила енергията. На носа му се мъдреха очила с тънки позлатени рамки (очила за четене, каза си Клей), които проблясваха на ранната утринна светлина.

Изглеждаше досущ като човек, който навремето е бил изключително интелигентен, а сега се е превърнал в пълен глупак.

Двамата мъже и момичето в кухнята на Том се бяха скупчили един до друг със затаен дъх и наблюдаваха случващото се.

Погледът на възрастния мъж се спря върху Джордж, който захвърли оглозганото парче тиква, след което грабна друго и продължи да го ръфа. Засега не проявяваше никаква агресивност към новодошлите — Клей би казал, че дори не ги забелязваше.

Старецът закуцука напред и се пресегна към тиква с размерите на футболна топка. Намираще се на по-малко от метър от Джордж. Художникът добре помнеше какво се бе случило край метростанцията до „Атлантик Авеню Ин“, ето защо със свито сърце зачака какво ще последва.

Усети как Алис докосва ръката му. Дланта ѝ беше ледена — топлината от съня бе изчезнала.

— Какво ще направи? — прошепна.

Клей само поклати глава.

Беловласият мъж се опита да захапе тиквата, но само удари носа си в твърдата ѝ кора. Би трябвало да е смешно, но не беше. Очилата му се бяха кипнали настрани и той ги намести. Този жест бе толкова нормален, че Клей се запита дали пък самият той не е изгубил разсъдъка си.

— Гуум! — извика жената, с разкъсаната блуза и захвърли наръфаната краставица. Беше забелязала няколко домата и бързо запълзя към тях, при което косата закри очите ѝ.

Старецът разглеждаше ръчната количка. Стоеше с тиквата в ръце и явно се колебаеше дали да се приближи — вероятно се притесняваше от близостта на механика Джордж. За изненада на Клей обаче човекът с гащеризона само посочи количката с оплесканата си в жълто ръка.

— Вземи я, да ти е честита! — измърмори Том.

Възрастният човек коленичи, намръщи се от болката, вдигна лице към просветляващото небе, изпуфтя и вдигна тиквата над колелото. В продължение на няколко секунди сякаш преценяваше траекторията на удара, а после стовари лакомството си върху металния ръб и плодът изхрущя, разцепвайки се на две почти равни половини. Онова, което последва, се случи с ужасяваща бързина. Джордж остави на скута си оглозганата тиква, приведе се и с големите си, омацани в жълто ръце сграбчи главата на стареца. В момента, в който я завъртя, тримата чуха как вратът на възрастния изпука. Дългата бяла коса на жертвата се развя като на забавен каданс, очилата му паднаха сред стъблата на нещо, което Клей сметна за цвекло. Тялото на стареца се сгърчи веднъж и се отпусна безжизнено на земята. Алис понечи да изпищи, но реакцията на Том бе светкавична — закри с длан устата ѝ и художникът видя как разширените, ѝ от ужас очи диво се въртят в орбитите си. Джордж, взе ново парче тиква и преспокойно продължи да яде.

Жената със зелената блуза се огледа, сетне откъсна още един домати и го захапа като ябълка. По брадичката ѝ потече червен сок и се изгуби под яката ѝ. Докато ги наблюдаваше как си седят невъзмутимо

в градинката на Том Маккорт, незнайно защо в съзнанието на Клей изникна названието на една от любимите му картини — „Царството на мира“^[2]. Не съзнаваше, че го е изрекъл, докато Том не го изгледа мрачно и не му каза:

— Вече не.

[1] Кърт Шилинг — питчър на „Бостън Ред Сокс“; Великана — прозвище на Рандал „Ранди“ Джонсън, дадено му заради огромния му ръст. — Б, пр. ↑

[2] Картина на американския художник Едуард Хикс (1780–1849), вдъхновена от библейската тема за лъва и агнето (респективно всички животни), които ще живеят в мир и разбирателство в земния рай. — Б. пр. ↑

Тримата продължиха да стоят залепени за кухненския прозорец пет минути след като някаква аларма започна да вие в далечината. Звучеше някак си уморено и прегракнало, сякаш всеки момент щеше да заглъхне.

— Имате ли някаква представа какво може да е това? — попита Клей. В градината Джордж бе изоставил тиквите и тъкмо изравяше един едър картоф. Приближил се беше до жената, но не проявяваше никакъв интерес към нея. Поне засега.

— Навярно генераторът в супера „Сейфуей“ е спрял да работи — подхвърли Том. — Сигурно имат захранвана с батерии аларма, заради хранителните стоки, които продават. Но това е само предположение. Доколкото знам, банката в Молдън и Т...

— Вижте! — прошепна Алис.

Жената с разкъсаната блуза бе посегнала да откъсне друг домати, но изведнъж се изправи и се запъти към дома на Том. Джордж също се надигна и Клей беше сигурен, че ще я убие също като стареца. Затаи дъх и видя как Том завърта лицето на Алис, за да не гледа, ала мъжът с гащеризона само проследи с поглед жената, която свърна зад къщата. Девойката се обърна и се втурна към вратата на кухнята.

— Внимавай да не те забележат! — изсъска й Том и се завтече подире й.

— Не бой се — подвикна тя.

Клей ги последва.

Стигнаха до вратата на дневната тъкмо когато жената с мръсните сиви панталони и Джордж с още по-мръсния гащеризон минават пред прозореца на хола — телата им бяха разделени на сегменти от притворените щори. Дори не погледнаха към къщата; Клей забеляза, че Джордж тича толкова близо до жената, че може да я захапне за врата. Тримата наблюдатели се преместиха в кабинета на Том, където щорите вече бяха спуснати, ала това не им попречи да зърнат двете сенки, които сякаш прелетяха пред прозореца. Тийнейджърката излезе в коридора и се втурна към отворената врата на верандата. Верандата бе

обляна от лъчите на утринното слънце, които сякаш възпламеняваха дъските.

— Алис, внимавай! — извика Клей. — Вни...

Ала девойката бе спряла в края на коридора и само се взираше навън. Том застана до нея. Двамата бяха почти еднакви на ръст и спокойно можеха да минат за брат и сестра. Никой от тях не направи и минимално усилие да се скрие от откачалките.

Том изруга. Звучеше тъй, сякаш някой му бе изкарал въздуха. Алис заплака. Ридаеше като дете, което е останало без дъх от умора, и знае, че го чака сериозно наказание. Клей се приближи до приятелите си. Жената с разкъсаната зелена блуза тичаше през моравата, а механикът Джордж я следваше по петите. Краката им сякаш се движеха в абсолютен синхрон — бяха досущ като войници, маршируващи на бързи обороти. Когато стигнаха до бордюра обаче, Джордж изпревари жената и излезе начело.

— Господи! — неволно възкликна Клей.

Сейлъм Стрийт гъмжеше от обезумели хора. Първото му впечатление беше, че тълпата наброява поне хиляда души. После трезвата му преценка надделя — набитото му око на художник си каза думата, и той си даде сметка, че се е заблудил. Навярно шокът да види толкова народ на улица, която смяташе за абсолютно пуста (в съчетание с обстоятелството, че всички бяха от онези), бе изкривил възприятията му. „На страха очите са големи“ — мина му през ума. Ала безизразните лица, празните очи, които сякаш се взираха отвъд всичко, мръсните, окървавени и разръфани дрехи (които напълно отсъстваха при някои екземпляри) и нечленоразделните възгласи просто не можеха да бъдат сбъркани. Влезе някакъв мъж, само по бели наполеонки и поло, не спираше да крещи; набита жена, чиято долна устна бе разцепена и висеше на два кървави парцала, оголвайки долните ѝ зъби; върлинест тийнейджър със сини дънкови шорти, който се разхождаше по Сейлъм Стрийт, помъкнал дълъг железен лост, оплискан с кръв; някакъв индиец или пакистанец, чиито зъби тракаха като кастанети; някакво момче (мили Боже, на годините на Джони), чиято изкълчена ръка се полюшваше покрай тялото му, а младежът не показваше никакви признаци на болка; красива млада жена с къса пола и огромен бюст, която лакомо ръфаше вътрешностите на изкормена врана... Някои стенеха, други издаваха нечленоразделни звуци, и

всички се движеха на изток. Клей нямаше представа дали са привлечени от виещата аларма или от мириса на храна, но всички вървяха към търговския център на Молдън.

— Мили Боже! — промълви Том. — Това е раят на зомбитата!

Художникът не си даде труд да му отговаря. Тези хора не бяха зомбита, ала мустакатият бе до голяма степен прав. „Ако някой от тях погледне насам, забележи ни и реши да тръгне към нас, сме обречени. Нищо няма да ни спаси. Дори да се барикадираме в мазето. Ами оръжията от другата страна на улицата, с които щяхме да се снабдим? Забрави за тях.“

Мисълта, че съпругата и синът му можеха да се изпречат на пътя на тези създания — и най-вероятно това рано или късно щеше да се случи, го изпълваше с ужас. Това обаче не беше комикс и той не беше супер герой; беше абсолютно безпомощен. Засега тримата можеше и да са в безопасност в къщата, но като гледаше страховитото стълпотворение на улицата, едва ли с Алис и Том щяха да отидат някъде.

— Като птици са — рече Алис и изтри с длан сълзите от бузата си. — Като рояк птици.

Клей веднага разбра какво имаше предвид и я прегърна импулсивно. Девојката просто бе изразила онова, което го бе осенило, когато видя как механикът Джордж тръгва след жената, вместо да я убие (както бе постъпил със стареца). Главите им можеше и да са празни, но в действията на двамата умопобъркани се наблюдаваше странен синхрон.

— Не разбирам — намръщи се Том.

— Сигурно не си гледал много филми за пингвините — отбеляза тийнейджърката.

— Напротив — усмихна се домакинът им. — Но когато искам да гледам как някой се клатушка, облечен в смокинг, просто отивам на френски ресторант.

— Добре, де, не си ли обръщал внимание на птиците през есента и пролетта? — обади се Клей. — Когато са накацали по някое дърво или са се накачулили по телефонните жици...

— Понякога са толкова много, че жицата увисва — каза Алис. — После отлитат всичките наведнъж. Баща ми смяташе, че сигурно имат водач, ала господин Съливан, който ни преподаваше по биология, каза, че имат „групово“ съзнание — като мравките и пчелите.

— Роякът тръгва в някаква посока и отделните птици никога не се блъскат една в друга — рече Клей. — Понякога небето почернява от тях и глъчката, която вдигат, може да те побърка. — Замлъкна за момент. — Поне така е в района, където живея. — Той отново направи кратка пауза. — Том, ти... разпознаваш ли някой от тези хора?

— Неколцина — гласеше отговорът. — Това е господин Потовами от пекарната. — Мустакатият посочи индиеца с тракащите зъби. — А онази хубавица... май работеше в банката. Помниш ли Скотони, за когото ти споменах... дете ми е съсед по заден двор?

Клей кимна.

Том посочи някаква бременна жена с размъкната, оплескана с храна риза, която едва стигаше до бедрата ѝ. Лицето му беше преbledняло.

— Това е снаха му — каза. — Джуди. За разлика от свекъра си винаги се държеше мило с мен. — После добави със сух, безизразен глас: — Сърцето ми се свива да я гледам така.

Откъм центъра на градчето проехтя силен изстрел. Алис извика, но този път не се налагаше Том да запушва устата ѝ; тя го направи сама. За щастие никой от умопобърканите на улицата не се обърна към тях — на Клей му направи впечатление, че дори изстрелът (който според него бе произведен от пушка) не ги смути. Зомбитата продължиха да вървят по пътя си, без да забавят или да ускорят ход. Той зачака да чуе още един гърмеж, но такъв не последва; вместо това до ушите му достигна пронизителен вик, който след секунда заглъхна.

Тримата стояха в сенките и безмълвно наблюдаваха демоничното шествие. Всички умопобъркани крачеха на изток и въпреки че не вървяха в строй, в движението им се долавяше някаква закономерност. Макар да се препъваха и накуцваха, стъпките им излъчваха някаква мрачна целеустременост; тя му напомни за черно-бял филм за Втората световна война, където десетки черни бомбардировачи в стройни редици неумолимо пореха небето. Преброи двеста и петдесет телефонни откачалки, преди да се откаже. Мъже, жени, тийнейджъри. Имаше и няколко деца на годините на Джони. Всъщност като се замислеше, децата бяха доста повече от възрастните, макар че хлапетата под десетгодишна възраст се брояха на пръсти. Не му се мислеше какво се е случило с невръстните момченца и момиченца, за които нямаше кой да се грижи след излъчването на Сигнала, или с тези дечица, чиито майки и бащи имаха мобилни телефони.

Докато наблюдават празните очи на децата, тътреци се по Сейлъм Стрийт, той се запита каква ли част от тях бяха накарали родителите си да им купят клетъчни телефони със специални мелодии, какъвто бе случаят с Джони.

— Едно съзнание — замисли се Том.

— Наистина ли вярваш в това?

— Почти съм убедена — отвърна Алис. — Защото... според теб да не би да имат собствено съзнание?

— Права е — намеси се Клей.

Миграционният поток (след като веднъж си видял нещата по този начин, вече бе трудно да мислиш за нещо друго) изтъня, но не секна дори след един час. Трима мъже — единият с риза за боулинг, другият — с остатъци от костюм, а третият — с лице, оплескано със съсирена кръв, бяха последвани от двама мъже и една жена, които пристъпваха в индийска нишка, а подире им се влачеше дама на средна възраст, която приличаше на библиотекарка (ако човек игнорираше обстоятелството, че едната ѝ гърда се люшкеше на показ изпод съдраната ѝ блуза), придружена от пълно момиче, което можеше да мине за нейна помощничка. После се появиха дузина умопобъркани, които се движеха в стройно каре, сякаш бяха войници от времето на Наполеоновите войни. Впечатлението за бойни действия се засилваше от изстрелите, които отекваха в далечината — някои бяха спорадични, ала бързата последователност на другите гърмежи недвусмислено говореше за използването на автоматично оръжие. Съвсем закономерно пукотевицата бе последвана от нови викове — явно все още имаше нормални хора, които бяха успели да се докопат до оръжие. Доколко щяха да се защитят с това оръжие, беше друг въпрос; въпреки това обаче те определено имаха по-голям късмет от онези, които бяха попаднали на пътя на мигриращите умопобъркани. Клей се замисли за механика Джордж, който бе сграбчил главата на беловласия старец — извиването, изпукването и полетът на малките очила за четене, завършил нейде сред цвеклото в градината на Том Маккорт, се бяха запечатали в паметта му с кошмарна яснота.

— Искам да отида в дневната и да поседна — прошепна Алис. — Не желая да ги гледам повече, нито пък да ги слушам. Става ми лошо.

— Добре — кимна Клей. — Том, защо не...

— Не — поклати глава домакинът им. — Ти отиди. Ще остана още малко. Мисля, че поне един от нас трябва да следи какво става, нали?

Художникът кимна. Нисичкият мъж бе абсолютно прав.

— След един час можеш да ме смениш. Ще се редуваме.

— Добре.

Клей прегърна девойката през раменете и двамата поеха към дневната, но Том извика:

— Още нещо.

Алис и Клей се обърнаха.

— Мисля, че днес трябва да си отпочинем възможно най-добре. Ако все още възнамеряваме да се отправим на север, де.

Клей изпитателно го изгледа, опитвайки да определи дали на Том внезапно не му е захлопала дъската. Изглеждаше с всичкия си, но...

— Нали видя какво става там? — посочи Сейлъм Стрийт. — Нали чу стрелбата? И... — искаше да каже „писъците“, но присъствието на Алис го възпираше (въпреки че вече беше малко късничко да щади чувствителността ѝ) — ... викането?

— Разбира се — рече Том. — Но снощи откачалките се бяха прибрали, нали?

За миг Клей и Алис останаха съвършено неподвижни. Сетне тийнейджърката тихичко запляска с ръце, а на лицето на художника разцъфна усмивка. Усещаше я някак си чужда и неестествена за лицевите си мускули, а надеждата, която я съпровождаше, бе почти болезнена.

— Том, ти си истински гений! — възкликна.

Мустакатият обаче не отвърна на усмивката му, а каза:

— Не се заблуждавай. Никога не съм изкарвал повече от хиляда точки на образователните тестове.

Алис, която вече се чувстваше доста по-добре (и това ѝ личеше, отбеляза Клей), се качи на горния етаж, за да си избере дрехи от гардероба на Том. Художникът приседна на дивана, умислен за Шарън и Джони — опитваше се да прецени какво биха направили и къде биха отишли, зальгвайки се с илюзорната надежда, че все още са заедно. По някое време задряма и ги видя в основното училище на Кент Понд, където работеше Шарън. Бяха се барикадирали във физкултурния салон заедно с още трийсетина души, похапваха сандвичи от бюфета и пиеха мляко от малки кутийки. Те...

В този миг Алис извика от горния етаж и той се събуди. Когато погледна часовника си, видя, че все пак е успял да подремне двайсетина минути.

— Алис? — Той се приближи до подножието на стълбите. — Всичко наред ли е? — Забеляза, че Том също гледаше към тях.

— Да, но би ли дошъл за секунда?

— Добре. — Вдигна рамене и се качи на горния етаж. Тийнейджърката стоеше в спалнята за гости, която изглеждаше така, сякаш не бе видяла много гости, въпреки че двете възглавници свидетелстваха, че домакинът им бе прекарал по-голямата част от нощта при нея, а намачканите завивки говореха за неспокоен сън. Алис бе открила някакви сиво-кафяви панталони, които ѝ бяха почти по мярка, и пуловер с надпис „Каноби Лейк Парк“. На пода стоеше голяма преносима уредба от онези, по които Клей бе въздишал навремето, също както Джони-Джий бе въздишал по червения мобилен телефон. Художникът си спомни, че с приятелите му наричаха тези касетофони „щайги“, „комбайни“ или „бумтялници“.

— Беше в килера и батериите изглеждаха нови — обяви девойката. — Искаше ми се да го включа и да потърся някоя станция, но ме достраша. — Тя чаровно се усмихна.

Клей погледна касетофона, поставен върху полирания дъсчен под, и също усети, че го дострашава. Сякаш беше зареден пистолет. В същото време изпитваше неудържимо желание да се пресегне и да

премести на „FM“ селектора, който в момента сочеше „CD“. Представи си как Алис е била изкушена от същия импулс — навярно именно поради тази причина го беше повикала. Подтикът да докоснеш зареден пистолет едва ли беше по-различен.

— Сестра ми го подари за рождения ми ден преди две години — рече Том от вратата и двамата подскочиха стреснато. — Това лято му сложих батерии и го взех на плажа. Когато бях малък, обичахме да ходим на плаж и да слушаме радио, но никога не съм имал толкова голям транзистор.

— Аз също — сподели Клей. — Обаче мечтаех да имам.

— Замъкнах го на Хемптънския плаж с един куп дискове на „Ван Хален“ и Мадона, но не беше същото — продължи мустакацията. — Оттогава не съм го пускал. Сигурно всички радиостанции са престанали да работят, как мислите?

— Бас ловя, че някои все още излъчват — обади се Алис. Беше прехапала долната си устна и Клей си помисли, че ако не спреше скоро, щеше сериозно да се нарани. — Онези, които приятелите ми наричат „робо-семдесетарски станции“. Те носят имена като „БОБ“ или „ФРАНК“, но всички се излъчват от някакъв гигантски радиокомпютър в Колорадо и се предават чрез сателити. Поне приятелите ми го говорят. А точно по същия начин... — Тя облиза мястото, което допреди малко хапеше; устната ѝ се бе подула и лъщеше от кръвта, избила под повърхността. — По същия начин се предават и сигналите на шибаните телефони, нали? Чрез сателити.

— Не знам — вдигна рамене Том. — Предполагам, че за разговори на далечно разстояние... Особено от другата страна на океана... Може някой зъл гений да е прецакал сигнала във всички кули... които ретранслират импулсите...

Клей беше виждал кулите, за които говореше домакинят им — стоманени скелети, осеяни с чинии, които стърчаха от всички страни като големи сиви смукала. През последните десет години тези гротескни съоръжения бяха изникнали навсякъде.

— Ако хванем местна станция, току-виж чуем някакви новини — предложи Том. — Ще научим какво точно става, къде да отидем.

— Така е, но я си представи, че излъчват сигнала и по радиото — изтъкна тийнейджърката. — Ами ако чуем онова, което... — Тя престана да облизва устната си и започна отново да я хапе. — Е чула

майка ми? Или баща ми? Да, той има свръхмодерен джиесем — с всичките му там екстри като видеоразговор, камера, интернет връзка, и обожава тази джаджа! — Засмя се и смехът ѝ прозвуча едновременно истерично и унило. — Ами ако чуем същото, което са чули и те? Струва ли си да поемем този риск?

Отначало Том не каза нищо. Сетне — внимателно, сякаш не искаше да ги шокира с предложението си, каза:

— Един от нас може да се нагърби с този риск. Другите ще изчакат някъде другаде, докато...

— Не — отсече Клей.

— Не, в никакъв случай! — натърти Алис. Звучеше тъй, сякаш щеше да се разплаче отново. — Искам ви двамата. Нуждая се и от двама ви.

Известно време стояха до касетофона и безмълвно го наблюдаваха. Клей се хвана, че мисли за всички научно-фантастични романи, които беше чел като тийнейджър (често пъти на плажа, докато слушаше „Нирвана“ вместо „Ван Хален“). В доста от тях светът бе разрушаван от чудовищни катастрофи и героите трябваше да го изграждат наново. Естествено с цената на множество трудности и схватки, но технологиите винаги бяха на тяхна страна и им оказваха неограничена помощ. Не се сецаше за нито една книга, в която героите да стоят в нечия спалня и да съзерцават транзистор. „Рано или късно обаче някой ще включи радиото или — може би — мобилния си телефон — помисли си, — просто, защото ще се наложи да го стори.“

Да. Но не и тази сутрин.

Чувствайки се като предател на нещо, чиято същност не можеше да проумее, вдигна бумтялника на Том и го върна в килера, след което плътно затвори вратата.

Около час по-късно миграционният поток вече значително бе намалял. Клей стоеше на пост, а Алис беше в кухнята и се подкрепяше с един от сандвичите, които си носеха от Бостън — бе изтъкнала, че трябва да ги довършат, преди да се прехвърлят към консервите в килера на Том, защото един Господ знае кога отново ще им попадне прясна храна. Домакинът им спеше на кушетката в дневната и Клей чуваше равномерното му похъркване.

По едно време художникът забеляза, че няколко души тръгват в посока, обратна на движението на човешкия рояк — явно бяха поизперкали и от останалите, но след малко примерът им бе последван и от други. Постепенно все повече и повече зомбита се обръщаха на запад и Клей видя, че почти всички гложгаха по нещичко; най-вероятно бяха опустошили супермаркета, за който беше споменал Том. Снахата на господин Скотони бе помъкнала нещо, което приличаше на огромна кофа шоколадов сладолед; сладката планина се топеше с главолumni темпове и бе оплескала жената от главата до петите, придавайки ѝ карикатурен вид. От вегетарианските навици, които господин Потовами е имал някога, не бе останала и следа — индиецът лакомо ръфаше сурова пържола, която едва се побираше в шепите му. Някакъв шишко с лекъосан костюм носеше полуразмразен агнешки бут и когато Джуди Скотони се опита да му го отнеме, той я удари с него между очите. Тя се строполи на земята като заклано добиче и падна върху издутия от бременността си корем, смазвайки уличната настилка с шоколадовия сладолед.

Последваха доста изблици на насилие, но нито един не можеше да се сравнява със свирепата ярост, с която умопобърканите се нахвърляха върху жертвите си предишния следобед. Воят на алармата в търговския център на Молдън постепенно заглъхна, а престрелката в далечината се поразреди, но не престана. Клей изчака да види дали някой от умопобърканите ще се опита да влезе в близките къщи, но макар да газеха добре поддържаните морави, откачалките не даваха такива признаци. Шляеха се насам-натам и от време на време се

спречкваха помежду си, опитвайки се да отмъкнат храната на другия, а трима-четирима — сред които бе и снахата на Скотони, лежаха на улицата; Клей не можеше да определи дали са мъртви или в безсъзнание. За щастие повечето от участниците в шествието, минало покрай дома на Том Маккорт, все още се намираха на площада в центъра — навярно си устройваха купон на улицата или пък поставяха началото па Първия ежегоден фестивал на суровото месо в Молдън. Изглеждаше странно, че това впечатление за целенасоченост — впечатлението, че всички откачалки са просто послушни елементи от големия рояк, бе започнало да се пропуква.

След пладне, когато нуждата от сън стана нетърпима, Клей отиде в кухнята и завари Алис да дреме на кухненската маса, подпряла глава на ръцете си. Малката маратонка, която бе нарекла „бебешкия «Найк»“, стърчеше изпод дланта ѝ. Клей я събуди, а тя го изгледа замаяно и притисна обувчицата до гърдите си, сякаш се боеше да не ѝ я вземе.

Художникът я попита дали би могла да застане на пост в коридора за известно време, но без да заспива и да допуска да я забележат. Алис отвърна, че може, и Клей занесе стола ѝ в коридора. Докато минаваше покрай вратата на хола, зърна Рейф, който спеше блажено върху корема на Том. Момичето седна на стола (Клей го бе поставил на известно разстояние от вратата, за да не я видят от улицата) и само след няколко секунди рече:

— Вече не се държат като рояк. Какво е станало?

— Не знам.

— Колко е часът?

Художникът погледна часовника си:

— Дванайсет и двацет.

— По кое време забелязахме, че се държат като рояк.?

— Не знам — въздъхна Клей. Опитваше се да бъде търпелив с нея, ала едва държеше очите си отворени. — В шест и трийсет? В седем? Нямам представа. Има ли някакво значение?

— Ако узнаем особеностите на поведението им, това може да ни помогне много, не мислиш ли?

Клей ѝ отвърна, че ще помисли върху това, когато поспи мъничко.

— Два-три часа, след това събуди мен или Том — добави. — Или по-рано, ако нещо се скофти.

— Според мен нещата не могат да се скофтят повече — каза меко тийнейджърката. — Отивай горе. Изглеждаш грохнал.

Той се качи на горния етаж и влезе в спалнята за гости, после изу обувките си и се просна на леглото. За момент се замисли над думите на Алис: „Ако узнаем особеностите на поведението им...“ Явно си бе наумила нещо. Въпреки че всичко беше против тях, току-виж успееха да...

Стаята бе слънчева и приятна. Когато лежиш в такава стая, беше лесно да забравиш, че в килера има транзистор, който не се осмеляваш да включиш. Е, не беше толкова лесно да забравиш съпругата си, която все още обичаш и която навярно е мъртва, както и сина си, когото обожаваш и който сигурно се е превърнал в умопомрачен полуидиот... Тялото обаче си има свои нужди, нали? И ако някъде съществува идеална стая за следобеден сън, това е тази... Плъхът на паниката подскочи, но не го захапа, и Клей заспа почти в същия миг, в който затвори очи.

Този път Алис го събуди. Малката лилава маратонка се поклащаше на лявата ѝ китка като някакъв зловец талисман. Светлината в стаята бе намалела и той усещаше пареща нужда да уринира — сигурен признак, че е спал известно време. Изправи се, погледна си часовника и с изненада видя, че е шест и петнайсет. Беше спал повече от пет часа. Миналата нощ обаче не беше единствената, в която не бе успял да си почине както трябва; предишната вечер също бе спал зле, понеже се притесняваше как ще протече срещата му с хората от „Дарк Хорс Комикс“.

— Всичко наред ли е? — попита, докосвайки я по ръката. —
Защо ме остави да спя толкова дълго?

— Защото имаше нужда от сън. Том спа до два, аз — до четири. Оттогава стоим заедно на пост. Ела да хвърлиш един поглед. Басхващам, че ще ти висне ченето.

— Отново ли се движат като рояк?

Момичето кимна.

— Този път вървят в другата посока. Но това далеч не е всичко. Ела да видиш.

Художникът слезе при тях (първо обаче мина през тоалетната) и ги завари да стоят до вратата към верандата. Всеки бе прегърнал другия през кръста и явно не се опасяваха, че ще бъдат забелязани, защото небето бе покрито от облаци и верандата тънеше в сумрак. И бездруго на Сейлъм Стрийт бяха останали съвсем малко умопобъркани. Клей забеляза, че всички пристъпваха бавно в западна посока. Най-отпред вървеше групичка от четирима — те маршируваха между проснатите тела и разпилените остатъци от храна (които включваха оглозгания агнешки бут на господин Потовами и множество картонени кутии, найлонови пликчета и смачкани плодове и зеленчуци). Зад тях пристъпваха шестима души в стройна редица, въпреки че дори не се поглеждаха, в походката им имаше поразителен синхрон. Художникът забеляза, че дори ръцете им се местеха в унисон — движенията им бяха до такава степен идентични, че когато минаха

покрай къщата на Том, за секунда му се стори, те са един човек, а не шестима. Подире им се тътреше момче на около четиринайсет години, което куцаше и издаваше нечленоразделни мучащи звуци, опитвайки се да ги настигне.

— Оставиха мъртвите и припадналите — каза Том, — но помогнаха на тези, които все още мърдат.

Клей потърси с поглед бременната жена, ала не я видя.

— А госпожа Скотони?

— Тя бе една от онези, на които помогнаха — информира го домакинът им.

— Значи отново се държат като хора.

— Не прибързвай със заключенията — отбеляза Алис. — Някакъв мъж, на когото се опитаха да помогнат, не можеше да върви, и след като падна няколко пъти, на един от носачите явно му писна да се прави на бойскаут и просто го...

— Уби — довърши Том. — Но не с ръцете, както беше случаят със стареца в градината, а със зъби. Разкъса гърлото му.

— Разбрах какво ще се случи и затворих очи — сподели девойката, — ала го чух. Той... изквича.

— Спокойно. — Клей я докосна по рамото. — Успокой се. По улицата вече вървяха само двама умопобъркани. И двамата куцукаха толкова силно, че и дума не можеше да става за синхрон в движенията им. — Накъде отиват? — попита той.

— Алис смята, че се прибират някъде — възбудено рече niskият мъж. — Преди да се стъмни. Може да е права.

— Къде? Къде се прибират? Да сте ги виждали да влизат в някоя от близките къщи?

— Не — отвърнаха в един глас Том и Алис.

— Не всички се върнаха — изтъкна тя. — Тези, които минаха сутринта отгук, бяха много повече. Следователно голяма част от тях все още се намират в търговския център на Молдън или в района. Може да нощуват в някоя обществена сграда — училище, банка или супермар...

Училище. Клей изтръпна, щом чу тази дума.

— Гледал ли си един филм на име „Зората на мъртвите“! — попита Алис.

— Да. Няма да ми кажеш, че някой те е пуснал да го гледаш, нали?

Тийнейджърката го изгледа така, сякаш внезапно бе полудял. Или остарял с двайсет години.

— Един от приятелите ми го има на DVD. Гледахме го в осми клас. — „Когато «Пони Експрес» все още го имаше и равнините гъмжаха от бизони“ — сякаш искаше да добави. — В този филм всички мъртъвци — добре, де, не всички, но голяма част от тях — се завтекоха към търговския център, когато възкръснаха.

Том Маккорт изненадано я изгледа, след което избухна в смях. Смяхът му бе толкова силен, че трябваше да се подпре на стената, за да не падне, и Клей се зачуди дали не трябваше да затвори вратата към верандата; все пак никой не знаеше дали създанията на улицата нямаше да ги чуят. Слухът на безумния разказвач в знаменития разказ „Сърцето издайник“ на Едгар Алън По например беше изключително остър.

— Така беше — каза Алис и сложи ръце на хълбоците си, при което бебешкият „Найк“ се залюля. — Отидоха право в търговския център. — Том се засмя още по-силно. Коленете му се подгънаха и той се плъзна на пода, като се заливаше от смях и удряше с длани по коленете си.

— Значи са умрели... — каза задъхано той, — ... след което са възкръснали... и са отишли в търговския център. Исусе, дали Джери Ф-фалуел... — Той се закиска отново и от очите му бликнаха сълзи. — Дали Джери Фалуел знае, че раят всъщност се намира в супермаркета „Сейфуей“ на Молдън?

Художникът също се засмя. Алис последва примера им, макар че навярно не ѝ бе приятно, защото не са удостоили думите ѝ с нужното внимание. Въпреки това, когато другите се смееха, беше трудно да не се присъединиш към тях. Дори да си малко сърдит.

Тъкмо се успокоиха, когато художникът подхвърли без никаква връзка:

— А, ако раят не прилича на „Уин-Дикси“, хич не ща и да стъпвам там. — Всички отново се разсмяха.

Тийнейджърката продължаваше да се кикоти, когато изрече с половин уста:

— Исках да кажа само, че ако се събират за нощувка в училищата, църквите и супермаркетите, можем да ги избиваме със стотици, стига да намерим автоматично оръжие.

Клей престана да се смее, Том — също.

Девојката кимна. Страните ѝ бяха поруменели от смеха и тя продължаваше да се усмихва. В този момент изглеждаше не хубава, а изключително красива.

— Или дори с хиляди, ако всички са се скупчили на едно място — добави.

— Господи — промълви Том, свали очилата си и започна да ги бърше. — Не се шегуваш.

— Въпрос на оцеляване — вдигна рамене Алис, поглеждайки маратонката, завързана за китката ѝ, после мъжете. — Трябва да узнаем колкото се може повече за тях. Да разберем дали наистина се държат като рояк и кога точно се държат като рояк. Дали се прибират да нощуват и кога се прибират да нощуват. Защото, ако узнаем закономерностите, на които се основава поведението им...

Художникът ги бе извел от Бостън, но когато тримата напуснаха къщата на Сейлъм Стрийт около двацет и четири часа по-късно, водач им беше петнайсетгодишната Алис Максуел. И колкото повече Клей се замисляше за това, толкова по-малко се изненадваше.

На Том Маккорт не му липсваше кураж, но просто не беше роден за водач. Самият Клей притежаваше лидерски качества, ала тази вечер младата им спътница имаше преимущество, което надхвърляше интелигентността ѝ и желанието за оцеляване — бе преодоляла загубите си и беше твърдо решена да продължи напред. Двата ѝ спътници, от друга страна, тепърва се сблъскваха с нови затруднения. Клей трябваше да се пребори с внезапно връхлетялата го депресия, възникнала в резултат на това, че трябваше да остави папката с картините си; впоследствие обаче си даде сметка, че истинската ѝ причина се коренеше в страха му какво ли щеше да завари, когато най-накрая стигнеше до Кент Понд. Що се отнася до Том... Що се отнася до Том, при него нещата бяха по-простички. Той просто не искаше да остави котарака си.

— Ще оставим вратата отворена — рече Алис — новата и потвърда Алис, която сякаш ставаше все по-решителна с всяка изминала минута. — Той ще бъде добре, Том. Ще има достатъчно храна. Трябва да мине доста време, преди котките да започнат да изнемогват от глад или телефонните откачалки да дегенерират дотолкова, че да започнат да ядат котешко месо...

— Ще подивее — въздъхна очилатият. Седеше на кушетката в дневната и изглеждаше едновременно елегантен и окаян с пристегнатия в кръста шлифер и филцовата шапка. Рейфър се бе разположил в скута му, мъркаше тихо и явно се отегчаваше.

— Да, няма защо да се притесняваш — опита се да го успокои и Клей. — Помисли си за всички кучета — малки и големи, които ще умрат от глад...

— Имам го от толкова отдавна — мълвеше домакинът им, сякаш изобщо не ги чуваше. — От съвсем малко котенце всъщност... —

Вдигна глава — в ъгълчетата на очите му блещукаха сълзи. — Освен това вярвам, че ми носи късмет. Той ми е като талисман...

— Сега ние сме твоят талисман — каза Клей. Не искаше да изтъква, че веднъж вече бе спасил живота на приятеля си. — Нали, Алис?

— Да — кимна тя. Том ѝ беше дал някакво пончо и тя носеше раница на гърба си, ала поне за момента вътре нямаше нищо друго, освен батерии за фенерчетата... и, Клей бе абсолютно сигурен в това, онази зловеща малка маратонка, която вече не се поклащаше на лявата ѝ китка. Художникът също носеше батерии в сака си заедно с газената лампа. По настояване на Алис не бяха взели друго — тя им каза, че няма смисъл да мъкнат нещо, което могат да намерят по пътя. — Ние сме тримата мускетари, Том — добави тя. — Един за всички, всички за един. Сега да отиваме в къщата на онзи Никълби и да видим дали ще намерим някакви мускети.

— Никърсън — поправи я Том, без да спира да гали котката.

Девојката бе достатъчно умна — както и състрадателна, за да не изтърси нещо от сорта на „Вече няма значение“, ала Клей виждаше, че търпението ѝ вървеше към изчерпване, и реши да се намеси:

— Том. Трябва да тръгваме.

— Да, добре — въздъхна мустакатият и понечи да остави котарака на земята, ала в последния момент го вдигна и го целуна по главата. Рейф само го изгледа с присвити очи. Том го сложи на диванчето и се изправи. — Оставил съм ти двойни дажби до печката в кухнята, малък. Плюс голяма купа мляко. Задната врата е отворена. Опитай се да запомниш къде е домът ти и може би... хей, може би отново ще те видя някой ден.

Рейфър скочи на земята и запристъпва грациозно към кухнята, вирнал пухкавата си опашка. Верен на природата си, нито веднъж не погледна назад.

Папката на Клей, намачкана и пробита през средата от касапския нож на господин Чужди езици, стоеше подпряна на стената на дневната. Художникът ѝ хвърли мимолетен поглед, но устоя на импулса да я докосне. Внезапно се замисли за хората вътре, с които бе живял толкова дълго — както в кабинета, така и във въображението си — Вълшебника Джон, Вещера Флак, Сънливеца Джийн, Джак Светкавицата, Отровната Сали, Синята вещица... И Тъмния скиталец,

разбира се. Преди два дни си мислеше, че навярно ще станат звезди, а ето че сега бяха разкъсани от шведска стомана и единствената им компания бе котаракът на Том Маккорт.

Спомни си как Сънливеца Джийн бе напуснал града на гърба на Роби Робо-коня с възгласа „С-с-сбогом, м-м-момчета! М-м-може би и-н-някой д-д-ден ще се с-с-срещ-нем отново!“

— Сбогом, момчета — изрече на глас, без да осъзнава, че говори. В крайна сметка това беше краят на света, нали? Не беше кой знае какво сбогуване, но... Сънливеца Джийн навярно би подхвърлил: „Нъ-нъ-направо те ръ-рър-ръга в ръ-ръ-ребрата с ръ-ръ-ръждясал ръ-ръ-ръжен.“ Последва Алис и Том и видя, че навън ръми тих есенен дъжд.

Том имаше шапка, пончото на Алис бе с качулка, а Клей нахлупи едно кепе на „Ред Сокс“, което щеше да запази главата му суха поне за известно време, ако дъждът не се усилише. Ако това станеше... ами, както бе изтъкнала девойката, щяха да се снабдят с нужната екипировка някъде по пътя. От верандата се откриваше изглед към още две пресечки на Сейлъм Стрийт и въпреки че не можеха да го кажат със сигурност, къщите изглеждаха напълно изоставени.

И тримата носеха ножове, напъхани в изработени от Клей ножници. Ако Том излезеше прав за Никърсън, скоро щяха да се въоръжат по-добре. Или поне художникът се надяваше на това. Ако се наложеше, касапският нож от „Соул Кичън“ сигурно щеше да му свърши работа, но той се съмняваше, че ще може хладнокръвно да убие някого.

Алис носеше фенерче. Тя се обърна към Том, за да се увери, че и той държи едно, след което кимна:

— Ще ни заведеш до къщата на Никърсън, нали?

— Да.

— Ако забележим някого по пътя, веднага спираме и го осветяваме. — Тийнейджърката погледна първо Том, а после Клей, и художникът забеляза, че изглежда притеснена. Сигурно се чувстваше по същия начин и преди някой труден тест в училище... а този, който им предстоеше, никак нямаше да е лесен.

— Точно така — каза Том. — Осветяваме ги и казваме: „Ние сме Том, Клей и Алис. Нормални сме. Вие кои сте?“

Художникът се замисли.

— Ако и те имат фенерчета като нас, можем да предположим, че...

— Не можем да предполагаме нищо — прекъсна го Алис. — Баща ми често казваше, че който много предполага, здравата се излага. Той...

Изведнъж млъкна и вдигна ръка към лицето си — Клей не беше сигурен дали искаше да отметне косата си, или да избърше сълзите си.

Той отмести поглед и се запита дали в този момент Джони също плаче за него... Надяваше се да е така. Надяваше се, че синът му все още може да плаче. Че си спомня кой е баща му.

— Ако могат да ни отговорят, ако могат да ни кажат имената си, значи са безопасни — добави Алис. — Нали?

— Да — кимна Клей.

— Да — добави малко разсеяно Том. Взираше се в пустата улица, където не се виждаше жив човек, камо ли лъч от фенерче.

Някъде в далечината отекнаха изстрели, които прозвучаха като фойерверки. Въздухът миришеше на обгорена плът — сега мирисът бе по-силен, защото времето бе влажно. Колко ли време щеше да мине, преди вонята на разлагаща се плът, надвиснала над Бостън, да се превърне в непоносима смрад? Предполагаше, че зависи от времето през близките дни — ако се стоплеше още повече...

— Ако срещнем нормални хора и те ни попитат какво правим или къде отиваме, знаете каква е версията ни.

— Търсим оцелели — рече Том.

— Точно така. Тъй като са наши приятели и съседи. По-късно вероятно ще се присъединим към някоя група, защото така ще бъдем в по-голяма безопасност, ала засега...

— Засега искаме просто да се доберем до оръжията на този Никърсън — обобщи Клей. — Стига да има някакви оръжия. Хайде, Алис, да действаме.

Тя го изгледа угрижено:

— Какво има? Да не съм пропуснала нещо? Можеш да ми кажеш — знам, че още съм неопитна.

Търпеливо — доколкото позволяваха нервите му, обтегнати като струни на китара, Клей каза:

— Няма нищо, миличка. Просто искам да се поразмърдаме. Освен това не мисля, че ще срещнем някого. Още е прекалено рано.

— Надявам се, че си прав. Косата ми е в ужасно състояние и си счупих един нокът.

Те се спогледаха мълчаливо, после избухнаха в смях. От този миг нататък отношенията им се подобриха и останаха такива до самия край.

— Не — промълви Алис и сложи длан пред устата си. — Не. Не, не мога. — Тя преглътна мъчително. — Ще повърна. Съжалявам.

Напусна сияйното островче от бяла светлина около газената лампа и се гмурна в мрака на Никърсъновия хол, който се свързваше с кухнята посредством изящна арка. Клей чу глухо тупване, когато девойката се отпусна на колене върху мекия килим и заповръща.

— О, Господи — въздъхна Том. Дълбоко си пое дъх и гласът му прозвуча почти като вой. — О, Гооосподии!

— Том — каза меко Клей. Виждаше как онзи се олюлява и разбра, че всеки момент ще припадне. И това бе напълно закономерно — тези кървави остатъци бяха негови съседи. — Том! — Пристъпи между Том и двата обезобразени трупа на кухненския под, между очилатия мъж и локвите кръв, която изглеждаше черна на светлината на газената лампа. Потупа Том по бузата със свободната си ръка. — Не припадай! — извика, ала щом видя, че приятелят му стои стабилно на краката си, понижи глас: — Отиди в дневната и се погрижи за Алис. Аз ще се оправя сам.

— Защо да отида там? — измънка мъжът с тънките мустачки. — Това е Бет Никърсън с нейния мозък... с нейния м-м-мозък по... — Преглътна и Клей чу как нещо изгъркори в гърлото му. — Лицето ѝ го няма, но не мога да сбъркам синята ѝ блуза с белите снежинки. Това там пък е Хайди — дъщеря им. Познавам я, въпреки че... — Поклати глава, сякаш да прочисти съзнанието си, след което отново попита: — Защо искаш да отида там?

— Защото съм почти сигурен, че виждам онова, за което дойдохме — каза художникът и сам се изненада колко спокойно прозвуча гласът му.

— В кухнята?

Очилатият се опита да надзърне зад гърба му, но Клей не му позволи, а натърти:

— Повярвай ми. Отиди при Алис. Ако е по-добре, потърсете и други оръжия. Извикай ме, ако намерите нещо. И внимавай, защото

господин Никърсън може да се навърта наблизо. Предполагам, че е бил на работа, когато това се е случило, но както казва бащата на Алис...

— „Който много предполага, здравата се излага“ — довърши Том с кисела усмивка. Понечи да се обърне, но изведнъж спря. — Не ме интересува накъде ще поемем след това, Клей, ала не искам да остана тук и миг повече. Никога не съм изпитвал особена привързаност към Арни и Бет Никърсън, обаче те бяха мои съседи. И се отнасяха към мен много по-добре от онзи идиот Скотони...

— Разбирам те — кимна Клей.

Том включи фенерчето си, влезе в дневната на семейство Никърсън и зашепна успокояващо на Алис. Клей вдигна високо газената лампа и пристъпи напред, заобикаляйки черното петно на пода.

Девојката, която лежеше по гръб в центъра на помещението, беше висока, ала двете ѝ плитки и кокалестото ѝ тяло свидетелстваха, че е с година-две по-малка от Алис. Главата ѝ бе извита под неестествен ъгъл, изцъклените ѝ очи невиждащо се взираха в него. Косата ѝ бе сламено руса, но лявата страна на главата ѝ — тази, която бе поела фаталния удар, причинил смъртта ѝ — беше черна като петната на пода.

Майка ѝ беше облегната на плота вдясно от фурната, където красивите шкафове от черешово дърво оформяха ъгъл. Ръцете ѝ бяха призрачнобели от брашното по тях, а окървавените ѝ, изпохапани бедра бяха безсрамно разкрасени. Навремето, преди да започне да работи по един комикс, озаглавен „Бойно поле «Преизподня»“, Клей бе намерил в интернет куп снимки на фатални огнестрелни рани, защото си мислеше, че някоя от тях може да му помогне за бъдещите илюстрации. Това така и не се случи, понеже огнестрелните рани говореха на някакъв ужасяващ техен език. От лявото око нагоре Бет Никърсън представляваше отвратителна каша от разкъсани жили и надробени костици, а дясното ѝ око се бе завъртяло така, сякаш се опитваше да надзърне в черепната ѝ кутия. Кичури от косата ѝ и голяма част от мозъчното ѝ вещество бяха полепнали по шкафовете от черешово дърво, където се бе облегнала в момента на смъртта си, около трупа ѝ бръмчаха мухи.

Клей усети как съдържанието на стомаха му се надига и веднага завъртя глава, запушвайки устата си с длан. Помисли си, че трябва да

се контролира по-добре. И бездруго Алис тъкмо бе спряла да повръща — чуваше как двамата с Том си говорят, докато навлизат по-навътре в къщата, и не искаше да ѝ дава лош пример.

„Мисли за тях като за чучела — каза си. — Все едно са манекени във филм.“

Когато се обърна отново към грозната сцена, насочи погледа си към другите неща на пода. Това му помогна. Вече бе видял оръжието. Кухнята бе просторна и то се намираше на отсрещната стена — между хладилника и един от шкафовете, където лежеше със стърчащо навън дуло. Първият му импулс, когато влязоха в кухнята и той зърна труповете на жената и момичето, беше да отмести очи и съвсем случайно погледът му се закова върху пистолета.

„Но дори и да не го бях видял, може би след това щях да разбера, че тук има оръжие.“

Естествено, че щеше да разбере — на стената между вградения телевизор и огромната отварачка за консерви се виждаше поставка за пистолет. „Освен че бяха чалнати на тема оръжия, те бяха луди и на тема джаджи“ — беше му казал Том.

— Клей? — извика Алис.

— Какво? Чу се шум от стъпки по стълбището, след което девойката се провикна от дневната:

— Том каза да те извикаме, ако намерим някакви оръжия. Е, току-що намерихме в мазето над десетина пушки и пистолети. На вратата на шкафа има стикер на някаква охранителна фирма, така че най-вероятно ще ни арестуват... — Клей обаче не реагира на последното изречение и Алис побърза да добави: — Това беше шега. Идваш ли?

— След минутка. Не влизай тук.

— Не се безпокой. Ти също гледай да не стоиш дълго там, че току-виж си одрайфал всичко.

Клей вече бе преминал тази граница, но въпреки това се усмихна. На пода на кухнята имаше още два предмета. Първият беше точилка — типично за кухня, където имаше най-различни форми за печене, купи и голяма жълта кутия с надпис „Брашно“, ала това не можеше да се каже за другия. Недалеч от ръцете на Хайди Никърсън се виждаше мобилен телефон, какъвто само тийнейджър би обикнал — син, с големи оранжеви маргаритки по него.

Против волята си Клей си представи съвсем ясно какво се е случило. Бет Никърсън приготвя пай. Знаела ли е, че нещо ужасно се случва в Бостън, в Америка и навярно в целия свят? Давали ли са го по телевизията? Дори и да е така, телевизорът не ѝ беше изпратил лудограма.

Дъщеря ѝ обаче бе получила една. О, да. И Хайди бе нападнала майка си. Дали Бет Никърсън се бе опитала да поговори с дъщеря си, преди да я удари с точилката? Не от омраза, а от болка и страх? Какъвто и да е бил случаят, ударът явно не е бил достатъчен. Бет не носеше панталони, само блуза.

Клей оправи полата на мъртвата жена. Направи го внимателно, покривайки обикновеното домашно бельо, което тя бе подмокрила накрая.

Хайди, която нямаше повече от четиринайсет години (и по всяка вероятност бе на дванайсет), сигурно бе изръмжала нещо на онзи дивашки език, който всички телефонни откачалки бяха научили предишния следобед, ломотейки неща като „раст“, „ейлах“ и „каззалах-КАН!“ След първия удар тя бе паднала на земята, но все още не беше загубила съзнание, и обезумялото момиче се бе нахвърлило върху майка си. Дълбоките рани по краката бяха красноречиво свидетелство за ожесточената ѝ атака, а там, където бяха по-повърхностни, личаха следи от шини. Тогава — най-вероятно под влияние на паниката и агонията — Бет Никърсън я бе ударила отново, този път много по-силно. Клей чу как вратът на момичето се пречупва. Следващата картина, изникнала в съзнанието му, показва как любимата дъщеря лежи мъртва на пода на кухнята с шини на зъбите си и скъп телефон в ръката си.

Дали майката бе помислила малко, преди да вземе пистолета, който е чакал незнайно откога появата на някой обирджия или изнасилвач в лъскавата кухня? Клей смяташе, че госпожа Никърсън не се бе поколебала нито за миг, че е искала повече от всичко на света да последва дъщеря си, докато обяснението за онова, което беше сторила, бе още на устните ѝ.

Клей се приближи до пистолета и го вдигна. От такъв маниак на тема джаджи като Арни Никърсън човек би очаквал автоматик — може би дори такъв с лазерен прицел, но този бе обикновен револвер „Колт“ четирийсет и пети калибър, и навярно това имаше своето обяснение —

съпругата на Арни сигурно се чувстваше по-комфортно с такъв вид оръжие. При този модел трябваше само да освободиш предпазителя, което Клей стори с лекота. Беше нарисувал хиляди разновидности на това оръжие за своя „Тъмен скиталец“. Както очакваше, само едно от шестте гнезда бе празно. Той извади един куршум, предусещайки какво ще открие. Колтът на Бет Никърсън бе зареден с нелегални патрони с плосък край. Цяло чудо беше, че изобщо имаше глава след подобен изстрел от упор. Погледна трупа на жената в ъгъла и заплака.

— Клей? — обади се Том, който се изкачваше по стъпалата към приземния етаж. — Човече, този Арни имал всичко! Открих един автомат, заради който могат да го тикнат на топло в Уолпол, както и... Клей? Добре ли си?

— Идвам — каза художникът, изтривайки сълзите си. Той върна предпазителя в предишното положение и пъкна оръжието в колана си. Извади ножа (както си беше в саморъчно направената ножница) и го постави на плота в кухнята, разменяше оръжията. — Дай ми още две минутки!

— Добре.

Клей чу как Том слиза по стълбите и се усмихна, въпреки сълзите, стичащи се по лицето му. Ето нещо, което си струва да се запомни — дай на приятния дребосък от Молдън един куп оръжия и той веднага започва да говори като Силвестър Сталоун.

Художникът затършува из чекмеджетата. В третото, което отвори, под домакинските кърпи намери тежка червена кутия с надпис „АМЕРИКАНСКИ ЗАКРИЛНИК 45 — И КАЛИБЪР 50 ПАТРОНА“. Той пъкна кутията в джоба си и се запъти към Том и Алис. Искаше да се махне час по-скоро отгук, ала предусещаше, че го чака друга нелека задача — трябваше да убеди спътниците си, че не е необходимо да вземат целия арсенал на Арни Никърсън.

Вече бе в дневната, когато спря и хвърли прощален поглед към кухнята, вдигайки газената лампа. От оправянето на полата на госпожа Никърсън май нямаше голям ефект. Двете с дъщеря й си оставаха мъртви, а раните им изглеждаха голи и изложени на показ като Ной, когато пияният му син се нахвърлил отгоре му. Навярно можеше да намери нещо, с което да ги покрие, но започнеш ли да покрива мъртвите, докъде щеше да стигне? Докъде? До Шарън? Или до сина си?

— Боже опази — прошепна, макар да се съмняваше, че Господ ще го чуе. Свали лампата и след малко вече беше в мазето при Том и Алис.

И двамата бяха препасали колани, на които висяха едро калибрани патлаци — това вече бяха автоматици. Том даже бе праметнал и патрондаш през рамото си. Художникът не знаеше да се смее ли, или отново да заплаче. Чувстваше се раздвоен, но дадеше ли израз на чувствата си, Том и Алис щяха да изпаднат в истерия.

Монтираният на стената плазмен телевизор беше огромен. Друг телевизор с не толкова голям екран бе свързан към видеоигра (от онези, към които Клей се беше пристрастил навремето). Сякаш за баланс в отсрещния край на сутерена, от другата страна на масата за пинг-понг се виждаше класически джубокс марка „Сийбърг“, чиито цветове — някога приказни, бяха потъмнели, а боята му бе жестоко олющена. Двата шкафа с оръжие продължаваха да бъдат заключени, но стъклените им витрини бяха разбити.

— В гаража намерихме кутия с инструменти — обясни Том — и Алис разби стъклото с един голям гаечен ключ.

— Нищо работа — вдигна рамене момичето. — Ето какво открих в гаража зад кутията с инструменти, увито в парче плат. Дали е това, за което си мисля? — Тя го вдигна от масата за пинг-понг, хващайки го внимателно за съгваемия приклад, и го подаде на Клей.

— Боже мой! — възкликна той. — Това е... — Той погледна надписа над предпазителя. — Мисля, че е руско.

— Сигурен съм — рече Том. — Мислиш ли, че е „Калашников“?

— Нищо чудно. Има ли куршуми за него? В кутии с надписи на кирилица?

— Половин дузина. Тежки кутии. Това е автомат, пали?

— Можеш и така да го наречеш. — Художникът превключи едно лостче. — Почти съм сигурен, че в едното положение е настроен за автоматична стрелба, а в другото — за единична.

— Колко куршума изстрелва за минута? — попита Алис.

— Нямам представа — отвърна Клей. — Но мисля, че при това оръжие става въпрос за изстрели в секунда.

— Уха! — удиви се тя. — Можеш ли да разбереш как се стреля с него?

— Алис, сигурен съм, че по света учат шестнайсетгодишни селянчета да си служат с такива автомати — каза Клей. — Може да изхабим цяла кутия с патрони, но ще разбере. — „И се моля на Бога проклетото пушкало да не гръмне в ръцете ми“ — помисли си той.

— Тези автомати законни ли са в Масачузетс? — попита тийнейджърката.

— Вече са законни — отвърна Том. — Ще тръгваме ли вече?

— Да — каза момичето, след което — навярно не се чувстваше комфортно да взема решения — погледна към Клей.

— Да — кимна той. — На север.

— Нямам нищо против — вдигна рамене Алис.

— Аз също — добави Том. — Значи на север. Ами да тръгваме тогава.

КОЛЕЖЪТ „ГЕЙТЪН“

Клей, Алис и Том осъмнаха в хамбар, долепен до една изоставена фермерска къща в Северен Рединг. Денят бе сив и дъждовен. Те наблюдаваха как първите групи телефонни откачалки се появяват, насочвайки се югоизточно от Шосе № 62 в посока към Уилмингтън. Дрехите им изглеждаха размъкнати и прогизнали, а неколцина вървяха боси. Докъм пладне и последните умопобъркани изчезнаха, а около четири следобед, когато слънцето най-накрая успя да пробие плътната пелена от навъсени облаци, се връщаха. Мнозина дъвчеха, докато вървяха. Дори и да имаше убийства през този ден, Клей, Том и Алис не видяха нито едно.

Десетина от умопомрачените мъкнеха големи предмети, които изглеждаха познати на Клей; Алис бе намерила нещо подобно в спалнята за гости на Том и тримата бяха стояли около него, без да смеят да го включат.

— Клей? — попита момичето. — Защо някои носят бумтялници?

— Нямам представа.

— Това не ми харесва — рече Том. — Не ми харесва поведението им на рояк, не ми харесва това, че си помагат един на друг и никак, ама никак не ми харесва да ги гледам как мъкнат тези големи музикални уредби, сякаш са някакви рапъри.

— Но едва неколцина от тях носят... — започна Клей.

— По-добре погледни натам — прекъсна го Том и посочи към една жена на средна възраст, която се тътреше по Шосе № 62, прегърнала радиокасетофон с размерите на табуретка. Държеше го тъй, сякаш бе възглавничка, а захранващият кабел се влачеше подире ѝ. — Защо никой от тях не разнася лампи или тостери, а? Ами ако са програмирани да съберат колкото се може повече захранвани с батерии радиокасетофони? Ако ги включат, усилят ги до дупка и започнат да излъчват този сигнал, импулс, подсъзнателно съобщение или каквото там представлява? Ами ако по този начин ония искат да зомбират всички останали, които са пропуснали първия път?

„Ония“. Неизменното параноично „ония“ — помисли си Клей. На всичкото отгоре Алис бе изкопала отнякъде малката си маратонка и я стискаше нервно в ръката си, ала когато заговори, тонът ѝ бе изненадващо спокоен.

— Не мисля, че е това — рече девойката.

— Женска интуиция? — Мустакатият мъж се усмихваше, ала тонът му не беше саркастичен.

— Може би — отвърна девойката, — но мисля, че едно нещо е очевидно.

— И какво е то, Алис? — попита Клей, досещайки се какво има предвид тийнейджърката, и се оказа прав.

— Стават все по-умни — изтъкна момичето. — Но не индивидуално, а защото мислят заедно. Сигурно ще ви се стори откачено, но според мен поведението им се дължи на това, а не, защото искат да ни издухат в Страната на хлопащите дъски с допотопни радиощайги.

— Телепатично групово мислене — рече Том и се замисли.

Клей, който се беше съгласил с Алис, погледна навъсеното октомврийско небе. Каза си, че нямаше да е зле да спрат някъде, за да потърсят пътна карта. Нисичкият мъж кимна.

— Да, защо не? Всъщност точно това представлява един рояк — телепатично групово мислене!

— Наистина ли го мислиш, или го казваш само за да ме накараш да... — започна девойката.

— Наистина го мисля — усмихна се Том, след което се пресегна и докосна ръката ѝ, която мачкаше нервно малката маратонка. — Наистина. Тя също се усмихна и художникът отново забеляза колко красива беше... и колко крехко бе вътрешното ѝ равновесие. — Това сено ми изглежда меко, а аз съм ужасно уморена — въздъхна девойката. — Мисля да подремна.

— Гледай да се напиш добре — каза Том.

— Приятни сънища — пожела ѝ Клей.

Художникът сънува, че той, Шарън и Джони-Джий бяха на пикник зад малката им къща в Кент Понд. Съпругата му бе постлала своето навахско одеяло на тревата, носеха си сандвичи и студен чай. Изведнъж се смрачи, Шарън посочи зад Клей и извика: „Гледай! Телепати!“ Щом се обърна обаче, художникът не видя нищо друго, освен ято врани — бяха толкова много, че закриваха слънцето. После се чу някаква звънтяща мелодийка, която напомняше на „Улица Сезам“ от високоговорителите на „Мистър Софти“, ала Клей знаеше, че това беше мобилен телефон и се изплаши дори в съня си. Той се обърна и забеляза, че Джони-Джий беше изчезнал. Макар да знаеше отговора Клей попита къде е синът му — тя му каза, че се е сврял под одеялото, за да говори по клетъчния си телефон. И наистина се виждаше, че под навахското одеяло има нещо. Художникът надигна края му и изкрещя на Джони да не вдига телефона, след което пъкна ръка под вълнения плат... ала детето му го нямаше там. Пръстите му напипаха единствено някакъв овален, студен предмет — стъкленото преспание, което беше купил от магазина за „Малки съкровища“; онова с нежните пухчета от глухарчета, които танцуваха вътре като ефирна сива мъгла всеки път, когато го разклатиш.

В следващия момент Том го разтърсваше с думите, че минава девет вечерта, луната е изгряла и трябва да поемат на път. Клей се бе будил с подобно облекчение. Определено предпочиташе сънищата за Шатрата за бинго. Алис го гледаше странно.

— Какво има? — попита Клей, докато проверяваше дали предпазителят на руския автомат е освободен; това му бе станало навик.

— Говореше насън — рече тийнейджърката. — Викаше: „Не го вдигай! Не го вдигай!“

— Никой не трябва да вдига телефона си — натърти той. — Така всички ще бъдем по-добре.

— Прав си, но кой може да устои на звънящ телефон? — попита Том. — Това се казва безизходица.

— Тъй рече шибаният Заратустра — каза Клей и Алис избухна в
смях.

3

Когато луната надзърна иззад облаците — досущ като илюстрация от детска книжка за пирати и заровени съкровища, каза си Клей — те напуснаха хамбара и подновиха пътешествието си на север. Тази нощ се натъкнаха и на други като тях.

„Защото отсега нататък това е нашето време — помисли си художникът и премести автоматичното оръжие от едното си рамо на другото. Напълно заредено, то бе ужасно тежко. — Телефонните откачалки владеят дните; изгреят ли звездите, настава нашият час. Ние сме като вампири — обречени сме на нощта. Когато сме близо един до друг, се разпознаваме по това, че можем да говорим; когато сме подалеч, това става посредством раниците и оръжията ни, а когато ни разделя още по-голямо разстояние, единственият сигурен знак са лъчите на фенерчетата ни. Преди три дни ние не само управлявахме света, но и изпитвахме чувство за вина към всички онези видове, които сме заличили от лицето на земята по време на изкачването си към нирваната на кабелната телевизия и микровълновите пуканки. Сега сме Изгнаниците с фенерчетата.“ Той погледна Том:

— Къде отиват? Къде отиват телефонните откачалки след здрачаване?

Мъжът с тънките му стачки го изгледа мрачно:

— На Северния полюс. Всички джуджета са измрели от грипа, плъзнал по северните елени, и перковците помагат на Дядо Коледа да изработи в срок играчките за децата.

— Господи — въздъхна Клей, — да не си станал накриво днес?

Том обаче изглеждаше напълно сериозен.

— Мисля си за Рейф — промълви. — Тревожа се дали е добре. Сигурно това ти звучи доста глупаво.

— Не — отвърна художникът, макар че на фона на притесненията му за Джони и Шарън не бе особено убеден в това.

Намериха пътен атлас в едно павилионче за вестници и списания в китното градче Балардвейл, където едва ли имаше повече от два светофара. Движеха се на север и бяха доволни от решението си да останат на относително спокойния участък между 93-о и 95-о шосе. Другите хора, които срещаха по пътя си — повечето от тях се бяха запътили в западна посока, говореха за километрични задръствания и ужасяващи катастрофи. Един от малцината, насочили се на изток, им разказа за някакъв петроловоз, който се блъснал недалеч от изхода за Уейкфийлд на Междуцатско шосе № 93; експлозията на товара му породила верижна реакция, която изпепелила цял километър от нагъчканите като консервирани сардини превозни средства. Вонята, по думите на човека, била като на „пържена риба в преизподнята“.

Срещнаха и други Изгнаници с фенерчета, докато вървяха из предградията на Андоувър, и от тях научиха, че границата с Ню Хампшир е затворена. Полицаяте на щата и шерифите първо стреляли, а после задавали въпроси — за тях нямало абсолютно никакво значение дали си от телефонните откачалки, или не.

— Това явно е някаква нова версия на шибания девиз, който носят на значките си — измърмори един възрастен човек с навъсена физиономия, с когото повървяха известно време. Той носеше малка раница и огромен фенер, а от десния му джоб стърчеше ръкохватка на пистолет. — Ако си в Ню Хампшир, живей си живота, но дойдеш ли тук, ще умреш, мамка ти!^[1]

— Това е просто... Не мога да повярвам! — възкликна Алис.

— Ако щете вярвайте, госпожичке — каза временният им спътник. — Срещнах няколко души, които са искали да отидат на север — също като вас, момчета, но веднага завили обратно на юг, когато видели как застреляли пред очите им някакви типове, опитващи се да влязат в Ню Хампшир откъм Дънстейбъл.

— Кога? — попита Клей. — Снощи.

Художникът искаше да го попита още доста други неща, ала в крайна сметка се отказа. В Андоувър мъжът с навъсената физиономия

и по-голямата част от хората, с които споделяха задръстения от автомобили (но проходим за пешеходци) път, свърнаха по Шосе № 133 в западна посока. Клей, Том и Алис спряха на главната улица на Андоувър — която пустееше, като се изключат неколцината страници с фенерчета — за да обсъдят понататъшния си маршрут.

— Вярваш ли му? — обърна се Клей към Алис.

— Не — поклати глава момичето и погледна Том, който заяви:

— Нито пък аз. Мисля, че историята на този човек прилича на митовете за алигатори в градската канализация.

Тийнейджърката кимна.

— Пък и новините вече не се разпространяват толкова бързо. Особено след като няма и мобилни телефони.

— Точно така — кимна Том. — Наблюдаваме възникването на градските легенди на новото време. Пък и да не забравяме, че говорим за онзи щат, който един мой приятел нарича „Ню Хамстер“. Предлагам да не се отклоняваме от пътя си, но за всеки случай да прекосим границата на възможно най-отдалечената от шосето точка.

— Звучи ми като план — каза Алис и те продължиха по главната улица на Андоувър, вървейки по тротоара като примерни граждани.

[1] Девизът на Ню Хампшир гласи: „Живей свободен или умри!“
— Б. пр. ↑

В покрайнините на Андоувър срещнаха човек с две фенерчета, прикрепени на слепоочията му, който тъкмо прекриваше счупената витрина на някакъв супермаркет. Непознатият им махна дружелюбно, след което се запъти към тях, като събираше разпилените консерви по пътя си и ги пускаше в нещо като пощенска чанта. Спря се до един преобърнат пикап, представи се като господин Роско Хент от Метуен и ги попита накъде са тръгнали. Когато Клей му каза, че са се запътили към Мейн, Хент поклати глава.

— Границата с Ню Хампшир е затворена — рече той. — Преди половин час срещнах двама души, които се връщаха от там. Каза ми, че се опитват да направят разликата между телелумпените и хората като нас, но явно не се стараят достатъчно.

— Тези хора от собствен опит ли говорят? — попита Том.

Роско Хент го изгледа изумено, сякаш Том внезапно се бе превърнал в един от перковците.

— Трябва да се доверяваш на думите на другите, човече — рече той. — Искам да кажа, вече не можеш да вдигнеш тутурутката си и да провериш информацията, нал' тъй? — Направи кратка пауза. — Изгарят труповете в Сейлъм и Нашуа, това ми казаха. Миришело като свинско печено. Събрали сме се петима души и сме решили да поемем на запад — пътят на запад е отворен.

— Това също си го чул от някого, нали? — попита Клей.

Хент го изгледа снизходително.

— Да, чул съм го. „Вслушвай се в това, което казват хората“ — казваше майка ми. Ако наистина смятате да ходите на север, направете тъй, че да стигнете до границата посред нощ. Перковците не излизат след здрачаване.

— Знаем — каза Том.

Ала мъжът с фенерчетата на главата си не обърна никакво внимание на думите му и продължи да говори на Клей. Изглежда, бе сметнал художника за водач на групата.

— Освен това не носят фенерчета. Размахвайте фенерчетата си. Говорете. Викайте. Доколкото знам, те не правят такива неща. Съмнявам се, че хората на границата ще ви пуснат да минете, но ако извадите късмет, поне няма да ви застрелят.

— Телефонните откачалки стават все по-умни — изтъкна Алис.
— Знаете това, нали, господин Хент?

Човекът с пощенската чанта изсумтя.

— Движат се на тълпи и вече не се избиват едни други. Не знам дали това ги прави по-умни, или не, но знам едно — продължават да избиват тези като нас.

Навярно Хент видя съмнението, изписало се на лицето на Клей, защото се усмихна. Усмивката му изглеждаше демонична на фона на двете фенерчета на главата му.

— Тази сутрин ги видях да хващат някаква жена — рече той. — Със собствените си очи го видях.

— И какво стана? — поинтересува се Клей.

— Мисля, че знам защо бе излязла на улицата. Това беше в Топсфийлд — на около петнайсетина километра отгук. С моите хора бяхме отседнали в Мотел 6. Тя вървеше към мотела — крачеше много бързо и непрекъснато се озърташе през рамо. Видях я, защото не можах да заспя. — Той поклати глава. — Да се научиш да спиш през деня, си е много трудна работа.

Художникът се замисли дали да му каже, че те вече бяха свикнали с това, ала в крайна сметка реши да си замълчи. Забеляза как Алис отново мачка бебешкия „Найк“ и си помисли, че навярно момичето не трябваше да чува разказа на господин Хент, ала сетне си каза, че не може да стори нищо по въпроса. От друга страна, информацията бе важна за оцеляването им (за разлика от слуховете за Ню Хампшир той бе напълно сигурен в нейната достоверност) и ако чуеха достатъчно истории като тази, навярно щяха да извлекат ценни заключения.

— Може да е търсила по-добро скривалище, знам ли? — продължи мъжът с фенерчетата на главата. — Сигурно е видяла Мотел 6 и си е рекла: „Хей, там има стаи с легла, и е само на една пряка отгук. Я да взема да ида там.“ Ала преди да измине и половината път, една групичка телелумпени изникна зад ъгъла. Те вървяха като... знаете ли ги как вървят сега?

Роско Хент се наведе напред като ръждясал робот от фантастичен филм и сковано замаха с ръце. Телефонните откачалки не вървяха точно по този начин, ала Клей знаеше какво се опитва да покаже мъжът и кимна.

— Жената... — Хент се облегна на преобърнатия пикап и се почеса по страната, покрита с набола брада. — Това искам да ви кажа — просто няма начин да ги сбъркате, няма начин да се заблудите, че са нормални, защото винаги има по някой в сбирщината им, дете мъкне от ония големите касетофони и все пуска разни дискове...

— Виждал ли си ги? — прекъсна го Том. — Чувал ли си нещо такова?

— Да, на два пъти. Вторият перко, когото видях, тресеше толкова силно бумтялника си, че дискът непрекъснато прескачаше, но не спираше да свири. Може да обичат музиката, а може просто да се опитват да възвърнат част от разсъдъка си. Каквото и да е, трябва да внимавате, като видите някой с мощна уредба, която дъни като за световно, нал' тый?

— Какво се случи с жената? — попита Алис. — Която са хванали?

— Тя се опита да се държи като тях — обясни Хент. — И аз си казах: „Да, точно така, давай, момиче, ако се престориш, че си от тях, имаш голям шанс да се измъкнеш и после да се шмугнеш някъде“... Сигурно знаете, че не обичат да влизат в сградите — няма как да не сте го забелязали, нали?

Клей, Том и Алис поклатиха глави.

— Е, и аз си мислех тый, ама работата е там, че влизат — въздъхна събеседникът им. — Когато се наложи, влизат, но просто не обичат да го правят.

— Как точно разбраха, че не е една от тях? — попита тийнейджърката.

— Не знам — вдигна рамене мъжът с пощенската чанта. — Сигурно са я подушили или нещо такова.

— Може да са прочели мислите й — предположи Том.

— А може и да не са могли да ги прочетат — изтъкна девойката.

— Можем само да гадаем как са я надушили — разпери ръце Хент, — но аз видях какво се случи след това. Разкъсаха горката женица на парчета. Буквално на парчета, там, на улицата.

— Кога се случи това? — попита Клей. Забеляза, че Алис се олюлява, и я прегърна през раменете.

— Малко преди девет тази сутрин. В Топсфийлд. Тъй че, ако видите някаква тайфа, която върви по Йела Брик Роуд и носи касетофон, който дъни „Защо не можем да бъдем приятели?“... — Той ги изгледа мрачно под сиянието на фенерчетата, прикрепени на главата му. — ... не бих се втурнал към тях, крещейки „кемо сейб!“^[1]

Както и вие, надявам се. — Той се умълча. — Послушайте ме — рече след малко, — не продължавайте на север. Дори и да не ви застрелят на границата на Ню Хампшир, походът дотам ще бъде чиста загуба на време.

Ала въпреки съвета му, тримата спътници не се отклониха от курса си. Поговориха си още известно време с него, след което възобновиха пътешествието си към Мейн.

[1] Израз, често използван в сериала „Самотният рейнджър“, с който главният герой Джон Рийд се обръща към приятеля си — индианеца Тонто. Приблизителното му значение е „верен приятел“. — Б. пр. ↑

Щом напуснаха Северен Андоувър, Клей, Том и Алис спряха на един пешеходен надлез на Магистрала 495. Облаците отново се сгъстяваха, ала луната удържа на попълзновенията им достатъчно дълго, за да освети шестте платна, задръстени с безкрайни върволици изоставени превозни средства. Близо до моста, на който стояха, в най-южното платно се бе преобърнал огромен шестнайсетколесен тир, изглеждащ като праисторически мастодонт. Клей забеляза, че около него бяха поставени оранжеви конуси, което означаваше, че някой все пак бе решил да предпази шофьорите на движещите се по магистралата коли (не че това бе довело до някакви резултати). Задната част на ремаркетото на огромния камион бе обгорена, от двете ѝ страни бяха спрели полицейски коли, В тази част от магистралата не се виждаха трупове, но в най-отдалеченото западно платно проблясваха нечии фенерчета.

— Всичко изглежда толкова истинско, че чак тръпки ме побиват... — промълви Том.

— На мен пък ми прилича на специален ефект от филм — отвърна Алис и художникът долови уморено безразличие в тона ѝ. — От тези, на които отиваш с голяма кока-кола и огромен пакет пуканки, за да гледаш края на света. Как ги наричаха? Компютърна анимация? Както и да е, нещо от сорта беше. — Тя вдигна маратонката пред себе си. — Това е единственото истинско нещо, което ми трябва. Нещо, което е достатъчно малко, за да го държа в ръката си. Да вървим.

По Шосе № 28 също имаше много изоставени превозни средства, но положението не можеше да се сравнява със стълпотворението от возила на магистралата. Малко след четири сутринта вече бяха в покрайнините на Метуен — родното място на Роско Хент, господина със стерео фенерчетата. Тримата бяха приели за чиста монета разказа му, ето защо не изгаряха от желание изгревът да ги завари на открито. Избраха си мотел на пресечката между 28-о и 495-о шосе, пред който бяха паркирани дузина автомобили. Всички изглеждаха изоставени и въпреки че Клей не можеше да прецени дали наистина бе така, беше убеден в правотата си. И защо не? Пътищата бяха проходими, но само ако вървиш пеша. Клей и Том спряха на паркинга и размахаха фенерчетата си.

— Ние сме нормални! — извика мустакатият. — Нормални! Влизаме!

Тримата зачакаха. Никакъв отговор от онова, което табелата окачествяваше като „Суийт Вали Ин, минерален басейн, кабелна телевизия и групови намаления“.

— Хайде да влизаме — рече тийнейджърката. — Краката ме болят. Пък и съвсем скоро ще се съмне, нали?

— Вижте! — Клей се наведе, за да вземе нещо от асфалта. Беше компактдиск с албума „Любовни песни“ на Майкъл Болтън.

— А ти твърдиш, че били поумнели — изсумтя очилатият мъж.

— Недей да съдиш прибързано — рече художникът, докато вървяха към мотела. — Някой трябва да го е изхвърлил, нали?

— По-скоро го е изгървал — предположи Том.

Алис насочи лъча на фенерчето си към находката:

— Какъв е тоя?

— Миличка — усмихна се мъжът с мустачките, — не ти трябва да знаеш. — Взе диска от ръцете на Клей и го хвърли.

Избиха вратите на три съседни стаи — но внимателно, така че впоследствие да ги залостват отвътре, и прекараха в сън по-голямата част от деня. Никой не ги обезпокои, макар вечерта Алис да сподели,

че чула някаква музика в далечината. После обаче добави, че не е изключено да ѝ се е присънило.

Във фоайето на „Суийт Вали Ин“ имаше пътни карти, които бяха доста по-подробни от техния атлас. Намираха се в шкаф със стъклена витрина, заключена с катинар, която бе безцеремонно разбита от някой предишен „гост“ на мотела. Клей взе една карта на Масачузетс и една на Ню Хампшир, като внимаваше да не се пореже на стърчащите стъклени зъби, и внезапно видя някакъв млад мъж, който лежеше мъртъв от другата страна на рецепцията. Очите му сезираха безжизнено в тавана. За миг художникът си помисли, че някой е напъхал някаква странна зелена хартия в устата му, ала щом се приближи, видя стърчащите от бузите му стъклени остриета и осъзна, че цветът им съвпада с този на счупената витрина. Мъртвецът носеше табелка с надпис „Казвам се Хана, питайте ме за седмичните промоции“ и докато го гледаше, Клей внезапно се сети за господин Рикарди. Том и Алис го чакаха до вратата. Беше девет и петнайсет вечерта и нощта бе покрила земята с черната си мантия.

— Всичко наред ли е? — попита девойката.

— Това сигурно ще ни е от полза — отвърна Клей и ѝ подаде картите, след което вдигна газената лампа, за да могат спътниците му да сравнят новите му находки със стария пътен атлас и да планират тазвечерния маршрут. Опитваше се да култивира у себе си чувство на фатализъм по отношение на Джони и Шарън, възправяйки жестоката истина за семейството си в центъра на съзнанието си — каквото и да се е случило в Кент Понд, вече се е случило. Синът и съпругата му или бяха добре, или не бяха. Или щеше да ги намери, или нямаше да успее. Този опит за манипулация на собственото му съзнание ту го окуражаваше, ту му действаше обезсърчаващо.

Когато ставаше особено черноглед, се утешаваше с мисълта, че е извадил голям късмет да е жив. Този рядък шанс обаче се уравниваше от шибаното обстоятелство, че по времето на катаклизма, предизвикан от Сигнала, той се намираше в Бостън — на около сто и петдесет километра от Кент Понд по възможно най-прекия път (по който определено не се движеха). Въпреки всичко беше

попаднал на свестни хора — хора, които с ръка на сърцето можеше да нарече свои приятели. Бе видял достатъчно други — като мускулестия пич с бирената бъчонка, тлъстата дъртофелница с Библията и господин Роско „стереофенерчето“ Хент от Метуен — които не бяха такива късметлии като него.

„Ако е при теб, Шер, ако Джони е при теб, гледай да го пазиш като очите си. Само да допуснеш нещо да му се случи...“

Ами ако Джони бе вдигнал телефона си? Ами ако бе излязъл от къщи с червения си телефон? Напоследък не го ли вземаше по-често от преди? Навярно, защото и другите деца носеха мобилните си телефони в училище... Мамка му.

— Клей? Добре ли си? — попита Том.

— Да. Защо?

— Не знам. Изглеждаш ми малко... мрачен.

— Има мъртвец зад бюрото. Хич не е красива гледка.

— Вижте — рече Алис и проследи с върха на показалеца си някакъв път, който се виеше покрай границата на щата и после се съединяваше с ню хампширската Магистрала 38 източно от Пелъм. — Това пътче ми харесва. Ако сега се отклоним от магистралата и изминем десетина-дванайсет километра в западна посока... — Посочи Шосе № 110, където покривите на колите блещукаха под есенния дъжд, — ...ще излезем точно на него. Какво мислите?

— На мен ми звучи добре — рече Том.

Алис погледна Клей. Бебешкият „Найк“ не се виждаше — вероятно беше в раницата ѝ, но художникът виждаше как тя изгаряше от желание да го стисне. Каза си, че ако Алис беше пушачка, сигурно щеше да пафка по четири кутии цигари на ден.

— Ако попаднем на патрули... — подхвана тя.

— Ще му мислим, когато му дойде времето — прекъсна я Клей. Беше твърдо решен да стигне до Мейн — по един или друг начин. Дори и да се наложеше да пълзи през някакви бодливи храсталаци като нелегален берач на ябълки в Канада, пак щеше да го направи. В случай че Том и Алис откажеха да го придружат... нямаше да му е никак приятно, ала щеше да ги изостави. Трябваше да узнае истината.

Червеното „пътче“, което Алис бе открила на картите от мотела „Суийт Вали“, си имаше име — „Дости Стрийм Роуд“, и по него почти нямаше автомобили. Намираше се на шест километра от щатската

граница и докато вървяха по него, се натъкнаха на шест изоставени автомобили и само на една катастрофа. Преминаха и край две къщи, чиито прозорци светеха — отвътре се чуваше бръмченето на генератори. Тримата обсъдиха идеята да спрат там, но бързо я отхвърлиха.

— Най-вероятно да се озовем в престрелка с някой селски здравеняк, който защитава дома — изтъкна Клей. — Или с онези, които са му видели сметката. Генераторите явно се задействат при евентуално спиране на тока и ще работят, докато имат гориво.

— Дори там да има нормални, разумни хора, които да ни пуснат вътре — което едва ли ще бъде разумна постъпка — отбеляза Том, — какво ще направим? Ще ги помолим да използваме телефона ли?

Тримата обмислиха и възможността да спрат някъде и да пробват да си присвоят някакво превозно средство (точно тази дума употреби Том), ала в крайна сметка се отказаха. Ако границата с Ню Хампшир се охраняваше от шерифи или престъпници, придвижването с шевролет „Тахо“ едва ли беше най-разумното решение.

Ето защо продължиха да вървят и естествено на границата ги очакваше само някаква малка табела (какво друго да сложат на черен селски път с две платна) с надпис „ДОБРЕ ДОШЛИ В НЮ ХАМПШИР! BIENVENUE!“

Единствените звуци, които достигаха до ушите им, бяха ромоленето на дъждовните капки по листата на дърветата и нежните въздишки на мекия бриз. Е, и шумоленето на някое животинче. Клей, Том и Алис спряха за момент пред табелата, оглеждайки района, след което пристъпиха напред и оставиха Масачузетс зад гърба си.

Чувството, че са сами, изчезна, щом стигнаха табелата с надпис „Магистрала 38“ и „Манчестър 28 км“. По Магистрала 38 вървяха и други Изгнаници с фенерчета, ала когато половин час по-късно поеха по 128-а — широк, осеян с най-различни отпадъци път, който се простираше почти право на север — потокът от хора се превърна в пълноводна река. Движеха се главно на групички от по трима-четирима души и не проявяваха интерес към нищо и никого, сякаш цялата им вселена се изчерпваше със спътниците им.

Срещнаха една четирийсетгодишна жена и мъж, който изглеждаше с двайсет години по-възрастен от нея, бутаци пазарски колички, във всяка от които беше седнало дете. Момчето в количката на мъжа изглеждаше доста големичко, за да бъде транспортирано така, но въпреки тясното пространство бе намерило начин да се сгуши и да заспи. Когато Клей и спътниците му задминаха странното семейство, едното колело на количката се счупи и тя се килна настрана, изсипвайки момчето, което изглеждаше на седем години. Том успя да го хване за раменете и го спаси от падането, ала хлапето все пак ожули едното си коляно и се разрева. Здравата се бе уплашило. Том го вдигна, ала детето не го познаваше и се опита да се изтръгне от ръцете му, избухвайки в още по-силен плач.

— Всичко е наред, благодаря ви, ей-сега ще го взема — каза възрастният мъж и прегърна момчето, след което приседна на банката заедно с него и започна да го успокоява. — Грегъри ще целуне коленцето и то ще спре да те боли — рече и допря устни до ожуленото място, при което хлапето се сгуши в обятията му. Облегна главица на раменете на мъжа и бе готово да заспи отново. Грегъри се усмихна на Том и Клей и им кимна. Изглеждаше изтощен до смърт — човекът, който само допреди няколко дни е бил редовно спортуващ мъж на шейсет години, сега приличаше на осемдесетгодишен евреин, който се опитва да се измъкне от Полша, докато това все още е възможно. — Ще се оправим — каза. — Вече можете да ни оставите.

Клей тъкмо се канеше да отвори уста и да каже: „Защо не повървим заедно? Искате ли да се присъедините към нас? Какво ще кажеш, Грег?“ (в научно-фантастичните романи, които беше чел като тийнейджър, героите винаги питаха: „Защо не се сдружим? Защо не обединим силите си?“), ала жената го изпревари.

— Да, тръгвайте, какво чакате? — изсъска тя. Момиченцето в нейната пазарска количка още спеше. Жената пристъпи напред и закри с тяло количката, сякаш бе откраднала някаква баснословно скъпа вещ и се боеше да не би Клей и приятелите му да ѝ я отнемат. — Да не си въобразявате, че имаме нещо, което искате?

— Натали, спри, моля те — каза уморено Грегъри. Ала Натали не спря и в същия този миг художникът осъзна кое бе най-обезсърчителното в тази сцена — не толкова обстоятелството, че изтощението и страхът на жената бяха довели до параноя, колкото фактът, че другите хора продължиха да си вървят покрай тях, без да им обърнат никакво внимание. Лъчите на фенерчетата им прорязваха мрака, те говореха тихичко помежду си (но само в рамките на групата) и от време на време преместваха куфарите си от едната в другата си ръка. Някакъв хлапак с мотопед криволичеше между боклуците и автомобилите, осяяли магистралата, и останалите се отместваха, за да му направят път, мърморейки недоволно. Клей си каза, че сигурно биха се държали по същия начин и ако момчето беше паднало от количката и си бе счупило врата, вместо само да ожули коляното си. Помисли си, че щеше да бъде същото, ако онзи дебелак отпред, който пъхтеше под тежестта на огромната си раница, получи инфаркт и се строполеше в канавката. Хората дори нямаше да се опитат да му помогнат, а дните на Бърза помощ бяха безвъзвратно отминали.

Никой не си направи труда да извика „Хей, госпожо, всичко наред ли е?“ или „Човече, защо не кажеш, на жена си да млъкне?“ Изгнаниците с фенерчетата просто продължиха да се тътрят по Магистрала 128.

— ... защото всичко, което имаме, са тези деца, за които трябва да се грижим, при положение че едва се грижим за себе си, той има пейсмейкър на сърцето, питате ли се какво ще правим, когато батериите се изтощят, а? Всичко ни е тип-топ, та и тези деца! Искате ли ги? — Тя се огледа, очите ѝ лудешки проблясваха. — Хей! Някой иска ли дете? Малкото момиченце се размърда неспокойно.

— Натали, ще събудиш Порша — каза Грегъри.

Жената на име Натали започна да се смее.

— Голям праз. Знаеш ли колко ми пука за това на фона на цялата тая шибания! — Хората около тях продължиха да вървят, сякаш нито чуваха, нито виждаха какво става около тях. Безразличието им беше толкова отблъскващо, че Клей си помисли: „Ето какви сме всъщност Ето как се държим, когато нещата се преобърнат. Когато няма телевизионни камери, горящи сгради и Андерсън Купър, който да ни казва: «Ето ни отново в студиото на „Си Ен Ен“ в Атланта.» Така става, когато цялата държава престане да функционира поради тотално умопомрачение.“

— Можем да ви помогнем — каза художникът. — Ще нося момчето, докато намерите нещо по-добро, в което да го сложите. Тази количка вече за нищо не става. — Погледна Том, който само кимна и вдигна рамене.

— Стойте далеч от нас — изхриптя Натали, изведнъж в ръката ѝ изникна пистолет. Не беше голям — навярно най-много да е бил двацет и втори калибър, ала дори двацет и втори калибър може да се окаже фатален, ако куршумът попадне на точното място.

Клей чу познатия звук и разбра, че Том и Алис също са извадили оръжията си, насочвайки ги към жената на име Натали. Ето как започваха кръвопролитията.

— Прибери пистолета, Натали — каза ѝ кратко. — Ще ви оставим на мира.

— Най-накрая да кажеш нещо умно — процеди жената и със свободната си ръка отметна един своенравен кичур от окоето си. Сякаш изобщо не забелязваше, че спътниците на Клей я държат на прицел. Сега хората, които минаваха покрай тях, ги погледнаха, но единствената им реакция беше да ускорят крачка, за да се отдалечат по-бързо от евентуалната престрелка.

— Хайде, Клей — прошепна Алис и го хвана за китката. — Да се махаме, преди някой да бъде застрелян.

Отново продължиха по пътя си. Момчето го държеше за ръката, сякаш бяха гаджета — „Гаджета на малка среднощна разходка“ — помисли си художникът. Сърцето му още биеше до пръсване. Чак до следващия завой Том пристъпваше заднишком, държейки в готовност пистолета си — Клей предполагаше, че искаше да реагира

своевременно, ако Натали все пак реши да използва детското си пищовче. И беше напълно прав. Стрелбата в гръб вървеше в комплект с рухналата, държава и отменените до второ нареждане телефонни услуги.

В часовете преди разсъмване, докато вървяха по Шосе № 102 източно от Манчестър, чуха някаква едва доловима музика.

— Боже мили — промълви Том и спря. — Та това е „Разходката на малкото слонче“!

— Какво! — изгледа го учудено Алис.

— Един инструментал от ерата на бигбендовете — обясни мъжът с италианските мустачки. — На „Лес Браун и прочутия му оркестър“, нещо такова беше. Майка ми има плочата.

В този миг двама мъже спряха до тях, за да си поемат дъх. Бяха възрастни, но изглеждаха в доста добра форма. „Досущ като наскоро пенсионирали се пощальони, които обикалят на стоп Котсуолдс^[1]“ — помисли си Клей.

Единият носеше раница — от онези с металните рамки, които започват от тила ти и стигат чак до задника ти, — на чийто фон сакчето, което спътникът му бе преметнал през рамо, изглеждаше направо смешно. Трийсеткалибровата двуцевка, която висеше на другото обаче, елиминираше в зародиш всяка подигравка. Господин Великанска раница изтри потта от сбръчканото си чело с опакото на китката си и рече:

— Майка ти може да е имала версия на Лес Браун, синко, но най-вероятно плочата ѝ е била или на Дон Коста, или на Хенри Манчини. Те бяха доста популярни навремето. Що се отнася до това... — Той наклони глава в посоката, откъдето се чуваше музиката. — То не е нищо друго, освен самият Лорънс Уелк^[2].

— Лорънс Уелк — пророни смаяно Том.

— Кой? — попита Алис.

— Заслушай се в походката на слончето — подхвърли Клей и се засмя, след което си каза, че Джони сигурно щеше да се влюби в тази мелодия, и смехът му секна. Господин Великанска раница не му обърна внимание.

— Да, Лорънс Уелк — рече той. — Очите ми може и да не виждат като едно време, но ушите ми са си наред. Двамата с жена ми

гледахме неговото шоу всяка шибана събота.

— А, Додж също си го биваше — рече спътникът му с двуцевката. Това бе единственият му принос в разговора и Клей нямаше никаква представа какво искаше да каже.

— Лорънс Уелк и неговият Шампански оркестър — каза Том. — Гледай ти!

— Лорънс Уелк и неговите Шампански музиканти — уточни господин Великанска раница. — Боже Господи!

— Да не забравяме сестрите Ленън и прекрасната Алис Лон — каза Том. В този миг призрачната музика се промени.

— Това е „Калкута“ — въздъхна възрастният мъж. — Е, ние да продължаваме. Беше ми приятно да си побъбрим. Приятен ден.

— Приятна нощ — усмихна се Клей.

— Не — поклати глава господин Великанска раница. — Вече нощите са нашите дни. Не сте ли забелязали? Приятен ден, момчета. И на вас също, млада госпожице!

— Благодаря ви — каза малката госпожица, която стоеше между Клей и Том.

Двамата възрастни мъже се затътриха напред, а лъчите на фенерчетата около тях водеха Изгнаниците все по-навътре в Ню Хампшир. След няколко крачки обаче господин Великанска раница спря и се обърна към тримата спътници:

— Гледайте да напуснете пътя до един час. Намерете си някаква къща или мотел и влезте. Знаете за обувките, нали?

— Какво за обувките? — попита Том.

Познавачът на бигбендите търпеливо го изгледа, сякаш имаше пред себе си кръгъл идиот. В далечината „Калкута“ бе заменена от някаква полка, която звучеше налудничаво в мъгливата влажна нощ.

— Когато влезете някъде, сложете обувките си пред вратата — обясни онзи. — Умопобърканите няма да ги вземат, а тези като нас ще разберат, че мястото е заето, и ще продължат напред, за да си потърсят друго укритие. Това намалява... — Погледът му спря на руския автомат, който Клей носеше през рамо, — ...намалява инцидентите.

— Имало ли е инциденти? — попита Том.

— О, да — със стряскащо безразличие отвърна господин Великанска раница. — Винаги има инциденти, защото просто човешката натура е такава. Но при положение че има достатъчно

къщи, няма смисъл да се караме за една от тях. Тъй че просто оставете обувките си отвън.

— Откъде го знаете? — попита Алис.

На лицето на събеседника им грейна усмивка, която сякаш го подмлади с десетина години. Нямахше как да не се усмихнеш на девойката. — беше млада, и въпреки че беше три сутринта, изглеждаше страхотно.

— Хората говорят, аз ги слушам — рече той. — А когато аз говоря, понякога и мен ме слушат. Вие слушахте ли ме?

— Да — отвърна тийнейджърката и добави усмихнато: — Това е едно от хубавите ми качества.

— Тогава предавайте нататък това, което сте чули. Сякаш не ни стига, че трябва да се пазим от ония, та трябва да си създаваме проблеми и помежду си.

Клей се замисли за жената на име Натали и двайсет и две калибровия ѝ пистолет.

— Прав сте — рече. — Благодаря ви за всичко.

— Това е „Бирената полка“, нали? — попита Том.

— Точно така, синко — отвърна господин Великанска раница. — Мирон Флорен на акордеона. Мир на праха му. Може да се отбиете в Гейтън. Това е едно прекрасно малко градче на около три километра нагоре по пътя.

— Вие там ли ще отседнете? — полюбопитства Алис.

— О, ние с Ролфи ще продължим още малко напред.

— Защо?

— Защото можем, млада госпожице — засмя се събеседникът им. — Приятен ден!

— Приятен ден! — отвърнаха почти в един глас Том, Клей и Алис. Макар и да приближаваха седемдесетте, двамата мъже бързо се изгубиха от погледа им и единствено лъчът на фенерчето, което човекът с двуцевката държеше, проблясваше от време на време в мрака пред тях.

— Лорънс Уелк и неговите Шампански музиканти — промълви Том.

— „Разходката на малкото слонче“ — каза Клей и се засмя.

— Кой е тоя Додж, за когото спомена другият? — поинтересува се Алис.

— Не знам, но явно си го е бивало — отвърна Том и избухна в смях при вида на озадачената ѝ физиономия.

[1] Хълмиста местност в централна Англия, известна с природната си красота. Наричат я „Сърцето на Англия“. — Б. пр. ↑

[2] Лорънс Уелк (1903–1992) — известен композитор, чиято „Разходка на малкото слонче“ е от 1962 година; Лес Браун (1912–2001) и „прочутият оркестър“ е един от най-нашумелите бигбендове и създава много хитове през трийсетте и четирийсетте; Дон Коста (1925–1983) е аранжор и продуцент, работил с Франк Синатра, а Хенри Манчини (1924–1994) е един от най-големите филмови композитори на времето си, известен с мелодията за „Розовата пантера“. — Б. пр. ↑

Музиката идваше от Гейтън, китното малко градче, което господин Великанска раница им беше препоръчал. Е, не беше оглушителна като на концерта на Ей Си Ди Си, на който Клей беше ходил като тийнейджър в Бостън — тогава ушите му пищяха няколко дни, но се чуваше достатъчно силно, за да му напомни за летните концерти в Южен Бериук, на които ходеше с родителите си. Всъщност той дори си мислеше, че ще открият източника на звука някъде в Гейтънския парк — най-вероятно някакъв изкукуригал пенсионер (но не от телефонните откачалки), помъкнал със себе си огромен допотопен бумтяльник, с който да си припомни младостта си и да озвучи настъпващия Апокалипсис.

В Гейтън наистина имаше парк, ала се оказа пуст с изключение на няколко души, които си бяха организирали или късна вечеря, или ранна закуска под светлината на фенерчетата и газените си лампи. Източникът на музиката се намираще малко по-далеч на север. Лорънс Уелк бе заменен от нещо толкова сладникаво, че звучеше като приспивна песничка.

— Това е Уинтън Марсалис, нали? — попита Клей. Беше капнал от умора, а като гледаше Алис, можеше да каже същото и за нея.

— Или е той, или е Кени Джи — отбеляза Том. — Знаете ли какво казал Кени Джи, когато слязъл от асансьора?

— Не, но съм сигурен, че ти ще ме осведомиш.

— „Човече! Ей това е рокендрол!“

— Толкова е смешно, че чувството ми за хумор направо експлодира — промърмори Клей.

— Нищо не разбрах — изсумтя Алис.

— Не си струва да ви обяснявам — махна с ръка очилатият. — Да си намерим някаква бърлога, че направо съм грохнал!

— На мен ли го казваш? — изгледа го Клей изпод вежди.

— Значи ставаме трима — отбеляза девойката.

Вече бяха оставили зад гърба си търговската част на Гейтън и главната улица, която се явяваше продължение на Шосе № 102, и вече

се наричаше „Колежанска“. Клей не се изненада, защото още на влизане в града бяха видели табели, съобщаващи за знаменития гейтънски колеж — учебно заведение с дългогодишни традиции, където според него отиваха децата, които не успяваха да влязат в Екзитър или Милтън. Предполагаше, че улицата ще ги отведе в страната на хамбургерите, автосервизите и евтините мотели, но тази част на „Колежанска“ бе оброчена от кокетни къщички. Единственият проблем беше, че пред вратите на всяка имаше обувки, и то в повечето случаи по четири чифта.

Потокът пешеходци бе намален значително, защото повечето вече си бяха намерили убежища за през деня, ала щом приближиха алеята, отвеждаща до колежа, Том, Клей и Алис забелязаха трима души пред тях — двама мъже и една жена, които вървяха по тротоара и се оглеждаха за къщи без обувки. Жената накуцваше толкова силно, че единият мъж я придържаше през кръста.

Колежът вече се виждаше и художникът осъзна, че именно от там се чува музиката (в момента звучеше провлачена акустична версия на „Да отлетим до луната“). Забеляза и други две неща. Първо, отпадъците по пътя — разкъсани чували за смет, загниващи зеленчуци, оглозгани кости — които бяха толкова много, че като плътен килим покриваха алеята към колежа. Второ — двама непознати стояха на тротоара и ги наблюдаваха изпитателно. Единият беше възрастен мъж, прегърбен над бастуна си, а другият — момче със захранван от батерии фенер, поставен на земята между обувките му. То изглеждаше на не повече от дванайсет години и се бе облегло на една от колоните, които се издигаха от двете страни на алеята. Беше облечено с нещо като училищна униформа — сиви панталони, сив пуловер и шушляково яке с качулка.

Когато триото пред Клей стигна до алеята към колежа, старецът, издокаран със сако от туид с кръпки на лактите, ги заговори с ясен и силен глас, очевидно трениран в учебните зали и аудиториите:

— Хей, вие! Добре дошли! Защо не дойдете при нас? Можем да ви предложим подслон, но по-важното е, че трябва да...

— Нямаме никакво желание да правим каквото и да било, господине — заяви куцащата жена. — Имам четири спукани пришки и едва ходя.

— Но при нас има достатъчно свободни... — започна човекът с бастуна, ала мъжът, който бе прегърнал жената, навярно го изгледа накриво, защото онзи не продължи. Триото отмина алеята и табелата от ковано желязо, висяща на старовремски куки, на която пишеше „КОЛЕЖ ГЕЙТЪН ОСН. 1846 «Младото съзнание е светилник в мрака»“.

Старецът се изгърби отново над бастуна си, но в следващия миг видя Клей, Том и Алис и отново се изправи. Определено мислеше да ги поздрави, но очевидно в последния момент реши, че лекторският му подход не е особено ефективен, защото побутна младия си спътник с бастуна си. Момчето веднага изпъна рамене, в същия момент „Да отлетим на луната“ бе заменена от не по-малко протяжна версия на нещо, което навремето се бе наричало „Ти ме подлудяваш“.

— Джордан! — каза той. — Твой ред е. Накарай ги да влязат! Момчето на име Джордан примигна и погледна към новата група Изгнаници с фенерчета, които се приближаваха към тях. В очите му се четеше мрачно недоверие и скептицизъм. Клей се замисли за Мартенския заек и Мишката от „Алиса в страната на чудесата“. Може и да грешеше — и сигурно беше така — ала се чувстваше съсипан от умора.

— Но те няма да бъдат по-различни, сър — рече хлапето. — Няма да влязат. Никой няма да влезе. Хайде да опитаме отново утре вечер! Страшно ми се спи.

Клей обаче знаеше, че уморени или не, щяха да разберат какво искаше старецът със сако от туид... освен ако Алис и Том не откажеха категорично. Дали защото спътникът на възрастния мъж му напомняше за Джони? Може би, но най-вече, защото това дете бе абсолютно убедено, че никой нямаше да им помогне в този не особено прекрасен нов свят, и заедно с човека, когото бе нарекло „сър“, бяха оставени на произвола на съдбата. Ако това беше вярно, каза си Клей, скоро нямаше да остане нищо, което да си струва да бъде спасено.

— Хайде! — Възрастният мъж отново побутна с бастуна си момчето, ала без да му причинява болка. — Кажим им, че ще им дадем подслон, че имаме множество свободни стаи, но първо трябва да им покажем нещо. Някой трябва да види това. Откажат ли и те, ще се приберем.

— Добре, сър.

Възрастният му спътник се усмихна, разкривайки две редици едри бели зъби.

— Благодаря ти, Джордан.

Момчето неохотно се запъти към непознатите; Клей виждаше как прашните му обувки се тътрят по земята. Фенерът му хвърляше треперливи отблясъци и съскаше тихичко. Под очите му тъмнееха пурпурни кръгове, краищата на размъкнатата му риза се подаваха изпод пуловера му, а косата му имаше крещяща нужда от измиване.

— Том? — настоятелно прошепна Клей.

— Ще видим какво иска — рече мъжът с тънките мустачки, — защото явно и ти го искаш, но...

— Господа? Може ли да ви попитам нещо?

— Ей-сега — каза Том на момчето и се обърна отново към Клей. — След час ще се съмне. А може би и по-скоро. Дано онзи старец е прав за свободните стаи...

— Не се притеснявайте, господине — произнесе с треперещ глас Джордан. Сякаш не смееше да се надява, ала в същото време бе абсолютно неспособен да се въздържи. — Разполагаме с множество стаи. Стотици спални, и то без да броим резиденцията в Четъм. Тобайъс Улф миналата година отседна там. Изнесе ни лекция върху книгата си „Старата школа“.

— Чела съм я — обади се Алис.

— Всички момчета, които нямаха мобилни телефони, избягаха. А онези, които имаха...

— Знаем за тях — прекъсна го тя.

— Аз съм на стипендия и живея в Холоуей. Нямам клетъчен телефон. Всеки път, когато се обаждах вкъщи, трябваше да използвам телефона на домакинката и другите момчета ми се смееха.

— Важното е кой се смее последен — рече Том. — А това си ти, нали, Джордан?

— Да, господине — покорно отвърна момчето, ала явно не му беше до смях — лицето му изразяваше само печал и изтощение. — Не искате ли да ви запозная с директора?

Умората не попречи на Том да отговори вежливо и изискано, сякаш бяха на организираното от някоя аристократична дама чаено парти например, не на осеяната с боклуци улица „Колежанска“ в четири и петнайсет сутринта.

— За нас ще бъде изключително удоволствие, Джордан — рече
той.

— Наричах ги „сатанински зомбифони“ — заяви Чарлс Ардай, от двайсет и пет години завеждащ катедрата по английска литература и настоящ директор на колежа „Гейтън“. Куцукаше с неподозирана бързина нагоре по хълма, потраквайки с бастунчето си по тротоара, като гледаше да стои далеч от боклуците, покрили алеята към колежа като пълноводна река. Джордан вървеше до него, Клей, Том и Алис ги следваха. Момчето се тревожеше да не би старецът да изгуби равновесие и да падне, а Клей се притесняваше да не вземе да получи инфаркт, задето се опитва едновременно да говори и да изкачва нанаягорнище.

— Естествено никога не съм го вярвал — продължи директорът. — Казвах го на шега — правех си майтап, с други думи, но всъщност никога не съм харесвал тези джаджи, особено пък в аудиториите. Можех да ги забраня на територията на колежа, ала нямаше да доведе до никакъв резултат. Все едно да забраниш на прилива да залива брега... — Той се запъхтя и направи кратка пауза. — Брат ми ми подари един зомбифон за шейсет и петия ми рожден ден. Оставих батерията на нещото да се изтощи до краен предел... — Той отново млъкна за малко — ...и така и не я заредих отново. Излъчват радиация, знаете ли? В минимални количества естествено, ала все пак... източник на радиация, който се намира толкова близо до главата ти... до мозъка ти...

— Сър, починете си малко, преди да отидем на игрището — плахо се обади Джордан. Бе видял как бастунът на директора се подхлъзна на някакво изгнило парче плод, при което Ардай щеше да се строполи на земята.

— Чудесна идея — подкрепи го Клей.

— Добре — кимна възрастният мъж. — Искан да кажа, че... никога не съм се доверявал на тези машинки. С компютъра е различно. Свикнал съм с него като жаба с блатото си...

На билото на хълма алеята към корпуса се разделяше на две. Лявото разклонение лъкатушеше покрай постройките, които най-

вероятно бяха общежития, а дясното водеше към лекционни зали, административни сгради и голяма бяла арка, която искреше в тъмнината. Река от всевъзможни отпадъци „течеше“ под нея. Директорът Ардай ги поведе натам, като се мъчеше да заобикаля (доколкото можеше) боклуците, а Джордан го придържаше за лакътя. Музиката — вече звучеше Бет Мидлър, която пееше „Вятърът под крилете ми“ — се чуваше нейде отвъд арката и Клей забеляза десетки компактдискове, разхвърляни сред оглозганите кости и празните опаковки от чипс. В гърдите му се надигаше лошо предчувствие.

— Тъъ, господин директоре? — попита той. — Не е ли по-добре първо да...

— Няма страшно — уверено отвърна старецът. — Не сте ли играли на „музикални столове“ като деца? Е, докато музиката свири, няма за какво да се тревожим. Хвърляме един бърз поглед и отиваме в къщичката ми в Четъм. Намира се на по-малко от двеста метра от игрището.

Клей се обърна към спътниците си. Том вдигна рамене, Алис само кимна.

Джордан разтревожено наблюдаваше безмълвната им комуникация; изглежда, още се притесняваше, че новодошлите можеха всеки момент да ги изоставят.

— Трябва да видите онова — натърти. — Директорът е прав — трябва да го видите.

— Какво да видим, Джордан? — попита Алис.

Ала момчето само я изглежда — невинните му очи загадъчно проблеснаха в мрака:

— След минутка ще разберете всичко.

— Боже мили! — възкликна Клей. В съзнанието му думите му прозвучаха като вик на изненада и ужас, примесен с известна доза възмущение, ала това, което се изтръгна от гърлото му, приличаше на скимтящ вопъл. Навярно защото в такава близост музиката беше оглушителна — почти като онзи отдавнашен концерт на Ей Си Ди Си (макар че Деби Буун с нейното детско гласче в „Ти озаряваш живота ми“ изобщо не можеше да се сравнява с рева на Брайън Джонсън в „Камбаните на ада“ например, дори при максимално усилен звук), както и заради потресавашата гледка. Клей си мислеше, че след онзи слънчев следобед в Бостън, когато бе видял повсеместния ефект от Сигнала, вече е обръгнал на всичко, ни очевидно грешеше.

Не смяташе, че в колежа от типа на „Гейтън“ практикуваха нещо тъй плебейско (и брутално) като американския футбол, но виж, европейският явно беше на почит. Трибуните от двете страни на стадиона създаваха впечатлението, че могат да поберат поне хиляда души, и бяха засенчени от ярко цветни тенти, които бяха започнали да избледняват под влияние на дъждовното време през последните дни. В далечния край на игрището се издигаше огромно табло за отбелязване на резултата, над което се виждаше някакъв надпис, но тъмнината пречеше на Клей да го разчете. Дори да имаше достатъчно светлина обаче, едва ли би погледнал втори път натам, защото цялото му внимание бе погълнато от игралното поле.

Всеки сантиметър от тревата бе покрит с телефонни откачалки. Лежаха по гръб, нагъчкани като сардини в консерва — крак до крак, бедро до бедро и рамо до рамо, — очите им се взираха в черното предутринно небе.

— Исусе! — промълви Том. Гласът му беше приглушен, защото той бе притиснал длан към устата си.

— Хванете момичето! — изсъска директорът. — Всеки момент ще припадне!

— Не, добре съм — произнесе Алис, ала щом Клей я прегърна, тя се облегна върху него и той дочу накъсаното ѝ дишане. Очите ѝ бяха

отворени, ала гледаха някак си втренчено и в същото време отнесено.

— Налягали са и под скамейките — отбеляза Джордан. Говореше бавно и спокойно, но тонът му не можеше да заблуди Клей. Това бе гласът на момче, което уверява родителите си, че не се гнуси от червейчетата в очите на умрялата котка... малко преди да се наведе и да избълва обяда си. — С директора смятаме, че тук държат ранените и онези, които няма да се възстановят.

— Двамата с директора, Джордан — поправи го Чарлс Ардай.

— Съжалявам, сър.

Деби Буун достигна поетичния си катарзис и млъкна. Кратка пауза, след която Лорънс Уелк и неговите Шампански музиканти подеха „Разходката на малкото слонче“.

— Имаш ли представа колко касетофона са събрали? — обърна се Клей към директора на „Гейтън“. — И как точно са го направили? Та те са тъпоумни, мамка му, абсолютни зомбита! — В същия миг му хрумна ужасяваща идея — абсурдна и в същото време дяволски убедителна. — Вие ли го направихте? За да ги накарате да мируват или... не знам...

— Не е той — прошепна Алис.

— Момичето е право — изтъкна директорът. — И двете предположения са погрешни.

— И двете? Не мислех, че...

— Явно са страстни любители на музиката — каза Том, — ала как са се сдобили с тези компактдискове? Нали не влизат в сградите?

— Същото важи и за бумтялниците — добави художникът.

— Нямаме време за обяснения — махна с ръка възрастният мъж. — Небето започна да изсветлява, ай... Джордан, кажи им.

Момчето изпъна рамене и изрецитира, сякаш бе назубрило урок, чието съдържание не разбираше:

— Всички добри вампири трябва да се приберат преди зазоряване, сър.

— Точно така — доволно кимна директорът. — Преди зазоряване. Засега е достатъчно само да ги разгледате. Не знаехте, че има такива места, нали?

— Алис знаеше — изтъкна Клей.

Всички насочиха погледите си към терена. Изведнъж, може би защото мракът бе започнал да се разсейва, Клей осъзна, че очите на

всички прострени на тревата същества са отворени. Бе абсолютно сигурен, че не виждаха, ала въпреки това... бяха отворени.

„Нещо лошо се задава — помисли си той. — И рояците са само върхът на айсберга.“

Да наблюдаваш всичките тези нагъчкани тела и безизразни лица (повечето от които бяха бели — това бе Нова Англия, в крайна сметка) беше крайно неприятно, ала празните очи, вперени в мрачното небе, изпълваха Клей с ирационален ужас. Някъде, не много далеч, запя първата утринна птица. Не беше петел, възвестяващ изгрева на слънцето, но директорът потрепери и залитна. Том побърза да го подхване.

— Хайде — рече Чарлс Ардай. — Пътят до резиденцията е кратък, но вече трябва да тръгваме. От тази проклета влага съвсем се схванах. Хвани ме под ръка, Джордан.

Алис се изтръгна от обятията на Клей и застана от другата страна на стареца. Той само й се усмихна и поклати глава:

— Джордан ще ми помогне. Ние се грижим един за друг — нали така, Джордан?

— Точно така, сър.

— Джордан? — попита Том, когато приближиха голямото (и доста претенциозно) здание, което вероятно наричаха „резиденцията“ в Четъм.

— Да?

— Не можах да прочета какво пишеше над таблото на стадиона. Ще ми кажеш ли?

— Разбира се — кимна момчето. — „ДОБРЕ ДОШЛИ, БИВШИ ВЪЗПИТАНИЦИ НА КОЛЕЖА.“ — Джордан почти се усмихна, ала после си спомни, че тази година нямаше да има празненство — ярките тенти над трибуните вече избледняваха, — и лицето му посърна. Ако не беше толкова уморен, вероятно щеше да запази самообладание, но вече беше прекалено късно, всеки момент щеше да се съмне, и докато изминаваха последните крачки до жилището на директора, последният ученик в „Гейтън“, който все още носеше униформата на колежа, избухна в сълзи.

— Беше невероятно, сър — каза Клей. Бе възприел обръщението на Джордан съвсем неусетно; същото важеше и за Том и Алис. — Благодаря.

— Да — добави тийнейджърката. — И аз благодаря. Досега не бях яла два хамбургера наведнъж — във всеки случай не и толкова големи.

Беше три часът следващия следобед. Намираха се на задната веранда на „резиденцията“ в Четъм. Чарлс Ардай бе изпекъл пържолите за хамбургерите на малко барбекю, работещо на газ. Той ги увери, че месото не е развалено, защото генераторът, захранващ фризера на лавката, спрял да работи едва вчера (а питките от малкия хладилник, който Том и Джордан донесоха от килера, бяха заскрежени и твърди като шайби за хокей). Директорът им каза, че няма да е зле да изпекат месото, преди да се стъмни.

— Бог знае какво можеше да се случи с падането на мрака.

— Смяташ, че ще подушат аромата му ли? — попита Клей.

— Да кажем, че нямаме особено желание да разберем — отвърна директорът. — Нали така, Джордан?

— Да, сър — каза момчето и отхапа от втория си хамбургер. — Винаги гледаме да сме вътре, когато се събуждат и когато се връщат от града. Защото точно там ходят — в града. Опоскват го като врабчета — оризова нива. Така поне казва директорът.

— Когато бяхме в Молдън, се прибираха по-рано — рече Алис. — Където и да са ходили. — Втренчи се в поднос с купички пудинг. — Мога ли да си взема?

— Разбира се — кимна Чарлс Ардай и бутна подноса към нея. — Вземи и още един хамбургер. Всичко, което не бъде изядено скоро, ще се развали.

Девойката поклати глава и си взе една купичка. Том последва примера ѝ.

— Всяка сутрин тръгват по едно и също време, но едва напоследък започнаха да се прибират вечер на рояци — замислено каза

директорът. — Защо ли?

— Да не би защото храната им е намалела? — предположи.

— Възможно е... — Той отхапа за последно от хамбургера си, след което покри внимателно останалото с една салфетка. — Има доста рояци, както навярно ви е известно. Вероятно най-малко десетина в радиус от петдесет километра. От хората, запътили се на юг, знаем, че има рояци и в Сендаун, Фримънт и Кандия. През деня тършуват за храна — както и за музикални дискове, а следобед започват да се прибират там, откъдето са дошли.

— Сигурен ли си? — попита Том. Тъкмо бе довършил първата си купичка с пудинг и се пресягаше за втора.

Ардай поклати глава.

— Няма нищо сигурно. — Рошавите му бели къдрици (типичната за един професор по английска литература прическа) леко се развяваха под ефирния следобеден ветреца. Облаците бяха изчезнали, от задната веранда се откриваше прекрасна гледка към общежитията и пустеещия двор на колежа. Джордан току притичваше до предната част на къщата, за да хвърля по един поглед към улица „Колежанска“ и отрупания с боклуци склон, след което се връщаше, за да докладва, че всичко е наред.

— Не сте ги виждали да нощуват на друго място, нали?

— Не, сър — отвърна Том.

— Но да не забравяме, че се движехме само по тъмно — напомни им Клей. — А сега мракът е направо непрогледен.

— Да — кимна директорът. — Също като в le mouen age — рече отнесено той. — Превод, Джордан?

— Средните векове, сър.

— Браво! — Беловласият го потупа по рамото.

— Дори големи рояци може да останат незабелязани — продължи Клей. — Изобщо няма нужда да се крият.

— И бездруго не се крият — отбеляза Чарлс Ардай, сплитайки пръсти. — Те се събират на рояци... тършуват за храна... и груповото им съзнание може и да се пропука леко, докато си търсят нещо за ядене, но това се случва все по-рядко. Всеки следващ ден това се случва все по-рядко.

— Манчестър изгоря до основи, сър — внезапно каза Джордан. — Виждахме пламъците оттук, нали, сър?

— Да — промълви директорът. — Беше тъжно и страшно.

— Вярно ли е, че хората, които са опитали да отидат в Масачузетс, са били застрелвани на границата? — попита момчето. — Така разправят хората. Казват, че трябва да заобиколиш през Върмонт... — че само от там било безопасно...

— Пълна измишльотина — изсумтя Клей. — Ние пък чухме същото за границата на Ню Хампшир.

Джордан изумено го изгледа, после избухна в смях, който завъня като камбанка в притихналия въздух. В следващия миг обаче в далечината отекна изстрел, последван от нечовешки вик — бе невъзможно да се определи дали беше плод на ярост или ужас. Момчето спря да се смее.

— Кажни ни за онова странно състояние, в което бяха снощи — прошепна Алис. — И музиката. Всички рояци ли слушат музика нощем?

Директорът погледна възпитаника си.

— Да — отвърна момчето. — Предимно леки неща — никакъв рок, да не говорим за хеви метал...

— И никаква класика — добави Чарлс Ардай. — Нищо интересно и стимулиращо.

— Това са техните приспивни песни — каза Джордан. — Така поне мислим аз и директорът...

— Двамата с директора, Джордан!

— Двамата с директора, да, сър.

— Убедени сме — съгласи се беловласият мъж. — Макар и да подозирам, че не е само това. Със сигурност има и нещо друго.

Клей беше озадачен — не знаеше какво да каже. Погледна Том и Алис и прочете по лицата им същото, което изпитваше и той — не само изненада, но и неохота да научи истината. Директорът Ардай се приведе и заговори:

— Да бъде ли пределно откровен? Не мога да не бъда откровен — такъв съм си, откакто се помня. Искам да ни помогнете да извършим едно ужасно дело. Работата е там, че не разполагаме с много време, и въпреки че може да ударим на камък, човек никога не е сигурен, нали така? Никой не знае на какъв принцип се осъществява комуникацията между тези... рояци. Какъвто и да е случаят обаче, нямам намерение да стоя безучастно и да гледам как тези... твари...

ми отнемат не само училището, но и живота. Вече да съм се опитал да го направя, но съм стар, а пък Джордан е много млад. Прекалено млад. Каквито и да са сега, съвсем доскоро тези същества са били хора... Няма да допусна Джордан да стане като тях.

— Аз ще изпълня дълга си, сър! — заяви момчето и Клей си каза, че навярно по същия начин говореха и тийнейджърите мюсюлмани, които препасват колани с експлозиви.

— Приветствам храбростта ти, Джордан — каза директорът, — но отговорът ми е твърдо „не“. — Задържа погледа си върху момчето, след което се обърна към останалите и взорът му ги прониза с хладната си решителност. — Вие имате оръжия — добри оръжия, а пък аз разполагам само със старовремска пушка, която може и да не гръмне никога. Дори и да се окаже наред, патроните ми са прекалено стари. Важното обаче е, че имаме бензинова помпа, а бензинът може да свърши добра работа за унищожаване на умопобърканите. Той навярно видя ужаса, изписал се по лицата им, защото окуражаващо им кимна. Клей си каза, че благият беловлас мъж внезапно бе заприличал на суров пуритан от старо живописно платно. От онези, които можеха да осъдят някого на смърт чрез обесване, без да им мигне окото. Или пък да изгорят на кладата някоя жена, защото я смятат за вещица.

Чарлс Ардай сякаш прочете мислите му, защото се обърна към него, преди да продължи:

— Знам какво говоря. Знам и как звучи. Няма да бъде убийство, а изстребление. Съзнавам и че нямам властта да ви накарам да сторите каквото и да било. Но и в двата случая... независимо дали ще ми помогнете да ги изгоря, или не, трябва да предавате едно съобщение...

— На кого? — попита Алис.

— На всеки, когото срещнете по пътя си, госпожице Максвел — каза директорът и се наведе над остатъците от угощението им, а очите му — тези очи на суров съдник, се бяха присвили и горяха с непоколебим пламък. — Трябва да им казвате какво се случва с онези, които чуят пъкления Сигнал по сатанинските си зомбифони. Всеки, на когото му е отнета светлината на деня, трябва да го чуе, и то преди да е станало твърде късно. — Беловласият вдигна ръка и Клей видя, че пръстите му треперят. Можеше да отдаде това на възрастта му, ала преди не беше забелязвал подобни признаци. — Но се боим, че съвсем скоро ще стане твърде късно. Нали така, Джордан?

— Да, сър. — Момчето определено знаеше нещо, защото изглеждаше изплашено.

— Какво? Какво се случва с тях? — попита Клей. — Има нещо общо с музиката и всички тези свързани помежду си бумтялници, нали?

Чарлс Ардай въздъхна и внезапно придоби ужасно уморен вид.

— Не са свързани — пророни. — Не си ли спомняте, когато ви казах, че и двете ви предположения са погрешни?

„Е, поне ерата на хапането помежду им — каза си. — Освен ако...“ — Професор Ардай, в началото те избиваха всички...

— Да — съгласи се директорът. — Имахме късмет да минем между капките, нали, Джордан?

Момчето потрепери и кимна:

— Учениците се пръснаха във всички посоки. Дори някои от учителите. Убиваха... разкъсваха... ломотеха неразбираеми неща... Скрих се в една от оранжерииите...

— Аз пък се притаих на тавана на тази къща — добави Чарлс Ардай. — И наблюдавах през малката капандура как кампусът — кампусът, който обичам, се превръща в преизподня.

— Много от оцелелите избягаха в града — продължи Джордан. — Сега повечето се върнаха. И са там. — Той посочи футболното игрище.

— Кое то означава...? — попита Клей.

— Мисля, че знаеш, Ридъл.

— Клей.

— Клей, добре. Според мен случващото се в момента е нещо повече от временна анархия. Мисля, че е началото на война. На една краткотрайна, но изключително брутална и кървава война.

— Не смятате ли, че преувелича...

— Не — отсече професорът. — Въпреки че се опирам единствено на своите наблюдения и тези на Джордан, роякът, който наблюдаваме, е доста голям, и много пъти сме ги виждали да напускат стадиона и да се връщат, за да си... хайде да го кажем — починат. Спряха да се избиват взаимно, но продължиха да убиват хората, които бихме класифицирали като „нормални“. Според мен това е войнствено поведение.

— Виждал ли си ги да убиват нормални? — попита Том. Зад него Алис отвори раницата си, извади бебешкия „Найк“ и го стисна в дланта си. Директорът мрачно го изгледа.

— Да. Със съжаление трябва да отбележа, че и Джордан ги е виждал да го правят.

— Не можехме да направим нищо — въздъхна младежът, в очите му проблеснаха сълзи. — Онези бяха прекалено много. Жертвите бяха две — мъж и жена. Не знам какво правеха в кампуса преди здрачаване, но едва ли са знаели за игрището. Тя беше ранена и мъжът ѝ помагаше да върви. Налетяха на двайсетина от онези, които се връщаха от града. Мъжът се опита да я носи... — Гласът на момчето започна да глъхне: — Ако беше сам, сигурно щеше да се спаси, ала с нея... успя да стигне само до общежитието „Хортън Хол“. Падна и онези се нахвърлиха отгоре им. Те... Джордан зарови лице в палтото на стареца, което изглеждаше тъмносиво в този навъсен, мрачен следобед.

— По всичко личи, че познават враговете си — изтъкна Чарлс Ардай.

— Може да е било част от първоначалното съобщение, което са получили, как мислите?

— Възможно е — промълви Клей и потръпна.

— Какво ли става нощем, когато лежат неподвижно с отворени очи и слушат адската музика... — директорът въздъхна, извади кърпичка от джоба си и машинално избърса сълзите на момчето. Клей виждаше, че е едновременно изплашен и абсолютно сигурен в заключението, до което беше стигнал. — Мисля, че тъкмо тогава ги препрограмират — добави.

— Виждате малките червени лампички, нали? — попита директорът с характерния си „лекционен“ глас. — Аз лично мога да преброя поне шейсет и...

— Млъкни, за Бога! — изсъска Том — прииска му се с длан да запуши устата на стареца.

Ала Чарлс Ардай само му хвърли благ поглед:

— Забрави ли какво ви казах снощи за музикалните столове, Том?

Тримата мъже се бяха притаили зад голямата белокаменна арка и наблюдаваха футболния стадион, Алис и Джордан бяха останали „в резиденцията“. Музиката, която се чуваше от игрището, представляваше джазирана инструментална версия на „Момичето от Ипанема“. Клей си помисли, че това сигурно е максимумът, който можеш да изтърпиш, ако си телефонна откачалка.

— Не — каза Том. — Докато музиката звучи, няма защо да се притесняваме. Просто не искам да съм първият, чието гърло ще бъде разкъсано от някое страдащо от безсъние телефонно зомби, което е изключение от правилото.

— Не се тревожи, няма да бъдеш — усмихна се професорът.

— Откъде сте толкова сигурен, сър? — намръщи се мустакатият.

— Защото, ако ми позволиш една плоска игрословица, не може да имаме страдащи от безсъние, когато нямаме сън. Елате.

Чарлс Ардай закуцука по циментовата алея, по която някога играчите са излизали на терена, но като видя, че спътниците му не го следват, спря и се обърна към тях.

— Почти няма знания, които да се постигат без риск — заяви, — а на този етап всички знания, които можем да съберем, са от съдбоносно значение. Хайде, по-смело.

Клей и Том закрачиха след потрепващия бастун на професора — художникът вървеше по-напред, приятелят му го следваше. Да, Клей виждаше червените светлини на бумтялниците, наредени около терена. Бяха поне шейсет-седемдесет. На всеки три-четири метра бе

разположена по една голяма стереоуредба, неизменно заобиколена от налягали хора, които изглеждаха доста зловещо в мрака. Не бяха накачулени един върху друг — всяко същество лежеше върху тревата на игрището — ала всеки сантиметър земя бе максимално оползотворен. Дори ръцете им бяха преплетени, при което се създаваше впечатлението, че теренът е покрит с десетки хартиени кукли, докато ужасната музика („Господи, все едно се намирам в някоя чакалня“ — помисли си художникът) гърми в нощта. Имаше и още нещо — противната миризма на гниещи зеленчуци, смесена с вонята на човешки екскременти.

Директорът заобиколи едната врата на игрището (тя бе преобърната, а мрежата ѝ бе безмилостно раздрана) и спря до някакъв човек на около трийсет години с фланелка на „НАСКАР“ и ужасни рани от ухапвания, покриващи едната му ръка чак до ръкава на тениската. Раните изглеждаха инфектирани. Младежът стискаше червено кепе, което напомни на Клей маратонката на Алис. Непознатият се взираше безизразно в звездите — явно не чуваше Бет Мидлър, която отново запя за вятъра под крилете ѝ.

— Здравсти! — изхриптя директорът и с бастуна си ръгна лежащия младеж. Онзи изобщо не реагира, но беловласият продължи да го мушка, докато газовете, издули корема на младежа, не излязоха шумно навън. — Здравсти, казвам!

— Стига! — изстена Том.

Професорът само презрително го изгледа, после набучи на бастуна си кепето в ръката на младият мъж. С рязко движение го отхвърли встрани, червената шапка литна във въздуха и след около три метра се приземи върху лицето на някаква жена на средна възраст. Клей като хипнотизиран гледаше как шапката се свлече настрани, разкривайки облещено, немигащо око.

Младежът с тениска на „НАСКАР“ се пресегна бавно като на забавен кадър и стисна в юмрук пръстите на ръката, в която бе държал кепето, след което отново се вцепени.

— Мисли, че отново я държи — прошепна Клей.

— Може би — каза равнодушно Чарлс Ардай и забучи бастуна си в рана на китката на младежа. Болката сигурно бе ужасна, ала проснатият възник мъж продължи невъзмутимо да се взира в обсипаното със звезди небе. Бет Мидлър беше заменена от Дийн

Мартин. — Мога да пробия гърлото му с бастуна си и той няма да направи нищо, за да ми попречи, нито пък тези около него ще скочат в негова защита. Но ако беше ден... тогава без съмнение щяха да ме разкъсат на парчета.

Том бе коленичил до една от стереоуредбите:

— В този касетофон има батерии. Усеща се по тежестта.

— Така е — кимна професорът. — Във всички има. Явно не могат без батерии. — Позамисли се, после добави нещо, което според Клей се подразбираше: — Поне засега.

— Можем да ги избием, докато са в това състояние, нали? — подхвърли художникът. — Можем да ги избием до крак, както ловците са изстребили странстващите гълъби през осемдесетте години на деветнайсети век... или някъде там.

Директорът кимна:

— Размазвали са малките им главици, преди още горките птички да полетят. Аналогията не е лоша. Според мен обаче ще стане твърде бавно, ако използвам бастуна си. И се боя, че дори да използвате автоматичните оръжия, пак ще отнеме страшно много време.

— Пък и нямаме достатъчно куршуми за подобно нещо — изтъкна Клей. — Тук има... — Той обходи с поглед летаргичното множество — ... поне шест-седемстотин телефонни откачалки. И то без да броим онези под скамейките.

— Сър? Господин Ардай? — обади се Том. — Кога за пръв път... как точно откри, че...

— Как открих дълбочината на транса, в който са изпаднали? Това ли ме питаш? Мъжът с италианските мустачки кимна.

— Първата нощ излязох на разузнаване. Тогава роякът беше доста по-малък, разбира се. Приближих се, воден от чисто любопитство. Джордан не беше с мен. Боя се, че превключването на нощен живот се оказа доста трудно за него.

— Изложил си на сериозен риск живота си — отбеляза Клей.

— Нямах голям избор. Сякаш бях хипнотизиран. Бързо осъзнах, че са в безсъзнание, дори когато очите им са отворени, а няколко простички експеримента с бастуна потвърдиха дълбочината на транса, в който са потънали.

Художникът се замисли за куцането на професора и се зачуди дали да го попита какво щеше да прави, ако бе сбъркал в преценката си

и телефонните откачалки се нахвърлеха отгоре му, ала в крайна сметка реши да си замълчи. Без съмнение директорът щеше да повтори онова, което вече им беше казал — че няма знания, които да се постигат без риск. Джордан бе напълно прав — беловласият бе ужасно старомоден. Клей нямаше никакво желание да бъде на мястото на учениците, които бяха нарушили дисциплината. Ардай поклати глава и продължи:

— Шест или седемстотин е много малък брой, Клей. Това е стандартно футболно игрище. Шест хиляди квадратни метра.

— Добре, де, колко са?

— Както са нагъчкани ли? Бих казал, че са най-малко хиляда.

— И всъщност в момента не са тук, нали?

— Да — увери го беловласият. — Онези, които се връщат — по малко всеки ден, казва Джордан, а той има набито око — не са същите. С други думи, все по-малко приличат на човеци.

— Можем ли вече да се връщаме в резиденцията? — попита Том. Говореше тихо, сякаш не му беше добре.

— Разбира се — кимна директорът.

— Само секунда. — Клей прилекна до младия мъж с фланелката на „НАСКАР“. Не искаше да го прави — не можеше да прогони мисълта, че ръката, която бе стискала кепето, сега ще сграбчи него, ала въпреки това го стори. В близост до земята вонята беше още по-отвратителна. Мислеше си, че е свикнал с нея, но явно грешеше.

— Какво си ре... — започна Том.

— Тихо — прошепна Клей и се надвеси над зейналата уста на младия мъж. Поколеба се, сетне се наведе, докато не забележа капчиците слюнка по долната устна на младежа. Отначало си каза, че навярно всичко се дължеше на въображението му, ала след като се наведе още по-ниско — и вече бе достатъчно близо, за да целуне потъналото в транс същество с образа на автомобилния състезател Рики Крейвън на гърдите си — най-накрая повярва на ушите си.

„Едва доловима е, като шепот — беше казал Джордан. — Но можеш да я чуеш.“

И Клей я чу — дори успя да забележи, че незнайно защо вокалът избързва със сричка-две пред гласа на Дийн Мартин, звучаща от стереоуредбите.

Изправи се и коленете му изпукаха. Том озадачено го изглежда:

— Какво? Какво? Не казвай, че хлапето е било право.

Клей кимна.

— Да се връщаме.

Малко преди да изкачат стръмната алея към арката, той сграбчи директора за рамото. Чарлс Ардай се обърна към него, без да се обиди от грубия жест.

— Прав си. Трябва да ги унищожим. Колкото може повече от тях, и то възможно по-скоро. Вероятно е единственият шанс, който имаме. Или мислите, че греша?

— Не — отвърна професорът. — За съжаление си прав, Клей. Както казах и преди, бушува война, а това, което прави една въввлечена във война страна, е да избива враговете си. Да го обсъдим в къщата. Ще си приготвим горещ шоколад — харесвам го с малко бърбън... голям варварин съм, нали?

Когато изкачиха алеята и застанаха под арката, Клей се обърна и погледна за последен път футболното игрище. Стадионът тънеше в мрак, ала сиянието на звездите на северния небосвод бе напълно достатъчно, за да разкрие килима от тела, който застилаше терена. Ако човек не знаеше какво точно има там, едва ли щеше да различи кошмарните подробности, но видеше ли ги веднъж отблизо... видеше ли ги веднъж...

Може би беше зрителна измама, но за миг му се стори, че ги вижда как дишат — всичките осемстотин или хиляда, като един-единствен организъм. Това го изпълни с ужас и той презглава се втурна да настигне Том и директора.

Любезният домакин приготви горещ шоколад и те го изпиха в луксозно обзаведената приемна под светлината на две газени лампи. Клей очакваше старецът да им предложи да се спуснат до улица „Колежанска“, за да съберат още доброволци за „армията на Ардай“ но той явно бе доволен.

Обясни, че бензиновата помпа в гаража е свързана с резервоар, чиято вместимост надхвърля хиляда и петстотин литра — трябваше само да издърпат запушалката. В оранжерията пък имаха столитрови пръскачки — поне дузина. Можеха да ги натоварят на пикап и да ги закарат на игрището...

— Момент — прекъсна го Клей. — Преди да започнем да обмисляме стратегията, искам да чуя твоята теория за телефонните откачалки. — „Теория“ звучи малко гръмко — усмихна се беловласият. — С Джордан забелязахме някои факти, имаме известна интуиция и се познаваме доста добре, така че...

— Аз съм компютърен маниак — сподели момчето, стиснало с две ръце чашата си с горещ шоколад, и това признание се стори на Клей по детински очарователно. — Просто съм луд на тема компютри. И аз не знам от колко време се занимавам с тях. В момента тези твари биват препрограмирани — нали така? Още малко и на челата им ще започне да мига надпис „ИНСТАЛАЦИЯ НА СОФТУЕР, МОЛЯ ИЗЧАКАЙТЕ“...

— Нещо не разбирам — намръщи се Том.

— На мен пък ми е ясно — обади се Алис. — Джордан, ти смяташ, че Сигналът наистина е бил Сигнал, нали? Всеки, който го е чул... е останал с изтрит хард-диск.

— Да, точно така — възкликна хлапето. Беше твърде възпитано, за да каже: „Да, мамка му!“.

Том озадачено погледна Алис, но Клей знаеше, че очилатият нито е тъп, нито бавнозагряващ.

— Нали имаш компютър — рече момичето. — Видях го в кабинета ти.

— Да...

— И си инсталирал софтуер?

— Да, но... — запъна се мъжът с италианските мустачки и втренчено изгледа Алис. — Техните мозъци? Мозъците им?

— А какво според теб е мозъкът? — попита момчето. — Голям хард-диск. С органични схеми и вериги. Никой не знае с какво количество байтове. Може би гига-гуголплекс^[1]? Необятна вселена от байтове. — Той притисна длани до ушите си. — Ей тук.

— Не го вярвам — каза Том, ала говореше тихо и изглеждаше зле. Клей си помисли, че приятелят му просто не иска да признае истината. Като си припомни безумието, обхванало Бостън, художникът си каза, че идеята звучеше ужасно убедително. В същото време бе кошмарна — милиони, може би дори милиарди мозъци, изтрити наведнъж с лекота, с каквато можеш да изтриеш компютърен диск, Хвана се, че мисли за Тъмнокосата фея — приятелката на момичето със зеления мобилен телефон. „Коя си ти? Какво става? — бе извикала Тъмнокосата фея. — Коя си ти? Коя съм аз?“ После се бе плеснала по челото с опакото на ръката си и беше хукнала към най-близката улична лампа, в чийто стълб се удари не веднъж, а два пъти, съсипвайки труда на зъболекаря си.

„Коя си ти? Коя съм аз?“

Това не беше нейният телефон. Тя просто бе слушала разговора на приятелката си и бе получила пълна доза от Сигнала.

Клей, който по-често мислеше в образи, не в думи, изведнъж видя в съзнанието си огромен компютърен екран, изпълнен с думите: „КОЙ СИ ТИ КОЯ СЪМ АЗ КОЙ СИ ТИ КОЯ СЪМ АЗ КОЙ СИ ТИ КОЯ СЪМ АЗ КОЙ СИ ТИ КОЯ СЪМ АЗ“, а под тях — следния надпис, мрачен и неумолим като съдбата на Тъмнокосата фея:

ГРЕШКА В СИСТЕМАТА.

Тъмнокосата фея като частично изтрит хард-диск? Беше ужасно, но вероятно бе самата истина.

— Специализирах английска литература, но когато бях млад, изчетох купища книги по психология — промърмори директорът. — Започнах с Фройд естествено — всеки започва от Фройд... после Юнг... Адлер... и от там започнах да си пробивам път през всички съществуващи теории за това как точно функционира съзнанието. В крайна сметка открих, че всички умозаклучения се базират на друга

теория — тази на Дарвин. В трудовете на Фройд идеята за оцеляването като първичен нагон е изразена чрез концепцията за „то“, а в тези на Юнг — чрез идеята за наследствената памет и архетипите. Според мен никой няма да оспори, че ако всичките ни съзнателни мисли, паметта и способността ни за рационално и логическо мислене внезапно ни бъдат отнети, онова, което остане, ще бъде нещо оголено и ужасяващо.

Замлъкна и изгледа събеседниците си, очаквайки коментарите им, ала никой не се обади. Той кимна доволно и продължи:

— Въпреки че нито фройдистите, нито последователите на Юнг са се осмелявали да го кажат директно, всички те предполагат, че навярно имаме някаква сърцевина, същина или — ако използваме езика, с който Джордан е запознат — някакво редче със закодирано съобщение, което просто не може да бъде изтрито.

— Първичният нагон — добави момчето.

— Да — съгласи се Чарлс Ардай. — Дълбоко в себе си не можем да се наречем *homo sapiens*. В основата на истинската ни същност е заложено безумието, а първичният ни нагон е убийството. Това, което Дарвин е бил прекалено възпитан да каже, приятели мои, е, че сме станали господари на земята не защото сме били най-интелигентните или най-хитрите, а защото винаги сме били най-откачените и кръвожадни копелета в джунглите. Тъкмо това човешко качество бе извадено на преден план от Сигнала преди пет дни.

[1] Гуголплексът е едно от най-големите числа, използвани в математиката; представлява 10 на степен гугол, а гугол от своя страна е 10 на степен 100 (или, другояче казано, десетица със сто нули след нея). — Б. пр. ↑

— Абсурд! Отказвам да повярвам, че сме били ненормалници и убийци, преди да се превърнем в разумни същества — разгорещи се Том. — Господи, ами Партенонът? Ами „Давид“ на Микеланджело? Ами онази паметна плоча на Луната, на която пише: „Дойдохме с мир от името на цялото човечество“

— На онази плоча се мъдри и името на Ричард Никсън — сухо каза Чарлс Ардай, — който никак не се вписва в представата ми за човек на мира. Господин Маккорт — Том, нямам никакъв интерес да отправям обвинения срещу човечеството. Ако исках да го направя, щях да посоча, че на всеки Микеланджело се е родил по един маркиз дьо Сад, на всеки Ганди — по един Айхман и на всеки Мартин Лутър Кинг — по един Осама бин Ладен. Да го кажем така — човекът се е превърнал в господар на тази планета благодарение на две основни черти. Едната е интелигентността му. Другата е неустоимият стремеж да убива всеки и всичко, което се изпречва на пътя му. Приведе се и ги изгледа, после продължи:

— В крайна сметка човешката интелигентност е надделяла над инстинкта за сеене на смърт и разумът е потиснал ирационалните импулси. Това също е било въпрос на оцеляване. Според мен последният сблъсък между двете можеше да се разрази през октомври 1963-а — около няколко ракети в Куба, но това е тема за друга дискусия. Повечето от хората бяха успели да сублимират, както би казал Фройд, най-лошото в себе си, докато Сигналят не ги лиши от всичко с изключение на тази сърцевина.

— Някой е пуснал тасманийския дявол от клетката му — измърмори Алис. — Кой?

— Не е важно в момента — отвърна директорът. — Подозирам, че които и да са го замислили, едва ли са имали представа какво точно ще се случи... и в каква дълбочина ще се прояви. Като се вземат предвид всички онези прибързани експерименти през последните години — и дори месеци, — навярно са си мислили, че така ще предизвикат разрушителна вълна от терористични атаки. Вместо това

породиха чудовищно цунами от нечувано досега насилие, което се видоизменя и мутира. Колкото и ужасни да ни се струват днешните дни, нищо чудно впоследствие да ги разглеждаме като затишие между две бури. Тези дни може да се окажат единствената ни възможност да променим нещата.

— Какво искаш да кажеш с това, че мутира? — попита Клей.

Ала беловласият не отговори, а се обърна към дванайсетгодишния Джордан:

— Ако обичаш, продължи вместо мен.

— Да. Добре — рече момчето и се опита да събере мислите си, — Човешкото съзнание използва съвсем малка част от потенциала на мозъка. Знаете го, нали?

— Да — отвърна Том с нотка на снизхождение в гласа си. — Така съм чел.

Джордан кимна:

— Дори да прибавим всички автономни функции, които изпълнява мозъкът, плюс подсъзнателните процеси — сънища, първосигнално мислене, сексуални нагони и така нататък — излиза, че мозъците ни все едно бездействат.

— Холмс, ти ме изумяваш — подметна Том.

— Не се дръж като гадняр — скастри го Алис и момчето я изгледа признателно.

— Съжалявам, ако сте останали с погрешно впечатление — промърмори Том. — Хлапето е страхотно.

— Така е — сухо каза директорът. — Джордан може и да има известни проблеми с британския английски, но не е спечелил стипендията си с ритане на топка. — Забеляза смущението на ученика си и го потупа по врата. — Продължавай, моля.

— Ами... — запъна се Джордан, но след миг отново намери верния ритъм. — Ако човешкият мозък наистина беше хард-диск, щеше да е почти празен. — Видя, че само Алис го разбира, и се опита да го обясни по друг начин. — Да го кажем тъй — ако можехте да проверите състоянието му (все едно проверявате паметта на компютъра си), на монитора щеше да се изпише нещо от сорта на „2 ПРОЦЕНТА ЗАЕТИ, 98 ПРОЦЕНТА СВОБОДНИ“.

Никой няма представа за какво могат да се използват тези деветдесет и осем процента, но потенциалът им е неоспорим.

Прекаралите инсулт например... понякога при тях започват да функционират участъци от мозъка им, които преди са били в латентно състояние — така се научават отново да говорят и да ходят. Сякаш мозъците им изолират поражения участък и активират друг, който да поеме същите функции.

— Изучавал ли си всичко това? — попита Клей.

— Медицината и психологията са свързани с интереса ми към компютрите и кибернетиката — отвърна Джордан и вдигна рамене. — Освен това чета и много киберпънк-фантастика. Уилям Гибсън, Брус Стърлинг, Джон Щърли...

— Нийл Стивънсън? — попита Алис.

Момчето широко се усмихна.

— Нийл Стивънсън е бог.

— Да се върнем на темата — намеси се директорът.

Джордан побърза да продължи:

— Ако изтриете един хард-диск, той не може да се възстанови от само себе си... освен може би в роман на Грег Бър. — Той се усмихна, ала Клей забеляза, че усмивката му беше притеснена вероятно заради Алис, която определено му бе направила силно впечатление. — При хората обаче е друго.

— Според мен има голяма разлика между това да се научиш да вървиш след инсулт и да можеш телепатично да захранваш няколко касетофона — отбеляза Том. — Огромна разлика. — Огледа спътниците си, сякаш очакваше да се засмеят при думата „телепатия“, но всички бяха сериозни.

— Да, но човек, претърпял инсулт, без значение колко сериозен, е на светлинни години от онова, което се е случило с хората, чули Сигнала — отвърна Джордан. — Аз и директорът... — двамата с директора — смятаме, че действието на Сигнала не се изчерпва с оголването на човешките съзнания до онзи неподлежащ на изтриване код; той е задействал и нещо друго. Нещо, което се е таило в нас милиони години, погребано в тези деветдесет и осем процента хард-диск.

Клей посегна към ръкохватката на револвера, който бе намерил на пода в кухнята на Бет Никърсън.

— Спусък — промълви.

Джордан грейна.

— Да, точно! Спусъкът на мутацията. Никога не би се задействал без... да го наречем тотално изтриване на хард-диска. И това, което се появява сега — това, което се надига в тези хора там... само дето те вече не са хора... това, което се надига...

— Те са един цялостен организъм — прекъсна го директорът. — Убедени сме.

— Да, един цялостен организъм, който е нещо много повече от рояк — изтъкна момчето. — Номерът със стереоуредбите навярно е само началото — като малко дете, което се учи да завързва връзките на обувките си. Помислете си какво ще могат да правят след седмица. Или месец. Или година.

— Може би грешиш — каза Том, ала гласът му бе сух като скършена съчка.

— Но може и да е прав — отбеляза Алис.

— О, сигурен съм, че е прав — намеси се Чарлс Ардай и отпи от чашата си. — Но, разбира се, аз съм стар човек и дните ми са преброени, така че ще се подчиня на всяко решение, което вземете. — Погледът му се спря последователно на Клей, Алис и Том. — Стига да е правилно естествено.

— Рояците ще направят опит да се съберат — каза Джордан. — Дори да не комуникират все още помежду си, съвсем скоро и това ще стане.

— Абсурд! — реагира Том. — Прекалено много фантастика си чел, хлапе!

— Може и така да е — рече Клей, — но ето един проблем, върху който трябва да помислим. Засега нощите са наши. Какво ще правим обаче, ако онези изведнъж решат, че се нуждаят от по-малко сън? Или че не се боят от тъмното?

В продължение на няколко секунди всички мълчаха. Вятърът навън се усилваше. Художникът отпи от шоколада си, който дори при поднасянето не бе горещ, а сега съвсем бе изстинал. Когато отново вдигна глава, забеляза, че Алис е свела поглед към бебешкия „Найк“ и го стиска нервно между пръстите си.

— Искам да ги унищожим — прошепна тя. — Искам да унищожим всички, които лежат на игрището. Не казвам „убием“, защото Джордан е прав и защото не искам да го правя заради човечеството. Искам да го направя заради майка си и заради баща си,

защото той също е мъртъв. Знам, че е така, понеже го усещам. Искам да го направя и заради приятелките си Вики и Тес. Бяха ми добри приятелки, но имаха джиесеми, не отиваха никъде без тях и сега знам какви са станали и къде спят — на някакво място като този шибан футболен стадион. — Тя погледна директора и се изчерви. — Извинете, сър.

Беловласият само махна с ръка.

— Можем ли да го направим? — попита девойката. — Можем ли да ги унищожим?

Чарлс Ардай, който бе станал директор на колежа „Гейтън“ в края на преподавателската си кариера и в навечерието на залеза на света, оголи поразклатените си от възрастта зъби в усмивка, която Клей с удоволствие би запечатал на белия лист, защото в нея нямаше дори капчица жал или колебание.

— Госпожице Максвел — рече възрастният мъж, — нищо не ни пречи да опитаме.

В четири часа на следващата сутрин Том Маккорт седеше на масата за пикник между двете оранжерии на колежа, които бяха пострадали сериозно през последните две седмици. Бе качил крака на една пейка, ръцете му почиваха на коленете му. Променливият вятър разрошваше косата му ту от едната, ту от другата страна. Алис се бе разположила срещу него, подпряла брадичка на склучените си длани, лъчите на няколко фенерчета осветяваха лицето ѝ от различни ъгли. Под ярката светлина изглеждаше още по-красива въпреки очевидната ѝ умора; на нейната възраст силното осветление само подсилваше хубостта ѝ. Чарлс Ардай, който седеше до нея, изглеждаше стар и изтощен. И тримата гледаха двете светлини, които бавно се приближаваха към тях като неспокойни духове.

Клей и Джордан отвориха вратата и след няколко секунди вече седяха до приятелите си — художникът до Том, а момчето — до директора. И двамата миришеха на бензин, но от момчето се излъчваше отчаяние, което бе почти осезаемо. Клей остави няколко връзки ключове на масата. Каза си, че спокойно можеха да си останат тук, докато някой археолог не ги намери след три-четири хилядолетия.

— Съжалявам — промълви директорът. — Изглеждаше толкова просто.

Клей въздъхна. Наистина бе изглеждало просто — напълваш градинските пръскачки с бензин, натоварваш ги в пикапа, закарваш ги до стадиона, напръскваш обилно всичко по пътя си и драсваш клечка кибрит. За миг се поколеба дали да каже на Ардай, че авантюрата на Джордж Буш младши в Ирак сигурно също бе изглеждала простичка — натоварваш пръскачките, после драсваш клечката, но се отказа. Щеше да бъде доста жестоко.

— Том? — обърна се към мустакатия. — Добре ли си? — Вече бе разбрал, че нисичкият му спътник не е от най-издръжливите.

— Само съм уморен — рече Том, след което вдигна глава и му се усмихна. — Явно не съм свикнал на нощни смени. Какво ще правим сега?

— Според мен най-умното е да си легнем — отвърна художникът. — След около четирийсет минути ще съмне.

— Не е честно! — удари с длан по коляното си Алис. — Не е честно, хвърлихме толкова усилия!

Да, наистина бяха положили доста усилия, но какво от това? Нищо не се получаваше лесно. Всяка малка (и в крайна сметка безсмислена) победа им бе струвала толкова много, а в замяна бяха получили комунистически долари, както би казала майка му. Една част от Клей искаше да обвини директора... както и себе си, заедно бе приел на доверие идеята му за пръскачките. Сега му се струваше, че планът на професора да опожарят цяло футболно игрище бе като да отидеш на гангстерска престрелка с джобно ножче. Въпреки това... преди идеята му се бе сторила добра.

Първо бяха открили, че халето, в което се намираще бензиновата помпа, е заключено. Изгубиха над половин час в ровене сред десетки връзки ключове, никой от които не беше отбелязан за къде, по дяволите, служи. Най-накрая Джордан намери бленувания ключ, ала когато отвори вратата, се оказа, че май няма да минат с „трябва само да издърпате запушалката“, защото запушалка просто нямаше. За сметка на това пък имаше метален наконечник, заключен също като вратата на шибаното хале. Отново заровичкаха под светлината на фенерчетата, докато намериха ключе, което поне на външен вид и размери да пасне на въпросната ключалка. Добре, че беше Алис да посочи, че след като наконечникът се намира от долната страна на резервоара (по всяка вероятност за да обезпечи налягане дори и при евентуално спиране на захранването), отвореха ли го, без да са го скачили към някакъв маркуч или сифон, цялото хале щеше да плувне в бензин. Изгубиха цял час в напразно търсене на маркуч, който да прилепне към наконечника.

Никой от ключовете за пикапа не беше отбелязан — най-малкото, не и по начин, който да говори нещо на всички, които нямаха щастието да бъдат автомеханици, поради което отново се наложи да преминат през отегчителния процес на проби и грешки. Този път обаче сравнително бързо откриха точния ключ, защото в гаража бяха паркирани само осем коли.

В оранжериите намериха само осем, не дузина пръскачки, и то с капацитет от трийсет, не сто литра. Можеше и да успеят да ги

напълнят от резервоара, но дрехите им щяха да подгизнат от бензина, а накрая щяха да имат само около двеста и четирийсет литра запалителна течност. Именно идеята да изпепелят хиляда телефонни откачалки с двеста и четирийсет литра бензин бе отчаяла Гом, Алис и директора. Клей и Джордан затърсиха по-големи пръскачки, но усилията им останаха напразни.

— Обаче открихме няколко още по-малки пръскачки — подхвърли художникът. — От онези, които наричат „пулверизатори“.

— Освен това — започна момчето — всички големи пръскачки са пълни с някакви инсектициди или течни торове. Ще трябва да ги изпразним, което означава, че ще се наложи да си сложим маски, за да се предпазим от отравяне.

— Реалността е жестока — измърмори мрачно Алис.

Джордан взе ключовете за единия пикап:

— Можем да отидем до града. Там има железарски магазин, където няма как да няма пръскачки.

Том поклати глава:

— Близо два километра са, а главната улица е задръстена от отпадъци и изоставени коли. Може и да заобиколим някои от тях, не и всички. Карането по моравите също отпада като вариант, защото къщите са разположени прекалено нагъсто. Има си причини всички да се придвижват пеш. — Бяха видели неколцина колоездачи, но дори и оборудвани с пълния комплект фарове, велосипедите бяха опасни.

— Не може ли да се мине по страничните улички? — попита директорът.

— Утре вечер може да проверим — каза Клей. — Ще вървим пеш, после ще се връщаме при пикапа. — Позамисли се и добави: — В този магазин можем да намерим и маркучи.

— Май не си много въодушевен — отбеляза Алис.

— На малките улички не им трябва много, за да се задръстят — въздъхна Клей. — Дори и да извадим по-голям късмет от снощи, пак ще ни се струпа много работа. Не знам... — разпери ръце той. — Може би след малко почивка този вариант ще ми се стори по-добър.

— Естествено — заяви директорът. — Както и на всички нас.

— Ами бензиностанцията срещу колежа? — попита Джордан.

— Каква бензиностанция? — изгледа го Алис.

— Говори за „Ситго“ — обясни Чарлс Ардай. — В резервоарите навярно има достатъчно количество гориво, но без ток едва ли ще можем да го използваме. Освен това се съмнявам да имат някакви контейнери, освен десет-петнайсет литрови... Всъщност даже си мисля, че... — Ала никой не разбра какво си мислеше, защото той така и не довърши изречението си.

— Какво има, Клей?

Художникът си спомни двамата мъже и накуцващата жена, които бяха минали покрай въпросната бензиностанция.

— „Гейтън Гроув Ситго“, нали? — попита той. — Така ли се казва?

— Да, но...

— Мисля, че там не продават само бензин. Той не просто мислеше, а знаеше. Беше видял двата камиона, паркирани там — прекрасно си ги спомняше.

— Не знам какво... — започна директорът, след което внезапно млъкна и се втренчи в Клей. Устните му се разтегнаха в жестока усмивка. — О... о, да... О, господи, да...

Том и Алис поглеждаха ту единия, ту другия, Джордан чакаше, загледан в близката оранжерия.

— Ще благоволите ли да посветите и нас в тайните на загадъчната си комуникация? — не издържа накрая мъжът с тънките мустачки.

Клей бе готов да го стори — беше прекалено хубаво, за да не го сподели, — когато музиката, идваща от футболното игрище, внезапно се промени. Вместо да секне изведнъж, както се случваше всяка сутрин, започна да заглъхва постепенно, сякаш някой бе изритал уредбата-майка в някакъв дълбок кладенец.

— Събудили са се по-рано — прошепна Джордан.

Том сграбчи Клей за китката.

— Не е същото — изсъска. — И един от проклетите им бумтялници продължава да свири... Чувам го, макар и съвсем слабо.

Вятърът беше силен и художникът знаеше, че идва откъм футболното игрище, защото носеше миризмата на развалена храна, вмирисана риба, разлагаща се плът и хиляди немити тела. Както и призрачните звуци на Лорънс Уелк и Шампанските му музиканти, които свиреха „Разходката на малкото слонче“.

После откъм североизток — на около двацет, може би дори петдесет километра, се дочу някакъв призрачен, протяжен звук. След малко се възцари тишина... тягостна, злокобна тишина... и неспящите, небудни създания на стадиона отвърнаха по същия начин. Техният зов беше много по-силен — дълбок, глух стон, който се издигна към черното, осеяно със звезди небе.

Алис притисна длан към устата си и малката маратонка се люшна към гърдите ѝ. Очите ѝ горяха с трескав пламък. Джордан се вкопчи в директора и притисна лице в рамото му.

— Гледай, Клей! — промълви Том. Изправи се и се затътри към затревената ивица между двете оранжерии, сочейки към небето. — Виждаш ли? Господи, виждаш ли това!

На североизток — там, откъдето се бе надигнал призрачният вой, бе разцъфнало алено зарево. Докато се взираха в него, то сякаш стана още по-плътнo, а вятърът отново донесе кошмарният звук. Обитателите на стадиона му отвърнаха.

— Какво има там? — попита художникът, без да отделя взор от кървавото сияние, което бе започнало да избледнява.

— Може да е Гленс Фолс — вдигна рамене професорът. — Или пък Литълтън.

— Където и да е, важното е, че първата риба вече се хвана на въдицата — каза Том. — Те горят. И нашите откачалки го знаят. Чува какво сполетя събратята им.

— Или го усетиха — добави Алис. Потръпна, после изпъна рамене и свирепо се усмихна. — Надявам се да е така!

Сякаш в потвърждение на думите ѝ от стадиона се разнесе нов стон — множество гласове се обединиха в един вик на състрадание и може би споделена агония. Онзи самотен касетофон — майката, предполагаше Клей; единствената уредба с реален компактдиск — продължи да свири. Десет минути по-късно и останалите бумтялници се присъединиха към нея. Мелодията — вече „Близо до теб“ на „Карпентърс“, постепенно се усили, също както бе заглъхнала преди малко. Чарлс Ардай поведе спътниците си към директорската резиденция. Малко след това музиката отново замлъкна... но този път просто секна, както бе станало предишната сутрин. Нејде в далечината, на незнайно разстояние от колежа, отекна изстрел, след

което светът отново стана призрочно тих, докато чакаше мракът да отстъпи пред светлината на деня.

Когато първите червеникави слънчеви лъчи се промушиха между дърветата на източния хоризонт, телефонните откачалки отново напуснаха футболното игрище, насочвайки се към Гейтън и предградията му. Щом стигнаха до улица „Колежанска“, те се разпръснаха, както правеха и преди, сякаш миналата нощ не се бе случило нищо необичайно, но Клей се усъмни в поведението им. Каза си, че трябва да свършат работата си в бензиностанцията колкото се може по-бързо — дори още днес, ако изобщо имаха намерение да вършат нещо. Излизането посред бял ден вероятно щеше да доведе до застрелването на някои от тях, ала при положение че се движеха вкупом само сутрин и вечер, бе готов да рискува.

Те наблюдаваха онова, което Алис бе нарекла „зората на мъртвите“, застанали до прозореца на трапезарията. По някое време Том и директорът отидоха в кухнята. След малко Клей и Джордан влязоха при тях и ги завариха да пият кафе и да се наслаждават на галещите слънчеви лъчи, обливащи помещението. Преди художникът да започне да обяснява какво възнамеряваше да сторят през деня, Джордан докосна китката му.

— Някои от откачалките са все още тук — рече той, след което съзаклятнически прошепна: — Сред тях има мои съученици.

— Мислех си, че вече всички са отишли да пазаруват в „Кеймарт“ и само дебнат появата на сините светлини — подхвърли Том.

— По-добре да не ги изпускаме от очи — обади се Алис. — Не съм сигурна дали случилото се снощи ги е променило, но нищо чудно да са направили поредната стъпка в развитието си.

— Най-вероятно — каза мрачно Джордан. Телефонните откачалки, които бяха останали тук — Клей си мислеше, че наброяват стотина — изваждаха мъртъвците изпод скамейките. Отнасяха ги на паркинга южно от стадиона, стоварваха ги зад една ниска тухлена постройка, след което се връщаха на игрището.

— В тази сграда се помещава физкултурният салон — обясни директорът. — Там държим спортното оборудване. От другата ѝ страна има стръмен склон и подозирам, че просто изхвърлят трупите по нанадолнището.

— И аз мисля така — кимна Джордан и добави с погнуса: — Нали знаете, че долу има блато, сър. Трупите им ще се разложат.

— Те и в момента се разлагат, Джордан — каза благо Том.

— Знам — въздъхна момчето, — но на слънцето ще се разложат още по-бързо. — Замълча за момент. — Сър?

— Да, Джордан?

— Видях Ноа Чътски. От вашия кръжок по драма и театър.

Директорът потупа момчето по рамото.

— Не им обръщай внимание.

— Трудно е, сър — прошепна Джордан. — Той ме снима веднъж. Със своя... знаете какво.

В този момент дузина „пчели-работнички“ се отделиха от рояка и се насочиха към разбитите оранжерии. Движеха се във V-образен строй, с което напомниха на наблюдателите за мигриращи гъски. Момчето, което Джордан бе идентифицирало като Ноа Чътски, беше сред тях. Известно време другите ги гледаха мълчаливо, след което се върнаха на игрището и подновиха работата си.

След двайсет минути „оранжерийната“ група се завърна — този път зомбитата се движеха в индийска нишка. Някои вървяха с празни ръце, но повечето бутаха ръчни колички. Те се присъединиха към събратята си на стадиона и благодарение на количките работата по пренасянето на трупите потръгна по-бързо.

— Ето я поредната стъпка напред — отбеляза Том.

— И то не е само една — изтъкна професорът. — Почистване на къщата и използване на инструменти.

— Това не ми харесва — измърмори Клей.

Джордан го погледна — беше преbledнял, изглеждаше състарен.

— Добре дошъл в клуба — промълви отчаяно.

Поспаха до един следобед. Сетне, след като се увериха, че отделилата се група е приключила с пренасянето на мъртъвците и се е присъединила към останалите откачалки, петимата изгнаници напуснаха убежището си и отидоха до мястото, където алеята към колежа се сливаше с улицата. Алис веднага бе отхвърлила идеята на Клей двамата с Том да го направят сами. „Сега не му е времето за глупости в стил Ватман и Робин“ — беше казала тя.

— О, миличка, но аз цял живот съм си мечтал да бъда Робин! — възкликна престорено мъжът с мустачките, но щом вида намръщаното ѝ лице, побърза да добави: — Съжалявам.

— Ако отидете сами до бензиностанцията — каза тя, — ние ще стоим на пост от другата страна на улицата.

Директорът предложи Джордан за по-сигурно да остане в резиденцията, ала преди момчето да каже нещо, Алис попита:

— Как са очите ти, Джордан?

Той ѝ се усмихна и лицето му отново грейна.

— Добре. Супер са си.

— Играл си видеоигри, нали? От онези, в които се стреля?

— Уф... — махна с ръка момчето. — Превъртял съм стотици.

Девојката му подаде пистолета си. Клей забележа как хлапето потръпна лекичко — досущ като настроен камертон, когато пръстите им се докоснаха.

— Ако ти кажа да се прицелиш и да стреляш — или ако директорът Ардай ти нареди, ще го направиш ли?

— Разбира се.

Тийнейджърката изгледа професора със смесица от решителност и извинение.

— Имаме нужда от всяка ръка.

Ала беловласият само безмълвно кимна. Сега стояха срещу „Гейтън Гроув Ситго“. Единствената кола, спряла пред колонките, изглеждаше отдавна изоставена. Голямата витрина на бензиностанцията бе строшена, а вдясно, под сянката на няколко

кичести бряста, бяха паркирани два камиона-цистерни, на всеки от които пишеше „ПРОПАН“ и „Обслужваме Ню Хампшир от 1982 година“.

В тази част на „Колежанска“ не се виждаха никакви телефонни откачалки. Клей забеляза, че пред повечето къщи бяха оставени обувки, но пред някои нямаше. Потокът бегълци явно намаляваше. Каза си, че навярно още е прекалено рано за подобни заключения, ала все пак...

— Сър? Клей? Какво е това? — попита момчето. Сочеше средата на улицата, която се явяваше продължение на Шосе № 102, макар че човек лесно можеше да забрави за това в този слънчев, тих следобед, когато птичките чуруликаха по дърветата и вятърът шептеше гальовно на листата. Там, на асфалта, бе надраскано нещо с яркорозов тебешир, но от мястото, на което се намираха, художникът не можеше да го разчете. Той поклати глава.

— Готов ли си? — обърна се към Том.

— Да — отвърна онзи. Уж говореше спокойно, но Клей виждаше как пулсира вената на шията му. — Ти си Ватман, аз — Робин.

Прекошиха улицата, стиснали пистолетите. Клей беше оставил на Алис руското автоматично оръжие, макар и да бе сигурен, че откатът щеше да я завърти като пумпал, ако натиснеше спусъка. Съобщението, надраскано с розов тебешир на пътната настилка, гласеше:

КАШУОК = БЕЗ — ПОК

— Имаш ли представа какво означава? — попита Том. Клей вдигна рамене. Не знаеше и не го интересуваеше. Единственото, което искаше в момента, беше да пресекат тъпата улица, където се чувстваше като хлебарка върху купа с ориз. Каза си — и то не за първи път, че би продал душата си да узнае, че синът му е добре и не се намира сред хора, които дават пистолети на добрите хлапета, любители на компютърни игри. Това бе странно. Мислеше си, че е подредил приоритетите си и решава проблемите един след друг, ала ето че тези мисли продължаваха да го връхлитат периодично, забивайки ноктите си в изтерзаното му съзнание.

„Остави ме на мира, Джони. Тук не ти е мястото. Точно сега имам достатъчно грижи на главата си.“

Цистерните с пропан бяха празни и заключени, но това не беше чак такъв проблем; за разлика от миналата нощ днес късметът им явно

работеше. Ключовете висяха на едно табло в офиса под табелка, на която пишеше „Никакво зареждане между полунощ и 6 сутринта.“ На ключодържателите за камионите се поклащаха мънички газови бутилки. На половината път до вратата обаче Том докосна Клей по рамото. Художникът погледна „Колежанска“ и изстина.

По средата на улицата вървяха две телефонни откачалки. Едното същество нагъваше кейкчета с пълнеж и цялото му лице бе оплескано с крем и трохи, а другото — жена на средна възраст държеше някаква огромна книга с твърди корици. Приличаше на певица в църковен хор с гигантски молитвеник. На корицата се виждаше снимка на куче, прескачащо през автомобилна гума, провесена на клон. Обстоятелството, че жената държеше книгата наопаки, подейства донякъде успокояващо на Клей. Безизразните, апатични физиономии на двамата, както и това, че се скитаха сами по това време на деня (и поведението им не беше подчинено на целите на рояка) засилиха това чувство и дори му вдъхнаха надежда. Но тази книга не му харесваше. Не, тази книга изобщо не му харесваше.

Странната двойка се заклатушка към колоните, издигащи се от двете страни на алеята към колежа, и художникът видя как Алис, Джордан и директорът изумено наблюдават натрапниците. Умопобърканите прегазиха загадъчното послание, изписано на асфалта — КАШУОК = БЕЗ — ПОК, и жената се пресегна за едно от лакомствата на спътника си. Онзи обаче дръпна кутията и не й позволи да си вземе. Тя захвърли книгата (томчето се приземи върху настилката с корицата нагоре, при което Клей видя заглавието — „100-те най-обичани кучета на света“) и пак се пресегна, този път по-настойчиво. Мъжът я зашлеви през лицето с такава сила, че косата й за миг застина във въздуха като пухкав облак, а звукът изплющя като изстрел в притихналия следобед. От гърлото на жената се изтръгна нещо като „Оооуу!“, а кавалерът й отвърна (или поне на Клей му прозвуча като отговор) с „Иийййн!“ През цялото време двете откачалки дори не забавиха крачка. Тъкмо минаваха покрай бензиностанцията, когато създанието, което някога е било жена (и навярно съпруга и майка), пак се протегна към кутията с кейкчетата; спътникът й отново я удари, този път ръката му се стовари в основата на врата й. Тя спря и изглежда мъжа, който направи няколко крачки и също се закова на място.

— Усещаш ли нещо? — прошепна Том в ухото на Клей.

Художникът кимна и посочи бюрото. Нямаше нито вятър, нито течение, но листовите хартия шумоляха, а пепелта в пепелника бе започнала да описва малки кръгчета — досущ като оттичащата се вода в канала на ваната. Кръжащите частички пепел сякаш започнаха да притеглят трите фаса към центъра на пепелника. Мъжът се обърна към жената и погледите им се срещнаха. Лицата и на двамата си оставаха безизразни, но Клей усети как косъмчетата по ръцете му настръхнаха. Някъде наблизо се чуваше едва доловим звън. Той се озърна и видя, че ключовете под табелката „Никакво зареждане между полунощ и 6 сутринта“ потрепваха едва-едва и се удряха лекичко един в друг. — Оууу! — Жената вдигна ръка.

— Ийййн! — отвърна мъжът. Носеше дрипи, които някога са били костюм, и изкаляни черни обувки. Преди шест дни сигурно е бил някакъв началник, търговски пътник или агент по недвижими имоти, ала сега единствената му собственост беше кутията със златисти кейкчета. Той я притисна до гърдите си, без да спира да дъвче.

— Оууу! — настоя спътничката му. Протегна ръце в безсмъртния, дошъл от незапомнени времена жест със значение „дай“, в същия момент ключовете задрънчаха по-силно. Над главите на Том и Клей флуоресцентните лампи засъскаха, проблеснаха за миг и отново изгаснаха. Струйникът на един от маркучите се откачи и тупна на асфалта с глух метален звън.

— Оууу! — каза мъжът. Раменете му се отпуснаха и напрежението го напусна. В същия миг напрежението във въздуха също изчезна. Ключовете увиснаха неподвижно, прашинките пепел описаха последен кръг в металния пепелник и спряха. Човек никога не би узнал за случилото се, каза си Клей, ако не беше лежащият върху асфалта струйник и купчинката фасове в средата на пепелника.

— Оууу! — изломоти жената. Продължаваше да стои с протегнати ръце. Мъжът бавно запристъпва към нея и когато се приближи достатъчно, онази грабна две кейкчета и започна да ги ръфа заедно с опаковката. Двамата продължиха бавното си пътешествие към града, като по едно време жената забави ход, за да изплюе сдъвканите топки целофан. Не прояви никакъв интерес към „100-те най-обичани кучета на света“.

— Какво беше това? — потресено прошепна Том, когато телефонните откачалки се отдалечиха.

— Не знам, но не ми хареса — отвърна Клей и му подаде едната връзка ключове. — Оправяш ли се със стандартните скоростни кутии?

— На такава кола съм се учил. А ти?

Художникът се усмихна.

— Аз съм хетеросексуален, Том. Хетеросексуалните пичове и без специална подготовка знаят как да се оправят със скоростния лост и съединителя. Това ни е в кръвта.

— Много смешно — каза мъжът с тънките мустачки, ала вниманието му бе насочено другаде. Гледаше отдалечаващата се двойка и вената на врата му пулсираше по-бързо от всякога. — Дойде краят на света и открихме сезона за лов на педали — подхвърли разсеяно.

— Точно така. Само дето и ловният сезон за хетеросексуалните е открит. Да приключваме, а? Тръгна към вратата, но Том го спря:

— Почакай. Другите може да са усетили онова от преди малко, но може и да не са. Искаш ли да не им казваме за случилото се? Поне за известно време?

Клей си спомни как Джордан не изпускаше от поглед директора и как Алис почти не се разделяше с бебешкия „Найк“. Замисли се за тъмните кръгове под очите им и за онова, което възнамеряваха да сторят тази нощ. Навярно „Армагедон“ беше прекалено силна дума, но не чак толкова. Каквото и да представляваха сега, доскоро телефонните откачалки са били хора и изпепеляването на хиляда от тях бе достатъчно тежко бреме. Дори само при мисълта за това стомахът му се свиваше.

— Съгласен съм — кимна. — Изкачваме хълма на ниска предавка, нали?

— Да — отвърна Том. — На възможно най-ниската. — Вече бяха приближили камионите. — Според теб колко скорости имат тези чудовища?

— Една предна ще ми е напълно достатъчна.

— Като ги гледам как са паркирани, май няма да се справиш без задна — подхвърли очилатият.

— Майната й на задната — махна с ръка Клей. — Какъв смисъл има от края на света, ако не можеш да минеш през една шибана ограда?

Тъкмо това и направиха.

„Училищният“ хълм — така директорът Ардай и единственият му останал ученик наричаха полегатия склон, който се спускаше от кампуса към улица „Колежанска“. Тревата беше яркозелена и тепърва започваше да се покрива с килим от нападали листа. Когато следобедът започна да отстъпва пред вечерта, Училищният хълм бе все още пуст — нямаше и следа от завръщащи се телефонни откачалки, но Алис нервно крачеше из приемната на Четъмската резиденция, периодично се спираше пред големия прозорец, от който се разкриваше изглед към склона, двете големи аудитории и футболното игрище. Маратонката отново бе завързана за лявата ѝ китка. Другите седяха в кухнята и пиеха кока-кола.

— Не се връщат — заяви девойката след поредната си обиколка. — Навярно по някакъв начин са разбрали какво кроим — прочели са мислите ни или нещо такова, и няма да дойдат.

Още две обиколки на приемната, всяка придружена от съсредоточено виране през панорамния прозорец, после Алис влезе в кухнята.

— Ами ако са мигрирали? — попита. — Ако рояците се подчиняват на сезонни миграции? Може да отиват на юг през зимата, като червеношийките например...

И без да дочака отговор, тя отново се завтече към приемната. Тримата мъже и момчето в кухнята чуваха отмерените ѝ, малко нервни стъпки.

— Като Ахав е — отбеляза Чарлс Ардай. — Като Ахав, който фанатично преследва Моби.

— Еминем може да е кретен, но се оказа напълно прав за този пич — каза мрачно Том.

— Извинявай, не те разбрах — вдигна вежди директорът, ала мъжът с тънките мустачки само махна с ръка. Джордан погледна часовника си:

— По това време вчера вече се бяха върнали. Да отида ли да ѝ кажа?

— Според мен няма смисъл — каза Клей. — Сама трябва да го преодолее.

— Доста е изплашена, нали, сър?

— А ти не си ли, Джордан?

— Искат ли питане, сър — усмихна се момчето. — Ужасно ме е страх.

При следващото си връщане в кухнята Алис заяви:

— Най-добре да не се връщат. Не знам дали мозъците им биват препрограмирани, но със сигурност става нещо отвратително. Някакво ужасно вуду. Почувствах го от онези двамата днес следобед. Жената с книгата и мъжа с кейкчетата. — Поклати глава и повтори: — Някакво ужасно вуду. И отново, без да дочака отговор, хукна към приемната.

Директорът погледна Джордан:

— Почувства ли нещо, синко?

Момчето се поколеба за момент, след което отвърна:

— Усетих нещо. Косъмчетата на врата ми настръгнаха.

Чарлс Ардай се обърна към двамата мъже, които седяха от другата страна на масата.

— А вие? Вие бяхте доста по-близо.

Ала преди да кажат каквото и да било, Алис се втурна в кухнята — лицето ѝ бе пламнало, и широко отворените ѝ очи сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите.

— Връщат се! — обяви задъхано тя.

От панорамния прозорец четиримата наблюдаваха как телефонните откачалки, строени в редици, се изкачват по Училищния хълм; издължените им сенки оформяха нещо като уродливо виенско колело върху зелената трева. Когато приближиха белокаменната арка пред стадиона, редиците им се сляха и зловещото виенско колело сякаш се завъртя под ярките слънчеви лъчи на догарящия ден. Алис бе отвързала бебешкия „Найк“ и машинално го мачкаше.

— Сега ще видят какво сме направили и ще се махнат — изрече с такава бързина, сякаш рапираше. — Няма как да не разберат — щом започнаха да се интересуват от книги, със сигурност ще усетят, че нещо не е наред.

— Ще видим — каза Клей. Почти бе сигурен, че телефонните откачалки ще отидат на игрището, дори и онова, на което се натъкнат там, да обезпокои странното им групово съзнание; съвсем скоро щеше да се мръкне и те нямаше къде другаде да идат. В съзнанието му зазвуча откъс от песничка, с която майка му го приспиваше като малък: „Мило мъничко човече, гледай — тъмно стана вече! Колко много днес игра, уморено си сега.“

— Хем ми се иска да си тръгнат, хем се надявам да останат — почти шепнешком каза Алис. — Направо ще се взривя от притеснение. — Тя се засмя нервно. — Само дето те трябва да се взривят, не аз, нали? Те.

Том я изгледа учудено.

— Добре съм! — вдигна ръце тийнейджърката. — Добре съм, нищо ми няма! Само посмей да кажеш нещо!

— Щях да кажа само, че ще стане онова, което е писано — рече той. — Няма смисъл да се тревожиш...

— Ню Ейдж глупости — подхвърли презрително Алис. — Все едно слушам баща си. Кралят на рамките. — По бузата ѝ се търкулна една сълза и тя я бръсна нетърпеливо с опакото на дланта си.

— Само се успокой, Алис — рече Том с възможно най-благия си глас. — Стой спокойно и наблюдавай.

— Ще се опитам, окей? Ще се опитам.

— И престани с тази маратонка — раздразнено подхвърли Джордан. — Жвакащият звук направо ме подлудява.

Тийнейджърката погледна маратонката, сякаш се изненадваше, че я вижда, после отново я завърза за китката си. Наблюдаваха как редиците на телефонните откачалки се сливат и минават под арката много по-стегнато и дисциплинирано от запаянковците, прииждащи на неделните футболни мачове. Наблюдаваха как умопобърканите се разпръскват като ветрило и се насочват към терена. Взираха се с трепет, очаквайки всеки момент множеството да забави ход и да спре, ала това така и не се случи. Онези, които вървяха най-отзад — предимно ранени, старци и доброволци, които им помагаша, минаха под арката дълго преди последните слънчеви лъчи да обагрят в алени стени на общежитията. Бяха се върнали отново — като диви гълъби в гнездата си или лястовици в Капистрано. Пет минути след като вечерницата се издигна в притъмняващото небе, гласът на Дийн Мартин изпълни ефира — пееше „Понякога всеки от нас обича“.

— Умрях от притеснение за нищо, нали? — въздъхна Алис. — Понякога съм такава идиотка... Поне така казваше баща ми.

— Не — поклати глава директорът. — Идиоти са всички онези, които имат мобилни телефони. Ето защо са на стадиона, а ти си тук с нас.

— Чудя се дали Рейф е добре — промълви Том.

— Аз пък си мисля за Джони — каза Клей. — За Джони и Шарън.

В десет часа през тази ветровита нощ, под сребристото сияние на луната, която тъкмо навлизаше в последната си четвърт, Клей и Том стояха на подиума за оркестъра в края на футболното игрище. Пред тях се издигаше висок до кръста бетонен парапет, зад тях стърчеше ръждясалото скеле на някогашна сцена, погребана под стигащо до глезените море от отпадъци, навяни от силния вятър. Алис, Джордан и директорът стояха до белокаменната арка и издължената фигура на подпрения на бастунчето си Чарлс Ардай гротескно се открояваше на сумрачния фон.

Усиленият от десетките стереоуредби глас на Деби Бун изпълваше пространството с някаква комична величественост. Обикновено изпълнението ѝ биваше последвано от Лий Ан Уомак, която пееше „Надявам се, че ще танцуваш с мен“, след което се включваха Лорънс Уелк и неизменните му Шампански музиканти, но тази нощ не стана така.

Вятърът беше освежаващ, ала в него се усещаше миризмата на разлагащи се тела от блатото, където телефонните откачалки бяха изхвърлили труповете, както и на пот и нечистотия от живите, налягали един до друг на терена. „Доколкото това може да се нарече живот“ — помисли си Клей и горчиво се усмихна. Мисленето беше страхотна човешка игра — може би най-страхотната от всички — ала тази нощ не биваше да се заблуждава.

Естествено, че това беше живот. Каквото и да представляваха и в каквото и да се превръщаха, телефонните откачалки бяха не по-малко живи от самия него.

— Какво чакаш? — измърмори Том.

— Нищо. Съвсем... нищо.

От кобура, който Алис бе намерила в мазето на Арни Никърсън, Клей извади старомодния колт четирийсет и пети калибър. Революерът отново беше зареден. Тийнейджърката му бе предложила руския автомат — който така и не бяха изпробвали досега, ала художникът бе

отказал с думите, че ако револверът не свърши работа, навярно нищо няма да помогне.

— Не знам защо смяташ, че автоматът няма да ти бъде полезен — вдигна рамене момичето. — С него ще надупчиш всички камиони.

Той се съгласи, но ѝ напомни, че целта им не е да разрушат камионите, а да ги възпламенят. После ѝ обясни какви патрони бе купил Арни Никърсън за револвера на жена си. Навремето ги наричаха куршуми „дум-дум“.

— Окей, но ако не стане, можеш да пробваш с Татко Автоматко — каза момичето. — Освен, ако тези там не ви... — Не искаше да използва думата „нападат“. — Ако стане напечено, веднага се омитайте.

Вятърът раздра поздравителната лента, красила таблото с резултата, и тя се приземи плавно върху спящите умопобъркани. На равни разстояния около игрището светеха червените лампички на касетофоните, които служеха като усилватели на уредбата-майка. Камионите бяха паркирани един до друг по средата на терена, издигайки се сред океана от тела като причудливи метални острови. Телефонните откачалки бяха изпоналягали толкова нагъсто около тях, че дори пространството между гумите бе заето. Клей си помисли отново за странстващите гълъби и затова как ловците от деветнайсети век са ги избивали с тояги. В началото на двайсети век целият им вид е бил заличен безвъзвратно..., но естествено те бяха само птици с малки птичи мозъци, неподлежащи на препрограмиране.

— Клей? — прошепна Том. — Сигурен ли си, че искаш да го направиш?

— Не... — отвърна художникът. Сега, след като се бе изправил лице в лице с проблема, виждаше колко много въпроси бяха без отговор. И какво щяха да правят, ако нещата се объркат, бе само един от тях. Ами ако всичко минеше нормално? Отговорът на този въпрос също бе неизвестен. Все пак странстващите гълъби не бяха способни на отмъщение, докато тези твари... Но смятам да опитам.

— Тогава да го направим. Защото, дори да оставим всичко друго настрана, „Ти озаряваш живота ми“ е пълна отврат.

Клей вдигна револвера, хвана дясната си китка с другата си ръка и се прицели в резервоара на единия камион. Щеше да стреля два пъти

в него и два пъти в другата цистерна. Така щяха да му останат два патрона, а ако и те не му помогнеха, вече щеше да използва руското оръжие, което Алис бе нарекла „Татко Автоматко“.

— Да не забравиш да залегнеш, ако случайно гръмне — напомни на Том.

— Не се притеснявай — рече мъжът с тънките мустачки. Лицето му се бе изкривило в очакване на гърмежа и онова, което щеше да го последва.

Деби Бун вече се ориентираше към величественния финал на песента си и на Клей изведнъж му се стори от изключителна важност да стреля преди края на „Ти озаряваш живота ми“. „Ако не уцелиш от това разстояние, си пълен смотаняк“ — помисли си и натисна спусъка.

Нямаше нужда от втори изстрел. От центъра на цистерната изригна яркочервено цвете и за частица от секундата сиянието му озари назъбения кратер в лъскавата и гладка допреди малко метална повърхност. Вътре сякаш бе затворена самата преизподня. В следващия момент аленото цвете се превърна във фонтан от оранжево-бяла лава.

— Лягай! — изкрещя Клей на Том и го блъсна, преди да се стовари отгоре му в мига, в който нощта се преобрази в зноен пустинен ден. Титаничната експлозия сякаш разтърси всяка негова кост. Отломките от камиона засвистяха над главите им като смъртоносни шрапнели и за момент му се стори, че Том извика, но не беше съвсем сигурен, понеже земята потрепери от тътена на втори взрив и въздухът изведнъж стана парещ, парещ, парещ... Сграбчи Том за яката и го повлече към бетонната алея, водеща към белокаменната арка; бе присвил очи, за да ги предпази от нажежените въздушни вълни, които ги връхлитаха на могъщи талази от центъра на игрището. Нещо огромно се приземи върху тревата вдясно от него — по всяка вероятност двигателят на единия камион. Бе почти сигурен, че някои от металните парчета под краката му са били част от скелето на сцената.

Том крещеше и очилата му се бяха изкривили, ала се бе изправил на крака и поне на пръв поглед изглеждаше невредим. Двамата хукнаха по алеята като бегълци от Содом и Гомор. Издължените им сенки се носеха пред тях и Клей изведнъж си даде сметка, че около тях се сипят най-различни предмети — откъснати ръце и крака, парче броня и дори

някаква женска глава с пламнала коса. Някъде зад тях отекна трети взрив и този път художникът бе този, който изкрещя. Краката му се преплетоха, той разпери ръце и полетя на земята. Целият свят излъчваше непоносима горещина и някаква невероятна, почти свръхестествена светлина — Клей имаше чувството, че се намира на сцената на самия Господ Бог. „Нямахме никаква представа какво правим — помисли си, докато погледът му се плъзгаше по парче изгоряла автомобилна гума, смачкана кутия от ментови дражета и синя рекламна шапка на «Пепси». — Нямахме никаква представа какво правим и сега ще платим с живота си.“

— Ставай! — извика му Том, но гласът му сякаш идваше от някакво отдалечено поне на километър място. В следващия момент почувства как дългите, изящни пръсти на мустакатия го сграбчат за рамото, сетне се появи и Алис. Тя го хвана за другото рамо и когато той я погледна, му се стори, че от нея струи ослепително сияние. Виждаше как маратонката танцува и се поклаща на китката ѝ. По изцапаните ѝ с кръв дрехи бяха полепнали разкъсани парчета плат и дори късчета обгорена плът.

Надигна се, но се строполи на коляно и Алис отчаяно го задърпа, докато той не се изправи отново. Някъде зад тях пропанът ревеше като разярен дракон. Джордан се втурна към тях, последван от накуцващия Чарлс Ардай — лицето на професора изглеждаше ярко розово, всяка бръчка лъщеше от пот.

— Не, Джордан! Дръпнете се веднага! — изкрещя Том.

Момчето моментално се подчини — хвана стареца през кръста и го притегли към себе си. В същия миг някакъв горящ торс с пиърсинг на пъпа тупна в краката на Алис и тя светкавично го изрита от алеята. „Пет години футбол“ — припомни си казаното от нея художникът, докато я наблюдаваше с възторг. Пламтящо парче от риза кацна на гърба ѝ, ала Клей незабавно го бръсна с ръка, преди да е запалило косата ѝ.

В горната част на стръмната алея гореше автомобилна гума, от която продължаваше да стърчи парче ос. Ако се бе приземила на пътя им, вероятно щяха сериозно да пострадат — най-малкото директорът — ала сега успяха да преминат край нея, задържайки дъха си заради задушливия дим. Миг по-късно вече тичаха към арката; Джордан придържаше професора от едната страна, Клей — от другата. На два

пъти директорът бе пернал с бастуна си ухото на художника — без да иска естествено, но важното бе, че трийсет секунди след като бяха минали покрай горящата гума, вече стояха до каменната арка между стадиона и кампуса и задъхани наблюдаваха огромната колона черен дим над игрището.

Пламтящо парче от поздравителната лента, красила таблото за резултата, се приземи плавно до ложата за високопоставени гости сред облаче оранжеви искри.

— Знаеше ли, че ще стане така? — попита Том. Лицето му беше бяло около очите и червено покрай челото и бузите, а половината му мустак бе изгорял. Клей чуваше думите му, но гласът сякаш глъхнеше. Всичко му звучеше така, сякаш ушите му бяха натъпкани с памук или си бе сложил от онези тампони, които Арни със сигурност бе давал на съпругата си Бет, когато я водеше на стрелба по мишени. Където те без съмнение стреляха, екипирани с мобилни телефони и пейджъри, които висяха на кръста им като каубойски револвери.

— Знаеше ли? — извика Том и се опита да го раздруса, ала единственото, което успя да постигне, бе да разкъса ризата му.

— Полудя ли? — изхриптя Клей. Гласът му бе дрезгав, изсъхнал и хрускав като прегорена филийка. — Според теб щях ли да стоя там с револвер в ръка, ако знаех? Ако не беше онзи бетонен парапет, сега щяхме да се търкаляме по тревата, разсечени на две! Или да се реем в шибания въздух, превърнати на пепел!

Очилатият мъж внезапно се усмихна:

— Скъсах ти ризата, Батман.

Тези думи подействаха като шамар на Клей. Двамата се спогледаха и художникът изведнъж изпита неустойимо желание да прегръща и целува Том, защото бяха останали живи. Бяха живи и невредими, мамка му, и това бе най-важното.

— Искам да се върнем в резиденцията — прошепна Джордан. Гласът му трепереше от страх.

— При всички положения трябва да се отдалечим на по-безопасно разстояние — изтъкна директорът. Трепереше неудържимо, бастунът му потракваше в неравноделен ритъм по каменните плочи. — Слава Богу, че вятърът духа към Училищния хълм.

— Можеш ли да вървиш? — попита Том.

— Да, благодаря ти. Ако Джордан ми помага, мисля, че ще стигна до резиденцията.

— Избихме ги — промълви Алис. Машинално изтри с длан челото си, размазвайки още повече кървавите петна по кожата си. Клей никога не беше виждал такива очи, освен може би в някои снимки и комикси от петдесетте и шейсетте години. Спомни си как веднъж бе отишъл на един комикс-фестивал, когато бе още тийнейджър, и бе слушал Уолъс Уд да говори за рисуването на онова, което наричаше „Очите на паниката“. Сега виждаше точно това — само че в реалния живот на лицето на една петнайсетгодишна ученичка. — Алис, хайде. Време е да се връщаме в резиденцията — няма какво повече да правим тук.

Ала девойката сякаш не го чу. Изглеждаше толкова екзалтирана, че лицето ѝ се бе изкривило в болезнена гримаса — като дете, което е преяло със сладкиши. Очите ѝ пламтяха.

— Нищо не би могло да оцелее в този ад.

Том улови Клей за ръката и художникът изпита болка като от слънчево изгаряне.

— Какво ти става? — попита мъжът с половината мустак.

— Мисля, че направихме грешка.

— Да не си почувствал нещо като в бензиностанцията? — разтревожи се Том, а очите зад килнатите очила го гледаха изпитателно. — Когато мъжът и жената се караха за проклетите кейкчета...

— Не, просто мисля, че сгрешихме — повтори Клей. Всъщност онова, което усещаше, бе много по-силно — знаеше, че са направили грешка. — Тази нощ трябва да се махнем оттук.

— Щом казваш, ще го направим — въздъхна Том. — Хайде, Алис.

Тя закрачи заедно с тях към резиденцията — двете газени лампи, които бяха поставили пред големия панорамен прозорец, сияеха като примамващи гостоприемни фарове в прорязвания от пъклено червени отблясъци мрак — ала само след няколко метра се обърна отново. Специалната лежа за гости и трибуните също бяха пламнали. Звездите над футболното игрище бяха изчезнали; дори луната бе само неясно привидение, танцуващо лудешки зад завесата от дим и мъгла.

— Умряха, пукнаха, изпържиха се — рече доволно момичето. — Гори, малката, гори...

Въздухът внезапно бе процепен от ужасяващ вик — този път обаче не идваше от Гленс Фолс или Литълтън (или което и да е друго място, отдалечено на петнайсет километра разстояние), а от игрището пред тях. Освен това в него нямаше нищо призрачно — беше писък на агония, нададен от едно-единствено същество, което съзнаваше — Клей бе абсолютно сигурен в това, че чудовищната болка, пробудила го от дълбокия му сън, означава само едно: в момента изгаря живо.

Тийнейджърката изкрещя и с длани запуши ушите си, изцъклените ѝ очи искряха уплашено в алената нощ.

— Не биваше да го правим! — проплака Джордан и стисна китката на директора. — Сър, не биваше да го правим!

— Вече е твърде късно — въздъхна Чарлс Ардай.

Раниците им бяха доста издути, когато час по-късно ги подпряха на вратата на резиденцията. Във всяка имаше по няколко ризи, храна, кутии със сокове, батерии и резервни фенерчета. Клей беше казал на Том и Алис да съберат колкото се може по-бързо принадлежностите си и сега той бе този, който сновеше из приемната и от време на време хвърляше угрижени погледи през панорамния прозорец.

Пламъците на терена бяха поутихнали, ала трибуните и ложата за специални гости продължаваха да горят. Целият стадион искреше в нощта като нажежена до бяло подкова. Нищо, което се намираще там, не би могло да остане живо — Алис беше права, но на два пъти след завръщането си в къщата (директорът се клатушкаше като пияница, въпреки задружните им усилия да го поддържат) те чува призрачните писъци на другите рояци. Клей се мъчеше да си внуши, че в тях не се долавя ярост, че това е плод на въображението му, на просмуканото му с чувство за вина въображение на убиец... масов убиец — ала без особен успех.

Да, стореното беше огромна грешка, но какво друго можеха да направят? Двамата с Том бяха почувствали нарастващите им сили, бяха ги видели, а това бяха само две откачалки в крайна сметка, нали? Кой бе в състояние да каже как ще се разгърнат необикновените им способности с течение на времето? И можеха ли да ги оставят да се развиват?

— И да действаш, и да бездействаш, все губиш — измърмори и се извърна от прозореца. Нямаше представа колко дълго се е взирал в горящия стадион, а се въздържаше да поглежда часовника си. Беше лесно да се остави на плъха на паниката — съвсем малко му трябваше, за да изскочи от клетката си, а излезеше ли веднъж на свобода, щеше да се нахвърли и на другите. Най-напред върху Алис. Девојката бе успяла да възвърне донякъде самообладанието си, ала обвивката на самоконтрола ѝ беше много тънка. „Толкова тънка, че да четеш вестник през нея“ — би казала неговата майка. Макар че самата Алис бе твърде млада, не се поддаваше на паниката и тревогата най-вече заради

другото хлапе, защото се боеше, че примерът ѝ ще се окаже заразителен. Другото хлапе. Джордан.

Клей се хвърли към входната врата; видя, че раниците са само три, и се втурна по коридора, където се натъкна на Том, който тъкмо слизаше по стълбите. Сам.

— Къде е момчето? — попита. Слухът му се възвръщаше, но гласът му се стори странно отдалечен и глъхнещ, сякаш принадлежеше на някой друг. — Трябваше да му помогнеш да си подреди нещата — Ардай каза, че бил взел някаква раница от общежитието си, когато...

— Джордан няма да дойде — информира го Том. Изглеждаше уморен, тъжен и объркан. В допълнение към това половината мустак му придаваше и налудничав вид.

— Моля?

— По-тихо, Клей. Решението не е мое — просто ти го съобщавам.

— Тогава ми обясни какво става, за Бога.

— Джордан не иска да тръгне без директора. Каза: „Не можете да ме принудите.“ И ако наистина смяташ да потеглим тази нощ, мисля, че момчето е напълно право за себе си.

В този момент Алис излезе от кухнята. Беше се измила, косата ѝ бе сресана и завързана на конска опашка, беше облякла чиста риза, която стигаше до коленете ѝ. Лицето ѝ беше по-силно обгорено. Клей си каза, че трябва да се смятат за късметлии, задето нямаха мехури.

— Алис — подхвана, — трябва да приложиш женския си чар над Джордан. Той...

Тийнейджърката мина покрай него, сякаш не беше казал нищо, приклепна до раницата си и я отвори. Художникът наблюдаваше изумен как тя вади нещата си едно след друго и хвърли въпросителен поглед към Том, ала онова, което прочете по лицето на нисичкия мъж, бе единствено разбиране и съчувствие... към момичето.

— Какво става? — попита. — Какво става тук, мамка му? — През последната година, която бяха прекарвали заедно с Шарън, често се бе чувствал по абсолютно същия начин и се мразеше за това, но, по дяволите, такова усложнение бе последното нещо, от което се нуждаеха сега. Прокара пръсти през косата си. — Някой ще ми каже ли?

— Погледни ръката ѝ — рече Том.

Художникът го послуша и видя, че мръсната връзка за обувки още си е там, но маратонката я няма. Колкото и абсурдно да беше, почувства как стомахът му се свива. А може би не беше толкова абсурдно. При положение че бебешкият „Найк“ имаше значение за Алис... а той определено имаше. Какво от това, че беше само някаква си детска обувчица?

Резервната ѝ риза и памучният пуловер (на който пишеше „ПОДДРЪЖНИЦИ НА ГЕЙТЪН“) излетяха от раницата, последвани от батериите, които се търкулнаха на пода, а резервното фенерче бе запратено с такава сила към стената, че стъклото му се строши. Ставащото бе напълно достатъчно, за да го убеди. Не беше някое от истеричните избухвания на Шарън Ридъл, възпламенени от прозаичния факт, че им е свършило нескафето или специалният сладолед „Чънки Мънки“ — виждаше проявите на истинския, неподправен и суров ужас.

Приближи се до Алис, приклепна до нея и хвана дланите ѝ. Усецаше с почти болезнена яснота как секундите отлитат една подир друга и се превръщат в минути, които трябваше да използват, за да оставят този град зад гърба си, в същото време долавяше и галопиращия пулс на тийнейджърката. И виждаше очите ѝ. Паниката бе заменена от агония, и Клей осъзна, че девойката бе вложила всичко в тази маратонка — майка си, баща си, приятелите си, Бет Никърсън и злочестата ѝ дъщеря, огнения ад на футболното игрище, всичко.

— Няма я! — изпищя момичето. — Мислех си, че съм я опаковала с другите неща, но я няма! Не мога да я намеря!

— Спокойно, миличка, успокой се — заговори ѝ нежно Клей, като продължаваше да държи ръцете ѝ. Вдигна китката ѝ, където бе завързана връвчицата. — Погледни — рече тихо и изчака, докато очите ѝ се фокусират, преди да ѝ посочи краищата под възела, където се виждаше и втора джуфка.

— Прекалено дълга е — изхлипа Алис. — Преди не беше толкова дълга.

Художникът се опита да се сети кога за последен път е видял бебешкия „Найк“. Каза си, че е невъзможно да си спомни подобно нещо на фона на всичко онова, което се бе случило тази нощ, ала после осъзна, че не беше точно така. В съзнанието му изплува моментът, в който девойката бе помогнала на Том да се изправи след експлозията

на втория камион. Тогава маратонката все още се поклащаше на ръката ѝ. Цялата бе в кръв, а по дрехите ѝ бяха полепнали парчета съдран плат и късчета обгоряла плът, но бебешкият „Найк“ бе там — беше абсолютно сигурен. Запита се дали детската обувчица все още висеше на китката ѝ, когато Алис бе изритала пламтящия торс... и поклати глава. Не, можеше да се обзаложи на каквото и да било, че маратонката вече я нямаше.

— Развързала се е, миличка — рече. — Развързала се е и е паднала.

— Искаш да кажеш, че съм я изгубила! — Очите ѝ невярващо се ококориха, в ъгълчетата им блеснаха сълзи. — Сигурен ли си?

— Сигурен съм — въздъхна Клей.

— Беше моят талисман — прошепна тя и две сълзи се търкулнаха по бузите ѝ.

— Не — рече Том и я прегърна. — Ние сме твоят талисман.

Момичето го изглежда:

— Защо?

— Защото ни намери преди нея — рече очилатият. — И сме все още до теб.

Алис ги прегърна и те постояха така сред оскъдните принадлежности на Алис, разпилени по пода на приемната.

Пожарът достигна една от сградите от учебния корпус, която директорът нарече „Хакъри Хол“. После, около четири сутринта, вятърът утихна и огънят спря да се разпространява. Когато слънцето изгря, целият кампус миришеше на пропан, изгоряло дърво и овъглени тела, яркосиньото небе на прекрасната октомврийска утрин бе затъмнено от грамадния стълб сиво-черен дим, която продължаваше да се издига от футболното игрище. Обитателите на Четъмската резиденция бяха все още там. Ситуацията, в която се намираха, наподобяваше наредени една след друга плочки от домино — директорът не можеше да пътува, освен с кола, пътуването с кола бе невъзможно, а Джордан не искаше да тръгне без професора. Никой не бе в състояние да го накара да промени решението си — дори самият Чарлс Ардай. Алис, която се бе примирила със загубата на талисмана, отказваше да потегли на път без момчето, Том не искаше да тръгне без нея. Клей, от своя страна, нямаше никакво желание да продължава пътуването си без тях. С ужас призна пред себе си, че поне за момента Том и Алис са по-важни за него от собствения му син, макар да бе сигурен, че ще платят висока цена за стореното с телефонните откачалки, ако останеха в близост до местопрестъплението.

Смяташе, че на разсъмване ще се почувства по-добре, ала се лъжеше.

Петимата стояха в приемната и наблюдаваха игрището през френския прозорец, ала от димящите пепелища не се появи нищо, а единственият звук бе едва доловимото пращане на огъня, който загриза спортните кабинети и съблекалните, след като от трибуните останаха само овъглени скелети. Телефонните откачалки, които нощуваха там, бяха „изпържени“, както беше казала Алис. От противната воня на всички им се повдигаше. Клей вече бе повърнал веднъж и знаеше, че и с другите се бе случило същото — дори с директора.

„Направихме голяма грешка“ — за пореден път си каза той.

— Трябва да продължите по пътя си — рече Джордан. — Не бива да стоите тук само заради нас. Всичко ще бъде наред като преди.

Нали, сър?

Ала Чарлс Ардай не отговори — цялото му внимание бе съсредоточено в Клей.

— Какво се случи вчера, когато двамата с Том бяхте в бензиностанцията? — попита. — Мисля, че тогава е станало нещо, заради което изглеждаш така.

— О? И как точно изглеждам?

— Като животно, надушило капан. Да не би онези на улицата да са ви забелязали?

— Не беше точно така. — Не му харесваше да го наричат „животно“, но не можеше да отрече, че представляваше точно това: същество, за което важеше принципът „приемай кислород и храна, бълвай въглероден двуокис и лайна и си живуркай щастливо и доволно“.

Професорът се почеса по хълбока и Клей се запита дали наистина го сърбеше, или просто ставаше въпрос за театрален жест, прецизно отработен в лекционните зали.

— А какво точно беше?

И тъй като вече не се стараеше да щадя другите, художникът му разказа какво бяха видели в офиса на бензиностанцията — бой за кутия със сладки, който бе прераснал в нещо друго. Разказа му за шумолящите листове хартия, за пепелта, която се въртеше в пепелника като вода, оттичаща се в канала на ваната, за подрънкващите ключове и за струйника, който бе паднал от колонката за бензин.

— И аз забелязах тези „явления“ — рече Джордан, Алис само кимна. Том спомена как внезапно се почувствал като човек, на когото не му стига въздухът („Все едно получих астматичен пристъп“) и Клей се съгласи. Двамата се опитаха да обяснят усещането за нагнетяването на някакво напрежение във въздуха („Досуц като промяната в атмосферата преди гръмотевична буря“ — каза художникът), а очилатият мъж рече, че въздухът сякаш внезапно „натежал“, после добави:

— Тогава той и позволи да вземе две кейчета и всичко се нормализира. Частичките пепел спряха да кръжат в пепелника, ключовете престанаха да дрънчат, а усещането за предстояща гръмотевична буря избледня и изчезна. — Погледна Клей за потвърждение и художникът кимна.

— Защо не ни казахте по-рано? — обвиняващо попита Алис.

— Защото нямаше да промени нищо — отвърна Клей. — Бяхме твърдо решени да изпепелим тези твари.

— Абсолютно — подкрепи го Том.

— Смятате, че телефонните откачалки започват да развиват пси-способности, нали? — предположи Джордан.

— Не те разбирам — намръщи се Том.

— Така се наричат способностите, благодарение на които хората могат да преместват предмети само със силата на мисълта си. Или по време на някой инцидент, когато емоциите им излязат извън контрол. Пси-способностите като телекинезата и левитацията...

— Левитация? — хлъцна Алис, ала хлапето не ѝ обърна внимание.

— ... са само разклонения на пси-дървото. Стволът му е телепатията — основата на всички тези неконтролируеми таланти, и точно от нея се боите, нали? Рояците да не развият телепатична връзка помежду си.

Пръстите на Том се стрелнаха към мястото, където се бе намирал половината му мустак, ала напипаха само почервеняла кожа.

— Хм, може би е вярно... — замисли се той. — Макар че...

Джордан подмина и това.

— Да кажем, че е така. Страх ни е, че телефонните откачалки ще станат истински телепати, не някакви си зомбита с групов инстинкт. Следователно какво? Роякът от колежа „Гейтън“ е мъртъв — членовете му са измрели, без да успеят да подскажат кой ги е изпепелил, защото са загинали по време на дълбокия си сън или каквото там правят, докато се блещят към небето... — Момчето махна с ръка. — Затова, ако се тревожите, че са предали по телепатичен път имената и описанията ни на своите приятелчета в региона, можете да си отдъхнете — просто няма кога да са го сторили.

— Джордан... — подхвана директорът и потръпна. Продължаваше да чеше хълбока си.

— Сър? Добре ли сте?

— Да. Ако обичаш, донеси ми опаковката зантак^[1] от банята. И бутилка минерална вода...

Хлапето се втурна да изпълни заръката му.

— Нямаш язва, нали? — попита Том.

— Не — отвърна директорът. — По-скоро стрес. Стар... не мога да кажа „приятел“... познайник?

— Сърцето ви добре ли е? — попита загрижено Алис.

— Предполагам — усмихна се широко Чарлс Ардай. — Ако лекарството не помогне, можем да преразгледаме това предположение, но... поне досега винаги ми е действало. Няма смисъл да се тревожим предварително. А, Джордан, благодаря ти.

— На ваше разположение съм, сър. — Момчето му подаде чашата с вода и хапчето.

— Мисля, че трябва да тръгнеш с тях — каза Чарлс Ардай, след като глътна лекарството си.

— Сър, при цялото ми уважение към вас ви уверявам, че няма начин другите да узнаят... просто няма начин.

Директорът въпросително погледна Том и Клей. Очилатият разпери ръце, а художникът вдигна рамене. Можеше да каже онова, което чувстваше: „Направихме ужасна грешка и като стоим тук, само влошаваме положението си“, ала не виждаше смисъл да го прави. Лицето на Джордан излъчваше самоувереност и упоритост, но под тази маска хлапето бе изплашено до смърт. Нямаше да се мъчат да го разубеждават. Отгоре на всичко вече се бе съмнало, а денят бе тяхното време. Той разроши косата на момчето.

— Щом си твърдо решен да останеш, Джордан, смятам да подремна.

На лицето на хлапето се изписа огромно облекчение.

— Чудесна идея. Може и аз да поспя.

— И аз, но преди това искам да изпия една чаша от световноизвестното хладко Четъмско какао — засмя се Том. — И като гледам, май ще се наложи да обръсна остатъка от мустаците си. Ако чуете някой да вие и стене от безутешна мъка, да знаете, че съм аз.

— Мога ли да присъствам? — попита дяволито Алис. — Винаги съм искала да гледам как един зрял мъж стене и ридае.

[1] Популярно американско лекарство за облекчаване на болката при стомашни заболявания като язви и гастрити. — Б. пр. ↑

Клей и Том споделяха неголяма стая на третия етаж.

Алис бе настанена в другата спалня. Художникът тъкмо събуваше обувките си, когато на вратата се почука и директорът влезе, без да чака покана. Скулите му бяха поруменели, но лицето му бе смъртнобледо.

— Добре ли си? — Клей се изправи. — Значи все пак е сърцето, а?

— Радвам се, че ме попита — отвърна професорът. — Не бях напълно сигурен дали съм засял семето, но явно съм успял. — Погледна през рамо към коридора и затвори вратата с върха на бастуна си. — Изслушай ме внимателно, господин Ридъл — Клей, и не ми задавай въпроси, освен, ако не почувстваш, че е абсолютно наложително. Късно този следобед или рано тази вечер ще бъде открит мъртъв в леглото си и ти ще кажеш: „Явно наистина е било сърцето му, сигурно онова, което сторихме миналата нощ, му е дошло в повече.“ Разбираш ли?

Художникът кимна. Разбираше, именно поради тази причина остави възраженията си недоизказани. Едва ли щеше да постъпи така преди Сигнала, но светът се беше променил. Прекрасно знаеше защо директорът прави това предложение.

— Ако Джордан някога заподозре, че съм отнел живота си, за да го освободя от онова, което в крехката си момчешка възраст той възприема като свято задължение, има опасност да посегне на своя. В най-добрия случай може да изпадне в състояние, което възрастните по мое време наричаха „безнадеждна скръб“. Много ще тъгува за мен, но ще го преживее. Въпреки това не бива да допускате да научи истината. Мисълта, че съм извършил самоубийство, за да го накарам да напусне Гейтън, е забранена. Разбираш ли?

— Да — каза глухо Клей, след което добави: — Защо не изчакаш още един ден? Онова, за което си мислиш... може да не се наложи да го правиш. Може да не се случи нищо. — Сам не си вярваше, освен това бе сигурен, че директорът е твърдо решен да изпълни

намерението си — виждаше го в изпитото лице на стареца, в стиснатите, подобни на тънки чертици устни, в блестящите му очи. Все пак отново положи усилие. — Изчакай още един ден. Може никой да не дойде.

— Чу онези писъци — изрече бавно професорът. — И почувства гнева им. Ще дойдат.

— Може би, но...

Възрастният мъж вдигна бастуна си, за да го прекъсне:

— И ако дойдат, ако могат да четат и нашите мисли, както тези на себеподобните си, какво ще прочетат в твоите?

Художникът не отговори; стоеше безмълвен и се взираше в лицето на Чарлс Ардай.

— Дори да не могат да четат мисли — продължи директорът, — какво предлагаш? Да останем тук, докато се изнизват ден подир ден, седмица подир седмица? Докато завали сняг? Докато издъхна от старост? Баща ми доживя до деветдесет и седем години. А ти имаш жена и дете.

— Жена ми и синът ми или са добре, или не са — отговори Клей. — Примирил съм се с тази мисъл.

Това беше лъжа и навярно събеседникът му я прочете в погледа му, защото печално се усмихна:

— Смяташ ли, че синът ти се е примирил да не знае дали баща му е жив, мъртъв или умопобъркан? След като е минала само една седмица?

— Това беше удар под кръста — каза с треперещ глас художникът.

— Така ли? Не знаех, че си разменяме удари. Във всеки случай нямаме рефер. Съвсем сами сме. — Професорът хвърли бегъл поглед към затворената врата и отново се обърна към Клей. — Уравнението е много просто. Ти не можеш да останеш, аз не мога да тръгна. Най-добре е Джордан да ви придружи.

— Но да ви изоставим тук като кон със счупен крак...

— Не съм кон — прекъсна го директорът. — Конете не прилагат евтаназия. — В този миг Том влезе при тях, но Чарлс Ардай невъзмутимо продължи: — Обмислял ли си някога идеята да правиш илюстрации и към книги?

— Повечето издателства намират стила ми за прекалено крещящ — усмихна се Клей. — Правил съм корици за неголеми издателства на фентъзи като „Грант“ и „Юлалия“. Както и към някои от книгите на Едгар Райс Бъроуз за Марс.

— Барзум! — извика професорът и размаха бастуна си във въздуха. В следващия момент обаче се хвана за гърдите и лицето му се изкриви. — Проклети киселини! Извини ме, Том — просто се отбих да си побъбрим с Клей, преди да се просна в кревата.

— Няма нищо — рече очилатият и се загледа след накуцващия старец, отдалечаващ се по коридора. Когато потракването на бастунчето заглъхна, той се обърна към художника:

— Добре ли е? Изглежда много блед.

— Мисля, че е добре — отвърна Клей и добави: — Нали щеше да обръснеш половината си мустак.

— Реших да го отложам, докато Алис се навърта около мен. Харесвам я, но понякога е много гадна.

— Гони те параноя...

— Благодаря ти, Клей, имах нужда да ми го кажеш. От една седмица не съм посещавал психоаналитика и вече започна да ми липсва.

— ...съчетана със страх от преследване и мания за величие. Художникът се излегна на тясното легло, склочи длани под главата си и се загледа в тавана.

— Искат ли ти се вече да сме се махнали оттук, нали? — попита Том.

— Представа нямаш колко си прав.

— Всичко ще се оправи. Наистина.

— Така твърдиш ти, но знам, че страдаш от страх от преследване и мания за величие.

— Така е — усмихна се очилатият, — ала те се балансират от комплекс за малоценност и его-менструация, която се проявява на всеки шест седмици. Отгоре на всичко...

— ... това е повече от достатъчно за днес — довърши Клей.

— Точно така.

Имаше нещо успокояващо в тези думи. Том каза и нещо друго, но Клей чу само: „Джордан мисли, че...“, преди да потъне в дълбините на съня.

Пробуди се с писъци, или поне така си помисли отначало; стреснато погледна Том, който спеше, закрил лицето си с хавлиена кърпа, и разбра, че писъкът е бил в съзнанието му. Дори да бе извикал насън, явно не бе изкрещял толкова силно, че да събуди приятеля си.

Стаята не беше тъмна — бе ранен октомврийски следобед все пак, но Том бе спуснал щорите, преди да си легне, затова светлината беше приглушена. Известно време Клей лежа неподвижно — гърлото му беше пресъхнало, пулсът му отекваше с такава сила в гърдите и ушите му, сякаш някой препускаше в черепа му. Къщата бе тиха. Може и да не бяха свикнали с прехода от дневен към нощен живот, ала миналата нощ бе особено изнурителна и поне в този миг явно всички си бяха по леглата. Навън чуруликаше птица, някъде в далечината — със сигурност не и в Гейтън, ехтеше пронизителният вой на упорита аларма.

Присънвал ли му се бе някога по-ужасен кошмар? Може би веднъж. Месец-месец и нещо, след като Джони се роди, Клей сънува, че е вдигнал бебето от креватчето му, за да му смени пелените, и малкото телце се бе разпаднало в ръцете му като лошо сглобена кукла. Този сън си имаше логичните обяснения — тревогата от бащинството, страхът, че ще се провали... Страх, който продължаваше да живее в него, както му бе казал и директорът Ардай. Каква обаче бе причината за сегашния му кошмар?

Каквото и да означаваше, Клей не искаше да избледнее от съзнанието му, пък и от опит знаеше, че в такива случаи трябва да реагираш светкавично, за да не позволиш да се случи.

В стаята имаше малко бюро, в джоба на смачканите дънки, захвърлени на пода, художникът намери химикалка. Приближи се до писалището, седна и отвори най-горното чекмедже. Както очакваше, вътре откри купчина бели листове, щамповани с надписите „Колеж ГЕЙТЪН“ и „Младото съзнание е светилник в мрака“. Клей взе един и го сложи на бюрото. Щракна бутона на химикалката и се замисли, опитвайки да си спомни всички подробности.

С Том, Алис и Джордан стояха в центъра на голямо игрище. Но не като в Гейтън — по-скоро приличаше на онези за американски футбол. Зад тях се издигаше някаква скелетоподобна конструкция с примигващи червени светлинки. Клей нямаше никаква представа за предназначението ѝ, но знаеше, че стадионът е претъпкан с хора, които ги наблюдаваха — хора с безизразни лица и съдрани дрехи, чийто облик не можеше да се сбърка. С приятелите му бяха... в клетки ли бяха? Не, стояха на някакви платформи. Кое то си беше същото — нищо, че платформите нямаха решетки. Той не знаеше как е възможно, но някои подробности от съня вече започваха да му се губят.

Някакъв човек се приближи до Том — някакъв специален човек — и сложи ръка на главата му. Клей не си спомняше как непознатият се е приближил, при положение че Том — също като Алис, Джордан и самият Клей стояха на висока платформа, но бе станало точно така. Мъжът изрече: „Ессе homo — insanus^[1].“

А множеството — което наброяваше хиляди телефонни откачалки, закрещя в един глас: „НЕ ГИ ДОКОСВАЙТЕ!“ После мъжът се приближи до Клей и същото се повтори. Когато докосна Алис, непознатият изрече: „Ессе femina — insana“, а когато отиде при Джордан — „Ессе puer^[2] — insanus“. Всеки път тълпата му пригласяше с мощния възглас: „НЕ ГИ ДОКОСВАЙТЕ!“

Нито непознатият мъж (какъв точно беше той? Водещ? Церемониалмайстор?), нито хората от тълпата бяха проговорили по време на странния ритуал. Всички думи — и обвиненията на мъжа, и отговорите на множеството, се предаваха по телепатичен път.

Клей остави дясната си ръка да довърши мисълта му (ръката и онова кътче от съзнанието му, което я задвижваше) и започна да скицира на хартия образа. Целият сън бе ужасен — обвиненията, атмосферата, усещането за обреченост но нищо не можеше да се сравни с човека, който се бе приближил до всеки от тях и ги бе посочил като продавач на добитък на някой панаир. Клей имаше чувството, че ако успее да улови на белия лист образа на този човек, ще улови и страха си.

Онзи беше чернокож и с аскетично лице, а тялото му бе върлинещо, дори мършаво. Косата му беше като шапка от тъмни къдрици, в която зееше грозен триъгълен прорез. Раменете му бяха тесни, хълбоците му сякаш въобще не съществуваха. Под гъстите му

къдри Клей нарисова високо чело — чело на интелигентен човек, ала в следващия миг го обезобрази с парче съдрана кожа, виснала над едната вежда. В лявата страна на мъжа зейна грозен кратер — вероятно от ухапване, долната устна под раната бе жестоко разкъсана, оголвайки в хищна гримаса зъбите на чернокожия. Очите бяха проблем. Клей просто не можеше да ги докара, защото в съня му те изглеждаха хем интелигентни, хем мъртви. След два опита ги заряза и се прехвърли на пуловера, преди да е избледнял в съзнанието му — беше от онези, които тийнейджърите наричат суичъри (ЧЕРВЕН, написа той отстрани и надраска една стрелка), с големи печатни букви отпред. Беше твърде голям за кльошавото тяло на чернокожия, предницата му раздрана, закривайки първата половина от надписа, ала художникът бе сигурен, че гласеше „ХАРВАРД“. Тъкмо бе започнал да го пише, когато дочу приглушените ридания откъм долния етаж.

[1] Букв. „Ето човека — безумния“ (лат.). „Ето човека“ са думите, с които Пилат се обръща към тълпата, сочейки Исус, преди да го разпънат (Йоан, 19:5). — Б. пр. ↑

[2] Номо (лат.) — човек, мъж; femina (лат.) — жена; puer (лат.) — дете, момче. — Б. пр. ↑

Позна гласа на Джордан. Озърна се, докато нахлузваше дънките си, но Том продължаваше да спи непробудно. „Като нокаутиран е“ — помисли си Клей, тихо отвори вратата, излезе в коридора и внимателно бльсна вратата.

Алис, която носеше тениската на колежа „Гейтън“ вместо нощница, седеше на площадката на втория етаж и притискаше момчето в обятията си. Като чу шляпането на босите стъпала на Клей, тя вдигна глава и заговори, преди той да изрече нещо, за което после да съжالياва... като например: „Да не се е случило нещо с директора?“:

— Сънувал е кошмар.

Клей каза първото, което му дойде наум — в този момент му се струваше жизненоважно:

— А ти?

Тя въпросително повдигна вежди. Беше боса, косата ѝ беше вързана на конска опашка, лицето ѝ бе загоряло, сякаш е прекарала на плажа цял ден — изглеждаше като единайсетгодишната сестричка на Джордан.

— Моля? Не сънувах нищо. Чух Джордан да плаче в коридора. Бездруго щях да се събудя и...

— Чакай! — прекъсна я Клей. — Стой тук. Върна се в спалнята на третия етаж и взе рисунката си. Този път Том се събуди. Огледа се изплашено и объркано, видя Клей и явно се успокои.

— Отново в реалността — измърмори мъжът с половината мустак и се подпря на лакът. — Да благодарим на Господ. Впрочем, колко е часът?

— Том, да си сънувал нещо? Някакъв кошмар? — попита Клей.

— Да, май сънувах. Чух някой да плаче. Да не е Джордан?

— Да. Спомняш ли си съня?

— Някой ни нарече „луди“ — отвърна Том и Клей усети как стомахът му се свива. — По всяка вероятност е прав. Другото съм го забравил. Да не си съ...

Ала Клей вече тичаше надолу по стъпалата. Когато приседна задъхан до момчето, то му хвърли поглед, изпълнен с потрес и боязън; от компютърния гений не бе останала и следа. Ако Алис изглеждаше на единайсет, Джордан сякаш бе станал на девет.

— Джордан... — подхвана художникът. — Твоят сън... твоят кошмар. Спомняш ли си го?

— Вече избледнява — въздъхна момчето. — Бяхме на някакви подиуми. Онези ни гледаха, сякаш сме някакви... не знам, диви животни... и ни казаха, че сме...

— Луди.

Джордан се ококори:

— Да!

Клей чу стъпки и разбра, че Том е слязъл при тях. Без да го поглежда, художникът показа рисунката си на момчето.

— Това ли беше човекът, който командваше парада?

Джордан не отговори, но реакцията му бе достатъчно красноречива. Извърна очи, притисна се до Алис и притисна лице до рамото ѝ.

— Какво е това? — попита озадачено тя. Пресегна се да вземе листа с надпис „Младото съзнание е светилник в мрака“, ала Том я изпревари.

— Боже! — промълви и подаде рисунката на девойката. — Забравил съм съня, но помня тази разръфана буза.

— И тази устна. — прошепна Джордан. — Този човек ни показва на тях. На ония. — Той потрепери.

— А ти? — обърна се Клей към тийнейджърката. — Тази рисунка говори ли ти нещо? Да си сънувала подобен тип?

Девойката поклати глава, но преди да отговори отрицателно, чуха равномерен тропот на стотици крака. Тя изпищя, Джордан се притисна до нея, сякаш искаше да се скрие и заплака. Том стисна рамото на Клей:

— О, човече, какво, по дяволите...

Стъпките ставаха все по-отчетливи. Тийнейджърката отново изпищя.

— Оръжията! — извика художникът. — Оръжията!

За миг останаха като парализирани на обляната от слънчева светлина площадка, после към звука от стъпките се прибави и някакво

противно тракане, наподобяващо търкаляне на кости. Том се втурна към горния етаж и Клей го последва — няколко пъти залитна и сграбчи парапета, за да запази равновесие. Алис се отдръпна от Джордан и хукна към стаята си с такава бързина, че дългата риза се развя около бедрата ѝ. Момчето остана на площадката — седеше, неспособно да помръдне, и се взираше в коридора, водещ към входната врата.

— Спокойно — каза Клей. — Трябва да запазим самообладание, разбирате ли?

Две минути по-късно тримата стояха в подножието на стълбите — Том носеше руското пушкало, което Алис бе нарекла „Татко Автоматко“, тя държеше два деветмилиметрови автоматични пистолети, Клей стискаше четирийсет и пет калибровия револвер на Бет Никърсън — странно как не го беше загубил предната нощ (въпреки че нямаше никакви спомени да го е затъквал в колана си, по-късно го откри именно там). Джордан продължаваше да седи на площадката на втория етаж. От там не виждаше нито входната врата, нито френския прозорец на гостната. Клей забеляза, че в къщата сякаш се е стъмнило.

До прозорците на първия етаж се притискаха телефонни откачалки — десетки, може би стотици лица, отпуснати и безизразни, белязани от схватките, през които бяха минали през последната седмица. Клей видя липсващи очи и зъби, разкъсани уши, всевъзможни рани и натъртвания, обгорена кожа и почерняла плът. Стояха там, прилепили чела до стъклата, и не издаваха нито звук. Същевременно сякаш излъчваха някаква хищна готовност, вдъхваща усещането от предишния следобед — сякаш някаква чудовищна титанична сила бе обтегнала атмосферата до краен предел. Художникът очакваше да види как оръжията излитат от ръцете им и започват сами да стрелят. „По нас“ — помисли си.

— Вече знам как се чувстват омарите в аквариума в супермаркета — задавено измърмори Том.

— Спокойно — повтори Клей. — Нека те направят първия ход.

Обаче нямаше първи ход. Нещо избумтя, все едно бяха стоварили голям предмет на предната веранда, след което създанията зад прозорците се отдръпнаха като по команда, която само те чуваха. Обикновено по това време на деня не се държаха като рояк, ала явно нещата се бяха променили.

Клей се приближи до френския прозорец, без да изпуска револвера. Том и Алис го последваха. Тримата наблюдаваха как телефонните откачалки (които вече изобщо не изглеждаха откачени) се изтеглят с някаква почти свръхестествена непринуденост, като никой не нарушаваше малкото лично пространство на хората около себе си. Спряха едва на половината път между резиденцията и димящите останки от футболното игрище — изглеждаха досущ като дрипави войници на парад, в следващия момент всички се вторачиха в къщата на директора.

— Защо ръцете и краката им са толкова мръсни? — плахо попита някой. Том и Алис се озърнаха — Джордан стоеше зад тях. Клей не бе обърнал внимание на саждите и следите от изгаряния по дланите на умопобърканите, ала преди да отговори, момчето продължи: — Дошли са да видят, нали? Естествено. Дошли са да видят какво сме направили с приятелите им. И са страшно ядосани. Усецам го. А вие?

Художникът не искаше да каже „да“, но го усецаше. Усецаше го, и още как. Усецането за атмосфера, заредена с електричество, за разразяване на гръмотевична буря — да, това беше неистова ярост. Клей се замисли за Русокосата фея, която се бе нахвърлила върху дамата с бизнескостюма, и за възрастната жена, излязла победителка в схватката до метростанцията в Бостън — жената, от чиято прошарена коса капеше кръв. За голия млад мъж, по маратонки, който бясно размахваше автомобилните антени... Нима си въобразяваше, че яростта изчезва, когато онези започват да се сплотяват? Е, май трябваше да преразгледа това предположение.

— Усецам го — каза Том. — Джордан, ако имат... как го каза — пси-сили?, защо не ни накарат да се самоубием или да се изпозастреляме?

— Не знам — въздъхна момчето и погледна Клей. — Къде е Разръфаният?

— Така ли го наричаш? — Художникът сведе очи към рисунката, която продължаваше да държи, и се загледа в раздраната плът, откъснатия ръкав на суичъра, провисналите сини дънки. Май прозвището Разръфания пасваше идеално на мъжа с анорак на Харвард.

— Наричам го „заплаха“ — промълви Джордан. Загледа се в телефонните откачалки — бяха поне триста, може би и четиристотин

на брой. Вероятно бяха дошли от близките градове. — Виждаш ли си го? — обърна се към Клей.

— Само в съня си.

Том само поклати глава.

— За мен този Разръфан човек е само картинка върху белия лист — заяви Алис. — Не съм го сънувала и не виждам никой с анорак като неговия сред откачалките отвън. Какво са правили на стадиона? Дали са опитали да идентифицират мъртъвците, как мислите?

— Какво чакат? — попита Том. — Ако нямат намерение да ни нападат или хипнотизират, за да се избием с кухненски прибори, защо стоят там?

Клей изведнъж прозря какво точно чакаха телефонните откачалки, както и къде се намираше Разръфаният човек на Джордан — господин Дивейн, учителят му по алгебра в гимназията, сигурно би вдигнал показалец, възкликвайки иронично „Аха!“ Обърна се и закрачи към входната врата.

— Къде отиваш? — попита Том.

— Да видя какво са ни оставили.

Том, Алис и Джордан веднага се втурнаха подире му и го спряха в момента, в който той посягаше към валчестата дръжка.

— Май не трябва — каза мъжът с половин мустак.

— Може би, ала те искат да направим тъкмо това. Както сам каза, ако искаха да ни убият, досега да са го сторили.

— Прав е — изписука момчето.

Клей отвори вратата. Предната веранда на резиденцията, обзаведена с удобни бамбукови кресла и масичка, и предлагаше панорамна гледка към Училищния хълм и улица „Колежанска“, бе идеална за слънчеви следобеди като този, но точно сега комфортът не беше важен. В подножието на стълбите ги очакваха десетки телефонни откачалки, наредени в клинообразна формация — най-отпред един, след него двама, после трима и така до шестимата в края на редицата: общо двайсет и един. Този най-отпред беше Разръфаният от кошмара на Клей и художникът с ужас видя как изображението от него човек сякаш е оживял от набързо скицираната рисунка. Надписът на суичъра му наистина гласеше „ХАРВАРД“, а разкъсаната му страна бе защита с четири груби шева, два от които се бяха разхлабили и в плътта зееха грозни прорези. Провисналата устна разкриваше зъби, за които явно се

бе грижил добър стоматолог, преди светът да бъде завинаги преобразен от Сигнала.

От двете страни на вратата бяха натрупани черни безформени предмети — сякаш някой безумен модернистичен скулптор бе подредил последните си творби. На Клей му трябваше само секунда, за да проумее, че се взира в разтопените останки на бумтялниците, доскоро наредени около футболното игрище.

Алис изкрещя. Няколко от разположените най-отгоре стереоуредби се бяха катурнали, когато Клей отвори вратата, и заедно с тях на дъските на верандата падна и един по-различен предмет. Тя пристъпи напред, преди художникът да успее да я задържи, пусна единия автоматичен пистолет и вдигна странната вещ. Беше маратонката. Девојката я притисна между гърдите си.

Клей се спогледа с Том. Не бяха телепати, но за момент изглеждаха като такива. „А сега какво?“ — сякаш питаше взорът на Том. Художникът отново се загледа в Разръфания. Чудеше се дали усещаш, когато ти четат мислите, и дали чернокожият с анорака на Харвард не правеше точно това. Протегна ръце към обезобразеното създание. Продължаваше да държи револвера, но нито Разръфаният, нито друго зомби изглеждаше изплашено от оръжието. Художникът обърна дланите си нагоре: „Какво искате?“

Съществуването от кошмара му се усмихна. В усмивката му нямаше нищо весело, ведро или лъчезарно. На Клей му се стори, че съзира гняв в тъмнокафявите очи, ала сетне си каза, че това бе само на повърхността им. Под външния пласт нямаше искрица живот. Беше все едно да гледаш усмивката на кукла.

Разръфаният килна глава и вдигна един пръст — „Почакай.“ В същия миг откъм „Колежанска“ сякаш по даден сигнал, проехтяха писъци. Писъци на хора, обзети от нечовешка агония. На техния фон едва се различаваха гърлените, хищнически резове на палачите им.

— Какво правите? — изкрещя Алис. Пристъпи напред, мачкайки трескаво бебешкия „Найк“. Връзката за обувки продължаваше да се поклаща на лявата ѝ китка и хвърляше тънки като чертици сенки върху кожата ѝ. — Какво правите с хората там?

„Сякаш — помисли си Клей, — можеше да има някакво съмнение.“

Тийнейджърката вдигна пистолета, ала Том реагира светкавично и я спря, преди да успее да натисне спусъка. Побесняла, Алис се обърна към него и го заудря с другата си ръка.

— Пусни ме веднага! — крещеше. — Не чу ли? НЕ ЧУ ЛИ?

Клей я хвана през кръста и я издърпа. Джордан ужасено се блещеше от коридора, а Разръфаният стоеше начело на отряда умопобъркани; лицето му бе изкривено от усмивка, прикриваща ярост, а под нея се криеше... нищо, доколкото художникът можеше да каже. Ни-щич-ко.

— Безопасността ни стои на първо място — каза Том след кратка пауза. — Да благодарим на бога за дребните неща — добави, след което се обърна към Алис: — Да не искаш да ни убият?

— А ти да не си мислиш, че ще ни оставят да си тръгнем! — изкрещя момичето толкова бързо, че Клей едва разбра думите ѝ. Откъм обрамчената с дървета улица, минаваща покрай колежа, продължаваха да ехтят писъци и резове. Някаква жена изкрещя: „Не, моля ви, недейте!“, след което думите ѝ се изгубиха в пронизителен вой, недвусмислено свидетелство за нечовешка болка.

— Не знам какво смятат да ни сторят — каза Том, опитвайки се да говори колкото се може по-спокойно, — но ако искаха да ни убият, нямаше да постъпват така. Погледни го, Алис — онова, което става, е заради нас.

Отекнаха няколко изстрела — явно клетниците се опитваха да се защитят с всички средства, с които разполагаха, ала гърмежите се изгубиха в морето от писъци и вой. Виковете идеха от района, където бяха изгорени труповете, и продължиха не повече от десет минути, но понякога времето наистина бе относително. Тези десет минути се сториха като часове на Клей.

Письците най-сетне стихнаха. Алис стоеше между Том и Клей, привела глава. Бе оставила пистолетите си върху шкафчето в коридора, а Джордан държеше ръката ѝ и наблюдаваше съсредоточено Разръфания и събратята му, които не бяха помръднали от местата си. Досега момчето не бе забелязало отсъствието на директора, но художникът знаеше, че това щеше да се случи съвсем скоро и тогава щеше да започне поредната ужасна сцена от мрачната драма на днешния ден.

Разръфаният направи крачка напред и се поклони леко, разпервайки ръце, сякаш искаше да каже: „На вашите услуги.“ Сетне вдигна глава и посочи Училищния хълм и улицата зад него. В същото време погледна към неголямата групичка, строена до двете купчини разтопени стереоуредби. Значението на този жест бе пределно ясно за художника: „Пътят е ваш. Махайте се от тук и поемайте по него.“

— Може би ще го сторим — каза той. — Междувременно нека изясним нещо. Сигурен съм, че можете да ни избиеете до крак — численото ви превъзходство е очевидно, но ако не възнамерявате да се връщате в главната си квартира, утре някой друг ще командва парада. Защото смятам лично да се уверя, че вие ще си тръгнете първи оттук.

Разръфаният залепи длани за обезобразените си бузи и театрално ококори очи: „О, Боже!“ Телефонните откачалки зад него бяха безизразни като роботи. Клей ги гледа изпитателно в продължение на още няколко секунди, след което влезе в къщата и затвори вратата.

— Съжалявам — каза глухо Алис. — Просто не можах да се въздържа, когато ги чух да крещат.

— Няма нищо — усмихна се Том. — Важното е, че никой от нас не пострада. М виж — върнаха ти Мистър Маратонко. Девојката сведе поглед към бебешкия „Найк“.

— Така ли са разбрали, че сме били ние? Дали са ни надушили като хрътки, тръгнали по следа?

— Не — поклати глава Джордан. Седеше на един стол с висока облегалка до поставката за чадъри и изглеждаше мъничък, уморен и

изплашен. — Така ни показват, че знаят кой е виновникът. Или поне така си мисля.

— Да — подкрепи го Клей. — Бас лоя, че са го знаели още преди да дойдат тук. Вероятно са го узнали от сънищата ни по същия начин, както и ние разбрахме за онзи урод.

— Аз не съм... — започна Алис.

— Защото си се събудила — прекъсна я Том. — Но не се безпокой — мисля, че занапред ще имаш достатъчно възможности да си навакшаш. — Направи кратка пауза. — В случай че има нещо друго, което да ни каже, естествено. Не разбирам това. Ние го направихме. Ние го направихме и те знаят, че сме ние — абсолютно съм убеден.

— Така е — въздъхна художникът.

— Тогава защо да убиват сума ти невинни бежанци, когато със същата лекота — добре де, почти със същата, могат да нахлуят тук и да ни разкъсат? Разбирам, че искат да си отмъстят, но не виждам смисъл да...

В този миг Джордан се плъзна от стола си и като се огледа с изражение на растяща тревога, попита:

— Къде е директорът?

Художникът успя да го настигне чак на площадката на втория етаж.

— Почакай, Джордан! — извика му.

— Не! — отвърна хлапето. Лицето му изглеждаше по-бледо и ужасено от всякога. Косата му бе разчорлена и стърчеше на всички страни, сякаш се опитваше да се подреди в прическа. — Той трябваше да бъде с нас! Трябваше да бъде с нас по време на тази гадост! Щеше да бъде с нас, ако беше добре! — Устните му започнаха да треперят. — Помниш ли как потриваше хълбока си? Ами ако не са били стомашни киселини?

— Джордан...

Ала момчето не му обръщаше никакво внимание и Клей бе готов да се обзаложи, че е забравил за Разръфания и зомбираните му кохорти — поне за известно време. Джордан се изтръгна от ръцете на художника и се понесе по коридора с викове „Сър! Сър!“, съпроводен от строгите погледи на някогашните директори на колежа, които навъсено го наблюдаваха от портретите си по стените.

Художникът погледна надолу към стълбите. Алис не можеше да му помогне — тя седеше в подножието на стъпалата с приведена глава и се взираше в шибаната си маратонка, сякаш беше черепът на Йорик — ала Том беше тръгнал бавно нагоре.

— Какво става? — попита очилатият мъж, когато се изкачи на площадката на втория етаж.

— Ами... Джордан смята, че директорът щеше да се присъедини към нас, ако е добре, и си мисля, че...

Изведнъж момчето закрепця и острият му сопран като копие прониза мозъка на художника. Том реагира пръв и се понесе по коридора; Клей се забави няколко секунди на площадката, сепнат от ужасна мисъл: „Човек не крещи така, когато открива починал от сърдечен пристъп. Сигурно старецът я е оплескал. Може да е сгрешил лекарството.“ Беше стигнал до половината на коридора, когато Том изкрепя потресен:

— О-мили-боже-Джордан-не-гледай! — сякаш всичко това беше една дума.

— Почакай! — извика Алис някъде зад него, но той не я послуша. Вратата на малкия кабинет на директора зееше отворена — първото, което Клей видя, бяха много книги, някакъв котлон, който вече бе свършено безполезен, и вратата към спалнята в дъното — ала щом нахълта вътре, изведнъж се вцепени. Том стоеше до писалището, притиснал главата на Джордан към стомаха си, а самият Чарлс Ардай седеше зад бюрото на въртящия си стол и сякаш се взираше в тавана с единственото око, което му беше останало. Буйните му бели къдрици се спускаха над облегалката на стола и Клей си каза, че професорът изглежда като пианист, който току-що е изсвирил финалния акорд на изключително трудна пиеса.

Чу как Алис издава сподавен вик, но не ѝ обърна внимание. Чувствайки се като пасажер в собственото си тяло, той се приближи до писалището и се загледа в най-горния лист от бележника. Въпреки че бе изцапан с кръв, думите се четяха, защото почеркът на директора бе красив и ясен. „Старомоден до края“ — сигурно би казал Джордан.

aliene geistekrank
insano
elnebajos vansinnig fou
atamagaokashi gek dolzinnig
hullu
gila
nebun meschuge
dement

Клей говореше само малко френски (каквото си спомняше от гимназията), ала знаеше какво е това и какво означава. Разрѳфаният искаше да се махнат от тук и по някакъв начин бе узнал, че директорът Ардай е прекалено стар и немощен, за да потегли с тях. Ето защо го бе накарал да седне зад писалището си и да напише думата „луд“ па четиринайсет различни езика. Когато бе приключил, тъмнокожият със суичѳра на Харвард го бе заставил да забие химикалката в дясното си око.

— Внушили са му да се самоубие, нали? — попита Алис с разтреперан глас. — Защо са го направили? Защо са премахнали него, а нас — не? Какво искат?

Художникът се замисли за жеста, който бе направил Разръфаният — как бе посочил към улица „Колежанска“, която се явяваше продължение на Шосе № 102. Телефонните откачалки, които вече не бяха откачени — или пък бяха, но по някакъв съвсем друг начин, искаха от тях отново да продължат по пътя си. Клей нямаше представа защо го желаят и може би така беше най-добре. Може би това бе висша проява на милосърдие от страна на Разръфания.

ПОВЕХНАЛИ РОЗИ МЪРТВА ГРАДИНА

1

В един шкаф в края на коридора на първия етаж намериха дузина ленени покривки и една от тях послужи като саван за директора Ардай. Алис предложи услугите си да го зашие, но избухваше в сълзи всеки път, когато разтрепераната ѝ ръка объркаше шева. Накрая Том изтръгна покривката от ръцете ѝ, удвои шевовете и набързо довърши работата. Клей приличаше на боксьор, който тренира с невидима боксова круша.

— Не си прави майтап — промърмори, без да вдига поглед. — Оценявам това, което направи горе — аз не бих могъл да го сторя, но в момента не мога да понеса никаква шега, дори и най-безобидна. Едва сдържам нервите си.

— Добре — кимна Клей. Изобщо не му беше минало през ума да се шегува. Що се отнася до онова, което бе направил на горния етаж... е, все някой трябваше да извади химикалката от окоето на професора. Просто нямаше как да го оставят така. Погледът му бе съсредоточен в далечния ъгъл, докато се опитваше да я измъкне, стараяше се да не мисли какво прави, както и защо проклетата химикалка отказва да излезе. Накрая обаче успя да я извади — тя изскочи с противен стържещ звук, а от върха ѝ се отдели някаква гадост, която цопна върху бележника. Художникът си каза, че сигурно вечно ще помни този звук, сетне си напомни, че в крайна сметка е измъкнал шибаната химикалка от окоето на стареца, и това бе важното.

Навън близо хиляда телефонни откачалки се бяха строили на ливадата между димящите останки от футболното игрище и директорската резиденция. Останаха там през по-голямата част от следобеда и едва към пет часа бавно се затътриха към града. Клей и Том вдигнаха покритото тяло на директора и го положиха на задната веранда. Сетне четиримата оцелели се събраха в кухнята за онова, което бяха започнали да наричат „закуска“, докато сенките навън постепенно се издължаваха.

Клей се опасяваше, че момчето няма да сложи и хапка в устата си, ала Джордан го изненада. Говореше, докато се хранеше, лицето му

бе пламнало от възбуда; разказа за живота си в колежа „Гейтън“, както и за влиянието, което директорът Ардай бе оказал върху ума и сърцето на затворения, самотен компютърен маниак от Медисън, Уисконсин. Спомените му бяха толкова ярки и живи, че художникът се разтревожи за него и когато погледът му срещна първо очите на Алис, а после и тези на Том, видя, че и приятелите му се чувстват по същия начин. Бе повече от ясно, че душевното равновесие на Джордан бе разклатено, но не знаеха какво да сторят; а и определено не можеха да заведат момчето на психоаналитик.

По някое време, след като се мръкна, Том предложи на Джордан да се опита да подремне. Джордан каза, че ще го стори, но не и преди да погребат директора. Можеха да го положат в градината зад резиденцията, каза им той и добави, че професорът наричал зеленчуковите насаждения своята „градина на победата“, макар и никога да не обяснил защо.

— Там е най-подходящо — рече усмихнато Джордан. Очите му, хлътнали дълбоко в кухините си, искряха от оживление и лудост. — Пръстта е мека, пък и той обожаваше градината... Какво ще кажете? Онези ги няма — все още не излизат посред нощ, това не се е променило, и ще си светим с газените лампи, докато копаем. Е, как смятате?

След кратък размисъл Том попита:

— Има ли лопати?

— Да, в градинската барака. Няма нужда да ходим в оранжерията — отвърна Джордан и се засмя.

— Хайде да го погребем и да приключим веднъж завинаги — въздъхна Алис.

— След това обаче ще си легнеш, нали? — попита Клей.

— Разбира се! — увери го момчето, стана и закрочи из стаята. — Хайде, момчета! — извика им, сякаш ги уговаряше да играят на гоненица или нещо подобно.

И тъй, изкопаха гроба в градинката зад къщата и погребяха директора сред фасула и доматиите. Том и Клей го спуснаха в изкопа, дълбок около метър. Положените физически усилия ги сгряха и едва когато приключиха, забелязаха, че нощта е станала студена, почти мразовита. Звездите блестяха в небосвода, ала гъстата мъгла, която

пълзеше нагоре по склона, забулваше улицата и само стръмните покриви на най-високите къщи стърчаха над влажните вълма.

— Жалко, че не знам някое хубаво стихотворение — въздъхна Джордан. Страните му бяха по-румени от всякога, очите му бяха хлътнали още по-дълбоко и той трепереше въпреки двата пуловера, които бе навлякъл, а от устата му излизаха облачета пара. — Директорът обожаваше поезията — мислеше, че е най-прекрасното нещо на света. Той беше... — В този миг гласът му, който през цялата нощ бе звучал неестествено приповдигнат, най-накрая се пропука: — Беше толкова старомоден.

Алис понечи да го прегърне и отначало Джордан се отдръпна, ала после се сгуши в нея.

— Виж какво ще ти кажа — рече Том. — Дай да го покрием хубаво — за да го предпазим от студа, и ще издекламирам едно стихотворение. Така добре ли ще е?

— Знаеш ли стихотворение? — грейна лицето на момчето.

— Да.

— Толкова си умен, Том. Благодаря ти. — Джордан му се усмихна признателно.

Запълването на изкопа не им отне много време, макар че трябваше да донесат пръст от други места в градината, за да изравнят гроба. Когато бяха готови, Клей отново бе плувнал в пот и усещаше миризмата си. Беше минало доста време, откакто се бе къпал за последен път.

Алис се опита да задържи Джордан, но той се изтръгна от ръцете ѝ и започна да загребва пръст с голите си ръце и да я хвърля в изкопа. Когато художникът взе да заглажда земята с плоската част на лопатата си, момчето вече бе капнало от изтощение и се олюляваше на краката си като алкохолик. Въпреки това вдигна поглед към Том:

— Хайде. Нали ми обеща. — Клей почти очакваше да добави: „И гледай да го направиш хубавичко, сеньор, защото в противен случай ще получиш един куршум от мен“ — досущ като бандит от уестърн.

Очилатият застана до единия край на гроба — художникът предполагаше, че това е горната му страна, но бе толкова грохнал, че вече не помнеше къде се намираще главата и къде — краката на професора. Дори не можеше да се сети дали първото име на директора беше Чарлс или Робърт. Мъглата се стелеше около глезените на Том и

мъртвите стъбла. Той свали бейзболната си шапка и Алис последва примера му. Клей също посегна към главата си, ала в последния момент си спомни, че бе гологлав.

— Точно така! — разпалено извика Джордан. — Шапки долу! Шапки долу пред директора! — Момчето също не носеше шапка, но се престори, че я сваля, и художникът за пореден път се притесни за душевното му равновесие. — А сега стихотворението! Хайде, Том!

— Добре. Но трябва да запазиш тишина.

Момчето сложи показалец пред устните си и това, което Клей прочете в очите му, го успокои. Мъката, която се четеше в тях, свидетелстваше, че хлапето не е изгубило разсъдъка си. Бе изгубило приятеля си, не и разсъдъка си. Все още.

Художникът зачака, любопитен как ли щеше да продължи приятелят му. Очакваше да чуе Робърт Фрост, а може би Шекспир (директорът със сигурност би харесал Шекспир, дори да беше „Кога ли ще се срещнем пак...“), защо не и нещо на самия Том Маккорт. Само не и това, което очилатият мъж зарецитира бавно и отмерено с тих, но пределно ясен глас:

— „Не отдръпвай милостта Си от нас, о, Господи; нека Твоята любов и Твоята истина винаги ни закрилят. Защото злини безчет ни обграждат, в море от грях сме потопени и не можем да прозрем истината. Греховете ни са повече от космите по главите ни, а сърцата ни помръкнали са. Благоволи, Господи, да ни избавиш; ела по-скоро и ни помогни.“

Алис мачкаше маратонката си и плачеше. Главата ѝ беше приведена, риданията ѝ — сподавени и отривисти.

Том протегна над гроба свитата си в юмрук длан и продължи:

— „Нека всички, които искат да отнемат живота ни, потънат в срам и объркване; нека всички, които ни желаят зло, бъдат върнати назад и предадени на присмех. Нека ония, които ни казват «Добре! Добре!», да се смутят от срама си. Тук лежи мъртвият, прах от земята...“

— Ужасно съжалявам, директоре! — внезапно извика Джордан с изтънял до скъсване глас. — Ужасно съжалявам, това е толкова несправедливо, сър, не е честно да сте мъртъв, не е... — Забели очи и се строполи върху пресния гроб, а мъглата побърза да го покрие с мъртвешки белите си пръсти.

Клей го вдигна и потърси пулса му. Беше силен и равномерен.

— Само е припаднал. Какво беше това, Том? Очилатият мъж изглеждаше смутен.

— Доста свободна адаптация на Псалм четирийсети. Хайде да го внесем вътре...

— Не — възрази художникът. — Ако не е твърде дълго, довърши.

— Да, моля те — включи се и Алис. — Довърши. Много е хубаво. Като мехлем върху рана.

Том се обърна и отново застана с лице към гроба:

— „Тук лежи мъртвият, прах от земята, тук са и живите, бедни и гладни; О, Господи Боже, не ни забравяй! Ти си наша надежда и единствен спасител; Упование наше и наш Избавител! По-скоро ела, Боже мой, и спаси ни!“ Амин.

— Амин — казаха в един глас Клей и Алис.

— Да внесем момчето вътре — рече Том. — Тук е ужасно студено.

— Да не си научил всичко това от паството на Първата евангелистка църква на Христос Избавителя? — попита художникът.

— О, да — отвърна очилатият мъж. — Знам доста псалми наизуст. Там се научих също така да прося по уличните ъгли и да разпространявам брошурата „Милион години в ада и нито глътка вода за пиене.“ Да сложим момчето да си легне. Бас ловя, че ще спи поне до четири следобед, и като се събуди, ще се чувства доста по-добре.

— Ами ако мъжът с разкъсаната буза се върне и открие, че още сме тук, след като ни заповяда да се махнем? — попита Алис.

Клей си каза, че въпросът е уместен, но нямаше смисъл да умуват над него. Разръфаният или щеше да им отпусне още един ден, или нямаше да го стори. А след като положи Джордан в леглото му, художникът откри, че е прекалено уморен, за да се тревожи какво ще се случи.

Около четири сутринта Алис пожела лека нощ на Клей и Том и отиде да си легне. Двамата мъже останаха в кухнята, отпиваха от топлия чай на директора и почти не говореха. Нямаше какво да си кажат. Малко преди разсъмване откъм североизток се дочу поредният призрачен стон. Потрепери досущ като писък в стар филм на ужасите, и тъкмо започна да утихва, в отговор от Гейтън прозвуча доста посилен вой — там Разръфаният бе отвел новия си, по-многочислен рояк.

Клей и Том излязоха на верандата, събаряйки едната купчина разтопени касетофони, за да се доберат до стъпалата. Не забелязаха нищо — целият свят беше бял. Постояха известно време навън и се върнаха в кухнята.

Нито предсмъртният вопъл, нито отговорът от Гейтън бяха събудили Алис и Джордан, което беше добре. Пътният им атлас — вече доста намачкан, лежеше върху кухненския плот. Том го взе, разгърна го и след няколко секунди каза:

— Това трябва да е дошло от Хуксет или Сънчук. Големички градчета, разположени на североизток от тук — големички за Ню Хампшир, де. Питам се колко ли бежанци са затрили? И как ли са го направили?

Клей само вдигна рамене.

— Надявам се, че са били доста — рече Том с жестока усмивка. — Надявам се, че са били поне хиляда, и че са ги опържили ба-а-авно. Сещам се за една верига ресторанти, които рекламираха „препечени пиленца“. Утре вечер ли тръгваме?

— Ако Разръфаният ни остави живи днес, защо не? Как мислиш?

— Май нямаме избор — отвърна очилатият мъж, — но ще ти кажа нещо, Клей. Чувствам се като крава, която е била закарана до металния улей, водещ към кланицата. Все едно надушвам кръвта на моите мууу-братчета.

Художникът чувстваше същото, но отново си зададе въпроса: „Ако искаха да ни погубят, защо не го сториха досега? Можеха да го

направят още вчера следобед, вместо да оставят на верандата ни шибаните си бумтялници и маратонката на Алис.“ Том се прозина:

— Взе да ми се доспива. Ще ми отпуснеш ли няколко часа?

— Нямах проблеми — рече художникът. Изобщо не му се спеше — тялото му бе изтощено, ала мозъкът му трескаво работеше. Тъкмо когато се поуспокоеше, в съзнанието му възкръсваше онзи кошмарен звук, съпровождащ изваждането на химикалката — отвратителното стържене на метал в кост.

— Ако решат да ни убият днес, искам да умра, както аз искам — рече Том. — Видях как постъпват и не ми хареса.

Клей си каза, че ако колективното съзнание, което Разръфаният представляваше, наистина бе накарало директора Ардай да забие химикалка в окото си, то за четиримата оцелели обитатели на резиденцията самоубийството вече едва ли беше въпрос на избор. Това обаче не беше най-хубавата мисъл, с която да пожелае лека нощ на Том, ето защо кимна:

— Ще взема всички оръжия. Онзи четирийсет и пет калибров револвер още е в теб, нали?

— Специалният патлак на Бет Никърсън. Естествено.

— Тогава лека нощ. И ако ги видиш да идват — или ги почувстваш, извикай — рече очилатият, след което колебливо добави: — Всъщност..., ако имаш време. Ако те оставят да го сториш.

Художникът гледаше как Том излиза от кухнята и си мислеше колко много харесва този нисичък мъж с очила със златни рамки и половин мустак. Колко много искаше да го опознае по-добре... и как шансовете за това бяха минимални. А Джони и Шарън? Съпругата и синът му никога досега не бяха изглеждали толкова недости-жими.

В осем часа сутринта Клей седеше на пейката в края на Градината на победата на директора и си мислеше, че ако не беше толкова уморен, щеше да надигне грохналия си задник и да отбележи по някакъв начин гроба на стареца. Нямаше да отнеме много време, пък и човекът го заслужаваше — дори само защото се бе погрижил за последния си ученик. Работата беше там, че той дори не знаеше дали ще може да стане, да се замъкне в къщата и да събуди Том, за да го накара да застане на стража.

Скоро щеше да настъпи хладен и красив есенен ден — идеален за бране на ябълки, приготвяне на сайдер и игри с топка в задния двор. Мъглата още беше гъста, но лъчите на утринното слънце я пронизваха с лекота, превръщайки я в искряща феерия, във въздуха танцуваха стотици миниатюрни дъги.

Изведнъж сред ослепителната белота се мярна нещо червено. В продължение на няколко секунди суичърът на Разръфания сякаш се рееше във въздуха, сякаш бе дреха, носена от вятъра, след което тъмнокафявото лице и ръцете на собственика му се материализираха от нищото, докато той бавно се приближаваше към Клей. Тази сутрин бе нахлупил качулката си и тя обрамчваше усмихнатото обезобразено лице и неживите очи. Широкото интелигентно чело, прорязано от белег. Мръсните, провиснали дънки със съдрани джобове. Надписът „ХАРВАРД“ върху тесните гърди.

Револверът на Бет Никърсън беше в страничния кобур на колана му, но художникът дори не се пресегна към него. Разръфаният спря на около три метра от него. Той — то — стоеше точно върху гроба на директора и според Клей не беше случайно.

— Какво искаш? — попита и веднага отговори, сякаш онзи използваше гласа му: — Имам. Нещо. Да ви кажа.

Седеше на пейката онемял от изумление и се взираше в кошмарния си гост. Бе очаквал или телепатия, или нищо. Разръфаният се усмихна — доколкото можеше да се усмихва с тази разкъсана долна

устна — и разпери ръце, сякаш искаше да каже: „Сори, пич, ама кво да се прави.“

— Тогава говори — рече Клей и се опита психически да се подготви за повторното похищение на гласа си, ала откри, че не беше нещо, за което можеш да се подготвиш.

— Тръгнете. Довечера. — Той напрегна цялата си воля, за да се отърси от внушението, и процеди през зъби:

— Млъквай! Спри!

Разръфаният зачака — истинско възлъщение на търпението.

— Мисля, че ако се постарая, няма да те допусна в съзнанието си — каза Клей. — Не съм сигурен, но мисля, че мога. Обезобразеното същество само го изгледа, а изражението му сякаш казваше: „Свърши ли?“

— Давай — измърмори художникът и веднага добави: — Можех да доведа. Още. Обаче дойдох. Сам.

Запита се как ли щеше да се чувства, ако към волята на Разръфания се прибавеше и тази на целия рояк, и внезапно осъзна положението, в което се намираше сега.

— Тръгнете. Довечера. На север. — Художникът зачака и когато се увери, че обезобразеният му посетител е приключил с нарежданията, попита: — Къде? Защо?

Този път нямаше думи; пред очите му внезапно изникна образ, който беше толкова ясен, че Клей не знаеше дали е в съзнанието му, или Разръфаният някак си го бе изписал върху ослепително бялата завеса на мъглата. Представляваше надпис, който му беше познат — вече го беше виждал, надраскан с розов тебешир по средата на улица „Колежанска“:

КАШУОК = БЕЗ — ПОК

— Не разбирам — промърмори.

Ала зловещият му гост вече се отдалечаваше. Клей зърна за миг червения му суичър, който отново се рееше във въздуха, след което се изгуби в мъглата. Единствената утеха беше, че и бездруго възнамеряваха да поемат на север, пък и бяха получили още един ден бонус. Това означаваше, че отпада необходимостта да стоят на пост. Реши да си легне, без да събужда другите. Всички имаха нужда от почивка.

Джордан се събуди поуспокоен. От предишната му превъзбуденост не бе останала и следа и той се бореше с един твърд като камък кравай, докато Клей разказваше за срещата си с Разръфания. Когато приключи, момчето взе пътния атлас, консултира се с индекса на задната корица и отвори на страницата със Западен Мейн.

— Ето — посочи някакъв град над Фрайбърг. — Това на изток е Кашуок, а това на запад — Малък Кашуок. Малкият Кашуок е почти на границата с Ню Хампшир. Знаех си, че съм го чувал някъде. Заради езерото е — добави и почука с показалец по картата. — Голямо е почти колкото Себаго.

Алис се приведе напред, за да прочете названието на езерото.

— Каш... Кашуокамак.

— Намира се в дива местност, наречена TP-90 — продължи хлапето и посочи с пръст местоположението му. — След като вече знаем това, „КАШУОК = БЕЗ — ПОК“ май престава да бъде загадка, нали?

— Нещо като мъртва зона — отбеляза Том. — Без мобилни клетки, без електромагнитни вълни и без покритие за шибаните джиесеми.

Джордан невесело се усмихна:

— Е, може да има доста къщи със сателитни антени, но за другото си прав.

— Не разбирам — намръщи се Алис. — Защо ще ни изпращат в зона без покритие, където всеки нормален човек ще се чувства добре?

— Може би преди това трябва да се запиташ защо ни оставиха живи — вметна Том.

— Навярно искат да ни превърнат в живи самонасочващи се ракети и да ни използват да бомбардираме мястото — предположи Джордан. — Така ще се отърват и от нас, и от другите. С един куршум два заека.

Всички се замислиха над този вариант.

— Е, тъй или иначе скоро ще разберем — рече Алис. — Аз обаче няма да бомбардирам никого.

Момчето я изгледа мрачно:

— Видя какво направиха с директора. Мислиш ли, че ако се стигне дотам, ще имаш избор?

Пред къщите от двете страни на „Колежанска“ имаше доста обувки, но вратите на кокетните къщички зееха отворени или направо бяха изкъртени от пантите. Част от трупове, осеяли ливадите, бяха на телефонни откачалки, ала повечето мъртъвци бяха нещастните бежанци, които се бяха озовали на неподходящото място в неподходящото време. Разпознаваха се по това, че нямаха обувки, но не беше необходимо човек да гледа дали са боси, или не; повечето жертви на отмъщението бяха разкъсани на парчета.

Зад училището, там, където улица „Колежанска“ отново се превръщаше в Шосе № 102, следите от клането продължаваха близо километър. Алис вървеше със затворени очи, за да не гледа обезобразените мъртъвци от двете страни на пътя; Том я водеше, сякаш бе сляпа. Клей предложи същото на Джордан, но хлапето само поклати глава и закричи по осевата линия — кльоцаво момче с раница на гърба си и с прекалено дълга коса, което вървеше с наведена глава, за да не вижда трупове.

— Стотици са — каза Том по едно време. Беше осем вечерта и вече се бе смрачило, ала въпреки това продължаваха да виждат повече, отколкото им се искаше. До стълба на един стоп на ъгъла на „Колежанска“ и „Спофорд“ лежеше момиченце с червени панталони и бяла моряшка блузка. Изглеждаше на не повече от девет и беше босо. Двайсет метра по-надолу се виждаше отворената врата на къщата, откъдето навярно го бяха извели, докато е пиццало за пощада. — Стотици.

— Може и да не са толкова много — изтъкна Клей. — Някои от нашите бяха въоръжени. Застреляли са доста копелета и със сигурност са наръгали мнозина. Дори видях един, на който му стърчеше стрела от...

— Ние сме виновни за кръвопролитие — прекъсна го Том. — Според теб уместно ли е да ги наричаш „нашите“!

Въпросът му получи отговор четири часа по-късно, докато се подкрепяха със студения си обяд на крайпътната зона за пикник. Вече

бяха поели по Шосе № 156 и според надписа на крайпътната табела това беше „Панорамната отбивка, предлагаща прекрасен изглед към историческия Кремъчен хълм на запад“. Клей си каза, че гледката сигурно е страхотна, ако обядваш по пладне, не в полунощ, когато газените фенери на масата служат единствено да виждаш какво слагаш в устата си.

Тъкмо бяха стигнали до десерта — твърди като камък ореховки, когато към тях се приближи групичка от пет-шест човека, всичките възрастни. Бутаха пазарски колички и бяха добре въоръжени — първите живи Изгнаници, които виждаха след напускането на колежа.

— Хей! — помаха им Том. — Има още една маса за пикник, ако искате да поседнете.

Бежанците ги изгледаха и по-възрастната от двете жени в групата, старица с пухкави бели къдрици, които блестяха под звездната светлина, понечи да им махне в отговор, ала ръката ѝ внезапно застина във въздуха.

— Това са ония — подхвърли един от мъжете и Клей почувства омразата и страха в гласа му. — Това е Гейтънската сбирщина.

— Върви по дяволите, драги — добави друг и всички ускориха крачка, въпреки че белокосата жена с вид на добродушна бабичка накуцваше. Единият мъж я хвана под ръка и ѝ помогна да мине покрай някакво субару, заклещило бронята си с нечий изоставен „Сатурн“.

Алис подскочи и за малко щеше да катурне една от газените лампи, ала Клей я улови за китката:

— Не се впрягай, хлапе.

Тя обаче не му обърна внимание, а изкрещя на отдалечаващите се старци:

— Поне се опитахме да направим нещо! А какво направихте вие! Какво, мамка му, направихте вие!

— Ще ти кажа какво не направихме — заяви един от мъжете. Вече бяха отминали Панорамната отбивка и той се бе обърнал, докато говореше. — Не сме причинили смъртта на стотици „нормита“. Ония са повече от нас, ако не си го забелязала...

— О, я стига, не можете да сте сигурни! — извика Джордан. Художникът си каза, че момчето проговаряше за първи път, откакто бяха напуснали пределите на Гейтън.

— Може да е тъй, а може и да не е — рече мъжът, — ала ония могат да правят някои доста страшни работи. Просто трябва да го приемете. Казаха, че ще ни оставят на мира, ако не ги закачаме... и нямаме нищо общо с вас. Ние се съгласихме.

— Ако вярваш на това, което казват — или ти внушават, значи си идиот — каза Алис. Мъжът направи крачка към тях, вдигна ръка и безмълвно им показа среден пръст. Четиримата доскорошни обитатели на „Гейтън“ гледаха как пенсионерите с пазарските колички се отдалечават, след което се спогледаха над изографисаната с всевъзможни инициали маса за пикник.

— Е, вече знаем — заключи Том. — Отритнати сме от всички.

— Може би не съвсем, след като телефонните откачалки искат да отидем там, накъдето другите — как ги нарече той, нормита са се запътили. — Може би сме нещо по-различно.

— Какво? — попита тийнейджърката.

Художникът имаше някаква идея, ала не искаше да я изразява гласно. Особено посред нощ.

— Сега ме интересува само Кент Понд — каза. — Искам... трябва да видя дали ще намеря жена си и сина си.

— Съзнаваш, че вероятността да са там не е много голяма, нали? — попита Том с благия си глас. — Искам да кажа, без значение как са се стекли нещата за тях, едва ли ще са там.

— Ако са добре, сигурно са ми оставили бележка къде са — каза Клей. — Затова се чувствам длъжен да ги потърся.

Наум добави, че докато не стигнат дотам, няма да умува защо Разръфаният иска да ги изпрати на място, където хората ги мразят и ненавиждат.

Или как, по дяволите, „КАШУОК = БЕЗ — ПОК“ щеше да е безопасно за нормитата, при положение, че телефонните откачалки знаеха за него.

Движеха се бавно по Шосе № 19, което трябваше да ги отведе в Мейн, ала едва ли щяха да стигнат тази нощ. Всички пътища в тази част на Ню Хампшир май минаваха през малкия град Рочестър, а той бе изгорен до основи. На места огънят продължаваше да гори, излъчвайки зловещо, сякаш радиоактивно сияние. Алис пое водачеството и ги поведе напред, заобикаляйки отровните развалини. На няколко пъти видяха надписа „КАШУОК = БЕЗ — ПОК“, надраскан с тебешир на тротоара, веднъж го мярнаха, нарисуван със спрей, и на капака на един пощенски контейнер.

— Който го е направил, си проси голяма глоба и затвор в Гуантанамо — заяви Том с уморена усмивка.

Прекосяха през огромния паркинг пред рочестърския търговски център, но още преди да се озоват там, чуха приспивното изпълнение на някакво джаз-трио — музика, която според Клей ставаше само за супермаркетите. Паркингът бе покрит с килим от гниещи отпадъци, който стигаше чак до калниците на изоставените автомобили, а галещият вятър разнасяше зловонието на разлагащи се трупове.

— Роякът е някъде тук — каза Том.

Оказа се в гробището до търговския център. Според маршрута трябваше да минат първо от южната, а после от западната му страна, ала щом прекосяха просторния паркинг, забелязаха между дърветата червените лампички на бумтялниците.

— Може би трябва да ги изпържим — неочаквано предложи Алис, когато излязоха отново на северната главна улица. — Някъде наблизо сигурно има цистерна с газ...

— Да, точно така! — въодушеви се Джордан за първи път, откакто бяха напуснали колежа, и замахна с юмрук. — За директора!

— Не мисля, че ще е разумно — въздъхна Том.

— Страх те е да изпробваме търпението им? — повдигна вежди Клей. Беше изненадан от себе си, задето подкрепяше безумната идея на Алис. Идеята да изпепелят още един рояк несъмнено беше безумна.

„Но пак бих го направил, защото това е най-отвратителната версия на «Мисти», за която съм чувал. Направо ми преобръща стомаха.“

— Не и този рояк — изтъкна Том и посочи булеварда между търговския център и гробището. — Погледнете! — Клей видя, че улицата е задръстена от автомобили, всичките обърнати със задниците към центъра. Беше твърде лесно да си представи как във всички коли е имало хора, които са бързали да се приберат у дома след първите опустошителни последици от Сигнала. Хора, които са искали да се разберат какво се случва и дали близките им са добре... Беше сигурен, че първото, което са направили, след като са се качили в колите си, е било да се пресегнат за мобилните си телефони.

— Кое по-точно? — попита.

— Да минем от другата страна. Вървете бавно и спокойно.

— Какво видя, Том?

— Няма значение — вдигна рамене очилатият мъж. — Вървете по тротоара и се придържайте под дърветата. Като гледам това страшно задръстване, нищо чудно да има и трупове.

Мъртъвците бяха десетки и се разлагаха тихо и кротко между Туомбли Стрийт и гробището „Уест Сайд“. Когато стигнаха до дърветата, „Мисти“ бе заменена от сиропирана версия на „Оставих сърцето си в Сан Франциско“, а червените очи на стереоуредбите отново проблеснаха в мрака. В следващия момент Клей обаче забеляза и нещо друго и се закова на място.

— Господи... — промълви и Том кимна.

— Какво има? — прошепна Джордан. — Какво?

Алис не каза нищо, ала посоката на погледа ѝ и прегърбените ѝ рамене бяха красноречиво свидетелство за видяното от нея. Пред оградата на гробището бяха застанали мъже с пушки. Клей накара Джордан да погледне натам и видя как неговите рамене също се отпуснаха.

— Да вървим — промълви хлапакът. — От тази воня ми призлява.

В Мелроуз Корнър, който се намираше на около шест километра северно от Рочестър (макар че вече бяха далеч, зловещото алено сияние още се виждаше), спряха в друга зона за пикник, където освен масички имаше и малко каменно огнище. Клей, Том и Алис събраха сухи съчки, а тийнейджърката, която твърдеше, че е скаутка, доказа уменията си, като стъкна огън и затопли на него трите консерви с онова, което нарече „скитнически боб“.

Докато се хранеха, две неголеми групички бежанци минаха покрай тях. Макар че странниците ги изгледаха изпитателно, никой не ги поздрави или заговори. Когато позасити глада си, Клей попита:

— И ти видя онези юнаци с пушките още от паркинга, Том? Предлагам да се преименуваш на Ястребово око.

Нисичкият мъж поклати глава:

— Беше си чист късмет. Плюс подходяща светлина. Специалните въгленови лампи в Рочестър, нали разбираш?

Клей се усмихна.

— Просто погледнах към гробището под подходящия ъгъл в подходящото време и видях как проблеснаха цевите на две-три пушки. Казах си, че си въобразявам, че сигурно са железните стълбове на оградата, но... — Очилатият въздъхна и отмести консервата. — Искате ли някой?

— Може да са били телефонни откачалки — подхвърли Джордан, но тонът му издаваше, че сам не си вярва.

— Телефонните откачалки не стоят на постове през нощта — възрази Алис.

— Може пък напоследък да имат нужда от по-малко сън — предположи момчето. — Може да е част от новото им програмиране.

Като го чу да говори така — сякаш телефонните зомбита бяха органични компютри в процес на усъвършенстване, Клей изтръпна.

— Освен това знаем, че не използват и пушки, нали така? — добави Том. — Защото не са им необходими.

— Значи са си намерили неколцина предатели, които да ги охраняват, докато спинкат — обобща тийнейджърката. — Да горят в ада дано!

Клей мълчеше. Мислеше си за хората, които бяха видели тази нощ — онези с пазарските колички, и по-конкретно за страха и омразата в гласа на мъжа, който ги бе нарекъл „Гейтънската сбирщина“. „Можеше да ни нарече и «Бандата на Дилинджър» — помисли си. — Може би вече трябва да ги наричаме не «телефонни откачалки», а «телефонни хора». Защо? — Мисълта, която последва, бе още по-смущаваща: — Кога един човек престава да бъде предател? Когато предателите станат мнозинство. Тогава онези, които не са предатели, ще се превърнат в...“

Ако човек беше романтик, сигурно щеше да ги нарече „съпротива“. А ако не беше, навярно щеше да ги окачества като хора извън закона. Или просто престъпници.

Продължиха към Хейс Стейшън и прекараха деня в един занемарен мотел, наречен „Шепнещи борове“. От прозорците на стаите им се виждаше пътен знак с надпис „ШОСЕ № 19, 10 КМ, САНФОРД, БЕРУИКС, КЕНТ ПОНД“. Никой не остави обувките си пред спалните, които си избраха. Вече не се налагаше.

Отново стоеше върху платформа по средата на онзи проклет стадион. Имаше чувството, че е парализиран, и това го влудяваше... наред с обстоятелството, че погледите на всички хора по трибуните бяха вперени в него. На хоризонта се виждаше същата скелетоподобна конструкция с мигащата червена светлина. Игрището бе огромно. Том, Алис и Джордан също бяха тук, ала този път не бяха сами. От лявата страна на Том стоеше бременна жена с тениска на „Харли Дейвидсън“ с отрязани ръкави, вдясно от Клей стърчеше някакъв възрастен джентълмен — не беше на годините на директора, но ги приближаваше — с вързана на опашка прошарена коса и изплашено изражение. Зад него се виждаше младеж с шапка на „Маями Долфинс“.

Сред хилядите, изпълнили трибуните, Клей видя познати физиономии, и това изобщо не го учуди — нали така ставаше в сънищата? В един момент чакаш на опашка пред телефонната кабина с учителката си от първи клас, в следващия се натискаш с трите мацки от „Дестинис Чайлд“ на панорамната площадка на Емпайър Стейт Билдинг.

Сега мацките от „Дестинис Чайлд“ не присъстваха в съня му, но за сметка на това художникът видя голия мъж с автомобилните антени (вече носеше с камуфлажни панталони и чиста бяла фланелка), стареца с раницата, който бе нарекъл Алис „млада госпожице“, и накуцващата миловидна баба от миналата нощ. Тя посочи към него и приятелите му, след това каза нещо на жената до себе си... която се оказа, забеляза художникът без изненада, бременната снаха на господин Скотони.

— Това е Гейтънската сбирщина — каза белокосата старица и лицето на младата жена се изкриви в ехидна гримаса.

— Помогнете ми! — извика жената до Том. Вопълът ѝ бе отправен към снахата на господин Скотони. — Искам да родя бебето си също като вас! Помогнете ми!

— Да му беше мислила навремето! — отвърна другата и също както бе станало и в предишния му сън, Клей осъзна, че всъщност никой не говореше. Всичко беше телепатия.

Разръфаният се приближи до редицата. Заставаше пред всеки човек и протягаше свитата си в юмрук длан над главата му — досущ както бе направил Том пред гроба на професора. Художникът забеляза нещо като гривна на китката му — приличаше на медицинска гривна, и внезапно си даде сметка, че тук явно има електричество — лампите на кулите блестяха ярко. Осъзна и нещо друго. Причината, поради която Разръфаният успяваше да се пресегне над главите на онези, въпреки че стояха на платформи, бе, че изобщо не стъпва на земята.

— *Ecce homo — insanus* — извика той. — *Ecce femina — insana*. — Всеки път тълпата ревеше: „Не ги докосвайте!“ — и телефонни откачалки, и нормита скандираха в един глас. Защото вече нямаше разлика. В съня на Клей всички бяха еднакви.

Събуди се късно следобед, свит на кълбо и притиснал плоската мотелска възглавничка към плувналото си в пот тяло. Надигна се от леглото и излезе навън, където завари Алис и Джордан да седят на бордюра между паркинга и сградата. Девојката бе прегърнала момчето, което бе положило глава на рамото ѝ, и я прегръщаше през кръста. Клей седна до тях. Зад тях се простираше пътят, който водеше към Шосе № 19 и Мейн — бе пуст, като се изключи камионът на „Федерал Експрес“, спрял с отворени задни врати, и един смачкан мотоциклет.

— Да сте съну... — подхвана Клей.

— *Esse ruet, insanus* — прекъсна го Джордан, без да вдигне глава от рамото на Алис. — Това съм аз.

— Аз пък съм въпросната *femina* — рече тийнейджърката. — Клей, случайно да знаеш дали в Кашуок има грамадански футболен стадион? Защото, ако има, няма да припаря и на километър от това място.

Зад тях се затвори врата, чу се шум от приближаващи стъпки.

— Аз също. — Том приседна до тях. — Имам много пороци, но самоубийството не е сред тях.

— Според мен там няма дори начално училище — рече художникът. — Гимназистите сигурно ходят с микробус до Ташмор.

— Това е виртуален стадион — обади се Джордан.

— Какво? — учуди се Том. — Искаш да кажеш, като в компютърна игра ли?

— Искам да кажа като в компютър — отвърна момчето и вдигна глава, взирайки се в пустеещия път, водещ към Санфорд, Бериукс и Кент Понд. — Всъщност не е толкова важно. Ако не ни докосват — телефонните хора и нормалните хора, кой ще ни докосне? — Клей никога досега не бе виждал такава неизразима мъка в очите на дете. — Кой ще ни докосне?

Никой не му отговори.

— Разръфаният ще ни докосне ли? — повиши глас момчето. — Ще ни докосне ли? Може би. Защото ни наблюдава. Усещам, че ни наблюдава.

— Мисля, че отиваш твърде далеч, Джордан — каза Клей — но идеята имаше своя собствена макар и зловеща логика. Щом им изпраща този сън — сънят за стадиона и платформите, по всяка вероятност ги наблюдава. Човек не изпраща писмо, ако няма адреса, нали така?

— Не искам да ходя в Кашуок — рече Алис. — Не ми пука дали е зона със или без шибано покритие. По-скоро ще отида в... в Айдахо.

— Смятам да прескоча до Кент Понд, преди да отида в Кашуок, Айдахо или където и да било — заяви художникът. — Ще бъда там след две нощи преход. Много бих искал и вие да дойдете, но... ако не искате или не можете, ще ви разбера.

— Клей е твърдо решен да узнае истината за семейството си — обади се Том. — Предлагам да му помогнем. След това ще измислим какво да правим. Освен ако някой няма друго предложение, разбира се. Ала всички бяха съгласни.

По Шосе № 19 имаше доста участъци без задръствания — някои бяха дълги около триста-четиристотин метра, и това окуражаваше „спринтьорите“. Така Джордан започна да нарича безотговорните, сякаш самоубийствено настроени шофьори, които от време на време профучаваха край тях с шеметна скорост. Обикновено колите им се носеха по средата на пътя с включени дълги светлини.

Всеки път, когато Клей и спътниците му забелязваха стремглаво приближаващите се фарове, бързо минаваха в отбивката, а пък ако пред тях имаше задръствания или някакви други прегради, направо нагазваха в тревата. Джордан измисли име и за тези препятствия — „спринтьорски капани“. Спринтьорът профучаваше като стрела край тях, а хората в колата крещяха и се смееха (и почти винаги бяха понаквасени). Ако имаше само едно препятствие — малък спринтьорски капан, шофьорът най-често го заобикаляше. В случай че пътят бе изцяло блокиран, пак можеше да се мине отстрани, ала най-често водачът и пътниците зарязваха превозното средство и възобновяваха пеша пътуването си на изток, докато не намереха друго превозно средство. Изискванията им бяха елементарни — да е бърза кола и да изглежда достатъчно шик, за да им достави максимално удоволствие. Клей си представяше пътуването им като поредица от непрекъснати спирания заради всевъзможните боклуци, осеяли шосето..., но в крайна сметка, повечето спринтьори също си бяха боклуци — поредният трън в задника на един свят, който вече едва се виждаше от тръни. Всичко това важеше с пълна сила за Гънър.

Той беше четвъртият спринтьор, когото видяха през първата си нощ на Шосе № 19. Гънър веднага ги забеляза на светлината на фаровете си — видя ги как стоят на банкетата край пътя... по-точно забеляза Алис. Подаде глава през спуснатото стъкло, при което тъмната му коса се развя около лицето му, и изкрещя: „Яж ми кура, кукличке!“ — докато минаваше край тях с черен кадилак „Ескалейд“. Пътниците в колата се смееха и размахваха ръце. Някой извика „Каза й

го-о!“ с върховен екстаз, под който прозираше южно бостънския му акцент (или поне така се стори на Клей).

— Очарователно — гласеше единственият коментар на Алис.

— Някои хора нямат никакви... — започна Том, ала преди да уточни какво нямат, от мрака недалеч пред тях се чу пронизително скърцане на гуми, последвано от глух метален трясък и звън на счупено стъкло.

— Мамка му! — процеди художникът и затича напред, но преди да измине и двайсет метра, девойката го изпревари. — Не бързай толкова, може да е опасно! — извика ѝ той.

Но Алис само размаха единия автоматичен пистолет и спринтира напред.

Том се изравни с художника, ала вече се задъхваше, докато Джордан, който бягаше от другата му страна, се носеше с такава лекота, все едно се излежаваше на люлеещ се стол.

— Какво... ще правим..., ако са тежко... ранени? — изхриптя очилатият. — Ще викаме... линейка?

— Не знам — отвърна Клей, но веднага си помисли как тийнейджърката бе размахала автоматичния пистолет. Знаеше — знаеше, и още как.

Настигнаха я при следващия завой на шосето. Алис стоеше зад кадилака, който лежеше килнат на една страна с активирани въздушни възглавници. За Клей не представляваше никаква трудност да си представи случилото се. Колата бе навлязла в острия завой с поне деветдесет километра в час и се бе врязала в изоставения млековоз отпред. Боклук или не, шофьорът бе направил всичко възможно да избегне сблъсъка. Сега се клатушкаше като пиян около преобърнатия автомобил и периодично отмяташе косата от лицето си. От носа му и челото му течеше кръв. Клей се приближи до автомобила — маратонките му захрущяха по надробените стъкла, и надърна вътре. Купето беше празно. Той включи фенерчето си и видя кръв само по волана. Очевидно пътниците бяха в достатъчно добро състояние, щом бяха излезли от колата, и с изключение на един бяха побързали да се отдалечат от сцената на катастрофата, навярно водени от чист инстинкт. Този, който бе решил да остане, беше дребничък младеж, сякаш току-що излязъл от пубертета — имаше ужасни белези от акне, щръкнали зъби и дълга мръсна червеникава коса. Начинът, по който говореше, напомни на Клей за кученцето, което боготвореше Спайк в анимационните серии на „Уорнър Брадърс“.

— Добре ли си, Гъна? — попита той. Клей си каза, че сигурно така звучеше „Гънър“, произнесено с южняшки акцент. — Маmicата му шибана, ама яко кървиш, бе, копеле! Мислех, че всички ще пукнем, да го еба! — После погледна към Клей: — Ти к'во зяпаш, бе?

— Затваряй си устата — каза художникът, ала при тези обстоятелства тонът му изобщо не беше груб.

Червенокосият се обърна към кървящия си приятел:

— Този е от ония, Гъна! От оная сбирщина!

— Затваряй си човката, Харолд — срязва го тъмнокосият младеж и обърна глава към Клей, Том, Алис и Джордан.

— Дай да ти промия раната — каза девойката. Беше прибрала пистолета в кобура си и ровеше в раницата си. — Имам лейкопласт и

превръзки. Както и кислородна вода за дезинфекция. Ще щипе, но по-добре така, отколкото да се инфектира, нали?

— Като се има предвид какво ти каза този младеж преди малко, май си по-добра християнка от мен в най-набожните ми години — каза Том. Беше свалил от рамото си Татко Автоматко и го държеше в готовност за стрелба, без да изпуска от погледа си Гънър и Харолд.

Гънър изглеждаше на двацет и пет. Дългата черна коса като на рокпевец бе сплъстена от кръв. Той погледна първо млековоза, после кадилака и накрая Алис, която държеше пакетче превръзки в едната си ръка и бутилка кислородна вода в другата.

— Томи, Фрито и онзи другият, дете през цялото време си бърка в носа, се ометоха — каза червенокосият и изпъчи жалките си пилешки гърди. — Аз обаче останах, Гъна! Маmicата му шибана, копеле, ама ти наистина кървиш като заклано прасе!

Алис извади превръзка, напои я с малко кислородна вода и пристъпи към младежа, който ѝ бе извикал „Яж ми кура, кукличке!“ В същия миг обаче той направи крачка назад.

— Разкарай се от мен — процеди през зъби. — Гадна си!

— Това са ония — кресна червенокосият. — От сънищата! Нали ти казах!

— Не се доближавай! — изсъска Гънър. — Шибана кучка. И всички вие!

На Клей внезапно му се прииска застреля момчето и не се изненада. Младежът изглеждаше (и действаше) като бясно куче, притиснато в ъгъла, оголило зъби и готово да хапе, а как се постъпва с кучетата, когато нямаш друга възможност? Застрелваш ги, нали? Те обаче имаха друга възможност и ако Алис бе решила да се прояви като добра самарянка спрямо човека, който я беше нагрубил, навярно самият той трябваше да се въздържа от езекутирането. В същото време искаше да узнае нещо, преди очарователните младежи да продължат пътя си.

— Тези сънища... — започна художникът. — Имате ли... не знам как да го кажа... нещо като духовен водач в тях? Някакъв мъж с червен суичър?

Гънър вдигна рамене, откъсна парче от ризата си и започна да попива кръвта по лицето си. Постепенно идваше на себе си и явно започваше да осъзнава какво се бе случило току-що.

— Харвард, нали? — измърмори след малко. — Нали така, Харолд? Дребният му спътник кимна.

— Да, Харвард. Негъра. Обаче не са сънища. И ако още не сте го зацепили, няма смисъл да ви го казвам. Не са сънища, а шибани предавания. Предавания в сънищата ни. Ако не ги получавате, то е само защото сте гадни. Нали, Гъна?

— Вие, копелета, яко се прецакахте — заяви мрачно дългокосият и попи кръвта от челото си. — Не ме пипайте.

— Ще идем на едно готино местенце — обяви Харолд. — Нали тъй, Гъна? В Мейн, не ви будалкам. Всички, дето не са зомбирани от Сигнала, там отиват. Там ония ще ни оставят на мира. Ще ходим на лов, за риба, ще си живеем царски сред природата. Тъй вика Харвард.

— И вие му вярвате? — повдигна скептично вежди Алис.

Гънър вдигна пръст и Клей забеляза, че ръката му трепери.

— Затваряй си плювалника, кучко.

— Ти го затвори! — обади се Джордан. — Ако не си забелязал, ние сме тези с оръжията.

— Хич не си и помисляйте да ни гърмите — каза пискливо Харолд. — Какво според вас ще ви направи Харвард, ако ни застреляте, шибаняци такива?

— Нищо — отвърна Клей.

— Нямате си ни... — започна Гънър, но преди да продължи, художникът пристъпи напред и го фрасна с четирийсет и пет калибровия револвер на Бет Никърсън. Нова рана зейна на брадичката на младия мъж, но Клей си каза, че това май е по-добро лекарство от кислородната вода, която спринтьорът бе отказал. Грешеше.

Гънър залитна и гърбът му се опря в изоставения млековоз, а изуменият му поглед бе вперен в Клей, сякаш не можеше да възприеме случилото се. Харолд направи крачка напред, но Том насочи Татко Автоматко към него и предупредително поклати глава. Червенокосият се сви като изплашено коте и нервно загриза мръсните си нокти. Влажните му очи сякаш щяха да изскочат от орбитите си.

— Ние ще продължим пътя си — каза Клей. — Съветвам ви да останете тук поне един час, защото едва ли ще искате да ни срещнете отново. Подаряваме ви живота. Видим ли ви отново обаче, ще ви убием. — Отстъпи към Том и другите, без да отделя взора си от намръщеното, изумено и окървавено лице. Чувстваше се като

някогашния укротител на лъвове франк Бък, който обясняваше, че усмирявал хищниците само със силата на волята си. — Още нещо. Нямам представа защо телефонните хора искат да съберат всички „нормита“ в Кашуок, но знам защо вкарват добитъка в кошарата. Помислете над това по време на следващата новинарска емисия за лековерни нормита.

— Да ти го нашибам — каза Гънър, но извърна поглед и се втренчи в маратонките си.

— Хайде, Клей — обади се Том. — Да вървим.

— Внимавай да не ви срещнем пак, Гънър — заплаши го Клей, но това така или иначе се случи.

Някак си Гънър и Харолд успяха да ги изпреварят — явно бяха рискували и бяха изминали десетина-петнайсет километра, докато Клей, Том Алис и Джордан спяха в Междуцатския мотел, който се намираше на територията на Мейн (по-точно на около двайсет метра от границата с Ню Хампшир). Навярно младоците си бяха избрали за отдих Селмън Фолс и Гънър бе скрил новата си придобивка сред десетината изоставени коли. Ала по-важното беше, че ги бяха изпреварили, дебнеха появата им, за да ги нападнат. Клей почти не обърна внимание както на приближаващата се машина, така и на коментара на Джордан „Поредният спринтьор“. Намираше се на своя територия и докато минаваха покрай всяка местна забележителност — развъдника за омари „Френо“, на три километра източно от Междуцатския мотел, „Сладоледените лакомства на Шейки“, разположен от другата страна на пътя, и статуята на генерал Джошуа Чембърлейн на малкото площадче в Търнбул, той все повече се чувстваше като човек, който сънува ярък сън. Не осъзнаваше, че не се е надявал да види дома си, докато не зърна огромната пластмасова фунийка за сладолед, извисяваща се над „Шейки“ — вирнала извития си връх към небето, изглеждаше едновременно тривиално и екзотично, сякаш бе излязла от кошмара на някой безумец.

— Пътят ми се струва доста опасен за спринтиране — отбеляза Алис.

Когато фаровете проблеснаха на билото на хълма зад тях, те побързаха да се отдръпнат от шосето. Някакъв пикап се беше преобърнал по средата на пътя и Клей си помисли, че има голям шанс приближаващата се кола да се вреже в него, ала предните ѝ светлини свърнаха вляво веднага щом се спусна по нанадолницето, и спринтьорът с лекота избегна препятствието. Автомобилът излезе на банкета, но само след няколко секунди се върна обратно на асфалта и стремглаво се понесе напред. По-късно Клей си каза, че Гънър и Харолд сигурно вече бяха минали по тази отсечка от пътя, запаметявайки местоположението на всички спринтьорски капани.

Той беше най-близо колата, която шеметно се носеше към тях, Алис стоеше малко по-назад, Том и Джордан стърчаха до нея. Очилатият прегръщаше момчето през раменете.

— Ама тоя наистина яко се е засилил! — каза Джордан. В гласа му нямаше тревога — просто констатираше факта. Клей също не се чувстваше притеснен, нито предчувстваше какво ще се случи след малко. Съвсем бе забравил за Гънър и Харолд.

На петдесетина метра от мястото, на което стояха, имаше някаква спортна кола — „Ем Джи“ или нещо подобно, зарязана напреки на банкета. Харолд, който управляваше автомобила, рязко свърна встрани, за да я заобиколи. Отклонението бе съвсем слабо, ала се оказа достатъчно, за да наруши прицела на Гънър. Или пък не беше така. Навярно мишената му изобщо не е била Клей. Може би от самото начало бе искал да уцели Алис.

Тази нощ се возеха в невзрачен шевролет. Дългокосият мъж бе коленичил на задната седалка, подавайки се чак до кръста през прозореца, в ръката си държеше нащърбен каменен къс с големината на едра ябълка. Нададе нечленоразделен вик, сякаш излязъл от комиксите, нарисувани в началото на творческата кариера на Клей — „Яааааххххх!“ и метна камъка. За част от секундата ръбестият снаряд измина смъртоносната си траектория и улучи Алис в лявото слепоочие. Художникът никога нямаше да забрави този звук. Фенерчето, което момичето държеше — и което я бе превърнало в идеална мишена, макар че и четиримата носеха фенерчета, се изплъзна от омекналите ѝ пръсти и лъчът му изписа ярък конус върху чакълена настилка, осветявайки парченце от счупен стоп, което заблестя като фалшив рубин.

Клей мигом коленичи до нея и извика името ѝ, но не можа да чуе собствения си глас заради внезапния рев на Татко Автоматко, който най-накрая бе изпробван. Изстрелите му като миниатюрни огънчета озариха мрака и под тяхната светлина художникът видя кръвта, която се стичаше по лицето ѝ (о, Господи, какво лице) като същински порой.

Сетне стрелбата спря. Том закрещя: „Дулото се изметна нагоре, не можах да го сваля, май изстрелях целия шибан пълнител в небето!“, Джордан викаше: „Ранена ли е, уцели ли я?“ и Клей си спомни как девойката бе предложила да промие с кислородна вода раната на Гънър и да го превърже. „По-добре да щипе, отколкото да се

инфектира, нали?“ — беше казала. Трябваше да спре кървенето. Трябваше да го спре веднага. Свали якето, съблече и пуловера си, за да го увие около главата ѝ като тюрбан.

Блуждаещият лъч на фенерчето на Том освети каменния къс и се закова върху него. Бе покрит с коса и кръв. Джордан закрепва. Клей, който дишаше на пресекулки и се потеше въпреки хапещия нощен студ, заувива дрехата около главата на Алис. Пуловерът на мига подгизна от кръв. В следващия миг фенерчето на Том освети проснатото на земята момиче, чиято глава бе увита чак до носа — изглеждаше като пленница на ислямски екстремисти, фотографирана за някой Интернет-сайт, а скулата ѝ (остатъците от скулата ѝ) и врата ѝ бяха плувнали в кръв, — и той също започна да крещи. „Помогнете ми — искаше да каже Клей. — Престанете веднага и ми помогнете“ — ала гласът му изневери — единственото, което можеше да стори, бе да притиска до главата ѝ плувналия в кръв пуловер, спомняйки си, че Алис бе кървяла и първия път, когато я бяха видели — тогава се бе оправила, защо не и сега?

Ръцете ѝ конвулсивно потрепваха, пръстите ѝ разравяха чакълена настилка. „Някой да ѝ даде онази проклета маратонка“ — помисли си той, ала бебешкият „Найк“ беше в раницата, а девойката лежеше върху нея. Лежеше там с глава, премазана от някакъв младеж заради глупаво, дребнаво отмъщение. Краката ѝ също потрепваха, кръвта продължаваше да извира от главата ѝ, напоявайки пуловера.

„Крайт на света най-накрая ни застигна“ — каза си той, вдигна поглед към небето и видя вечерницата.

Алис нито веднъж не изгуби съзнание и нито веднъж не дойде на себе си. Том най-накрая се овладя и помогна на Клей да я отнесат малко по-нагоре по склона. Там се издигаха дървета — всъщност бе овощна градина. Художникът си спомни, че двамата с Шарън веднъж бяха идвали тук, когато Джони беше съвсем малък. Когато всичко между тях беше идеално и все още не се караха за пари, амбиции и бъдещи планове.

— Хора със сериозни черепни травми не трябва да се местят — промълви Джордан, който се тътреше зад тях и носеше раницата на Алис.

— По-лошо от това не може да стане — изхриптя Клей. — Няма да оживее, Джордан — не и в състоянието, в което се намира. И в спешното не биха могли да я спасят. — Видя как хлапето пребледня и побърза да добави: — Съжалявам.

Положиха я на тревата. Том се опита да й даде вода от бутилката с дозатор и Алис отпи няколко глътки. Джордан пъкна в ръката й бебешкия „Найк“ и тя стисна обувчицата, оставяйки кървави следи по нея. После двамата мъже и момчето зачакаха Алис да умре. Чакаха цяла нощ.

— Татко ми каза, че може да си почина, затова не ме обвинявайте — рече Алис. Часът бе около единайсет преди полунощ. Лежеше с глава върху раницата на Том, в която той бе натъпкал едно от одеялата от „Суийт Вали Ин“ — мотела в покрайнините на Метуен. На Клей му се струваше, че са минали оттам в някой друг живот. По-добър живот. Раницата бе подгизнала от кръв. Оцелялото око на девойката се взираше в звездите. Лявата ѝ ръка лежеше върху тревата до нея — не бе помръднала повече от час, дясната не преставаше да мачка маратонката. Пръстите ѝ се свиваха... и отпускаха. Свиваха се... и се отпускаха.

— Алис — промълви Клей, — жадна ли си? Искаш ли още малко вода?

Тя не отговори.

По-късно — в един и петнайсет според часовника на Клей, момичето попита някого дали може да отиде да поплува. Десет минути по-късно се засмя:

— Не ги искам тези тампони, мръсни са!

Смехът ѝ — едновременно непринуден и плашещ, сепна Джордан и той заплака. Когато Том се опита да го успокои, момчето му изкрещя да се разкара.

След час голяма група нормита минаха по шосето. Лъчите от многобройните им фенерчета прорязваха мрака. Клей се приближи до ръба на склона и се провикна:

— Случайно сред вас да има лекар?

Фенерчетата спряха. Чу се приглушен ропот, загатващ за провеждането на кратко съвещание, след което някакъв женски глас (изключително приятен женски глас) заяви:

— Оставете ни на мира. Не можем да общуваме с вас.

В същия миг Том се озова до Клей и кресна:

— И един левит, като стигна до същото място, приближи се и отмина! Това беше „Да ви го начукам“ на библейски език, госпожице!

Зад тях Алис внезапно заговори високо и ясно:

— Мъжете от колата ще си получат заслуженото. Но не заради онова, което ви сториха, а за назидание на другите. Разбирате, нали?

С леденостудените си пръсти Том сграбчи китката на художника:

— Боже мой, сякаш е в съзнание!

Клей задържа за момент дланта му:

— Не говори тя, а онзи с червения суичър, който я използва като... като високоговорител. Дори в тъмнината видя как очите на Том се разширяват.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Фенерчетата отново се раздвижиха. Скоро се изгубиха в далечината, което зарадва Клей. Случващото се засягаше само тях и никой друг.

В три и половина Алис пророни:

— О, мамо, ужасно е! Повехнали рози, мъртва градина. — После радостно възкликна: — Ще има ли сняг? Ще си направим замък, ще си направим листенце, ще си направим птичка, ще си направим птичка, ще си направим ръка, ще си направим море, ще си направим... — Гласът ѝ заглъхна, изцъкленото ѝ око неотклонно се взираше в звездния циферблат. Клей и Том я бяха завили с дрехите си, за да не мръзне, и дъхът ѝ излизаше на малки бели облачета. Кървенето най-накрая бе спряло. Джордан седеше до нея, и галеше лявата ѝ ръка, която от няколко часа беше мъртва, и сякаш чакаше тялото да я последва.

— Пуснете ми онази песен, която обичам — пророни момичето. — Онази на Хол и Оутс^[1].

[1] Популярният дует на Дарил Хол и Джон Оутс е характерен със своите поп и соул балади. — Б. пр. ↑

В пет и двајсет Алис каза:

— Това е най-хубавата рокля, която съм имала. Всички се бяха скупчили около нея. Клей бе казал, че смъртта приближава.

— Каква е на цвят, Алис? — попита я, без да очаква отговор.

— Зелена.

— Къде ще я носиш?

— Жените сядат на масата — избърбори тя. Продължаваше да мачка маратонката, но вече по-бавно. Кръвта по лицето ѝ беше засъхнала и създаваше впечатлението, че кожата ѝ е покрита с черен лак. — Жените сядат на масата, жените сядат на масата. Господин Рикарди стои на поста си и жените сядат на масата.

— Точно така, миличка — нежно каза Том. — Господин Рикарди стои на поста си, нали?

— Жените сядат на масата. — Единственото ѝ око се завъртя към Клей и за втори път тя проговори с чужд глас. Този път обаче изрече само пет думи: — Синът ти е при нас.

— Лъжеш — прошепна художникът. Беше свил юмруците си и едва се въздържа да не удари умиращото момиче. — Лъжеш, копеле мръсно.

— Жените сядат на масата и всички ще прием чай — заяви Алис.

Първите проблясъци на настъпващия ден озариха източния хоризонт. По едно време Том, който седеше до Клей, сложи треперещата си ръка на рамото му:

— Ако наистина четат мисли, сигурно са узнали, че имаш син и се тревожиш за него. И онзи кучи син използва Алис, за да те вбеси.

— Знам — вдигна рамене Клей. Знаеше и нещо друго — онова, което Алис бе казала с гласа на Разръфания, звучеше съвсем правдоподобно. — Но да ти кажа ли какво мисля?

Том кимна.

— Когато бе съвсем мъничък, на три или четири годинки — когато с Шарън все още се разбирахме и го наричахме Джони-Джий, — той тичаше при телефона всеки път, когато звъннеше, и започваше да чурулика: „фонфон? За мен?“ Направо ни изкарваше акъла. И ако беше баба му или леля му, ние му казвахме „фон-фон — за теб“ и му подавахме слушалката. Още помня колко голяма изглеждаше шибаната слушалка в малките му ръчички... долепена до главичката му...

— Клей, стига...

— А сега... сега... — Той не можа да продължи. Всъщност не се налагаше.

— Елате веднага, момчета! — извика Джордан. — Бързо!

Двамата мъже отново се приближиха до Алис. Беше се надигнала от земята в плен на поредната конвулсия, гърбът ѝ се бе огънал като потрепваща арка. Единственото ѝ око сякаш щеше да изскочи навън, устните ѝ бяха извити надолу. После тялото ѝ внезапно се отпусна. Тя изрече някакво име, което не им говореше нищо — Хенри, и за последен път стисна бебешката маратонка. Пръстите ѝ се разтвориха и малката обувчица се изтърколи на земята.

От устните ѝ се отрони въздишка, последвана от ефирно облаче бяла пара. Джордан погледна Клей, после Том.

— Да не би да...

— Да — промълви художникът.

Момчето избухна в ридания. Клей остави девойката да погледа още няколко секунди към избледняващите звезди, после с длан затвори окото ѝ.

Недалеч от овощната градина имаше изоставена фермерска къща. В една от пристройките намериха лопати и погребяха Алис под едно ябълково дърво заедно с бебешкия „Найк“. Всички бяха единодушни, че тя би поискала точно това. По желание на Джордан Том отново издекламира Псалм четирийсет, макар че този път му беше изключително трудно да довърши. Сетне всеки разказа по нещичко, което си спомняше за Алис. По време на импровизираната им панихида на север от тях премина неголям рояк телефонни хора, които ги забелязаха, ала не им обърнаха никакво внимание. Клей не се изненада. Нали бяха луди и не биваше да бъдат докосвани... Знаеше го, както знаеше със сигурност, че Гънър и Харолд ще си платят за стореното.

Прекараха по-голямата част от деня в къщата — в мъчителни опити за почивка, след което продължиха към Кент Понд. Художникът вече не очакваше да открие сина си там, но още не бе изоставил надеждата, че ще намери някакво съобщение от Джони или Шарън. Само мисълта, че детето му е живо, можеше да поразсее скръбта — скръб толкова тежка, че я усещаше като оловно наметало, чието непосилно бреме сякаш всеки момент щеше да прекърши гръбнака му.

КЕНТ ПОНД

Бившата му къща — къщата, където Джони и Шарън бяха живели по времето на Сигнала — се намираше на Ливъри Лейн, на две преки северно от угасналия светофар в центъра на Кент Понд. Беше от онези къщи, за които агентите по недвижими имоти казват, че се нуждаят от ремонт, но иначе стават за домове на младоженци. Клей и Шарън често се шегуваха — преди да се разделят, че техният „дом за младоженци“ най-вероятно ще бъде и техният „дом за пенсионери“. Когато съпругата му забременя, обсъждаха дали да кръстят бебето Оливия, ако излезеше от „женското племе“, както казваше Шарън — тогава щяха да имат единствената Ливи от Ливъри Лейн. Навремето това му се струваше доста забавно.

Клей, Том и Джордан — един блед и мълчалив Джордан, който отговаряше на въпросите само ако му ги задаваха втори или трети път, стигнаха до кръстовището между главната улица и Ливъри Лейн малко след полунощ през ветровитата нощ от втората седмица на октомври. Художникът се вгледа съсредоточено в стопа на ъгъла на бившата му улица, където бе идвал като гост през последните четири месеца. „НЕ НА ЯДРЕНАТА ЕНЕРГИЯ“ — бе изписано със спрей в долната част на табелата, и този надпис си стоеше тук още преди той да замине за Бостън. STOP... „НЕ НА ЯДРЕНАТА ЕНЕРГИЯ“. STOP... „НЕ НА ЯДРЕНАТА ЕНЕРГИЯ“. Не можеше да откъсне очи от надписа, сякаш не проумяваше значението му. Естествено, че не беше така — смисълът на посланието бе напълно ясен и беше очевидно, че това е нечий политически лозунг (ако се поразходеше, Клей щеше да открие същия надпис и по другите табели в града, може би дори и в Спрингфийлд и Ектън). Работата беше другаде — умът му не побираше как посланието е същото, макар целият свят да се е променил. Струваше му се, че ако се взира достатъчно дълго в надписа „STOP... НЕ НА ЯДРЕНАТА ЕНЕРГИЯ“, в темпоралните пластове ще се отвори някакъв научно-фантастичен тунел, който ще го отведе в миналото и кошмарът няма да се случи, мракът няма да се спусне над него и семейството му.

— Клей? — колебливо Том. — Добре ли си?

— Това е моята улица — измърмори художникът, сякаш това обясняваше всичко, и внезапно, без да предполага, че ще го направи, затича напред.

Ливъри Лейн беше задънена — всички улици в тази част на града завършваха при Кент Хил — неголям ерозирал хълм. От двете ѝ страни се издигаха дъбове и настилката бе покрита с мъртви листа, които шумоляха под краката му. Той видя няколко изоставени коли, две бяха заклезили броните си в страстна механична целувка.

— Къде отива? — извика Джордан. Клей долови страха в гласа на момчето и сърцето му се сви, ала не можеше да спре.

— Всичко е наред — усмихна се Том на момчето. — Не се тревожи.

Художникът мина край спрелите коли, лъчът на фенерчето му разсичаше и пронизваше мрака пред него. По едно време яркият сноп освети лицето на господин Кретски. Господин Кретски винаги даваше близалка за Джони, когато го подстригваше и той все още беше Джони-Джий — малкият Джони-Джий, който тичаше при звънящия телефон и чуруликаше с тъпичкото си гласче: „Фон-фон, за мен?“ Господин Кретски лежеше на тротоара пред къщата си, полузарит сред дъбовата шума, на мястото на носа му зееше черна дупка.

„Не искам да ги намеря мъртви. — Тази мисъл не спираше да отеква като барабанен грохот в главата му. — Не и след онова, което се случи с Алис. Не искам да ги намеря мъртви. — Следващата мисъл го изплаши, ала в моменти на стрес съзнанието винаги казваше истината: — Ако единият е мъртъв... нека да е тя.“

Къщата им беше последната вляво (обичаше да казва на Шарън, че живеят накрай света), алеята, водеща към малкия гараж, бе толкова къса и тясна, че можеше да побере само една кола. Клей беше останал без дъх, ала не забави ход. Спринтира по алеята, разритвайки листата по пътя си, без да обръща внимание на болката в хълбока си — задъхваше се, в устата си усещаше вкус на олово. Вдигна фенерчето и го насочи към отворената врата на гаража.

Колата я нямаше. Въпросът бе дали това е добро предзнаменование.

Обърна се — фенерчетата на Том и Джордан се приближаваха към него. Тръгна към задната врата на дома си, забеляза нещо и

сърцето му подскочи. На един дъх взе стъпалата на верандата и за малко щеше да счупи стъклото, изгаряйки от нетърпение да грабне бележката, залепена на кухненската врата. Бе прикрепена с тиксо — ако бяха дошли час по-късно, навярно вятърът вече щеше да я е отнесъл. Прииска му се да удуши Шарън заради безотговорността ѝ — не че това беше нещо ново за нея, ала в следващия момент забеляза, че бележката не беше от жена му.

Джордан прекоси алеята и изкачи стъпалата на верандата, последван от Том, който дишаше тежко, а стъпките му шумоляха по килима от листа. Спря се до момчето и насочи фенерчето си към белия лист в ръката на Клей, след което освети потресеното лице на художника.

— Съвсем бях забравил, че майка ѝ има диабет — промълви Клей и им подаде бележката. Том и Джордан я прочетоха заедно.

„Татко,

Случи се нещо лошо както сигурно знаеш, но се надявам, че си добре и ще намериш това. Мич Стейнман и Джордж Гендрън са заедно с мен, хората наоколо откачат и всички мислим, че е от джиесемите. Това сега е най-лошото дойдохме тук, защото ме е страх. Исках да счупя моя, но се оказа, че го няма. Мама го беше взела, защото нали знаеш че маминка е болна и тя искаше да проверява как е. Трябва да тръгвам страх ме е, някой е убил господин Кретски. Всички са или мъртви или луди като в някой страшен филм, но чухме че хората се събират в общината (НОРМАЛНИТЕ хора) и смятаме и ние да отидем там. Може би мама също е там, но тя е взела моя ТЕЛЕФОН. Татко, ако намериш това и си добре МОЛЯ ТЕ ЕЛА ДА МЕ ВЗЕМЕШ.

Твой син Джон
Гейвин Ридъл“

Том спря да чете и заговори с благ глас, който изплаши Клей повече и от най-страшното предупреждение:

— Съзнаваш, че онези, които са се събрали в общината, по всяка вероятност са поели по много различни пътища, нали? Все пак са

минали десет дни и светът премина през ужасни сътресения.

— Знам — зададено промълви художникът. Очите му пареха, в гърлото му се бе надигнала пулсираща буца. — И предполагам, че майка му най-вероятно е... — Вдигна рамене и махна с трепереща ръка към заобикалящия ги мрак. — Въпреки това обаче трябва да отида в общината и да проверя. Може да са оставили някаква бележка. Той може да е оставил някаква бележка.

— Да — рече Том. — Имаш право. После ще решим какво да правим по-нататък. — Продължаваше да говори със същия благ, успокояващ глас, и на Клей почти му се прииска приятелят му да се засмее и да изтърси нещо от рода на: „Стига си се заблуждавал, пич — наистина ли смяташ, че ще го видиш отново? Кога най-накрая ще приемеш шибаната реалност?“

Междувременно Джордан прочете бележката за втори път, а може би и за трети и четвърти. Въпреки че почти бе обезумял от тревога, Клей изпита странното желание да се извини на момчето за лошия правопис и пунктуация на сина си, но после си каза, че Джони е писал под ужасен стрес, приклепнал на верандата, докато приятелите му са наблюдавали втрещени как хаосът внезапно поглъща спокойното им градче.

Джордан вдигна поглед от листа и попита:

— Как изглежда синът ти?

Художникът се зачуди защо хлапето му задава този въпрос, но реши, че не иска да знае. Поне засега.

— Джони е малко по-нисък от теб. Изглежда закръглен, но е от възрастта. С тъмнокастения коса.

— Не е кльошав. Нито пък рус.

— Не, така изглежда приятелят му Джордж.

Джордан и Том се спогледаха. Лицата им бяха мрачни, ала на художника му се стори, че забелязва облекчение в тях.

— Какво има? — възкликна. — Какво! Кажете ми.

— От другата страна на улицата — промърмори очилатият. — Не го видя, защото тичаше. През три къщи оттук. Слабо русо момче с червена раница...

— Това е Джордж Гендърн — каза Клей. Познаваше червената раница на Джордж тъй добре, както познаваше синята на Джони със светлоотражателните ленти отгоре ѝ. — Когато бяха в четвърти клас,

двамата с Джони направиха макет на пуританско селище за часа по история и получиха шестици. Джордж не може да е мъртъв. — Ала явно беше. Клей приседна на стъпалата (като в просъница чу познатото изскърцване) и с длани закри лицето си.

Общината се намираше на пресечката на улиците „Езерна“ и „Мелнична“ пред градския парк и езерото, дало името си на градчето. Кент Понд буквално означава „Езерото Келт“. Паркингът беше почти пуст, само служебните места бяха заети, за сметка на което и двете улици към голямата викторианска сграда бяха претъпкани с автомобили. Явно хората се бяха опитали максимално да се доближат до бялата постройка, преди да продължат пеша. Дори зелените площи бяха претъпкани с изоставени коли и Клей, Том и Джордан се придвижваха изключително бавно. Десетина къщи бяха изгорели до основи, някои все още димяха. Художникът покри трупа на момчето на Ливъри Лейн (наистина беше приятелят на Джони), но не можеха да сторят нищо за многобройните подути и разлагащи се мъртъвци, на които се натъкнаха по време на бавния преход към общината. Бяха стотици, ала в тъмнината Клей не видя нито едно познато лице. Каза си, че и светло да беше, пак нямаше да разпознае никого — враните бяха пирували в продължение на десет дни.

Мислите му се насочиха отново към Джордж Гендрън, който лежеше по корем сред купчина окървавени листа. Синът му бе написал в бележката си, че Джордж и Мич — двамата му най-добри приятели, са с него. Следователно онова, което беше сполетяло русото момче, се бе случило малко след като Джони бе закрепил бележката за кухненската врата и тримата бяха напуснали къщата на Ридъл. И след като само Джордж лежеше сред окървавената шума, Клей предполагаше, че Джони и Мич се бяха измъкнали живи от Ливъри Лейн. „Но който много предполага, здравата се излага — помисли си. — Евангелието на Алис Максвел, мир на праха й.“

И това бе самата истина. Бе напълно възможно убиецът на Джордж да се е втурнал след тях и да ги е настигнал някъде другаде. На главната, на „Дъгуей“ или на съседната „Лоръл“. Където ги е наръгал с касапски нож или две автомобилни антени...

Вече бяха стигнали до паркинга на общината. Вляво голям пикап, който се бе опитал да мине напярко, беше затънал в блатистия

бряг на езерото, вдясно се виждаше жена с разпорено гърло, чието лице представляваше кошмарен лунен пейзаж от кървава каша и черни кратери. На главата ѝ се мъдреше шапка на „Портланд Сий Догс“, дамската ѝ чантичка се мъдреше непокътната до нея (дори ремъкът продължаваше да е праметнат през рамото ѝ). Убийците вече не се интересуваха от пари. Клей се стресна, когато Том докосна рамото му:

— Престани да мислиш какво може да се е случило.

— Откъде знаеш какво...

— Няма нужда да съм телепат, за да го разбера — въздъхна Том и се насили да се усмихне. — Ако намериш сина си — най-вероятно няма да успееш, ала не е изключено и да се случи, то съм сигурен, че ще ти разкаже цялата история. Ако пък не го намериш... тогава има ли някакво значение?

— Не. Разбира се, че няма. Но, Том... аз познавах Джордж Гендрън. Хлапетата го наричаха Кънектикъц защото семейството му бе дошло от там. Ял е хамбургери в задния ни двор. От време на време татко му идваше у дома и заедно гледахме мачовете на „Пейтриътс“.

— Разбирам — кимна нисичкият мъж. — Разбирам — повтори, след което се обърна към хлапето: — Стига си я гледал, Джордан, няма да се надигне и да тръгне.

Ала момчето не му обърна внимание и продължи да наблюдава изкълвания от враните труп с шапка на „Сий Догс“.

— Фоните започнаха да се грижат за себеподобните си веднага щом бяха препрограмирани на първично ниво — отбеляза. — И въпреки че само изваждаха труповете изпод скамейките и ги хвърляха в блатото, поне се опитаха да направят нещо. Обаче не се грижат за нашите трулове. Оставят ги да се разлагат там, където паднат. — Джордан се обърна към Том и Клей. — Без значение какво казват или обещават, не можем да им се доверим! — добави гневно. — Не можем!

— Съгласен съм с теб — каза Том.

Художникът кимна:

— Аз също.

Очилатият се обърна към общината, където няколко аварийни лампи с очевидно дълготрайни батерии все още излъчваха нездраво жълтеникаво сияние, което се отразяваше от покривите на паркираните служебни автомобили.

— Да влезем и да видим какво са ни оставили.

— Да, хайде да влезем — промълви Клей. Джони едва ли щеше да е там, ала нещо в него (онова, в което детското продължаваше да живее) все още се надяваше, че ще чуе възторжения вик „Татко!“ и синът му ще се хвърли в обятията му — жив и невредим, от плът и кръв, за да прогони кошмара.

Разбраха със сигурност, че общината е изоставена, когато видяха надписа, надраскан върху двойните врати. Под бледото сияние на аварийните светлини големите, разкривени букви изглеждаха написани със засъхнала кръв:

КАШУОК = БЕЗ — ПОК

— На какво разстояние се намира този Кашуок? — попита Том.

Клей се замисли.

— Може би на сто и двацет, сто и трийсет километра от тук, право на север. Шосе № 160 ще те отведе директно до ТР-90, но после вече не знам.

— Какво е това ТР-90? — попита Джордан. — Няма ли си име?

— Не. Така го отбелязват на всички карти. В района има няколко малки поселища, каменоломна и два резервата на племето микмаки, но общо взето, има само гори, мечки и елени. — Той натисна дръжката и вратата се отвори. — Смятам да проверя навсякъде — добави. — Не идвайте с мен, ако не искате — ще ви разбера.

— Не, ще дойдем — рече Том. — Нали, Джордан?

— Естествено — кимна момчето, ала тонът му издаваше известни колебания. В следващия момент обаче се усмихна и възкликна: — Хей, кой знае кога пак ще видим светещи електрически лампи!

Джони Ридъл не изскочи от тъмния коридор, за да се хвърли в бащините си обятия. Онова, което ги връхлетя след първите няколко крачки, бе силната миризма на готвено, която, изглежда, се бе просмукала в стените от скарите и преносимите барбекюта, на които насъбралите се хора си бяха приготвяли храна. На таблото, където обикновено се закачаха бюлетините за дейността на общината и известията за предстоящи събития, сега висяха поне двеста бележки. Клей, който бе толкова напрегнат, че едва дишаше, започна да ги изучава с прилежността на монах, убеден, че е открил изгубеното Евангелие на Мария Магдалена. Боеше се от това, което можеше да намери, а мисълта, че има вероятност да не открие нищо, го изпълваше с парализиращ ужас. Междувременно Том и Джордан тактично се оттеглиха в голямата зала, чийто под бе отрупан с купища отпадъци — явно бежанците бяха прекарвали поне няколко нощи тук в очакване на спасение, което така и не бе дошло.

От тези послания Клей узна, че оцелелите се бяха надявали на нещо много повече от обикновено спасение. Вярваха, че в Кашуок ги очаква избавление. Защо точно това градче, при положение че в ТР-90 (особено в северната и западната му част) мобилните телефони нямаха покритие? В нито една от бележките не ставаше въпрос за това. Изглежда, авторите им бяха твърдо убедени, че онези, за които бяха предназначени посланията, ще ги разберат от само себе си — сякаш всички знаеха за въпросния Кашуок и без никакви колебания щяха да се запътят натам. Едва шепа хора бяха проявили достатъчно здрав разум, но и техните послания се люшкаха между страха и въодушевлението; повечето съобщения се свеждаха до „Колкото се може по-скоро тръгнете по Йелоу роуд, който ще ви отведе до Кашуок и избавлението.“

В долната част на таблото, полузакрит от бележката на Айрис Нолан (дама, която Клей добре познаваше, защото доброволно помагаше в градската библиотека), той забеляза познатия почерк на

сина си и си помисли: „О, Боже, благодаря ти. Благодаря ти много.“ С треперещи пръсти взе листчето, като внимаваше да не го скъса.

Най-горе имаше дата — „3 окт“. Клей се опита да се сети къде беше в нощта на трети октомври и се затрудни. В хамбара на онази къща в Северен Рединг или в „Суийт Вали Ин“ в Метуен? Навярно в хамбара, макар че не беше напълно сигурен — всичко се сливаше в съзнанието му и когато напрегнеше паметта си, му се струваше, че човекът с фенерчетата на главата беше също така и онзи, който размахваше автомобилните антени, че господин Рикарди се бе самоубил, поглъщайки парченца натрошено стъкло, и че жената, която бяха видели да нагъва краставици и домати в градината на Том, всъщност беше Алис.

— Престани — прошепна и се концентрира върху бележката. В тази имаше по-малко правописни грешки, но страданието, запечатано в нея, бе очевидно.

„3 окт.

Скъпи татко,

Надявам, се, че си жив и ще намериш това. Аз и Мич сме добре, но Хюи Дардън спипа Джордж и мисля, че го уби. Аз и Мич просто тичахме по-бързо. Мислех че аз съм виновен, но Мич ми каза че не бих могъл да знам че е от фоните и че не е моя вината.

Татко сега идва по-лошото. Мама е една от тях, днес я видях с един от «рояците». (Така ги наричат — рояци) Не изглежда зле като другите но знам че ако отида при нея, няма изобщо да ме познае и ще ме убие веднага, щом ме види. АКО Я ВИДИШ НЕ СЕ ПОДЛЪГВАЙ СЪЖАЛЯВАМ НО Е ТАКА.

Тръгваме към Кашуок (право на север е)утре или други ден. Майката на Мич е тук направо ми се ще да го убия от завист. Татко знам че нямаш джиесем, а всички знаят че В Кашуок ще сме на сигурно място. Ако намериш тази бележка МОЛЯ ТЕ ЕЛА ДА МЕ ВЗЕМЕШ.

Обичам те с цялото си Сърце

Твой син

Клей успя да запази самообладание и след новината за Шарън; навярно щеше да се удържи дори и когато стигна до: „Обичам те с цялото си Сърце“, ако не беше главното „С“. Целуна подписа на сина си, погледна таблото за обяви (очите му се премрежваха от сълзите), нещата се удвояваха и утраяваха пред погледа му, след което се разпадаха на части, и избухна в задавено ридание. Том и Джордан задъхани дотичаха при него.

— Какво има, Клей? — попита нисичкият мъж. — Добре ли си? — Видя жълтото листче в ръката на художника и го изтръгна от пръстите му. Двамата с Джордан на един дъх прочетоха съобщението.

— Отивам в Кашуок — изхриптя бащата на Джони.

— Според мен не бива — отбеляза момчето. — След онова, което направихме в Гейтън...

— Не ми пука! Отивам в Кашуок. Отивам да намеря сина си.

Бежанците, потърсили убежище в сградата на общината, бяха оставили множество провизии, когато вкупом се бяха отпавили към ТР-90. Клей, Том и Джордан се подкрепиха с малко пилешка салата от консерва върху стар хляб и консервирана плодова салата за десерт.

Вече приключваха, когато Том се наведе към Джордан и му прошепна нещо. Момчето кимна и двамата се изправиха.

— Ще ни извиниш ли за няколко минути, Клей? С Джордан имаме личен разговор. Художникът не възрази и когато двамата се отдалечиха, взе още една купа с плодова салата и за девети или десети път прочете бележката на Джони. Почти я знаеше наизуст. Смъртта на Алис също се бе запечатала ясно в съзнанието му, ала вече му се струваше, че трагедията се е разиграла в друг живот.

Омете салатата и остави бележката тъкмо когато Том и Джордан се върнаха от залата, в която бяха провели тайното си съвещание. Очилатият обгръщаше тесните рамене на момчето, лицата и на двамата излъчваха спокойствие.

— Клей... — започна Том. — С Джордан го обсъдихме и...

— Не искате да дойдете с мен. Напълно ви разбирам.

— Знаем, че е твой син и така нататък — промълви момчето, — но...

— Той е всичко, което ми остана. Майка му... — Художникът тъжно се засмя. — Майка му... Шарън... Каква ирония — след всичките ми тревоги и притеснения да не би Джони да чуе Сигнала по „червената гърмяща змия“... Ако можех да избира един от тях, щях да избира нея. — Гласът му изведнъж секна, сякаш в гърлото му бе заседнало парче месо, което всеки момент щеше да го задуши. — И знаете ли как се чувствам? Като човек, който е сключил сделка с дявола, а сега Рогатият дойде за мен.

Том подмина тези думи без коментар, после заговори, като подбираше думите си с хирургическа прецизност, сякаш се боеше, че Клей е като неексплодирала мина, която ще се задейства от някоя по-непредпазлива фраза:

— Мразят ни. В началото мразеха всички — и навярно още е така, ала нас ни ненавиждат. Каквото и да има в Кашуок, не бива да забравяме, че идеята да се отиде там, е тяхна. А щом е тяхна идея, не вещае нищо добро.

— Ако препрограмирането им е достигнало някакво по-високо ниво, може вече да са възприели мотото: „Живей и остави другите също да живеят“ — изтъкна Клей, макар че изобщо не бе убеден в думите си. Всъщност нямаше никакво значение — трябваше да замине и нищо не бе в състояние да го разубеди.

— Съмнявам се — отбеляза момчето. — Нали помниш какво беше казал Том за улея и кланицата?

— Клей, ние сме нормита и за тях това е грях номер едно — заяви Том. — Освен това изпържихме един от рояците им — грехове номер две и три наведнъж. Дори да са прегърнали от цялото си сърце идеята „Живей и остави и другите да живеят“, тя не се отнася за нас.

— Естествено — подкрепи го Джордан. — Разръфаният казва, че сме луди.

— Да, и никой не бива да ни докосва — напомни им художникът. — Значи ще бъда в безопасност, нали?

След това изявление нямаше какво повече да се каже.

Том и Джордан решиха да се отправят на запад — през Ню Хампшир, после през Върмонт, и да оставят „КАШУОК = БЕЗ — ПОК“ колкото се може по-бързо зад гърба си. Художникът им каза, че Шосе № 11, което минава край Кент Понд, е чудесна отправна точка.

— То ще ме отведе до Шосе № 160 — добави, — а вие можете да го следвате чак до Лакония в самото сърце на Ню Хампшир. Е, пътят не е съвсем пряк, ала не сте се разбързали да хващате самолет, нали?

Джордан разтърка с юмруци очите си, после отметна косата от челото си. Клей добре познаваше този жест — означаваше, че хлапето едва се държи на краката си, и умира за сън. Щеше да му липсва. А пък Том — още повече.

— Как ми се иска Алис да е тук; — въздъхна момчето. — Тя щеше да те разубеди.

— Нямахте — поклати глава Клей. Въпреки това той също искаше с цялото си сърце Алис да беше сега до тях. Искаше с цялото си сърце Алис да беше жива, без значение дали щеше да дойде с него, или не. Петнайсет години не беше възраст, на която да умреш.

— Сегашните ти планове ми напомнят за четвърто действие на Шекспировата „Юлий Цезар“ — каза Том. — В пето действие всички падат под мечовете. — Вече се провираха през стълпотворението от изоставени автомобили, задръстили улица „Езерна“ — на места колите бяха скупчени толкова нагъсто една до друга, че се налагаше да се катерят отгоре им. Аварийното осветление на общината постепенно чезнеше в далечината, мъртвият светофар на централното кръстовище се поклащаше бавно пред тях под ласките на нощния ветреца.

— Писна ми от шибания ти песимизъм! — възкликна Клей. Беше се зарекъл да не се ядосва — не искаше да се разделя с приятелите си по такъв начин, ако можеше да го избегне, ала чашата на търпението му започваше да прелива.

— Съжалявам, задето не те развеселявам. — Том спря до крайпътна табела с надпис „ШОСЕ № 11 — 3 КМ“. — Освен това — мога ли да бъда пределно откровен? — ми е болно, че ще се разделим.

— Извинявай, Том.

— Ако смятах, че има шанс едно към пет да намериш сина си... по дяволите, дори едно към петдесет..., но няма значение. — Насочи лъча на фенерчето си към Джордан. — Ами ти? Какви са твоите финални аргументи срещу безумието? Момчето се позамисли, след което поклати глава:

— Веднъж директорът ми каза нещо. Искате ли да го чуете?

Очилатият иронично козирува с фенерчето. Яркият сноп лъчи за миг освети фасадата на местното кино с реклама за последния филм с Том Ханкс, после аптеката до него.

— Давай.

— Каза ми, че умът пресмята, духът копнее, а сърцето си знае своето.

— Амин — промълви Клей. Гласът му прозвуча толкова тихо, че дори той самият се изненада.

Крачеха на изток по Маркет Стрийт, която се явяваше част от Шосе № 19, А. След първите два километра тротоарите изчезнаха — от двете страни започнаха да се появяват стопанства. След още два километра се натъкнаха на повреден угаснал светофар, а няколко метра след него бе кръстовището с Шосе № 11. Когато приближиха, видяха трима души, които седяха на банкетата, омотани в спални чували. Клей разпозна единия от тях веднага щом лъчът на фенерчето му го освети — възрастен джентълмен с продълговато интелигентно лице и прошарена коса, вързана на конска опашка. Шапката на „Маями Долфинс“, която другият мъж носеше, също му бе позната. Том насочи фенерчето си към жената до господин Конска опашка и отсече:

— Вие!

Клей не знаеше дали тя е с тениска на „Харли Дейвидсън“ с изрязани ръкави, но беше сигурен, че дори да не я носи в момента, въпросната фланелка е в една от раниците, захвърлени на пътя. Също както знаеше, че непознатата е бременна. Беше сънувал тези двамата в мотела „Шепнещи борове“ две нощи, преди да убият Алис. Когато бе сънувал огромния стадион с осветителните кули и платформите.

Мъжът с прошарената коса се изправи и спалният чувал се свлече. Клей видя, че имат пушки, но господин Конска опашка вдигна ръце, за да покаже, че не е въоръжен. Жената направи същото и когато спалният чувал се свлече около краката ѝ, не останаха никакви

съмнения за бременността ѝ. Техният спътник с шапката на „Долфинс“ беше висок и изглеждаше около четирийсетгодишен. И той вдигна ръце. Тримата останаха в това положение в продължение на няколко секунди, след което най-възрастният извади от джоба на измачканата си риза очила със златни рамки и си ги сложи. Дъхът му се превръщаше в бяла пара в мразовития нощен въздух и се издигаше към крайпътната табела.

— Гледай ти! — възкликна. — Ректорът на Харвард каза, че вероятно ще минете оттук, и се оказа прав. Умен е този тип, ректорът на Харвард, въпреки че ми се струва младичък за длъжността си, а и няма да е зле да си направи пластична операция, преди да се среща с богати дарители.

— Кой сте вие? — попита Клей.

— Разкарай тази светлина от лицето ми, млади човече, и ще ти кажа с удоволствие.

Том и Джордан насочиха фенерчетата си към земята. Клей направи същото, ала другата му ръка машинално се стрелна към ръкохватката на револвера на Бет Никърсън.

— Аз съм Даниъл Хартуик от Хавърхил, Масачузетс — представи се възрастният. — Младата дама е Дениз Линк, също от Хавърхил, а джентълменът вдясно е Рей Хюизенга от Гроувланд — един съседен град.

— Привет — каза Рей Хюизенга и направи поклон, който беше едновременно смешен, тромав и очарователен. Художникът усети как пръстите му пускат дръжката на пистолета.

— Ала имената ни вече нямат кой знае какво значение — продължи Даниъл Хартуик. — По-важното в случая е какви сме, поне според фоните — добави и ги изгледа мрачно. — Ние сме луди. Също като вас.

Дениз и Рей приготвиха скромна среднощна закуска на газовия примус („Тия консервирани наденички не са толкова гадни, ако ги повариш малко повече“ — беше казал Рей), докато си говореха — точно, докато Дан говореше. Едно от първите неща, които им каза, беше, че часът е два и двацет, а най-късно в три възнамерявал „малката му храбра дружина“ да поеме отново на път. Изтъкна, че искал да изминат колкото се може повече километри, преди фоните отново да плъзнат наоколо.

— Защото те не излизат през нощта — рече и добави с горчива усмивка. — Поне засега де. Може би по-късно, когато програмирането им завърши — или придобие що-годе завършен вид, това ще се промени, но за момента...

— И ти ли мислиш, че се случва точно това? — прекъсна го Джордан. За първи път след смъртта на Алис момчето изглеждаше заинтригувано от нещо. — Че фоните се препрограмират досущ като компютри, чиито хард-дискове са били...

— Изтрיתי, да, да — кимна Дан, сякаш това бе най-очевидното нещо на света.

— Случайно да си научен работник? — полюбопитства Том.

Мъжът с конската опашка се усмихна:

— Навремето завеждах катедрата по социология в Колежа по изкуства и технологии в Хавърхил. Ако ректорът на Харвард има най-страшен кошмар, това съм аз.

Дан Хартуик, Дениз Линк и Рей Хюизенга бяха унищожили не един, а два рояка. Открили първия съвсем случайно — в автомобилното гробище на Хавърхил, докато се опитвали да намерят изход от града. Тогава групата мм била двойно по-голяма. Случило се два дни след излъчването на Сигнала, когато фоните били все още телефонни откачалки и се избивали помежду си със същата стръв, с която разкъсваха и нормитата. Този рояк бил съвсем малък — само седемдесет-осемдесет парчета, и ги запалили с бензин.

— Втория път обаче, в Нашуа, използвахме динамита, който намерихме във фургоните на един строеж — обясни Дениз. — Вече бяхме изгубили Чарли, Ралф и Артър. Ралф и Артър ни изоставиха, а Чарли — горкият стар Чарли, получи сърдечен удар. Рей знаеше да борави с динамита, защото навремето е работил по строежи.

Мъжът с шапката на „Долфинс“, който бе коленичил до примуса и разбъркваше боба, вдигна свободната си ръка и им махна.

— След това — пое щафетата Дан Хартуик — започнахме да виждаме надписите „КАШУОК = БЕЗ — ПОК“. Сториха ни се забавни, нали, Дени?

— Да — кимна жената. — Като детско стихче — „Новина е туй голяма — в Кашуок мобилни телефони няма.“

Тръгнахме на север също като вас и когато започнахме да виждаме тези знаци, ускорихме ход. Само аз не бях във възторг от тази идея, защото загубих съпруга си след излъчването на Сигнала. Заради тези копелета детето ми няма да познава баща си. — Видя как Клей потръпна и побърза да добави: — Съжалявам. Зная, че синът ти е отишъл в Кашуок.

Художникът зяпна от изумление.

— О, да — рече Дан и взе чинийката, която му подаде Рей. — Ректорът на Харвард знае всичко, вижда всичко, има досиетата на всички... или поне се опитва да ни убеди в това. — Намигна на Джордан и момчето се ухили.

— Дан ми разказа каква е неговата хипотеза за случилото се — намеси се Дениз. — Някаква терористична група — или просто неколцина психопати, бачкащи в нечий гараж, — са задействали хаоса, ала никой не е имал и най-малка представа докъде ще се стигне, фоните изпълняват роля, нищо повече. Не са отговорни, задето са станали такива, нито пък са отговорни за сегашните си действия, защото...

— Защото действията им са подчинени на нечия повеля — прекъсна я Том. — Както при животинските миграции.

— Да, със сигурност става дума за нечия повеля, не и за миграции — изтъкна Рей, който приседна до тях. — Според Дан наблюдаваме инстинкта за оцеляване в най-чистия му и именно поради това най-жесток вид. Каквото и да е, трябва да намерим място, на което да се подслоним от бурята. Нали?

— Сънищата започнаха, след като изгорихме първия рояк — каза Дан. — Много ярки сънища. „Ессе homo, insanus“ — съвсем по харвардски. След като изпържихме рояка в Нашуа, ректорът на Харвард ни посети лично, придружен от около петстотин от най-близките си приятели — добави той и започна да се храни.

— И ви оставиха пред вратата купчина разтопени касетофони — обади се Клей.

— Някои бяха разтопени — уточни Дениз. — Но от повечето бяха останали само парченца почерняла пластмаса. — Опита да се усмихне, но се получи измъчена гримаса. — Голяма работа — и бездруго музикалният им вкус е под всякаква критика...

— Вие го наричате ректора на Харвард, а ние — Разрѳвания — каза Том. Бе оставил чинията си настрана и ровичкаше в раницата си. Най-накрая намери скицата, нарисувана от Клей в деня, в който непознатата сила бе принудила директора да се самоубие. Очите на Дениз се разшириха от изненада. Подаде листа на Рей Хюизенга, който подсвирна. Когато скицата попадна при Дан, той с уважение изгледа Том и попита заинтригувано:

— Ти ли го нарисува? Нисичкият мъж посочи Клей. — Имаш голям талант — заяви социологът.

— Случайно станах художник — на шега се записах на курс по рисуване и... — промърмори Клей. Обърна се към Том (в неговата раница се намираха и картите им): — Какво е разстоянието между Гейтън и Нашуа?

— Около петдесетина километра.

Художникът кимна и отново заговори на Дан:

— Каза ли ви нещо? Човекът с червения суичър?

Възрастният мъж погледна Дениз, ала тя извърна очи. Рей разглобяваше примуса, за да го прибере в раницата си. Поведението им беше достатъчно красноречиво.

— Чрез кой от вас е говорил? — попита Клей.

— Чрез мен — въздъхна Дан. — Беше ужасно. Да не би и с теб да се е случвало?

— Да. Можеш да му попречиш, но ти се иска да узнаеш какво ще каже. Според вас дали го прави, за да ни покаже колко е силен?

— Възможно е — вдигна рамене човекът с конската опашка. — Но едва ли е само заради това. Фоните могат да артикулират звуци и

съм сигурен, че мислят, макар и не като хората... ала според мен не могат да произнасят цели думи.

— Засега — добави Джордан.

— Да, засега — съгласи се ученият. Погледна часовника си и това подсети Клей да се консултира със своя. Вече беше три без петнайсет.

— Той ни каза да поемем на север — заяви Рей. — Каза ни „КАШУОК = БЕЗ — ПОК.“ Освен това ни каза, че с изгарянето на рояци вече е свършено, защото са поставили пазачи...

— Да, вече ги видяхме в Рочестър — намеси се Том.

— И сте видели доста надписи „КАШУОК = БЕЗ — ПОК“, нали?

Том, Клей и Джордан кимнаха.

— Социологът в мен веднага започна да се съмнява в тези надписи — сподели Дан. — Но не в първоначалния им произход — сигурен съм, че първите указания са били разпространени веднага след излъчването на Сигнала от оцелели, които са сметнали, че място, където мобилните телефони са без покритие, ще бъде идеалното убежище в конкретната ситуация. Замислих се как тази идея — и респективно надписите, могат да се разпространят толкова бързо в едно катастрофично разпаднало се общество, където всички форми на комуникация (освен класиката „От моята уста в твоите уши“, разбира се) са претърпели пълен крах. Отговорът се налага от само себе си, след като приемем, че се е появила една нова форма на комуникация, достъпна само за дадена група.

— Телепатия — прошепна Джордан. — Онези, фоните. Те искат да отидем в Кашуок. — Момчето обърна изплашените си очи към художника. — Наистина е улеят към кланицата! Клей, моля те, не отивай там! Защото е по нареждане на Разръфания!

Ала преди Клей да каже нещо, Дан Хартуик взе думата с присъщата за един преподавател академична дързост — все пак лекциите бяха негова стихия, а прекъсването на студентите — ежедневен спорт.

— Боя се, че наистина трябва да побързаме. Ще ви покажем нещо — нещо, което ректорът на Харвард пожела да ви покажем, ако трябва да сме съвсем честни...

— Как го направи — в сънищата ви или лично? — попита Том.

— В сънищата ни — промълви Дениз. — Само веднъж ни се яви лично — след като изпепелихме рояка в Нашуа...

— Тогава дойде да ни провери — измърмори Рей. — Да види кои са дръзнали да извършат такова светотатство...

Дан търпеливо изчака спътниците му да изчерпят тази тема и продължи:

— Решихме да се съгласим, защото така или иначе съвпаднаше с посоката ни...

— Значи сте вървели на север, така ли? — прекъсна го Клей.

Мъжът с прошарената коса нервно погледна часовника си, после отговори:

— Ако погледнете внимателно надписа на табелата, ще видите, че предлага избор. Всъщност възнамерявахме да поемем на запад, не на север.

— Точно така — изсумтя Рей. — Може да съм тъп, но не съм луд.

— Онова, което ще ви покажа... по-скоро ще послужи на нас — каза Дан. — Между другото, като си говорим за ректора на Харвард — или Разръфания, ако така предпочитате, искам да изясним нещо. Появата му вероятно е била грешка, и то сериозна. Той е само персонифициран образ на рояка. Един псевдопод, който обединеното съзнание на рояците (или свръхроякът) протяга пред нас, когато си има работа с обикновени нормита или с луди нормита като нас. Мисля, че в момента по целия свят са се образували такива свръхрояци и нищо чудно всеки да използва подобен псевдопод. Не е изключено и да са повече от един. Ето защо не си мислете, че когато говорите с Разръфания, имате пред себе си истински човек. Това е самият рояк.

— Кога ще ни покажеш онова, което той иска да видим? — попита Клей. Положи усилия, за да говори спокойно, защото съзнанието му сякаш щеше да се взриви. Единствената му ясна мисъл беше, че ако намери сина си, преди да е отишъл в Кашуок, все още има шанс да го спаси. Разумът му бе категоричен, че Джони отдавна вече е там, ала един друг глас (който не беше напълно лишен от логика) му нашепваше, че може да се е случило нещо, което да забави момчето и групата, с която се движеше. Можеше и да са се разколебали. Не бе изключено дори TP-90 да се окаже резерват за нормита, който фоните

бяха създали. „Професор Ардай беше прав — каза си той, — умът пресмята, духът копнее, а сърцето си знае своето.“

— Елате — каза им възрастният мъж. — Не е далеч. — Взе фенерчето и закрачи по банкета на северния ръкав на Шосе № 11, насочил яркия лъч към краката си.

— Нали ще ме извините, ако не дойда с вас — обади се Дениз. — Веднъж ми беше напълно достатъчно.

— Мисля, че гледката ще ви подейства... как да го кажа... в известен смисъл удовлетворяващо — рече Дан. — Естествено целта ѝ е съвсем друга — да подчертае както пред нашата, така и пред вашата група, че сега фоните владеят положението, и трябва да им се подчиняваме безпрекословно. — Той спря и фенерчето му освети пощенска кутия с изрисувано на нея куче. — Тук е — в съннограмата си ректорът на Харвард ни обърна внимание на кучето, за да не сбъркаме къщата. Съжалявам, че Джордан ще трябва да види това, но мисля, че е най-добре да знаем с какво си имаме работа — добави той, докато крачеха по алеята към къщата. Когато я доближиха, Клей видя, че представлява едноетажна дървена постройка, издигаща се на сред моравата с размерите на пощенска марка. Гънър висеше разпънат между прозореца на дневната и външната врата. Носеше само оплескани с кръв боксерки. От ръцете, стъпалата, китките и коленете му стърчаха огромни гвоздеи („Досуц като онези, с които закрепват железопътните релси“ — помисли си художникът.) До ходилата му, с разтворени крака и гръб, облегал на стената на къщата, седеше Харолд. Също като Алис, когато я срещнаха за първи път, и червенокосият младеж сякаш носеше лигавник от съсирена кръв, но не изтекла от носа му. В дясната си ръка той още стискаше парчето стъкло, с което бе разпорил гърлото си, след като собственоръчно бе разпънал дългокосия си приятел.

От врата на Гънър висеше картон, с големи черни букви бяха написани три думи: „IUSTITIA EST COMMODATUM.“

— Ако не знаете латински... — започна Дан Хартуик.

— Спомням си малко от гимназията — прекъсна го Гом. — „Справедливостта е въздадена.“ Заради убийството на Алис е. Задето дръзнаха да докоснат една от недосегаемите.

— Точно така. — Дан изключи фенерчето си. Рей направи същото. — Освен това служи и като предупреждение към останалите. Пък и не фоните са ги убили, въпреки че със сигурност са могли да го сторят.

— Знаем — рече Клей. — Нали си отмъстиха за онова, което направихме в Гейтън.

— Същото направиха и в Нашуа — отбеляза мрачно Рей. — Ще помня тези писъци до края на живота си. Беше ужасно. Също като това тук. — Той посочи тъмната фасада на къщата. — Накарали са дребния да разпъне големия, а големия — да стои неподвижно, докато дребният го кове. А когато дългокосият вече е бил разпънат, са внушили на червенокосия да си пререже гърлото.

— Също като с директора — промълви Джордан м хвана ръката на Клей.

— Това е силата на умовете им — каза Рей. — Според Дан причината всички да се запътят към Кашуок се дължи и на това. Може би именно заради подсъзнателните им внушения и ние поехме на север, макар да си казвахме, че го правим само за да ви покажем ужасията и да ви убедим да се присъедините към нас. Разбирате ли?

— Разръфаният ли ви каза за сина ми? — попита Клей.

— Не, но ако го беше направил, съм сигурен, че щеше да ни каже, че момчето ти е с другите нормита, и двамата ще се съберете и ще заживеете щастливо в Кашуок — рече Дан Хартуик. — И знаете ли какво — забравете онези сънища, в които стоите на платформи, докато ректорът на Харвард казва на побеснялата тълпа, че сте луди. Този край не е за вас — не бива да е за вас. Сигурен съм, че вече сте премислили всички възможни сценарии, включително и този, в който Кашуок и другите зони без покритие са нещо като резервати за

нормита и че там всички онези, чиито мозъци не са били промити от Сигнала, ще си живеят блажено, без да ги безпокоят разни телефонни откачалки. Онова, което каза вашият млад приятел за улея и кланицата, е доста по-вероятно, ала дори и да предположим, че нормитата бъдат оставени на спокойствие в резервата... смятате ли, че фоните ще простят на такива като нас? На роякоубийците?

Клей нямаше отговор на този въпрос. Мъжът с конската опашка отново погледна часовника си:

— Минава три. Да се връщаме. Дениз сигурно вече е опаковала нещата ни. Настана време да решим дали ще продължим заедно, или ще се разделим. „Но когато казваш да продължим заедно, ти ме караш да се разделя със сина си — помисли си Клей. — И то завинаги.“ А той никога не би го сторил, освен ако не откриеше със сигурност, че Джони-Джий е мъртъв. Или се е променил.

— Смятате ли, че ще можете да продължите на запад? — попита Клей, когато се върнаха при табелата с двете стрелки. — Нощите още са наши, но дните принадлежат на онези, а сами знаете на какво са способни.

— Почти съм сигурен, че ще можем да ги прогоним от съзнанията си, когато сме будни — каза Дан. — Няма да е лесно, но е постижимо. Ще спим на смени, поне за известно време. Най-важното е да стоим далеч от рояците.

— Което означава възможно най-бързо да минем през Западен Ню Хампшир, после и през Върмонт — добави Рей. — Далеч от големите градове и застроените райони. — Насочи лъча на фенерчето си към Дениз, която седеше върху спалните чували. — Всичко готово ли е, скъпа?

— Да — отвърна тя. — Ще ми се да ми позволите и аз да нося нещо.

— Ти носиш детето си — каза нежно мъжът с шапката на „Долфинс“. — Напълно е достатъчно. И според мен няма смисъл да мъкнем спалните чували.

— Вероятно от време на време ще можем да се придвижваме с коли — продължи Дан. — Рей смята, че по някои от второстепенните пътища ще има петнайсет, дори двайсеткилометрови отсечки без задръствания. Запасили сме се с подробни карти. — Приклепна на коляно и нарами раницата си, без да изпуска от поглед художника; на лицето му се изписа горчива усмивка. — Зная, че шансовете ни са минимални; не съм изкуфял стар глупак, ако случайно си го мислиш. Но все пак изпържихме два рояка, избихме стотици от тях и нямам никакво желание да свърша на онези платформи.

— Имаме и друго преимущество — обади се Том и Клей се запита дали нисичкият му приятел осъзнаваше, че току-що се е записал в лагера на Хартуик. Вероятно. Том изобщо не беше глупав. — Фоните ни искат живи.

— Така е — кимна Дан. — Затова нищо чудно и да успеем. Още сме в самото начало, Клей — фоните все още плетат мрежата си и бас лова, че в нея има множество дупки.

— По дяволите, та те още не са сменили дрехите си! — засмя се Дениз. Художникът искрено ѝ се възхищаваше. Изглеждаше бременна в шестия месец (нищо чудно да беше и в седмия), въпреки това не ѝ пукаше от нищо. Как му се искаше Алис да може да я види...

— Ако успеем да се промушим през дупките в мрежата им — продължи Дан, — ще отидем в Канада през Върмонт или Ню Йорк. Петима са по-добре от трима, ала шестима са най-добре — трима спят, а трима стоят на пост и прогонват телепатията. Нашият малък рояк. Е, какво ще кажеш?

Клей поклати глава:

— Ще потърся сина си.

— Размисли, Клей — обади се Том. — Моля те.

— Оставете го — намеси се Джордан. — Вече е решил. — Прегърна художника и се притисна към него. — Надявам се да го намериш — въздъхна. — Но дори да успееш, ще намериш ли нас?

— Ще ви намеря — успокои го Клей. Целуна хлапето по бузата и се отдръпна. — Ще си уловя някой телепат и ще го използвам като компас. Може да отвлека самия ректор на Харвард... или Разрѳания, както го наричаме ние. — Обърна се към Том и му подаде ръка.

Но очилатият не я стисна, а го прегърна. Сетне го целуна — първо по едната буза, а после и по другата.

— Спаси живота ми — прошепна му. Дъхът му беше горещ и гъделичкащ, а наболата му брада драскаше бузата на другия мъж. — Нека и аз спася своя. Ела с нас.

— Не мога — отвърна Клей. — Трябва да намеря сина си.

Нисичкият мъж се отдръпна и опечалено го изгледа.

— Зная — изхълца. — Зная, че трябва да го направиш. — Той избърса очите си. — По дяволите, мразя сбогуванията. Не можах да кажа сбогом дори на шибания си котарак.

Клей стоеше до табелата с двете стрелки и гледаше отдалечаващите се светлилки. Последна изчезна тази на Джордан. В продължение на няколко секунди остана сама на билото на първия хълм на запад — мъждукаща бяла искрица в необятната чернота, сякаш момчето бе спряло и гледаше към него. Сетне сиянието сякаш потрепери и изчезна, а мракът отново спусна непрогледния си покров. Художникът въздъхна — звукът, който се изтръгна от гърдите му, беше хрипкав и тягостен — и нарами раницата си, след което закрачи на север по калната отбивка на Шосе № 11. В четири без петнайсет навлезе в Северен Бериук и остави Кент Понд зад себе си.

ТЕЛЕФОННО БИНГО

1

Нямаше никаква основателна причина да не възобнови нормалния си ритъм и да не започне да се придвижва денем; Клей беше абсолютно сигурен, че телефонните хора няма да му сторят нищо лошо. Беше недосегаем и Разръфаният го искаше на всяка цена в Кашуок. Единственият проблем беше, че вече бе привикнал към нощния начин на живот. „Трябва ми само ковчег и наметало да се завивам, докато лежа вътре“ — помисли си и невесело се усмихна.

На другата сутрин след раздялата с Том и Джордан вече се намираше в покрайнините на Спрингвейл. Когато мина покрай тамошния музей на дървообработването, забеляза малка къщичка, която най-вероятно бе служила за подслон на пазача. Стори му се уютна, ето защо разби страничната врата и се вмъкна вътре. Зарадва се, като намери печка на дърва и ръчна помпа. Имаше и килерче, заредено с продукти, недокоснати от грабителите. Отпразнува находката с огромна купа овесена каша, която приготви с мляко на прах и индустриални количества захар, а отгоре посипа с шепа ароматни стафиди.

В килера намери и сушен бекон с яйца на прах — пакетчетата, увити с фолио, бяха прилежно наредени едно до друго като романи с меки корици. Той си приготви една порция и прибра останалите в раницата си. Угощението бе надминало и най-смелите му очаквания и веднага щом се излегна на кревата в малката спалня, той заспа като къпан.

От двете страни на магистралата се редуваха продълговати шатри.

Не беше Шосе № 11 с ферми, стопанства, ниви и бензиностанции с магазини на всеки двайсет-трийсет километра, а път в дивата пустош. Дърветата отстрани, засадени нагъсто стигаха чак до канавките, двете платна гъмжаха от народ — безброй хора бяха образували дълги опашки край бялата осева линия.

— Вляво и вдясно! — боботеше глас, усилен от високоговорителите. — Минавайте вляво и вдясно и заставайте в две редици!

Гласът напомняше водещия в бинго-шатрата на щатския панаир, но когато Клей се приближи, осъзна, че нечовешкият крясък звучи само в съзнанието му. Бе гласът на Разръфания. Но нали онзи беше само — как го беше нарекъл Дан? — само псевдопод... Значи гласът беше на рояка. — Вляво и вдясно, в две редици, точно така! Правилно. „Къде съм? Защо никой не ме поглежда и не ми казва: «Хей, човече, къде се блъскаш, чакай си реда?»“

В далечината двете платна се разделяха, всяко отвеждаше до шатрите край пътя. Самите шатри приличаха на платнените навеси, които се използват по време на коктейли или партита на открито. Клей забеляза, че малко преди хората да влязат в шатрите, двете опашки се разделят на по десетина по-къси, ала всички чакаха търпеливо — досущ като фенове, готови да чакат часове, за да присъстват на концерта на любимата си звезда.

В средата на шосето — там, където двете платна се разделяха като магистрални отклонения, стоеше Разръфаният, облечен в неизменния си раздърпан суичър.

— Вляво и вдясно, дами и господа — напяваше, без да си отваря устата. Художникът си каза, че тук телепатията навярно бе доста по-силна, защото се захранваше от енергията на рояка. — Хайде, дами и господа, не стойте на едно място, движете се! Всеки ще има

възможността да се обади на любим човек, преди да влезе в зоната без покритие!

Тези думи потресоха Клей, но дълбоко в себе си не бе изненадан — бе досущ като развързката на остроумен виц, който си чул за първи път преди десет или петнайсет години и въпреки че подробностите му са избледнели, краят се е запечатал нейде в съзнанието ти.

— Къде се намираме? — обърна се към Разръфания. — Какво правиш? Какво, по дяволите, става тук?

Ала тъмнокожият дори не го погледна... и художникът изведнъж разбра. Намираха се на мястото, където Шосе № 160 навлизаше в Кашуок, и той го посещаваше в съня си. Що се отнася до случващото се...

„Това е телефонно бинго — помисли си. — Това е телефонно бинго, а това там са шатрите, където се провежда играта.“

— Хайде, по-живо, дами и господа! — отекна в главата му гласът на Разръфания човек. — Остават ни само два часа до залез слънце и искаме да обработим колкото се може повече от вас, преди да преустановим работата си през нощта. Да обработим. Това съм ли беше?

Клей се нареди на опашката, виеща се до павилиона от лявата страна на шосето, твърдо убеден какво ще види, още преди да го е видял. Пред всяка от по-малките опашки стоеше по един от телефонните хора — почитатели на Лорънс Уелк, Дийн Мартин и Деби Буун, облечен в мръсни дрехи, раздърпани още повече от ожесточените схватки за оцеляване през последните единайсет дни. Щом към мърлявите разпоредители се приближеше някой човек, те мигом му подаваха мобилен телефон.

Докато художникът гледаше, човекът най-близо до лявата шатра взе предложението му телефон, набра някакъв трицифрен номер и доближи апарата до ухото си.

— Ало? — извика. — Ало, мамо? Мамо! Чуваш ли... — Внезапно млъкна. Очите му станаха безизразни, лицето му се отпусна, ръката с телефона се отдръпна бавно от ухото му. Асистентът — това беше най-подходящата дума, за която Клей се сети, си взе обратно мобилния телефон, побутна мъжа, за да не пречи на опашката, и махна на следващия да пристъпи напред.

— Вляво и вдясно, дами и господа! — нареждаше Разръфаният.
— Хайде, по-живо, размърдайте се!

Човекът, който бе искал да се обади на майка си, се затътри бавно по изпълнената с народ алея. Клей забеляза, че имаше стотици като него — хора с изцъклени очи, които се тътреха безцелно. От време на време криволичещите им маршрути се пресичаха, те се блъскаха един в друг и си разменяха леки плесници. Нищо общо с кървавата касапница от преди, отбеляза художникът. Защото... „Защото Сигналът е модифициран.“

— Вляво и вдясно, дами и господа! — боботеше в главата му гласът на Разръфания. — Хайде, размърдайте се, трябва да обработим толкова много от вас преди залез слънце!

Изведнъж той зърна Джони. Малкият носеше дънки, неизменната си бейзболна шапка и любимата си фланелка на „Ред Сокс“ — тази с името и номера на Тим Уейкфийлд на гърба. Тъкмо идваше редът му на две опашки вдясно от мястото, на което се намираше баща му.

Клей понечи да се втурне към него, но пътят му препречи едър мъж, който пристъпваше нервно от крак на крак, сякаш му се ходеше до тоалетната.

— Разкарай се! — изкрещя художникът, ала естествено непознатият нямаше как да го чуе. Първо, това беше сън, и второ — Клей беше „норми“ и нямаше никакви телепатични способности. Опита се да заобиколи мъжа, при което за малко не се блъсна в жената зад него, ала в крайна сметка успя да се провере между двамата и се устреми към следващата опашка. Бе дотолкова погълнат от стремежа да се добере до сина си, че изобщо не се замисли дали хората, които изблъсква, са безплътни. Достигна Джони тъкмо когато една жена — той видя с нарастващ ужас, че това е снахата на господин Скотони, все още бременна, но вече изгубила едното си око, подаваше на хлапето телефон „Моторола“.

— Просто набери 911 — каза тя, без да помръдне устните си. — Всички обаждания минават през 911.

— Не, Джони, недей! — изкрещя Клей и се хвърли напред, за да грабне телефона, докато детето му вече набираше номера, на който двамата с Шарън го бяха научили да звъни в критични ситуации. — Не се обаждай!

Момчето се извърна, сякаш искаше да се скрие от втораченото око на бременната асистентка, и Клей не можа да вземе мобилния апарат. А може би нямаше да успее да спре Джони, дори и да бе сграбчил червената моторола — все пак това бе сън.

Детето му набра трите цифри, натисна бутона „SEND“ и долепи клетъчния телефон до ухото си.

— Ало? Татко? Татко, там ли си? Чуваш ли ме? Ако ме чуваш, моля те, ела да ме взе...

Клей виждаше само очите на Джони, но и това бе предостатъчно, за да го изпълни с непоносима болка. Зърна как светлината в тях помръква, как раменете на сина му се отпускат, а ръката, която държи червеното апаратче, се люшва като отсечена. Снахата на господин Скотони сграбчи телефона и блъсна грубо детето към другите тътрещи се нещастници, водени само от надеждата за спасение. Сетне махна на следващия от опашката да пристъпи напред, за да се обади по телефона.

— Вляво и вдясно, дами и господа, подредете се в две редици! — бумтеше гласът на Разръфания и Клей се събуди, крещейки името на сина си. Беше късен следобед, топлите лъчи на октомврийското слънце обливаха помещението със златистото си сияние.

В полунощ Клей стигна до малкото градче Северен Шапли. Малко преди това студеният дъждец, който валеше от няколко часа, прерасна в отвратителна суграшица — Шарън я наричаше „кишавица“. Той чу усилващ се шум от автомобилни двигатели и се отдръпна от пътя (който си беше все същото Шосе М 11, не онзи от съня му), а чакълена настилка пред бензиностанцията и магазина в съседство захрущя под подметките му. Когато фаровете приближиха, художникът видя, че са двама спринтьори, които се движеха един до друг и очевидно се състезаваха в мрака. Лудост. Клей застана зад една бензинова колонка — не се криеше, но и не изгаряше от желание да бъде забелязан, и проследи с поглед как двете коли профучават пред него сред фонтани от пръски като призрачни видения от изгубения завинаги свят. Единият автомобил му заприлича на оригинален шевролет „Корвет“ отпреди трийсетина години, но бе невъзможно да го каже със сигурност на фона на мъждукащото аварийно осветление от магазина. Спринтьорите преминаха с бясна скорост под мъртвите светофари на Северен Шапли и за момент задните им светлини проблеснаха като миниатюрни рубини, преди да се изгубят в гъстия мрак.

„Лудост — каза си отново Клей и отново закричи по шосето. В следващия момент обаче се усмихна горчиво: — Точно пък ти да говориш за лудост“

Така беше. Защото сънят за телефонното бинго не беше сън... или поне не съвсем. Фоните използваша нарастващите си телепатични способности, за да държат под око колкото се може повече от роякоубийците. И това далеч не бе лишено от смисъл. Групи като тази на Дан Хартуик наистина можеха да им създадат проблеми, ала Клей се съмняваше, че възприемат и него като заплаха. Тогава? Работата беше там, че телепатията навярно бе като телефон — и действаше в двете посоки. Което го превръщаше в... какво? В духа от машината? Нещо подобно. Докато те наблюдаваха него, той бе способен да наблюдава тях. Поне докато спеше. В сънищата си.

Дали наистина пред пределите на Кашуок имаше продълговати шатри, където нормитата чакаха на опашка, за да промият мозъците им? Клей си каза, че бе напълно възможно — и не само в Кашуок, а по всички места като Кашуок на територията на някогашна Америка, и по целия свят. Дори и да бяха забавили темпото на работа, центровете за обработване — центровете за промяна, си бяха там.

Фоните използваха груповата телепатия, за да накарат нормитата сами да отидат при тях. Проникваха в сънищата им и им внушаваха да отидат в Кашуок. Това означаваше ли, че телефонните хора бяха станали по-умни... че бяха започнали да разсъждават? Да, ако човек смята паяка за умен, задето може да си изплете паяжина за лов на мухи, или пък алигатора за разсъждаващ, понеже лежи като дънер в реката. Докато крачеше по Шосе № 11, което щеше да го отведе до Шосе № 160 (което пък от своя страна трябваше да го отведе до Кашуок), художникът си помисли, че телепатичният импулс, който фоните разпращаха като тръбен зов (или сигнал, подобен на онзи от първи октомври, макар и със съвсем друга функция), съдържаше поне три отделни съобщения.

Елате в Кашуок и ще бъдете в безопасност — край на свирепата борба за оцеляване.

Елате в Кашуок и ще бъдете в обкръжението на себеподобните си — там никой няма да ви причини зло.

Елате в Кашуок и ще можете да се обадите на любимите си хора.

Елате. Да. Най-важното послание. След като веднъж отидеш при тях, всяка възможност за избор бива изкоренена, а свободата на волята ти бива прекършена като суха вейка. Телепатията и сънят за бленуваната безопасност те завладяват. Нарещдаш се на опашката и слушаш как Разръфаният казва да се размърдаш, как те уверява, че всеки ще има възможност да се обади на любим човек, но трябвало да обработят колкото се може повече хора, преди слънцето да залезе и да надуют до дупка „Вятърът под крилете ми“ на Бет Мидлър.

Как изобщо продължаваха да го правят, след като електроснабдяването беше прекъснато, градовете бяха изгорели до основи и цивилизацията бе пропаднала в кървава яма? Как продължаваха да заменят милионите фони, които бяха загинали — било в ожесточени схватки помежду си, било заради роякоубийците? Явно въздействието на Сигнала все още не бе приключило. Някъде —

в лабораторията на терористите или в гаража на психопатите, продължаваше да функционира адски механизъм, захранван от акумулатор, а шибаният модем продължаваше да излъчва писукащия си влудяващ сигнал. Този сигнал се улавяше от спътниците, кръжащи около Земята, и от ретранслаторните кули, опасващи земното кълбо като стоманен пояс. И къде би могъл да се обадиш и да си сигурен, че ще има някой отсреща, пък дори и гласът, който ти отговаря, да е само захранван с батерии телефонен секретар?

На 911, както изглежда.

И вероятно точно това се бе случило с Джони-Джий.

Знаеше, че се е случило. Просто беше закъснял.

Защо тогава продължаваше да се влачи на север в студа, дъжда и мрака? Напред го очакваше Нюфийлд — там трябваше да остави Шосе № 11 и да поеме по Шосе № 160, а тръгнаше ли веднъж по този път, вече нямаше връщане назад. Тогава защо изобщо го правеше? Дълбоко в себе си Клей знаеше отговора, също както знаеше, че глухият удар и секналият вой на клаксона в тъмнината пред него означават само едно: единият от спринтьорите бе катастрофирал. Щеше да продължи заради залепената с парченце тиксо бележка, която бе намерил на кухненската врата. Щеше да продължи и заради втората, която бе открил на таблото за обяви в сградата на общината, полузакрита от съобщението на Айрис Нолан към сестра и. И двата пъти синът му бе написал с големи печатни букви: „МОЛЯ ТЕ ЕЛА ДА МЕ ВЗЕМЕШ.“

Ако беше твърде късно, за да вземе Джони, навярно не беше прекалено късно, за да го види, и да му каже, че се е опитал. Може би щеше да издържи достатъчно дълго, за да му каже поне това... дори и да го накараха да използва някой от проклетите мобилни телефони.

Що се отнася до платформите и хилядите жадни за зрелища хора по трибуните...

— В Кашуок няма футболен стадион — каза.

Джордан прошепна в съзнанието му: „Това е виртуален стадион.“

Ала художникът прогони тази мисъл. Вече бе решил какво да стори. Това си беше чиста лудост, но светът около него не беше ли полудял? Тъкмо по този начин щеше да е в синхрон с онова, което се случваше наоколо.

В три и петнайсет сутринта Клей, който беше подгизнал до кости въпреки анорака с качулка, който бе взел от къщичката на пазача в Спрингвейл, стигна до кръстопътя на Шосе № 11 и 160. Там се издигаше внушителна по размери авангардна скулптура от смачкани, накамарени един върху друг автомобили, към която се бе присъединил и шевролетът, префучал покрай него в Северен Шапли. Шофьорът бе увиснал през спуснатото странично стъкло — главата му бе клюмнала, а ръцете му висяха безжизнено, и когато художникът се опита да вдигне лицето му, за да провери дали още е жив, торсът на онзи тупна на земята, последван от синкавите черва. Клей машинално отскочи назад, облегна се на един телеграфен стълб и заповръща, докато не изпразни стомаха си.

От другата страна на кръстопътя, там, където Шосе № 160 продължаваше на север, имаше малко магазинче. Някаква избеляла реклама на витрината обещавахе „СЛАТКИ СИРУПИРАНИ ПО УРГИНАЛНА ИНДЯНСКА РИЦЕПТА“. Магазинчето изглеждаше, сякаш е било опустошавано поне няколко пъти, но поне осигуряваше подслон от отвратителния дъжд. Клей влезе вътре и приседна, докато главата му се проясни и пристъпите на гадене отминаха. Тук също имаше трупове — той усещаше миризмата им, но някой поне си беше дал труда да ги покрие. Е, имаше два, които се виждаха, но пък не бяха накълцани на парчета. Хладилникът за алкохол беше разбит и празен, а този за безалкохолни напитки — само разбит. Клей си взе кутийка с лимонада и я изпи на бавни глътки (по едно време спря, за да се уригне) — след малко вече се чувстваше доста по-добре. Приятелите страшно му липсваха. Последните живи хора, които бе мярнал, бяха двамата спринтьори (всъщност единият вече не принадлежеше към тази категория). Откакто се беше разделил с Том и Джордан, не бе срещнал нито една група бежанци — може би лошото време ги караше да се крият в убежищата си, или пък бяха започнали да се придвижват денем. Нищо чудно да бе станало именно така — нали фоните вече бяха захвърлили средновековните си техники от сорта на „Смърт чрез

разчленяване“ и се бяха насочили към къде-къде по-хуманните „Обработване“ („Да ги обработим“ — беше казал Разръфаният) и „Трансформация“.

Клей изведнъж си даде сметка, че тази нощ изобщо не бе чул онова, което Алис бе нарекла „роякомузика“. Може би всички рояци се намираха доста по на юг, с изключение на големия (Клей предполагаше, че е голям) в Центъра за обработване на нормита в Кашуок. Това никак не го притесняваше — може и да беше сам, но фактът, че вече не чуваше „Надявам се, че ще танцуваш“ и „Разходката на малкото слонче“, бе дар Божий.

Реши да повърви още около час, след което да си намери убежище. Студеният дъжд направо го убиваше. Излезе от магазинчето и закрачи напред, без да погледне нито веднъж към катастрофиралия шевролет и жалките човешки останки.

Клей продължи да върви почти до разсъмване — отчасти защото противният дъжд спря, но най-вече понеже не намери място, на което да се подслони. От двете страни на Шосе № 160 се простираха само гори — гъсти, непроходими и тъмни. Към четири и половина сутринта мина край надупчена от куршуми табела с надпис „ДОБРЕ ДОШЛИ В ГЪРЛИВИЛ“. Десет минута след като отмина онова, което даваше поминък на местното население — внушителна каменоломна, заобиколена от множество бараки, той се замисли дали да не се подслони в някоя от тях. Все още не бе видял скитници, нито пък беше чул музиката на шибаните рояци — усещането бе, сякаш е последният човек на света.

Но не беше. Четвърт час, след като остави каменоломната зад гърба си, той изкачи билото на някакъв хълм и видя малко селище, сгушено в подножието му. Първата сграда, към която се приближи, се оказа Доброволната пожарна на Гърливил („БЪДЕТЕ УСОБЕНО БЪДИТЕЛНИ НА ХАЛУИЙН“ — пишеше на таблото отпред; явно никой на север от Спрингвейл не владееше правописа. Усмивката от нелепите грешки обаче замръзна на устата на Клей в мига, в който видя двамата фони на паркинга до сградата. Стояха един срещу друг пред някакъв допотопен камион, който може да е бил нов по времето на рокендрола и Корейската война, макар че не беше сигурно.

Двамата бавно се обърнаха към него, когато лъчът на фенерчето му ги освети, ала явно присъствието му изобщо не ги интересуваше, защото след секунда отново се вторачиха един в друг. И двамата бяха от мъжки пол — единият изглеждаше на двайсет и пет години, а другият — на около петдесет. Нямаше съмнение, че са фони — дрехите им бяха мръсни и толкова разкъсани, че сякаш щяха да се разпаднат, а лицата им бяха жестоко изподрани. Ръката на по-младия беше обгорена чак до рамото, едното око на спътника му блещукаше сред подпухналата, инфектирана и гноясала плът. Външният им вид обаче не беше важен; важното за Клей беше как се чувстваше. Също както в онзи офис в Гейтънската бензиностанция, където с Том бяха

отишли да потърсят ключовете за цистерните с газ — сякаш изведнъж бе получил астматичен пристъп, а въздухът бе натезал като пред гръмотевична буря. Като че ли някаква могъща сила се нагнетяваше и нагнетяваше... Освен това беше нощ. Какво, по дяволите, правеха навън тези същества, при положение че още беше тъмно!

Клей изключи фенерчето си, извади четирийсет и пет калибровия револвер на Бет Никърсън и зачака какво ще се случи. В продължение на няколко секунди нищо не се промени — всичко се свеждаше до познатия задух в гърдите му и усещането, че всеки момент ще се случи нещо голямо... После чу някакъв свистящ звук, сякаш някой огъваше острие на трион. Той погледна нагоре и видя как електрическите жици над сградата на пожарната се полюшват толкова бързо, че движението им бе почти невидимо.

— Ма-а-ай се-е-е — изломоти младият мъж. Клей подскочи. Ако показалецът му беше на спусъка на револвера, със сигурност щеше да го натисне. Това не беше „Оууу“ м „Ииййн“, това бяха истински думи. Даже му се стори, че ги чу и в съзнанието си, но слабо — съвсем слабо. Само като далечно заглъхващо ехо.

— И-и-и!... сма-а-ай! — отвърна му другият. Отзад на размъкнатите му бермуди се мъдреше голямо кафяво петно от кал или изпражнения. Този път Клей не чу никакво ехо, но, колкото и парадоксално да беше, това само го увери, че е чул предишното.

Напълно бяха забравили за него. Беше сигурен.

— Мой! — Мъжът с обгорената ръка произнесе думата с такова усилие, че се разтрепери. Зад него малки прозорчета на гаража се строшиха.

Настъпи тишина. Клей гледаше фоните като хипнотизиран, забравил за Джони за пръв път, откакто бе напуснал Кент Понд. Повъзрастният мъж сякаш мислеше трескаво — или поне създаваше такова впечатление, и Клей си каза, че навярно онзи се мъчи да се изрази по начин, който Сигналът завинаги му беше отнел.

„Откъде си сигурен, че е завинаги? Може пък с течение на времето да се научат да говорят...“

Тази плашеща мисъл бе прогонена от воя на една от сирените на покрива на сградата, която се задейства внезапно, издавайки отсечено „УИИИИ!“ сякаш токът бе дошъл за секунда и после отново бе спрял. Светлините на допотопния камион — фаровете и стоповете му,

проблеснаха за миг, осветявайки двамата мъже, след което пак изгаснаха.

— И-и-и-йш ми ка-а-айш! — най-накрая успя да изрече човекът с възпаленото око. Той изплю фразата (която по всяка вероятност означаваше „Ти ще ми кажеш!“) на един дъх като парче месо, заседнало в хранопровода му.

— Мъон е мо-о-ой! — почти изкрещя по-младият, в съзнанието на Клей същият глас прошепна „Камионът е мой“. Елементарно, нали? Вместо за златисти кейкчета с пълнеж от сметана или каквото и да беше там, тези се караха за вехтата браква. Само дето сега беше нощ — да, до изгрева не оставаше много, но все още бе съвсем тъмно, и тези телефонни откачалки почти говореха. Мамка му, та те наистина си говореха.

И разговорът им очевидно вървеше към приключване. Онзи с обгорената ръка се втурна към по-стария и с глава го удари в корема. Човекът с инфектираното око се просна на земята с разперени ръце и крака, съперникът му се спъна в изпружените му крайници и падна на колене.

— М-а-а-м’а му! — извика.

— Хак ти-и-ий! — злорадо изръмжа другият. „Хак да ти е“ — помисли си художникът.

Двамата се изправиха и застанаха на около четири метра един от друг. На Клей му се струваше, че усеща омразата им. Беше в главата му — притискаше очите му, сякаш се опитваше да излезе.

— Т’вай... мо-оя ’мъон! — заяви младият. „Това е моят камион“ — прошепна гласът му в съзнанието на художника.

По-възрастният дишаше на пресекулки. Накрая си пое дълбоко дъх и вдигна ръка, показвайки среден пръст на опонента си.

— Да го духаш — изрече съвсем отчетливо. Двамата наведоха глави и отново се хвърлиха един към друг. Черепите им изхрущяха толкова силно, че Клей неволно потрепери. Този път сирената на покрива нададе по-продължителен вой, преди отново да онемее. Флуоресцентните лампи на полицейския участък проблеснаха за около три секунди, отнякъде се чу и музика — Бритни Спийърс, която пееше самодоволно „Опа!... направих го пак“. Електрическите жици се скъсаха с вибриращ звук (досущ като струни на китара) и разсякоха въздуха на сантиметри пред лицето на художника, който стреснато

отскочи назад. Най-вероятно по тях не течеше ток — просто нямаше откъде да тече ток — но... Мъжът с възпаленото око и бермудите се строполи на колене, от двете страни на главата му се стичаше кръв.

— Камионът си е мой! — рече той съвсем ясно, след което ничком се просна на земята.

По-младият се обърна и гордо изгледа Клей, сякаш, за да се увери, че триумфът му не е останал незабелязан. И от неговия череп бликаше кръв — извираше изпод сплъстената му коса, след което се разделяше на две струйки около носа му и се стичаше в устата му. Очите му изобщо не бяха безизразни — в погледа му се четеше абсолютна лудост. Клей изведнъж разбра — с ужасяваща, отвъд всякакво съмнение категоричност, че ако цикълът наистина свършваше тук, нищо не можеше да спаси сина му.

— Мьон е мо-о-ой! — изграчи младият мъж. — Мьон е мо-о-ой! Мьон е мо-о-ой! — Клаксонът на допотопната браква избоботи басово, сякаш в потвърждение на думите му. — Мьон е мо...

Клей го застреля, след което прибра револвера си обратно в кобура. „Е, какво пък — помисли си той. — Само веднъж могат да ме сложат на онези платформи.“ Въпреки това продължаваше да трепери и когато влезе в единствения мотел в Гърливил, който се намираше на другия край на поселището, мина доста време, докато успее да заспи. Този път вместо Разръфания сънува Джони — с празен поглед и мръсни дрехи, който каза „Ма-а-ай се-е-е! Мьон е мо-о-ой!“ когато Клей го извика по име.

Пробуди се от кошмара дълго преди свечеряване, но тъй като не му се спеше, реши да поднови прехода си. Имаше намерение щом остави Гърливил зад гърба си, да си потърси подходящо превозно средство. Не виждаше защо да не го стори — Шосе № 160 изглеждаше празно и най-вероятно по него нямаше автомобили след онази верижна катастрофа на кръстовището с Шосе № 11. Просто не бе обърнал внимание на това в дъжда и мрака.

„Как няма да е празно — помисли си, — та нали Разръфаният и приятелите му специално са се погрижили за това. Естествено, че ще се погрижат — нали е улеят, водещ към кланицата! Аз съм вече бита карта — съвсем скоро ще ме подпечатат, прошнуроват и приберат в шкафа при другите папки, но жалко за Том, Джордан и другите трима. Чудя се дали са успели да намерят достатъчно чисти пътища, по които да стигнат до Ню Хампшир с ко...“

Тъкмо преваляше билото на някакъв хълм и като зърна гледката от другата страна, забрави мисълта си. По средата на пътя се мъдреше жълт училищен микробус, на който пишеше: „МЕЙН ОБРАЗОВАТЕЛЕН РАЙОН 38 НЮФИЙЛД.“ До микробуса стояха мъж и момче; възрастният бащински прегръщаше момчето — жест, който Клей щеше да разпознае навсякъде. Докато се взираше в тях, неспособен да повярва на очите си, зад рейсчето се показа друг мъж. Дългата му прошарена коса бе вързана на опашка. Зад него вървеше бременна жена с тениска — този път фланелката беше светлосиня, не черна с надпис „Харли Дейвидсън“, но жената със сигурност беше Дениз.

Джордан го видя и извика името му, изтръгна се от прегръдката на Том и с всички сили се затича към Клей, а художникът се втурна към него. Двамата се хвърлиха в обятията си.

— Клей! — извика хлапето. Радостта му граничеше с истерия. — Наистина си ти!

— Аз съм — усмихна се художникът. Завъртя Джордан във въздуха и после го целуна. Джордан не беше Джони, но в него Клей

виждаше сина си. Момчето се притисна към него. Клей го побутна назад, изпитателно го изгледа и забеляза тъмнокафявите кръгове на изтощението под очите му:

— Как, по дяволите, се озовахте тук?

— Не можахме... — запъна се Джордан и над изпитото му лице сякаш премина тъмен облак. — Непрекъснато сънувахме, че...

В този момент към тях се приближи Том. Отново не стисна протегнатата ръка на художника, а го прегърна.

— Как си, Ван Гог? — попита.

— Добре — отвърна Клей. — Страшно се радвам да ви видя, момчета, но не разбирам как...

Очилатият се усмихна; усмивката му издаваше безкрайна умора — досущ бял флаг на примирието.

— Нашият компютърен специалист се опита да ти каже, че накрая нямахме избор. Ела да видиш микробуса ни. Рей казва, че ако пътят остане чист — а съм сигурен, че ще остане — ще бъдем в Кашуок до залез слънце, дори да се движим с петдесет километра в час. Чел ли си „Призраци в къщата на хълма“ на Шърли Джаксън?

Художникът поклати глава:

— Гледал съм филма.

— Там има едно изречение, което идеално пасва на сегашната ситуация: „Любовта събира всички пътища в едно.“ Може най-накрая и аз да се срещна с хлапето ти.

Закрачиха към жълтия микробус. Дан Хартуик предложи на Клей кутийка с ментолови бонбони и художникът забеляза, че ръката му трепери. Също като Джордан и Том и той изглеждаше изтощен. Клей машинално си взе бонбонче. Краят на света може и да бе настъпил, но вкусът на ментата си оставаше същият.

— Привет, човече — подвикна му Рей, който седеше зад волана на микробуса. Бе нахлупил бейзболната си шапка с козирката назад, в ръката му димеше цигара. И неговото лице изглеждаше уморено и изпито. Говореше, без да гледа Клей, и упорито се взираше през предното стъкло на микробуса. — Как я караш, Рей? Надявам се, че си окей?

Мъжът с шапката на „Долфинс“ се усмихна:

— Тая смешка съм я чувал няколко пъти.

— Да, сигурно поне хиляда. Бих казал, че се радвам да те видя, но като те гледам, май не искаш да го чуеш...

Без да отделя поглед от стъклото, Рей каза:

— Виждам човек, на когото никак няма да се зарадваш.

Клей проследи погледа му. Останалите направиха същото. На около километър на север, където Шосе № 160 пропълзяваше по хребета на невисок хълм, стоеше Разръфаният и ги гледаше. Мърлявият червен суичър с надпис „ХАРВАРД“ се открояваше на фона на сивото следобедно небе. Около него се бяха струпали поне петдесетина фони. Щом забеляза, че го гледат, чернокожият вдигна ръка и два пъти замахна, сякаш бършеше автомобилно стъкло. Сетне се обърна и закрачи на север, последван от своята свита („От своя «придворен рояк»“ — помисли си Клей), която запристъпва в клинообразен строй подире му. Не след дълго фоните се изгубиха в далечината.

ЧЕРВЕЙ

Спряха на най-близката крайпътна зона за пикник, но не защото бяха гладни, а за да може Клей да ги разпита за всичко, което се беше случило по време на отсъствието му. Рей не сложи нито хапка в устата си — седеше на ръба на каменното огнище, пушеше и слушаше мълчаливо.

— Мислим си, че спираме тук по свое желание — рече Дан, сочейки към зелените ели, обагрените от есента широколистни дървета, ромолящото поточе и табелата с надпис: „АКО СЕ ОТПРАВЯШ НА ПОХОД, НЕ ТРЪГВАЙ БЕЗ КАРТА!“ — Най-вероятно спираме тук, защото... — Той погледна момчето. — Според теб ние ли решихме да спрем тук, Джордан? Твоята преценка като че ли е най-вярна...

— Да — отвърна момчето. — Спряхме, защото ние го искахме. И това се случва наистина.

— Дрън-дрън — изсумтя Рей, без да вдига поглед от земята. — Добре, де, събрахме се отново, което е страхотно... — Удари по каменната плоча на огнището и венчалната му халка издрънча. — ... но да не забравяме, че ония искаха точно това.

— Не разбирам — намръщи се Клей.

— Нито пък аз, да си кажа честно — обади се Дан.

— Те са много по-силни, отколкото си представях — отбеляза Том. — Това поне го разбирам. — Свали си очилата и започна да ги бърше с крайчеца на ризата си. Изглеждаше с десет години по-стар от човека, когото Клей бе срещнал в Бостън. — И са проникнали в умовете ни. Брутално. Не сме имали никаква възможност да им се противопоставим.

— Всички ми изглеждате ужасно изтощени — отбеляза художникът.

Дениз се изсмя горчиво.

— Нима? — Тя направи кратка пауза, преди да продължи. — Да караме по същество, защото нямаме много време. След като те оставихме, поехме на запад по Шосе № 11 и вървахме, докато не

започна да се съмва. Не виждахме смисъл да се придвижваме с автомобил, защото задръстванията бяха кошмарни. Е, имаше отсечки от по триста-четиристотин метра, където шосето бе сравнително чисто, но...

— Знам — прекъсна я Клей. — Спринтьорски капани.

— Рей каза, че след като отменим отклонението за Сполдинг, платното ще се поизчисти, но решихме да спрем и да прекараме деня в мотел „Здрач“.

— Чувал съм за него — каза художникът. — Намира се близо до гората Вон. Доста популярен е по тези места.

— Така ли? Не знаех. — Жената вдигна рамене. — Като стигнахме, Джордан рече: „Сега ще ви приготвя най-обилната закуска, която някога сте яли.“ Ние му отвърнахме: „Мечтай си, малкия“, но той се оказа абсолютно прав и знаеш ли защо — в мотела имаше ток. И тъй, Джордан ни приготви грамаданска закуска и всички се натъпкахме до пръсване. Ще я помним за цял живот, нали?

Дан, Том и Джордан кимнаха утвърдително. Рей само запали поредната цигара.

Според Дениз бяха закусили в трапезарията, което се стори доста подозрително на Клей, защото бе сигурен, че в мотела нямаше трапезария. „Здрач“ беше от онези долнопробни хотелчета, в които администраторът не задава неудобни въпроси — според мълвата единствените му удобства бяха душовете със студена вода и порно каналите в по-люксовите стаи.

Историята обаче ставаше все по-странна. Там имало джубокс, но плочите изобщо не били на Лорънс Уелк и Деби Бун, а предимно суперхитове (включително и хитът „Супер“ на Дона Съмър) и вместо да си легнат, те вихрено танцували два-три часа. После си устроили още едно грандиозно угощение (този път Дениз надянала шапката на майстора готвач) и едва тогава заспали като заклани.

— Сънувах, че вървя — обади се Дан. Говореше с някаква сломена горчицина, която звучеше обезсърчително. Сякаш не беше същият човек, който бе казал на Клей: „Почти съм сигурен, че ще можем да ги прогоним от главите си, когато сме будни“ и „Фоните все още плетат мрежите си и все ще успеем да се промушим през някоя от дупките.“ Той се засмя невесело и добави: — Как няма да сънувам поход, при положение, че през целия ден вървахме.

— Аз пък сънувах, че шофирам... — започна Том.

— Да, защото шофираше — прекъсна го тихо Джордан. — Само за час-час и нещо, но караше. Освен това сънувахме, че спим в мотела. Присъни ми се, че спя в „Здрач“, и сънувам, че карам. Беше като сън в съня. Само че беше истински.

— Виждаш ли? — обърна се Том към Клей и се усмихна. — На някакво ниво Джордан знае точно какво се е случило.

— Виртуална реалност — вдигна рамене момчето. — Това се случи с нас. Досуц като във видеоигра. Само дето видеоигрите са доста по-добре направени... — Погледна на север — в посоката, където бе изчезнал Разръфаният... и където се намираще Кашуок. — Но няма страшно. Тази виртуална реалност ще се усъвършенства, когато и самите фони се усъвършенстват.

— Шибаните копелета не могат да излизат нощем — изръмжа Рей. — През нощта трябва да си лежат в калта и да зяпат небето с изцъклените си очи...

— Опитаха се да направят същото и с нас — въздъхна Дан. — Да ни съсипят от умора. Да ни изтощят до такава степен, че да не можем да сторим нищо, когато падне нощта и контролът им отслабне. През деня ректорът на Харвард беше винаги наблизо, неизменно заобиколен от личната си гвардия — вероятно обединената им телепатична сила ни е атакувала като своеобразно силово поле, което е създавало виртуалната реалност, за която говори Джордан.

— Сигурна съм — подкрепи го Дениз.

Клей прецени, че това се беше случило, докато е спал в къщичката на пазача в Спрингвейл.

— Но изтощението ни не е било единствената им цел — допълни Том. — Според мен са искали да ни насочат отново на север... както и да се съберем отново с теб.

Петимата бяха стигнали до някакъв занемарен мотел на Шосе № 47 — на Мейнското Шосе № 47, малко по на юг от Грейт Уъркс. Чувството за дезориентация, сподели Том, било невъобразимо. Звукът на роякомузиката в далечината също им пречел. Само момчето бе изразило на глас онова, което бяха почувствали, и пак то изтъкна очевидното — че техният опит за бягство се бе провалил. Да, навярно бяха в състояние да се измъкнат от мотела и да поемат отново на запад, но колко далеч щяха да стигнат този път? Бяха изтощени. Още по-

лошо — бяха обезсърчени. Джордан беше и този, който посочи, че фоните дори са могли да пратят човешки шпиони подир тях, които да следят всичките им нощни ходове.

— Хапнахме малко — каза Дениз, — защото освен умората ни мъчеше и вълчи глад. После си легнахме и спяхме до следващата сутрин.

— Аз се събудих пръв — обади се Том. — Разрѳаният стоеше в двора. Поклони се и махна към шосето: „Пътят е ваш. Махайте се и поемайте по него.“ — Предполагам, че можех да го застрелям — Татко Автоматко беше в мен, — но щеше ли да има смисъл?

Клей поклати глава.

Когато петимата скитници напуснали хотела, поели първо по Шосе № 47, а след това им било внушено да тръгнат по някаква тясна пътечка, която лъкатушела на югоизток.

— Тази сутрин имахте ли някакви видения? — попита Клей. — Някакви сънища?

— Не — поклати глава Том. — Знаят, че сме схванали идеята. Нали могат да четат мисли все пак!

— Чули са ни да крещим — промълви Дан със съкрушен, пропит с горчицина глас. — Рей, случайно да имаш една цигара? Отказах ги преди доста време, но може би отново ще пропуша.

Мъжът с шапката на „Долфинс“ безмълвно подаде пакета.

— Сякаш те блъска някаква ръка, само че в мозъка — въздъхна Том. — Никак не беше приятно. Просто не може да се опише. През цялото време имахме усещането, че Разрѳаният и роякът му се движат с нас. От време на време дори ги виждахме между дърветата.

— Значи вече не се движат на рояци само късно вечер и рано сутрин — отбеляза Клей.

— Не, всичко се промени — рече Дан. — Джордан има интересна теория с някои доказателства, които да я подкрепят. — Запали цигарата си, вдиша дима и се закашля. — По дяволите, знаех си, че не напразно отказах тези гадости! — След няколко секунди се успокои и продължи: — Могат да се издигат във въздуха. Да левитират. Това сигурно е идеален начин да се придвижваш през задръстените улици. Все едно имаш вълшебен килимче.

На километър и нещо от забутания горски път петимата открили хижа с паркиран отпред пикап. Ключовете ги чакали на таблото. Рей

карал, а Том и Джордан се возели в откритата каросерия. Никой не се изненадал, когато горската пътека отново се насочила на север. Малко преди да потъне в пустошта и гъсти шубраци да закрийт коловозите, невидимият фар в главите им ги насочил към друг черен път, след което към трети, обрасъл с треви и буренаци. В крайна сметка стигнали до някакво блато, където пикапът затънал в калта, но след един час газене из тинята излезли на Шосе № 11 — малко по на юг от кръстовището с Шосе № 160.

— Там намерихме двама мъртви фони — поясни Том. — Бяха още топли. Наоколо се въргаляха повалени електрически стълбове и скъсани жици. Враните си бяха устроили банкет.

Клей се замисли дали да им разкаже какво се бе случило пред пожарната в Гърливил, ала се отказа. Нямаше никаква полза. Освен това мнозина фони не се биеха помежду си — именно те принуждаваха Том и другите да продължат напред.

В края на краищата невидимият навигатор в главите им ги бе отвел до жълтия училищен микробус; Рей го беше открил, докато останалите ровичкали в Нюфийлдското магазинче — същото, където Клей бе намерил джинджифилова газирана напитка след срещата с разполовения спринтьор — и се наливали със сода. Мъжът с бейзболната шапка видял рейсчето през задния прозорец на павилиончето. Там се бяха сдобили и с нови обувки, защото преходът из тинята ги бе окалял чак до пищялите.

Оттогава бяха спирали само веднъж — за да запалят огън на гранитния под на Гърливилската каменоломна и да хапнат нещо топло, след което си направили едночасова почивка. Сигурно бяха минали покрай мотела в Гърливил, където бе полегнал художникът, точно по времето, когато той се бе събудил, защото скоро след това им било внушено да спрат.

— И накрая се намерихме — обобщи Том. — Случаят е почти приключен. — Махна към небето, земята и дърветата и добави усмихнато: — Някой ден, сине, всичко това ще бъде твое.

— Онази сила престана да ме подтиква, поне от известно време — обади се Дениз. — За което съм благодарна. Първия ден беше най-ужасно. Само Джордан знаеше, че нещо не е наред, но и ние..., ами, усещахме, че има нещо гнило.

— Вярно си е — въздъхна Рей и се почеса по тила. — Все едно попадаш в детска приказка, в която птиците и змиите говорят. Казват ти нещо от сорта на: „Всичко е наред, всичко е супер, няма значение, че краката те болят, нищо ти няма, направо си тип-топ.“ Тип-топ, така казвахме, когато бях хлапе в Лин...

— „Лин е град на греха, срама и страстта! Не си помисляй даже насън, че ще идеш във рая — ще те оставят отвън!“ — занаяпява тихичко Том.

— Добре, де, знам, че си израснал с религиозни откачалки! — изсумтя Рей. — Както и да е, хлапето знаеше истината, но ние не му повярвахме и си мислехме, че сме прави. Макар че, ако човек има малко мозък в главата и си въобразява, че се отдалечава от шибаните...

— Вярвах, че ще успеем, защото го исках — въздъхна Дан, — но горчивата истина е, че никога не сме имали възможност да избягаме. Другите нормита — може би, ала не и ние. Ние сме роякоубийци. Те са твърдо решени да ни унищожат — без значение какво ще им струва.

— Според вас какво са ни подготвили? — попита Клей. — Какво ще ни сторят?

— О, ще ни убият естествено — каза равнодушно Том. — И тогава най-накрая ще се наспя.

Съзнанието на художника работеше трескаво и мислите му внезапно се вкопчиха в няколко неща. Преди известно време Дан бе казал, че поведението на рояците се е променило и че Джордан има интересна теория по въпроса. А преди броени секунди бе изрекъл: „Без значение какво ще им се случи.“

— Видях двама фони, които се нахвърлиха един върху друг — намеси се Клей.

— Сериозно? — попита Дениз без особен интерес.

— През нощта — добави художникът и всички го изгледаха заинтригувано. — Биеха се за един пожарен камион. Като деца, които се карат за играчка. Почувствах малко от телепатията на единия, ала това, което е най-важното, е, че си говореха.

— Говореха ли? — изгледа го недоверчиво Дениз. — Искаш да кажеш, че са произнасяли истински думи?

— Да — кимна Клей. — Истински думи. От време на време ги завалваха, но определено си бяха думи. Колко „прясно“ мъртви фони сте видели? Само онези двамата ли?

— Сигурно десетина. — Дан изгледа другите за потвърждение. Том, Дениз и Джордан кимнаха. Рей вдигна рамене и запали поредната цигара. — Трудно ми е обаче да кажа със сигурност причината за смъртта. Според Джордан започват да деградират, но това не ми се връзва с говоренето. Може пък другите просто да са зарязали труповете им — изхвърлянето на мъртъвците явно вече не е сред приоритетите им.

— Сега ние сме техният приоритет и съвсем скоро ще ни подкарат към големия стадион — отбеляза Том. — Не мисля, че ще бъде по-рано от утре сутринта, но съм сигурен, че ни искат в Кашуок днес — преди да се е свечерило.

— Джордан, каква е твоята теория? — обърна се Клей към момчето.

— Според мен в първоначалната програма има червей — отвърна хлапакът.

— Не разбирам. Когато става въпрос за компютри, мога да работя с програми за обработка на текстове и илюстрации, както и да си проверявам електронната поща. За всичко друго съм неграмотен. Джони ме научи как да си реда пасианси с програмата, вървяща с операционната система на моя компютър. — Споменът му причини болка, а като се сети за дланта на сина му върху ръката си, сърцето му се сви още повече.

— Но знаеш какво представлява компютърният червей, нали?

— Нещо, което прониква в компа ти и скапва всички програми...

Джордан въздъхна и театрално забели очи.

— Е, не съвсем, но... горе-долу — рече снизходително хлапето.

— Червеят може да поразии както файловете, така и хард-диска. А пък ако машината ти е свързана в мрежа с други компютри или изпратиш електронно писмо в интернет, може да действа като вирус и да се разпространи. Понякога този червей си има малки. Той самият може да мутира, не е изключено и малките му да мутират... Дотук ясно ли е?

— Ясно е — кимна художникът.

— Какво представлява Сигналът! — разпери ръце Джордан. — Компютърна програма, изпратена чрез модем — това е единственият начин, по който може да проработи. Няма друг. И, както личи по всичко, в момента този незнаен модем продължава да изпраща Сигнала. Само че в него има червей и този червей разяжда програмата. Отгоре на всичко въпросният червей се изражда с всеки изминал ден. БВБИ. Знаеш ли какво означава това?

— Аз не знам дори как да стигна до Сан Хосе...

— „Боклук вкарваш, боклук изкарваш“ — обясни момчето. — Според нас има пунктове за трансформация, където фоните превръщат нормитата в... Художникът си спомни съня си.

— Тук явно съм ви изпреварил — опита да се усмихне той, ала Джордан продължи със същия делови тон:

— Обаче сега получават дефектна програма. Разбираш ли? Виж как най-скорошните фони умират първи. Бият се помежду си, откачат

или просто падат мъртви на земята.

— Не разполагаш с достатъчно данни, за да си сигурен — измънка Клей, като си представи, че същото се е случило с Джони.

Грейналите очи на Джордан изгубиха малко от блясъка си.

— Прав си — промълви. — Но е логично. Ако предположението ми е вярно — ако наистина става дума за червей, проникващ все по-дълбоко в първоначалната програма, то всичко това е не по-малко логично от латинския, който използват. Новите фони се препрограмират, но това препрограмиране е дефектно, накъсано. Те получават телепатията, но могат все още да говорят. Те...

— Джордан, не можеш, да направиш това заключение само от онези двамата, които видях...

Ала момчето не обърна внимание на думите му — вече просто разсъждаваше на глас:

— Не се тълпят на рояци като другите, защото груповият императив е дефектно инсталиран. Вместо това... остават до късно и се будят рано. Отново се връщат към агресията към себеподобните си. И ако нещата се влошават... не виждате ли? Най-новите фони са тези с най-много дефекти!

— Като във „Война на световете“ — разсеяно промърмори Том.

— Моля? — намръщи се Дениз. — Така и не го гледах. Стори ми се прекалено страшен.

— Извънземните бяха избити от микробите, които не представляват никаква опасност за нашите тела — обясни нисичкият мъж. — Има някаква поетична справедливост — телефонните откачалки да измрат от компютърен вирус?

— Аз предпочитам агресията — каза Дан. — Нека се разкъсат взаимно в грандиозно кърваво меле.

Клей продължаваше да мисли за Джони. И за Шарън, но най-вече за Джони. За Джони, който бе написал: „МОЛЯ ТЕ ЕЛА ДА МЕ ВЗЕМЕШ“ с големи печатни букви, след което бе добавил и трите си имена, сякаш, за да придаде още по-голяма тежест на молбата си.

— Дори да е така, няма да ни помогне — обади се Рей Хюизенга, — освен, ако не се случи тази нощ. — Той се надигна от каменната плоча м се протегна. — Имам чувството, че съвсем скоро ще ни подкарат към шибания си Кашуок. Отивам да си свърша работата, докато все още имам тази възможност. Не тръгвайте без мен.

— Дори и да искаме, не можем — подметна Том след него. — Ключовете за микробуса са у теб!

— Надявам се, че всичко ще бъде наред, Рей — обади се и Дениз.

— Мразя да ме лъжат, скъпа — каза човекът с бейзболната шапка и се изгуби сред дърветата.

— За какво точно им трябваме? — попита Клей. — Имате ли някаква представа? Джордан вдигна рамене:

— Може да е някаква затворена комуникационна система, в която са свързани различни места от цялата страна. А нищо чудно да обхваща и целия свят. Големината на стадиона ме навежда на мисълта, че...

— И латинският естествено — прекъсна го Дан. — Това е нещо като техен *lingua franca*.

— Защо им е притрябвал? — свъси вежди Клей, — Нали са телепати.

— Но продължават да мислят предимно с думи — отбеляза Том. — Поне досега. При всички случаи смятат да ни екзекутират, Клей — Джордан мисли така, ние с Дан — също.

— И аз — прошепна едва чуто Дениз и погали издутия си корем.

— Латинският е нещо повече от *lingua franca* — каза Том. — Това е езикът на справедливостта. Виждали сме ги да го използват и преди. Гънър и Харолд. О, да. Художникът кимна.

— Джордан има и друга идея — продължи Том. — Мисля, че трябва да я чуеш, Клей. За всеки случай. Джордан?

Ала момчето поклати глава:

— Не мога.

Том и Дан Хартуик се спогледаха.

— Добре, де, нека някой от вас да ми я каже — махна с ръка художникът. — Хайде, за Бога! В крайна сметка Джордан беше този, който заговори.

— Тъй като са телепати, те знаят кои са най-скъпите ни хора.

Клей потърси някакво зловещо значение в тези думи и не можа да го намери.

— И?

— Аз имам брат в Провидънс — сподели Том. — Ако е един от тях, той ще ме екзекутира. Стига Джордан да не греши, разбира се.

— Сестра ми — каза Дан Хартуик.

— Отговорникът на моя етаж — промълви хлапето. Лицето му бе станало мъртвешки бледо. — Онзи с последния модел „Нокия“, на който можеш да гледаш филми.

— Съпругът ми — изхлипа Дениз и избухна в плач. — Освен ако не е мъртъв. Моля се на Бога да е мъртъв!

На Клей му трябваше известно време, докато осъзнае смисъла на казаното от Джордан. Дори тогава си помисли невярващо: „Джони? Моят Джони?“ Е следващия миг обаче в съзнанието му изплува образът на Разрѳания, който стои пред него, протегнал ръка над главата му, а гласът му изрича, без дори устните му да помръднат: „Ессе homo — insanus.“ Сетне художникът забеляза как синът му се приближава към него — облечен е в любимата си тениска на „Ред Сокс“, тази с името и номера на Тим Уейкфийлд, а на главата му е нахлупена бейзболната му шапка, обърната с козирката назад. Неговият Джони — миниатюрен и крехък на фона на огромния стадион, претъпкан от милиони телефонни откачалки благодарение на чудото на телепатията и затворената комуникационна система (каквото и да означаваше това).

Малкият Джони-Джий, който се усмихва. Ръцете му са празни. Единственото му оръжие са зъбите му.

Рей беше този, който наруши тишината, макар че дори не беше при тях.

— О, Господи! — Гласът му се чуваше иззад дърветата. — Мамка му! — След което: — Ей, Клей?

— Какво има? — извика художникът.

— Ти живееш тук открай време, нали? — Спътникът им звучеше доста ядосано и Клей се спогледа с останалите, които недоумяващо вдигнаха рамене. Джордан даже разпери ръце и за миг заприлича на очарователно в невинността си дете, не на поредния малолетен бежанец от Телефонната война.

— Малко по на юг, но... горе-долу — да — отвърна Клей и се изправи. — Какво има?

— Значи знаеш как изглеждат отровният бръшлян и отровният дъб, нали?

Дениз се усмихна широко и запуши устата си с длан.

— Да — каза Клей. И на неговото лице бе разцъфнала усмивка, но да — прекрасно знаеше как изглеждат тези растения и още навремето бе предупредил Джони и приятелите му да стоят далеч от тях.

— Ами тогава ела по-бързо тук! — викна Рей. — Но сам! Дениз, нямам нужда от телепатия, за да разбера, че се смееш! Престани веднага, девойче!

Художникът пое надолу по пътя, мина покрай табелата „АКО СЕ ОТПРАВЯШ НА ПОХОД НЕ ТРЪГВАЙ БЕЗ КАРТА!“ и последва бълбукащото поточе. Колко бяха красиви тези гори — пастелните есенни багри се смесваха с жизнеутвърждаващата зеленина на елите и той си помисли (не за първи път, в интерес на истината), че ако всички мъже и жени дължаха по една смърт на създателя, имаше и по-лоши годишни времена, в които да платят дълга си.

Очакваше да завари Рей с разкопчан дюкян — или дори приклепнал със свлечени до глезените си панталони, ала някогашният строителен работник стоеше изправен и невъзмутим върху килима от

борови иглички. Освен това точно там, където бе застанал, нямаше нито отровен бръшлян, нито каквото и да е друго растение. Лицето му беше смъртнобледо като това на Алис, когато се бе втурнала в дневната на семейство Никърсън, за да повърне, само очите му издаваха признаци на живот. Нещо повече — на фона на мъртвешки бледото му лице те сякаш пламтяха.

— Ела тук — промълви едва чуто, сякаш шепнеше на съкилийник в затворническия двор. — Бързо. Нямаме много време.

— Рей, какво, по дя...

— Шшшт! — срязва го мъжът с шапката на „Долфинс“. — Мълчи и слушай. Дан и твоето приятелче Том са много умни. Джорди също. Понякога обаче мисленето пречи. Дениз става, но е бременна. Не мога да се доверя на бременна жена. Значи оставаш ти, господин Художнико. Не ми харесва, дето си се вкопчил в мисълта за сина си, но с него е свършено. И тука... — Той се потупа по гърдите си — ... го знаеш. Хлапето ти е вече от ония.

— Всичко наред ли е, момчета? — извика Дениз и въпреки че се беше вцепенил, Клей долови усмивката в гласа ѝ.

— Рей, не знам какво...

— Не ти и трябва. Просто ме изслушай. Онова, което иска оня скапаняк с червения суичър, няма да стане, ако не му позволиш. Друго не ти трябва да знаеш.

Той бръкна в джоба на памучните си панталони, извади мобилен телефон и някакво листче. Апаратът бе посивял от прах и мръсотия, сякаш бе използван само от хора, които се занимаваха с изнурителен физически труд (и то на открито).

— Прибери го в джоба си. Когато му дойде времето, се обади на номера, написан на листчето. Сам ще разбереш кога. Надявам се да разбереш.

Клей взе телефона. Нямаше голям избор — трябваше или да го вземе, или да го остави. Малката хартийка обаче се изплъзна между пръстите му.

— Взemi я веднага! — процеди през зъби Рей.

Художникът се наведе и вдигна листчето. На него бяха надраскани десет цифри — първите три бяха пощенският код на Мейн.

— Рей, ония могат да четат мисли! Ако това е в мен... Устните на мъжа с бейзболната шапка се изкривиха в ехидна усмивка.

— И какво от това? — изсъска той. — Надничат в главата ти и виждат, че си мислиш за шибан мобилен телефон! А за какво друго си мислят всички след първи октомври? Тези, които все още могат да мислят, разбира се...

Художникът погледна мръсния надраскан апарат. Върху него се мъдреха два самозалепващи се етикета. На единия пишеше „Г-Н ФОГАРТИ“, а на другия — „СОБСТВЕНОСТ НА КАМЕНОЛОМНАТА В ГЪРЛИВИЛ НЕ ОТЛЕПВАЙ ЕТИКЕТА!“

— Прибери го в шибания си джоб!

Но не настойчивостта в гласа на събеседника му го накара да се подчини, а настойчивостта на тези отчаяни очи. Клей понечи да пъхне апарата и листчето в джоба на дънките си (които бяха доста стегнати), но Рей се пресегна и извади четирийсет и пет калибровия револвер от кобура на колана на Клей. Художникът вдигна глава, ала мъжът с бейзболната шапка вече бе опрял дулото под брадичката си.

— Ще направиш услуга на хлапето си, Клей. Повярвай ми. Просто няма никакъв шанс.

— Рей, не!

Онзи дръпна спусъка и куршумът „дум-дум“ отнесе горната половина от главата му. Изстрелът отекна оглушително в притихналата гора, враните се разхвърчаха. Клей дори не беше подозирал за присъствието им, но дрезгавите им крясъци раздраха въздуха.

Той закрещя — в продължение на няколко секунди писъците му заглушиха крясъците на птиците.

Тъкмо бяха започнали да му копаят гроб в меката пръст, когато фоните проникнаха в главите им, и Клей за първи път почувства обединената им сила. Както Том беше казал, сякаш някаква ръка те блъска в гърба — само дето и ръката, и гърбът се намираха в мозъка. Нямаше никакви думи. Само това блъскане.

— Оставете ни да приключим! — извика художникът и веднага си отговори с по-висок глас, който разпозна на мига:

— Не, Тръгвайте. Сега. Пет минути! — промърмори той. Този път гласът на рояка използва Дениз. — Тръгвайте. Веднага.

Том търкулна трупа на Рей (разбитата глава на мъртвеца бе увита в калъфа от седалката) в изкопа и започна да го засипва с пръст. Само след миг обаче се хвана с две ръце за главата и лицето му се изкриви в измъчена гримаса.

— Добре, добре — изохка и веднага си отговори: — Тръгвайте. Незабавно.

Петимата се върнаха до зоната за пикник. Джордан вървеше най-отпред и Клей забеляза, че лицето на момчето е ужасно преbledняло. Въпреки това обаче не беше толкова бледо като на Рей в последната минута от живота му. „Просто няма никакъв шанс“ — това бяха предсмъртните му думи.

На Шосе № 160, строени като за парад, ги очакваха фоните. Бяха толкова много, че колоната им се простираше докдето поглед стига и в двете посоки. Сигурно бяха над хиляда, но Клей не забеляза Разръфания. Предполагаше, че ректорът на Харвард в момента се подготвя за пристигането им, защото в имението му имаше много стаи за гости.

„И бас държа, че във всяка има телефон“ — помисли си Клей.

Докато вървяха към микробуса, видя как трима фони напускат стройната редица. Двамата се нахвърлиха един върху друг и започнаха да се хапят, удрят и разкъсват взаимно, процеждайки някакви подобия на думи — на художника му се стори, че единият каза „коп’ле“ — но

бе напълно възможно и да е било случайно съвпадение на срички. Третият просто се обърна и закричи към Нюфийлд.

— Браво, войнико! — извика истерично Дениз. — Излизайте от строя, галфони!

Ала никой друг не последва примера на дезертъора (ако беше такъв) и преди да стигне до завоя, след който Шосе № 160 се скриваше от поглед, един застаряващ, но як мъж от фоните протегна ръце, сграбчи главата му и я изви рязко настрани. Отлъчилият се рухна на асфалта.

— Ключовете бяха у Рей — промълви уплашено Дениз. Конската ѝ опашка се бе разхлабила и косата ѝ се бе разпиляла върху раменете. — Някой трябва да се върне и да ги...

— У мен са — обади се Клей. — Аз ще карам. — Отвори страничната врата на малкото микробусче, а в главата му пулсираше това непрекъснато туп-туп-туп. Ръцете му бяха изцапани с кръв и пръст. Усещаше тежестта на мобилния телефон в джоба си и изведнъж му хрумна нелепа мисъл — може би Адам и Ева си бяха откъснали няколко ябълки, преди да бъдат прогонени от райската градина, за да имат храна, докато се тътрят по дългия и пращен път към седемстотинте телевизионни канала и скритите в раници бомби в лондонското метро. — Хайде, качвайте се. Том го изглежда недоумяващо: — Май нещо ти е много весело, Van Fog.

— Че защо не? — усмихна се Клей. Зачуди се дали усмивката му прилича на тази на Рей — онази ужасна предсмъртна гримаса. — Съвсем скоро вече няма да слушам непрестанното ти мрънкане. Хайде, скачайте вътре! Следваща спирка — КАШУОК — БЕЗ — ПОК!

Ала преди някой от тях да се качи, бяха заставени да хвърлят оръжията си.

Не беше телепатична заповед, нито пък моторно-двигателната им система бе подчинена на някаква външна сила — Клей не гледаше отстрани как нещо принуждава ръката му да извади револвера от кобура и да го хвърли на земята. Не смяташе, че фоните са в състояние да го направят, поне засега; та те дори не можеха да използват гласовия ти апарат, освен ако не ги допуснеха. Вместо това почувства нещо като сърбеж — ужасен, непоносим сърбеж в главата си.

— Ох, майчице — проплака Дениз и захвърли двацет и две калибровия пистолет колкото се може по-далеч. Оръжието тупна тежко

на асфалта. Дан запрати своя пистолет подире му, след което добави и ножа си. Острието описа бляскава дъга във въздуха и прелетя над главите на строените на пътя фонни, ала те дори не трепнаха.

Джордан остави пистолета до микробуса. Сетне, стенойки тихичко, отвори раницата си и извади едрокалибрения патлак, който Алис носеше. Том свали от рамото си Татко Автоматко.

Художникът постави револвера на Бет Никърсън до трите оръжия. По един или друг начин оръжието бе причинило смъртта на двама души след излъчването на Сигнала, ето защо Клей изобщо не съжаляваше да се раздели с него.

— Готово — каза. Беше се обърнал към празните очи и мръсните лица — по-голямата част, от които бяха обезобразени, ала всъщност си представяше Разръфания. Всичките ни оръжия са на земята. Доволни ли сте? — Защо. Той. Го направи! — внезапно изрекоха устните му.

Клей преглътна. Не само фоните искаха да узнаят. Дан, Джордан, Дениз и Том също го гледаха изпитателно. Той забеляза, че момчето се държи за колана на Том, сякаш се боеше от отговора, тъй както едва проходило дете се бои да пресече натоварена улица. Улица, по която фучат огромни тежкотоварни камиони.

— Рей каза, че при вас просто няма никакъв шанс изрече Клей. — Взе револвера ми и се простреля в главата, преди да успее да го спра.

Тишина, с изключение на крясъците на враните. Сетне Джордан проговори с равен, безизразен глас:

— При нас. Е. Единственият шанс.

Дан беше следващият. Тонът му бе не по-малко студен и равнодушен. „Те не могат да изпитват нищо друго освен ярост“ — помисли си Клей.

— Качвайте. Се. На микробуса.

Това и направиха. Клей седна зад волана и запали двигателя, поемайки на север по Шосе № 160. Не беше изминала и минута, когато забеляза някакво движение вляво, фоните. Те се движеха на север по отбивката — над отбивката — в стройна редица, сякаш бяха стъпили върху невидима конвейерна лента, намираща се на двайсетина сантиметра над земята. Щом пътят запълзя по склона на един стръмен хълм, онези се издигнаха още по-високо — на четири-пет метра, описвайки човешка арка на фона на навъсеното, покрито със сиви

облаци есенно небе. Като гледаше фоните, които изчезваха един подир друг зад билото на възвишението, художникът имаше чувството, че наблюдава странните посетители на зловещ лунапарк, возещи се в невидимо влакче на ужасите.

После симетрията на изящната жива арка внезапно се наруши. Една от издигащите се фигури потръпна във въздуха като простреляна птица и рухна на земята от най-малко триметрова височина. Беше мъж, облечен в дрипавите останки от горнище и долнище на анцуг. Той зарита бясно с крака, докато лежеше като преобърнат бръмбар в прахта, и когато микробусът бавно мина покрай него, Клей видя, че лицето му е изкривено от ярост, а устните му не спират да се движат, докато сипе предсмъртните си излияния.

— Сега вече знаем — каза глухо Том. Двамата с Джордан седяха в задната част на микробуса пред багажното отделение, където бяха струпани раниците им. — Приматите биват изместени от човека, човекът бива изместен от фоните, а фоните биват изместени от левитиращи телепати със синдрома на Турет. Еволюцията е завършена.

— Какво представлява този синдром на Турет^[1]? — попита Джордан.

— Ебал съм му мамата, синко — отвърна му Том и всички се засмяха — дори момчето, което не знаеше на какво се смее, докато малкият жълт микробус пълзеше бавно на север, съпроводен от наглед безкрайната процесия левитиращи фони.

[1] Синдромът на Турет се характеризира с неврологични разстройства, съпроводени от тикове и опити за произнасяне на отделни звукосъчетания (мед.). — Б. пр. ↑

КАШУОК

Около час, след като оставиха зад себе си зоната за пикник, където Рей се бе прострелял с револвера на Клей, минаха покрай голяма табела, на която пишеше:

ИЗЛОЖЕНИЕ НА СЕВЕРНИТЕ ОКРЪЗИ 5–15 ОКТОМВРИ
ЕЛА, РАЗГЛЕДАЙ, ВИЖ, ПИПНИ А ПОСЛЕ И АВЕРЧЕТАТА
ДОВЕДИ!!!

ПОСЕТИ ИЗЛОЖБЕНАТА ПАЛАТА „КАШУОКАМАК“ И НЕ
ЗАБРАВЯЙ УНИКАЛНАТА „СЕВЕРНА ЗОНА“

РОТАТИВКИ (ВКЛЮЧИТЕЛНО ПРОЧУТИТЕ ТЕКСАСКИ
„ДРЪЖ ГИ!“) „ИНДИАНСКО БИНГО“

ЩЕ СИ ИЗКАРАТЕ СУПЕР!!!

— Господи Боже мой! — възкликна Клей. — Изложението. Халето „Кашуокамак“. Мамка му! Ако има идеално място за рояците, това е то!

— Какво е това изложение? — намръщи се Дениз.

— Нещо като окръжен панаир — обясни художникът, — само че по-голям от повечето, които сте виждали, и разположен на доста по-обширна площ от тях, понеже тук районът е незастроен. Освен това я има и прословутата „Северна зона“. Всички в Мейн знаят за „Северната зона“ на Изложението на северните окръзи — по своему тя е не по-малко забележителна от мотел „Здрач“.

Том искаше да узнае повече за тази „Северна зона“, ала преди Клей да му обясни, Дениз въздъхна:

— Виждам още двама. Божичко, знам, че са фонни, но пак ми се свива стомахът, като ги гледам...

Мъж и жена лежаха в прахта встрани от пътя. Изглеждаха мъртви, в любовна прегръдка или вкопчени в смъртна схватка, ала Клей знаеше, че прегръдките не се връзваха особено с житейските навици на фоните. Бяха минали покрай шест-седем трупа по време на пътуването си на север — по всяка вероятност жертви на рояка, изпратен да ги ескортира до Кашуок, и бяха видели поне двайсетина фонни, които се тътреха безцелно; или сами, или по двойки. Двама от

дезертъорите очевидно бяха толкова объркани, че се опитаха да стопират жълтия училищен микробус, минаващ край тях.

— Няма ли да е страотно, ако всичките се самоотлъчат или изпопадат мъртви преди онова, което ни гласят за утре? — попита Том.

— Не разчитай — поклати глава Дан. — За всяка жертва или дезертъор виждаме двайсет или трийсет фони, у които програмата функционира без проблеми. А един Господ знае колко ни чакат в Кашуок.

— И аз не бих разчитал на това, но и не бих го подценявал — намеси се Джордан. — Грешка в програмата — или червей — е нещо сериозно. Може да започне като незначителен проблем, но след това да доведе до рухването на цялата система. Не знам дали сте чували за една компютърна игра, наречена „Стар-Маг“? — Никой не потвърди, ето защо момчето продължи: — Това е мрежова игра, в която участвахме хора от цялата страна... всъщност от целия свят. По едно време обаче един малоумник от Калифорния така се вбеси, че пусна червей в системата и в рамките на една седмица блокира всички сървъри. Почти половин милион геймъри изгубиха всичко, което бяха изграждали в продължение на толкова много време, и то само заради някакъв тъпанар.

— Ние нямаме цяла седмица, Джордан — изтъкна Дениз.

— Зная — каза хлапето. — Както зная, че за една нощ всички не могат да вирнат гуми... но теоретично е възможно. Няма да убия надеждата си. Не искам да свърша като Рей. Той уби... той просто уби надеждата си — въздъхна момчето и избърса сълзата, търкулнала се по бузата му.

Том го прегърна:

— Не се тревожи, няма да свършиш като Рей. Когато пораснеш, ще станеш като Бил Гейтс.

— Не искам да ставам като Бил Гейтс! — сопна се Джордан. — Бас лоя, че той е имал мобилен телефон. По дяволите, сигурно е имал поне десет! — Момчето изправи гръб на седалката. — Искам да знам едно — как така шибаните предаватели на клетъчната мрежа продължават да работят, при положение, че няма ток?

— ФАИС^[1] — отвърна Дан.

Том, Дениз и Джордан мигом обърнаха глави към него (на лицето на нисичкия мъж бе изписана скептична усмивка). Дори Клей погледна

към някогашния социолог в огледалото за обратно виждане.

— Сигурно си мислите, че се шегувам — продължи Дан. — И аз бих искал да е така. Последния път, когато ходих при лекаря си, попаднах на една интересна статия, докато чаках за онзи унизителен преглед, при който докторът си слага гумена ръкавица и започва да ти бърка в...

— Моля те да прескочиш подробностите — прекъсна го младата жена. — Нещата и бездруго са ужасни. Какво пишеше в тази статия?

— Че след единайсети септември ФАИС поискала — и получила — доста пари от Конгреса (не помня вече колко, но със сигурност бяха десетки милиони), за да оборудва клетъчните предаватели из цялата страна с дълготрайни генератори, които да обезпечат безпроблемната комуникация между хората в случай на координирани терористични атаки. — Той направи кратка пауза. — Предполагам, че става въпрос точно за това.

— Значи ФАИС — каза замислено Том. — Не знам да плача ли, или да се смея.

— Бих те посъветвала да изпратиш писмо на своя конгресмен, но той най-вероятно е полудял и се шляе с идиоти като него — рече Дениз.

— Той си беше луд и се шляеше с идиоти още преди излъчването на Сигнала — отвърна Том. Почеса се по тила и погледна навън. — ФАИС — повтори. — Знаете ли, звучи съвсем логично. Шибаната ФАИС.

— Аз пък бих искал да узная защо ни водят под конвой в тъпия Кашуок — подхвърли Дан.

— За да се уверят, че няма да последваме примера на Рей — отвърна му жената. — Не го забравяй. — Тя замълча за миг. — Не че някой от нас би могъл да го забрави, де. Самоубийството е грях. Могат да направят каквото си искат с мен, но аз ще отида в рая с бебето си. Вярвам го.

— От този латински ме побиват тръпки — смени темата Дан. — Джордан, дали е възможно фоните да са взели стари неща — неща отпреди излъчването на Сигнала — и да са ги инсталирали в новото си програмиране? Ако смятат, че ще се окажат полезни за... ммм, откъде да знам... за техните дългосрочни цели?

— Предполагам — въздъхна момчето. — Не мога да кажа със сигурност, защото не знам какви команди са закодирани в Сигнала. Тук обаче не става въпрос за обикновено компютърно програмиране, защото имаме самопораждане и самовъзпроизвеждане — досущ като при органичен процес. Както при ученето. Мисля, че то — каквото и да представлява, се учи. „Веднъж дефинирано, започва да се подчинява на дефиницията“ — както казваше директорът. Само че те се учат заедно, защото...

— Защото са телепати — заключи Том.

— Точно така — кимна Джордан. На лицето му бе изписана несвойствена за възрастта му угриженост.

— И защо от латинския те побиват тръпки? — обърна се Клей към Дан, стрелвайки с очи отражението му в огледалото.

— Том каза, че латинският е езикът на справедливостта, и може би е вярно, но на мен ми прилича повече на отмъщение. — Той се приведе. В очите му се четеше умора и някаква тревожна обреченост. — Защото със или без латински те не могат да мислят, по дяволите! Твърдо съм убеден. С времето може и да се научат, ала засега не могат. Поведението им се обуславя не от рационална мисъл, а от кошерно съзнание, изтъкано от чиста ярост!

— Възраждавам, господин съдия, това е фройдистка спекулация! — шеговито подхвърли Том.

— Може би Фройд, може би Конрад Лоренц... — каза Дан. — Но така или иначе ще ме оправдаете поради липса на доказателства. Та ето какво се питам — възможно ли е подобно същество — подобно групово съзнание с невероятно висок коефициент на ярост, да греша справедливостта с отмъщението?

— Какво значение има? — попита Том.

— За нас... бих казал доста голямо — отвърна Дан. — Като човек, който някога е изнасял лекции върху расистките прояви в Америка, мога да ви уверя, че от отмъщението боли много повече.

[1] федералната агенция за извънредни ситуации. — Б. пр. ↑

Малко след този разговор стигнаха до място, което изглеждаше познато на Клей. Това беше доста обезпокоително, защото кракът му никога не бе стъпвал в тази част на щата, освен един-единствен път — в кошмара за телефонното бинго, но това едва ли се броеше, защото бе насън.

Върху асфалта на шосето с големи яркозелени букви бе надраскано „КАШУОК = БЕЗ — ПОК“. Микробусът мина през разкривения надпис със скорост от петдесет километра в час, а фоните продължаваха да се реят вляво от машината, съпровождайки петимата роякоубийци със зловещия си ескорт.

„Не беше сън — помисли си Клей, докато гледаше празните кутии от бира и кока-кола, препълнили канавките от двете страни на пътя. Опаковки от чипс, снаксове и царевични пръчици шумоляха под гумите на училищния микробус. — Нормитата са стояли тук, подредени в две колони, похапвали са закуските и са пиели напитките, които са си носели, усещайки онзи странен сърбеж в главите си — онова противно чувство за невидима ръка, която те блъска в гърба, и са чакали търпеливо реда си, за да се обадят на любимите си хора, които са изгубили след първоначалното излъчване на Сигнала. Стояли са тук и са слушали как Разръфаният нарежда: «Вляво и вдясно, дами и господа! Хайде, размърдайте се, трябва да обработим толкова много от вас, преди да се стъмни.»“

В далечината дърветата отстъпваха място на открити площи. Онова, което някога са били тучни ливади — истински рай за овцете и кравите на тукашните фермери сега представляваше кафеникава гола земя, изпотъпкана от многохилядните човешки орди. Сякаш тук бе имало някакъв грандиозен рок-концерт. Тентата на едната шатра бе изчезнала — най-вероятно вятърът я беше отнесъл, но другата се бе закачила за клоните на близките дървета и като дълъг кафяв език плющеше под прощалните лъчи на отиващото си слънце.

— Сънувал съм това място — каза Джордан с дрезгав глас.

— Наистина ли? — попита Клей. — Аз също.

— Нормитата са последвали надписите „КАШУОК = БЕЗ — ПОК“ и ето докъде са стигнали — въздъхна момчето. — Тук е имало нещо като телефонни кабинни, нали, Клей?

— Горедолу — кимна художникът. — Нещо като телефонни кабинни, да.

— Имало е и големи кашони, пълни с мобилни телефони — продължи хлапето. Тази подробност бе убягнала на Клей, но той не се съмняваше в истинността ѝ. — Много, много кашони. И всяко норми е можело да се обади на някой любим човек. Какви късметлии, а?

— Кога сънува това, Джорди? — попита Дениз.

— Снощи. — Очите на момчето се срещнаха с тези на Клей в огледалото за обратно виждане. — Знаели са, че няма да говорят с любимите си хора. Дълбоко в себе си са го знаели. Въпреки това са го сторили. Взели са шибаните телефони. Взели са ги и са набрали трите цифри. Повечето дори не са се възпротивили. Защо, Клей?

— Навярно, защото са се уморили да се съпротивляват. Уморили са се да бъдат различни.

Жълтият микробус мина край изпотъпканата гола земя, където се бяха издигали шатрите. Пред тях от Шосе № 160 се отклоняваше някакъв асфалтиран страничен път, който се оказа по-широк и гладък от междуцатския. Процесията на фоните завиваше по този път и се губеше сред горските дебри. Високо над дърветата, на около шестстотин-седемстотин метра от шосето, се издигаше внушителна стоманена конструкция, която Клей веднага позна от сънищата си. Предположи, че навярно представлява някакъв атракцион — от онези съоръжения, които те спускат с шеметна скорост от голяма височина, преобръщайки стомаха ти. Малко преди разклонението имаше голяма табела, на която бе нарисувано усмихнато семейство — баща, майка, син и по-малко момиченце, които се разхождат сред всевъзможни въртележки, игри и селскостопански машини.

ИЗЛОЖЕНИЕ НА СЕВЕРНИТЕ ОКРЪЗИ

5 ОКТОМВРИ — НЕЗАБРАВИМО ШОУ С ФОЙЕРВЕРКИ!!!

ПОСЕТЕТЕ ИЗЛОЖБЕНАТА ПАЛАТА „КАШУОКАМАК“

**УНИКАЛНАТА „СЕВЕРНА ЗОНА“ РАБОТИ ДЕНОНОЩНО
БЕЗ ПОЧИВЕН ДЕН**

ОТ 5 ДО 15 ОКТОМВРИ

ЩЕ СИ ИЗКАРАТЕ СУПЕР!!!

Под табелата бе застанал Разръфаният. Щом се приближиха, вдигна едната си ръка и я задържа в това положение. Жестът му можеше да означава само едно — „Спрете.“

„Господи!“ — помисли си Клей и спря микробуса до него. Очите на Разръфания, които художникът не бе могъл да изобрази в резиденцията на Чарлс Ардай в Гейтън, изглеждаха едновременно замъглени и изпълнени с някаква чудовищна злонамереност. Клей си каза, че това е невъзможно, ала фактът беше налице. В един момент очите сякаш бяха на мъртвец — мътни и изцъклени, а в следващия се озаряваха от демоничната жизненост. „Едва ли иска да се качи при нас.“ Ала явно беше точно така. Разръфаният протегна ръце към вратата — дланите му бяха долепени една до друга, след което бавно ги разтвори. Този жест също бе пределно ясен. Художникът забеляза, че дланите му са почернели от мръсотия, а малкият пръст на лявата му ръка бе счупен поне на две места.

„Това е новата раса — помисли си. — Новите господари на света са телепати, които не се къпят“

— Не го пускай! — каза Дениз. Гласът ѝ трепереше. Клей, който бе видял, че процесията от левитиращи фони вляво от микробуса беше спряла движението си, поклати глава:

— Нямаме избор.

„Надничат в главата ти и виждащ че си мислиш, за шибан мобилен телефон! — беше казал (по-точно изсъскал) Рей. — А за какво друго си мислят всички след първи октомври? Тези, които все още могат да мислят, разбира се...“

„Надявам се, че си прав, Рей — каза си Клей, — защото все още има час и половина, докато се стъмни. Поне час и половина.“

Отвори вратата на микробуса, и Разръфаният с разкъсаната долна устна се качи при тях. Беше ужасно мършав — мръсният червен суичър висеше около тялото му като чувал. Никой от пътниците в рейсчето не беше особено чист — събитията след първи октомври бяха затруднили неимоверно поддържането на личната хигиена, но от ректора на Харвард се излъчваше такава воня, от която очите на Клей за малко да се насълзят. Беше мирисът на френско сирене, оставено да узрява в продължение на дни в гореща стая. Разръфаният се разположи на седалката до вратата и погледна Клей.

Том заговори с онзи ядосан глас, който художникът бе чувал само веднъж — когато бе казал: „О, това ли било? Значи край на хазартните игри“ на дебелия религиозна фанатичка, изнасяща пред Алис проповедта си за Апокалипсиса.

— Какво искате от нас? Имате целия свят — какво искате от нас!

Тъмнокожият мъж с обезобразеното лице раздвижи устните си в мига, в който Джордан изрече отговора му. Състоеше се само от една дума, произнесена с равен, безизразен глас:

— Справедливост.

— Хабер си нямате какво означава справедливостта — заяви Дан.

Ректорът на Харвард вдигна ръка към страничния път и изпружи показалец:

— Тръгвайте.

Щом микробусът потегли, колоната от строени един до друг фонни също се затътри напред. В огледалото за обратно виждане Клей забеляза, че още няколко се бяха самоотлъчили и се биеха помежду си, а трима-четирима бавно крачеха към Шосе № 160.

— Армията ви оредява — измърмори. Разръфаният не каза нищо. Очите му — ту мътни и изцъклени, ту интелигентни и зли, ту и двете едновременно, продължаваха да се взират в Клей, прегаряха кожата му. Мръсните длани на ректора на Харвард лежаха върху непраните му от две седмици („Най-малко две седмици“ — каза си художникът) сини дънки. После той се усмихна. Може би това бе напълно задоволителен отговор. Явно Дан беше прав. На всеки от фоните, който умираше — или „вирваше гумите“, по думите на Джордан — се падаха много други. Клей обаче нямаше никаква представа колко много други щяха да ги посрещнат след броени минути, когато жестоката хватка на горите от двете страни на пътя се разхлаби и микробусът мина под дървената арка с надпис: „ДОБРЕ ДОШЛИ НА ИЗЛОЖЕЦИЕТО НА СЕВЕРНИТЕ ОКРЪЗИ.“

— Мили Боже! — възкликна Дан.

Дениз изрази най-добре чувствата на Клей — тя нададе сподавен вик.

Разположен на седалката до вратата на микробуса, Разръфаният злобно се вираше в художника — приличаше на глупаво дете, което се кани да откъсне крилцата на няколко мухи. „Харесва ли ти? — сякаш казваше усмивката му. — Забележително е, нали? Цялата банда е тук!“ Подобна усмивка можеше да означава и това, и много други неща. Включително и „Знам какво имаш в джоба си.“

От другата страна на арката се простираше широка алея, от двете страни, на която се виждаха панаирджийски атракциони, които още не са били досглобени при излъчването на Сигнала. Клей не знаеше колко шатри са били издигнати, но повечето бяха повалени от вятъра. Само около половин дузина още бяха по местата си и платницата им се издуваха от вятъра, сякаш дишаха. Голямата въртележка бе недовършена, както и Къщата на ужасите от другата страна на централната алея („ЩЕ ПОСМЕЕТЕ ЛИ ДА ВЛЕЗЕТЕ?“ — пишеше над входа ѝ с големи червени букви, около които танцуваха скелети). Само виенското колело и парашутната кула в края на алеята изглеждаха завършени, но без гирляндите от разноцветни лампички изглеждаха зловеци — не като забавни атракциони, а като гигантски оръдия за мъчение. След малко обаче Клей забеляза, че една светлинка все пак примигва наред мъртвия лунапарк — на върха на парашутната кула, досущ като червен маяк блещукаше ален глобус, най-вероятно захранван от акумулатор. На известно разстояние зад кулата се виждаше голяма бяла сграда с червен покрив, дълга колкото десетина хамбара. Покрай стените се издигаха купчини слама, най-вероятно за изолация, фасадата беше украсена с американски знамена и гирлянди. Над централния вход с големи сини букви пишеше:

ИЗЛОЖЕНИЕ НА СЕВЕРНИТЕ ОКРЪЗИ ИЗЛОЖБЕНА ПАЛАТА „КАШУОКАМАК“

Ала бе привлечено от друго. Между парашутната кула и халето „Кашуокамак“ се простираха няколко декара незастроени площи. Клей предполагаше, че там се провеждат изложенията на добитък, демонстрира се най-новата селскостопанска техника („Вижте как само тегли новият ни трактор, а?“), там се състоят концертите и представленията с фойерверки, с които се ознаменуваха откриването и закриването на панаира. Районът бе обграден със стълбове за осветлението и пилони за високоговорители. Цялата обширна затревена площ бе претъпкана с фони. Те стояха рамо до рамо и хълбок до хълбок, лицата им бяха обърнати към приближаващия се училищен микробус.

Надеждите на Клей, че ще види Джони — или Шарън, угаснаха. Първата му мисъл беше, че тук сигурно има поне пет хиляди души. После видя, че телефонните откачалки са заели и местата за паркиране около централния район на изложението, и преосмисли преценката си. Осем. Най-малко осем хиляди.

Разрѳаният продължаваше да седи на мястото, предвидено за някой третокласник от основното училище на Нюфийлд, и се хилеше, а зъбите му стърчаха през разцепената му устна. „Харесва ли ти гледката, а?“ — сякаш казваше ехидната усмивка, но Клей си напомни, че усмивка като тази може да означава какво ли не.

— Кой ще свири тази нощ? Винс Джил? Или сте се изръсили яко и сте докарали самия Алън Джаксън? — подхвърли Том. Опитваше се да се шегува и Клей се възхити от усилията му, ала резултатът бе обратен — само издаваше страха на Том.

Ректорът на Харвард продължаваше да се взира в Клей, на челото му се бе вдълбала тънка вертикална бразда, сякаш се бе умислил.

Клей подкара микробуса по алеята към парашутната кула и безмълвното множество зад нея. Тук мъртвите фони бяха много повече; труповете им напомниха на художника за купчинките умрели буболечки, които човек намира по первазите на прозорците след внезапни застудявания. Той се насили да поразтвори пръстите си, защото кокалчетата му бяха побелели от стискането на волана.

„Карай бавно. Бавно и спокойно. Той само те гледа. Що се отнася до мобилния телефон... за какво си мислят всички след първи октомври?“

Разръфаният вдигна ръка и насочи към Клей тънкия си, мръсен и изкривен показалец.

— Не-фон, ти — изрече художникът с онзи, другия глас. — Insanus.

— Да, аз съм не-фон, те са не-фони, всички сме луди, всички сме галфони — каза Клей. — Но вие ще ни оправите, нали?

Онзи се усмихна, сякаш искаше да каже „Точно така“, но тънката вертикална бразда все така прорязваше челото му. Сякаш нещо продължаваше да го човърка. Може би виждаше нещо подозрително в съзнанието на Клейтън Ридъл, ала все още не разбираше истинската му същност. Когато приближиха края на алеята, Клей вдигна поглед към огледалото за обратно виждане.

— Том, нали ме попита какво точно представлява Северната зона?

— Извинявай, но интересът ми се позагуби — измърмори нисичкият мъж. — Сигурно заради шествието, излязло да ни приветства.

— Всъщност е доста интересно... — подхвърли загадъчно художникът.

— Тогава ни разкажи — настоя Джордан. „Господ да го благослови. Любопитен е до последен дъх“ — каза си Клей и заобяснява:

— През двайсети век изложението на северните окръзи не е било забележително. Най-обикновен старомоден агропанаир — изложение на селскостопански инструменти, занаятчийски стоки, земеделски продукти и добитък в халето „Кашуокамак“, където ще ни затворят, като гледам накъде вървят нещата.

Погледна Разръфания, но тъмнокожият нито отрече, нито потвърди. Малката вертикална бръчица обаче бе изчезнала от челото му.

— Клей, внимавай! — извика Дениз.

Той погледна през предното стъкло и рязко удари спирачки. Старица с инфектирани рани на двата крака се бе отделила от безмълвната тълпа и се тътреше към микробуса. Заобиколи парашутната кула, мина пред недовършената Къща на ужасите и тромаво затича към жълтото рейсче. Когато се приближи, бясно заудря по предното стъкло с изцапаните си, изкривени от артрит пръсти.

Лицето ѝ не беше безизразно като на другите фони, по-скоро подсказваше пълна дезориентация и страх. Тя обаче също се стори позната на Клей. „Коя си ти? — бе попитала Тъмнокосата фея. Тъмнокосата фея, която не бе облъчена директно от Сигнала, защото «подслушваше» разговора на приятелката си. — Коя съм аз?“

Деветима фони, замаршируваха подир старицата, чието изплашено лице се намираше на по-малко от метър и половина от лицето на Клей. Устните ѝ се раздвижиха и художникът чу четири думи — едновременно ги долови слухът и съзнанието му:

— Вземете ме с вас! В следващия момент фоните я сграбчиха и я повлякоха към множеството върху затревената зона. Жената всячески се опитваше да се освободи, ала усилията ѝ бяха безрезултатни. Клей зърна очите ѝ и си каза, че навярно такъв беше взорът на човек, попаднал в чистилището... или по-скоро в преизподнята. Разръфаният отново протегна ръка и изпружи показалец:

— Карай. Дланите на нещастницата бяха оставили отпечатъци върху предното стъкло — едва забележими, но все пак видими. Клей се втренчи в стъклото и подкара микробуса.

— Както ви казвах — подхвана Клей, — до 1999 година Изложението не беше нищо особено. Ако живеехте по тукашните места и искате забавления и игри — по-специални неща, трябваше да биете път до Фрайбърг за тамошния панаир. — Имаше чувството, че гласът му е записан на магнитофонна лента — говореше по задължение. Бе досущ като шофьорите на откритите туристически автобуси в Бостън, които показваха градските забележителности на любознателните туристи. — После, малко преди края на века, Федералното бюро по индианските въпроси проведе мащабно проучване на района. Всички знаеха, че районът на изложението граничи с резервата „Сокабейзин“, но проучването доказва, че северната част на халето „Кашуокамак“ всъщност се намира на територията на резервата. Или казано по-точно — на изконната земя на племето микмаки. Шефовете на изложението не бяха тъпаци, нито пък индианците от племенния съвет на микмаките. По взаимно съгласие се стигна до следното решение — да се махнат малките магазинчета в северната част на изложбената палата и да се сложат ротативки.

Така изложението на северните окръзи изведнъж се превърна в най-големия есенен панаир в щата Мейн.

Вече бяха стигнали до парашутната кула. Клей тъкмо завиваше наляво, за да прекара микробуса между въртележката и недовършената Къща на ужасите, ала Разръфаният протегна напред ръце с обърнати надолу длани. Художникът удари спирачки. Ректорът на Харвард се изправи и се обърна към вратата. Клей отвори вратата и тъмнокожият мъж слезе. Щом стъпи на земята обаче, той се обърна и махна с ръка.

— Какво прави? — попита Дениз. Тя не виждаше Разръфания от мястото, където се намираще — никой от тях не го виждаше.

— Искате да слезем — каза Клей и се изправи. Струваше му се, че мобилният телефон на Рей изведнъж е натезал и пречи на движенията му; освен това бе сигурен, че ако погледне надолу, ще види очертанията му под синия дънков плат. Придърпа надолу краищата на

фланелката си, опитвайки се да го скрие. „Мобилен телефон, голяма работа! Всички си мислят напоследък, за тях, всички си имат!“

— Ще го направим ли? — попита Джордан. Гласът му трепереше от страх.

— Нямаме кой знае какъв избор — прошепна художникът. — Хайде, приятели — най-накрая отиваме на панаир.

Разръфаният ги поведе към безмълвното множество, което се раздели и в средата му се отвори тесен проход между задната част на парашутната кула и двойните врати на изложбената палата „Кашуокамак“. Клей и четиримата му спътници отминаха големия паркинг, претъпкан с огромни камиони (на повечето пишеше „НЮ ИНГЛАНД ЪМЮЗМЪНТ КОРПОРЕЙШЪН“ под фирмената емблема, която представляваше влакче на ужасите). След това тълпата ги погълна.

Стори му се, че вървят цяла вечност. Миризмата бе непоносима — толкова тежка и всепроникваща, че дори вечерният ветреца не бе в състояние да я разсее. Клей съзнаваше, че краката му се движат, както и че Разръфаният крачи пред него, ала двойните врати, обвити с червени, бели и сини гирлянди сякаш изобщо не се приближаваха. Миришеше на кръв, мръсотия, урина и екскременти. Миришеше на възпалени рани, на обгорена кожа и на гноясала плът. Миришеше на дрехи, които вече гниеха и се разпадаха върху телата, които трябваше да прикриват. Миришеше и на нещо друго — нещо ново и непознато. Клей си помисли, че навярно така мирише лудостта, ала после си каза, че обяснението е прекалено опростено.

„Мисля, че така мирише телепатията. И ако е така, ние не сме готови за нея. Прекалено е силна за нас. По някакъв начин изгаря мозъка — тъй, както твърде високото напрежение изгаря електрическата система на кола или...“

— Помогнете ми да я вдигнем! — извика Джордан зад него. — Помогнете ми, ще припадне!

Клей се обърна и видя, че Дениз се е свлякла на земята. Момчето бе коленичило до нея и бе преметнало едната ѝ ръка през врата си, опитвайки се да я повдигне, ала бременната жена беше твърде тежка. Том и Дан не можеха да минат напред, защото коридорът беше прекалено тесен. Дениз надигна глава и за миг очите ѝ срещнаха тези на Клей. В погледа ѝ се четеше ужас и недоумение — беше поглед на

простреляна сърна. Тя повърна върху тревата и главата ѝ отново кълмна. Косата ѝ падаше като завеса пред лицето ѝ.

— Помогнете ми! — извика Джордан за пореден път и избухна в ридания.

Художникът се обърна и с лакти заизблъсква фоните, за да мине от другата страна на Дениз.

— Разкарайте се! — изкрещя той. — Разкарайте се, тя е бременна, не виждате ли, глупаци такива, че е бре...

Позна я по блузата. Бялата копринена блузка с висока яка, която той наричаше „лекарската блуза на Шарън“. Понякога си мислеше, че това е най-сексапилната ѝ дрешка, може би заради високата яка. Харесваше я гола, но още повече обичаше да докосва и гали гърдите ѝ през тънката коприна. Обожаваше начина, по който щръкналите ѝ зърна надничаха през белия плат.

Сега лекарската блуза на Шарън бе почерняла от мръсотия на някои места и кафяво-червена от засъхнала кръв на други. Освен това бе съдрана под мишницата. „Не изглежда зле като другите“ — бе написал синът му, ала съпругата му изобщо не изглеждаше добре; в никакъв случай не беше онази Шарън Ридъл, отишла на работа с „лекарската“ си блуза и любимата си тъмночервена пола, докато съпругът ѝ беше в Бостън, за да сключи договор, който щеше да сложи край на финансовите им проблеми и да я накара да осъзнае, че всичките ѝ мрънканици за „скъпото му хоби“ всъщност са били плод на страховете и недоверието ѝ в творческите му способности. Тъмнорусата ѝ коса висеше на сплъстени кичури, лицето ѝ бе осеяно с множество рани, едното ѝ ухо бе откъснато и на мястото му зееше грозен кратер, покрит с ципа от съсирена кръв. Нещо, което най-вероятно беше изяла — нещо тъмно — висеше на тънки слюзести нишки от ъгълчетата на устните, които Клей бе целувал почти всеки ден през последните петнайсетина години. Тя се вгледа в него — погледна през него, а на устата ѝ разцъфна онази идиотска усмивка, която често красеше физиономията на фоните.

— Клей, помогни ми! — проплака Джордан.

Клей се върна към действителността. Трябваше да си внуши, че Шарън я няма. Нямахте я вече две седмици. Откакто се бе опитала да се обади на майка си по червения телефон на Джони.

— Дръпни се от пътя ми, кучко! — изръмжа той, изблъска встрани съществото, което някога бе наричал своя съпруга, и застана на мястото ѝ. — Жената е бременна, затова ми направете малко място, галфони такива! — извика. Без да губи време, приклепна до Дениз, прехвърли другата ѝ ръка през врата си и вдигна жената. — Мини напред — обърна се Том към момчето. Аз ще я поема.

Нисичкият мъж смени хлапето и двамата с Клей пренесоха Дениз през последните стотина метра, които ги делиха от изложбената палата. Разръфаният стоеше пред вратите и ги чакаше. Щом приближиха, бременната жена измърмори, че вече е добре, но нито Том, нито Клей ѝ повярваха. Отгоре на всичко художникът се боеше, че ако я пусне, щеше да се изкуши да се обърне, за да хвърли още един поглед към Шарън, а нямаше никакво желание да го прави.

Ректорът на Харвард го погледна и се ухили многозначително. Сякаш двамата споделяха някаква тайна шегичка. „Дали знае за Шарън? — запита се Клей. — Шарън ли е шегичката?“

Навярно не защото Разръфаният направи нещо, което изглеждаше съвсем естествено в някогашния свят, но не и тук — вдигна дясната си ръка, при което палецът почти докосна ухото му, а изпънатото му кутре се доближи до устните му. Един от най-популярните жестове на загиналия свят.

— Не-фон, всички вие — изрече бавно Дениз, след което изхлипа със собствения си глас: — Не го прави повече, ненавиждам го!

Ала ректорът на Харвард не ѝ обърна никакво внимание. Продължи да стои в същата поза, вперил хищния си поглед в Клей. За момент художникът беше сигурен, че обезобразеното същество ще посочи издутината в джоба му, но в следващия миг Дениз отново проговори. Този път Разръфаният явно бе решил да се подиграе със спомените му за малкия Джони:

— Фон-фон, за мен? Фон-фон, за теб. Фон-фон, не-фон, Кашуок-без-пок.

Разкъсаните устни на тъмнокожия мъж се разтеглиха в беззвучна пародия на смях и Клей потрепери. Усещаше очите на рояка си като физическо бреме.

Изведнъж двойните врати на „Кашуокамак“ се отвориха сами и миризмите, които лъхнаха от там — обонятелни призраци от безвъзвратно отминали години, подеждяха на спътниците като

балсам срещу вонята на рояка: подправки, конфитюри, сено и добитък. Цареше полумрак — хранваните от акумулатори лампи мъждукаха едва-едва, но още се държаха. Клей си каза, че това е изумително... освен, ако не ги бяха пазили специално за пристигането им, макар да се съмняваше да е така. Разръфаният безмълвно се усмихна и с подигравателен поклон ги подкани да влязат.

— За нас ще бъде удоволствие, шибан кретен такъв — процеди Том. — Дениз, сигурна ли си, че можеш да вървиш?

— Да — кимна жената. — Само че преди това трябва да свърша нещо. — Тя си пое дъх и се изплю в лицето на Разръфания. — Така е по-добре. Занеси го в шибания си ад, копеле!

Обезобразеният мъж с червения суичър само продължи да се взира в Клей и да се усмихва многозначително, сякаш двамата споделяха някаква тайна шега.

Никой не им донесе храна, но вътре имаше предостатъчно автомати за закуски, а Дан намери един голям лост в склада с инструменти. Другите се отдръпнаха настрани и го зачакаха да отвори автомата за шоколадови десерти — „Естествено, че сме луди — помисли си Клей, — щом вечеряме с шоколадчета, а утре ще закуваме с карамелови десертчета.“ Внезапно музиката загърмя. Този път не беше „Ти озаряваш живота ми“, нито пък „Разходката на малкото слонче“, а бавна и величествена мелодия, която той бе чувал и преди, ала много, много отдавна. Звучите, които се лееха от тонколониите около зелената площ между кулата и халето, го изпълниха с тъга, косъмчетата по ръцете му настръхнаха.

— Боже мой! — възкликна Дан. — Мисля, че е от Албинони.

— Не — възрази Том. — Това е Пахелбел. „Канон в ре мажор“.

— Да, разбира се — промърмори Дан, явно смутен от грешката си.

— Сякаш... — подхвана Дениз, но млъкна и наведе глава.

— Сякаш какво? — поинтересува се Клей. — Хайде, кажи го. Намираш се сред приятели.

— Сякаш това е звукът на спомените — пророни тя. — Сякаш само спомените са им останали.

— Да — кимна Дан. — Предполагам, че...

— Хей, вижте! — извика Джордан. Взираше се през едно от малките прозорчета, които бяха разположени доста нависоко, ала ако застанеше на пръсти, човек можеше да надзърне навън. — Елате бързо!

Четиримата се подчиниха. Навън вече беше доста тъмно. Високоговорителите се открояваха на фона на мрачното небе като зловещи черни стражи, а зад тях се извисяваше парашутната кула със самотната примигваща светлинка. Пред нея хилядите фони бяха застанали на колене като молещи се мюсюлмани, докато музиката на Йохан Пахелбел изпълваше въздуха с нещо, което би могло да бъде — а би могло и да не е, заместител на спомени. В следващия момент

всички телефонни откачалки едновременно легнаха на тревата, с което предизвикаха такова раздвижване на въздуха, че празните найлонови торбички и смачканите пластмасови чаши, въргалящи се наоколо, се издигнаха на метър-метър и нещо над земята.

— Време за сън за цялата умопобъркана армия — промърмори Клей. — Ако ще предприемем нещо, трябва да бъде тази нощ.

— Да предприемем? Какво можем да направим? — попита Том. — И двете врати са заключени — вече проверих. Сигурен съм, че това важи и за останалите.

Дан вдигна лоста.

— Няма да свърши работа — поклати глава Клей. — Автоматите за закуски са едно, а вратите — съвсем друго. Не забравяй, че някога тук е било казино. — Клей посочи редицата ротативки, подобни на едноръки работи, строени върху дебелия персийски килим. Хромираните им повърхности хвърляха матови отблясъци под гаснещата светлина на аварийните лампи.

— Ами прозорците? — Дан огледа въпросните прозорци и смутолеви: — Джордан.

— Нека първо хапнем — предложи Клей. — После ще поседнем и ще си починем. Напоследък много ни се събра.

— И какво ще правим? — попита Дениз.

— Каквото си искате. Смятам да порисувам, от две седмици не съм хващал молив и вече започна да ми липсва.

— Нямаш хартия — отбеляза Джордан.

Клей се усмихна.

— Когато нямам хартия, рисувам във въображението си.

Момчето го изгледа подозрително, мъчейки се да разбере дали го поднасят. Когато реши, че не е така, попита:

— Не може да се сравнява с рисуването на хартия, нали?

— В някои случаи даже е по-готино. Вместо да изтривам, премислям.

В този миг нещо изкъртя и вратата на автомата за захарни изделия се отвори.

— Бинго! — извика Дан и размаха лоста. — Кой казва, че професорите не стават за нищо извън аудиториите?

— Вижте! — възкликна Дениз, без да обръща внимание на думите на възрастния мъж. — Купища ментови шоколадови дражета!

— Тя награби цяла шепа.

— Клей? — обади се Том.

— Да?

— Не си видял малкото си момче, нали? Или пък жена си?

Сандра...

— Шарън — поправи го художникът и въздъхна. — Не видях нито единия, нито другия. — Надзърна през рамото на Дениз и добави: — Има ли „Батърфингърс“^[1]?

[1] Десертче с шоколадова глазура и фъстъчено масло. — Б. пр. ↑

Половин час по-късно вече се бяха натъпкали до пръсване със сладкиши и дори изпразниха автомата за безалкохолни. Дан изпробва и другите врати, ала установи, че всички са заключени. Опита да ги отвори с лоста, но не можа да ги помръдне дори на сантиметър. Според Том вратите може би бяха дървени, ала със сигурност бяха подсилени със стоманени пръти.

— И най-вероятно са свързани с аларма — предупреди Клей. — Продължавай да ги човъркаш с лоста и по някое време охраната на резервата ще цъфне тук, за да ни поздрави за проявената инициативност.

Четиримата се бяха разположили в кръг на мекия килим пред ротативките, а Клей седеше на студения бетон, опрял гръб на двойните врати, през които Разрфаният ги бе въвел с подигравателния си жест: „Моля, заповядайте, чувствайте се като у дома, на сутринта пак ще бъдем заедно.“

Мислите на Клей искаха да се върнат към другия подигравателен жест — имитацията на телефонен разговор, ала той не можеше да им го позволи. Най-малкото не и по директния начин. От опит знаеше, че в подобни случаи помага хитростта. Ето защо наведе глава, затвори очи и си представи страница от комикс. Но не от своя „Тъмен скиталец“ — с „Тъмния скиталец“ беше свършено и никой не го осъзнаваше по-добре от него, а от нов комикс. Щеше да го нарече „Клетка“ поради липса на по-уместно заглавие — смразяваща апокалиптична сага, в която ордите от телефонни откачалки се възправят срещу последните нормита... Обаче не беше точно така. На пръв поглед изглеждаше правдоподобно, но не беше — също както вратите на халето изглеждаха дървени, но не бяха. Пълчищата на фоните бяха доста оредели — нямаше как да не са оредели. Колко бяха загинали при вълните от насилие, надигнали се веднага след първоначалното излъчване на Сигнала? Половината? Той си припомни яростта на насието и си помисли: „Повече. Може би шейсет или дори седемдесет процента.“ Към тях трябваше да се прибавят

жертвите от сериозни рани, инфекции, изгаряния, схватки и глупост, както и избитите от роякоубийците... Следователно? Колко рояци с големината на този бяха останали?

Клей си каза, че навярно утре щеше да разбере, ако всички фони се съберяха за гала-спектакъла „Екзекутирайте лудите“. Само дето тази информация нямаше да му бъде от голяма полза.

„Няма значение. Кажй го с две думи. Ако искаш да имаш история за комикса си, ситуацията трябва да бъде описана тъй ясно и стегнато, че да се побере в едно каре.“ Това бе неписано правило. Ситуацията с фоните можеше да бъде сведена до две думи — „сериозни загуби“. Телефонните откачалки изглеждаха многобройни — направо безброй, но сигурно и странстващите гълъби бяха изглеждали неизтребими, преди да изчезнат. Никой не забелязваше, че огромните рояци стават все по-малко и по-малко с всеки изминал ден. Докато не изчезнеха съвсем. Край. Финито. Капут.

„Освен това — продължи да размишлява Клей, — те имат и друг проблем. Дефектното програмиране. Червеят. Следователно? Та тези същества са по-обречени и от динозаврите, независимо дали владеят телепатията, левитацията или каквито там фокуси знаят. Добре, достатъчно за контекста. Каква ще бъде илюстрацията? Каква ще бъде проклетата картина, която ще нарисуваш в главата си? Какво ще изобразиш на нея?“

Как какво — естествено, че Клейтън Ридъл и Рей Хюизенга. Двамата са в гората. Рей е допрял дулото на четирийсет и пет калибровия револвер на Бет Никърсън под брадичката си, а художникът държи...

Мобилен телефон, разбира се. Който Рей е задигнал от офиса на Гърливилската каменоломна.

КЛЕЙ (изплашен): Рей, СПРИ! Това е безсмислено! Не си ли спомняш? Кашуок е ЗОНА БЕЗ ПОКРИ...

Ала думите му нямат никакъв ефект. БУМММ! с назъбени печатни букви в балона, а от главата на Рей изригва червен гейзер, защото Арни Никърсън предвидливо е снабдил жена си с куршуми със сплеснати върхове, поръчани от онези сайтове в интернет, където американската параноя е достигнала своя връх. На заден план — един от онези детайли, с които Клей Ридъл би могъл да стане известен по

целия свят, стига да не беше Сигналът, изплашена врана, която излита от елова клонка.

„Дяволски добра страница — помисли си той. — И доста кървава — нямаше да я пуснат в едновременните комикси, но пък грабва на мига.“ И въпреки че Клей не бе казал, че мобилните телефони няма да работят на територията на Кашуок, щеше да го направи, ако бе имал малко повече време да помисли. Само че нямаше никакво време. Рей се беше застрелял, за да не могат Разръфаният и неговите приятелчета да узнаят за телефона в съзнанието му, и в това имаше горчива ирония. Ректорът на Харвард знаеше всичко за апарата, чието съществуване Рей се бе опитал да запази в тайна. Знаеше, че сега се намира в джоба на Клей... ала просто не му пукаше.

Пред двойните врати на изложбената палата тъмнокожият урод бе направил онзи жест — с ръка до бузата, палец до ухото и кутре до устните — и бе използвал Дениз, за да му го заяви пределно ясно: „Фон-фон, за мен? Фон-фон, за теб. Фон-фон, не-фон, Кашуок-без-пок.“

„Точно така. Защото КАШУОК = БЕЗ — ПОК.“

Рей се бе пожертвал напразно..., но защо това не вбесяваше Клей?

Даде си сметка, че се унася, както често ставаше, докато рисуваше във въображението си. Беше съвсем нормално. Винаги се чувстваше така, преди сюжетът и илюстрацията да се слоят — щастлив, както се чувстват хората, преди да се завърнат у дома след продължително отсъствие. Преди любовта да събере всички пътища в един. В момента нямаше кой знае какви основания да бъде щастлив, но се чувстваше точно така. Рей Хюизенга бе умрял за безполезен мобилен телефон.

А нямаше ли и друг? За какво тогава му беше онова листче с телефонния номер? В съзнанието на Клей изплува втори апарат — с излъскано от употреба панелче и ожулени ръбове.

БЛИЗЪК ПЛАН на ръката на Рей, която държи посивелия от прах апарат и листчето с телефонния номер. Палецът на мъжа го закрива с изключение на цифрите от кода на Мейн.

РЕЙ: Когато му дойде Времето, се обади на номера, написан на листчето. Сам ще разбереш кога. Надявам се да разбереш.

— Не мога да се обадя на никого от Кашуокамак, Рей, защото Кашуок = Без — Пок. Ако искаш, попитай ректора на Харвард.

В съзнанието му изниква вторият клетъчен телефон — с излъскания панел и ожулените краища. Намира се на Шосе № 160. На преден план се вижда жълтият училищен микробус с надписа „МЕЙН ОБРАЗОВАТЕЛЕН РАЙОН 38 НЮФИЙЛД“, а на пътя се чете „КАШУОК = БЕЗ — ПОК.“ Детайлите отново са невероятни — в канавката се търкаля празна кутия от сода, на един храст виси съдрана тениска, на клоните на близкото дърво се поклаща разкъсана тента, наподобяваща голям кафяв език. Над микробуса се издигат четири балончета с думи в тях. Не са си казали тези неща (дори дремещото му съзнание го знае), ала това не е толкова важно. Пък и целта му не е документалистиката.

Художникът си мисли, че ще разбере каква е целта му, когато стигне до нея.

ДЕНИЗ: Тук ли ги пребръщат в...?

ТОМ: Във фони? Тук, да. Нормита, стройте се в две редици, обадете се по телефона и когато тръгнете с маршова стъпка към изложението, вече ще сте фони. Супер сделка, нали?

ДАН: Защо тук? Защо не на територията на изложението?

КЛЕЙ: Не помните ли? Кашук = Без — Пок. Събрали са ги на самата граница на клетъчното покритие. На север от тази точка няма нищо. Никакъв сигнал, никакъв обхват. Нито една шибана чертичка на дисплея на телефона ти.

Друга картина. Близък план на Разръфания в цялото му уродливо величие. Той се хили с обезобразената си уста и обобщава всичко с един-единствен жест. „Мозъкът на Рей роди една гениална идея, която зависеше от това да се проведе телефонно обаждане. Идеята беше толкова гениална, че той напълно бе забравил за липсата на покритие. Сигурно ще трябва да отида чак до Квебек, ако искам да видя поне една чертичка на шибания дисплей на джиесема, който ми даде. Това е смешно, но знаете ли кое е най-смешното? Че го взех! Не съм ли кретен, а?“

Значи Рей се е самоубил напразно, така ли? Може би, но ето още една картина. Междувременно Пахелбел беше заменен от Форте, а Форте — от Вивалди. Музиката се лееше от високоговорители, а не от бумтялници. Черни високоговорители, издигнати на пилони, стърчащи

като исполински скелети под мъртвото небе; на преден план се вижда изложбената палата „Кашуокамак“ с евтината „патриотична“ украса и купчините слама, а като финален щрих — поредният от онези детайли, с които Клейтън Ридъл щеше да се прочуе по цял свят, ако...

Той отвори очи и се огледа. Другите продължаваха да седят в кръг върху мекия килим в северната част на халето. Клей нямаше представа от колко време седи с гръб до вратата, ала явно не бе малко, защото задникът му беше изтръпнал.

„Хей, момчета!“ — опита се да извика, но от гърдите му не излезе никакъв звук. Устата му беше пресъхнала. Прочисти гърлото си и опита отново:

— Хей, момчета! — Те веднага го погледнаха. Нещо в гласа му бе накарало Джордан да скочи на крака, а и реакцията на Том не беше по-спокойна.

Залитайки, Клей пристъпи към тях — краката му се подкосяваха. Докато се тътреше към приятелите си, от джоба си извади мобилния телефон. Онзи, заради който Рей Хюизенга бе умрял, защото във възбудата си беше забравил най-очевидния факт около Кашуок — тук, в Изложението на северните окръзи, тези джаджи не работеха.

— Каква полза, ако не работи? — попита Дан. Той също се бе обнадеждал от въодушевлението на Клей, ала надеждите му бързо се изпариха, когато видя, че предметът в ръцете на художника не беше карта за излизане от затвора, а мобилен телефон. И по-точно — мръсна, покрита с прах моторола с пукнат панел. Другите го гледаха със смесица от страх и любопитство.

— Трябва да си изясня някои неща — каза Клей. — Ще ми помогнете ли?

— Имаме цяла нощ — рече Дан. Свали очилата си и започна да ги бърше. — Все с нещо трябва да я запълним.

— Спрели сте в онова магазинче в Нюфийлд, за да потърсите храна и напитки — подхвана Клей. — Наблизо сте открили училищния микробус.

— Все едно е било преди един милион години — промълви Дениз.

— Рей го е открил — продължи художникът. — Има дванайсет места, нали?

— Всъщност са шестнайсет — обади се Дан. — Пише го на таблото. Сигурно тукашните класове са доста малобройни.

— Шестнайсет седалки плюс място за багаж. Потеглили сте на път. Когато сте минали покрай каменоломната в Гърливил, Рей е предложил да спрете.

— Да, така беше — потвърди Том. — Каза, че там ще можем да си приготвим топла храна и да си починем. Откъде знаеш, Клей?

— Знам го, защото го нарисувах — рече художникът и това беше самата истина. — Дан, заедно с Дениз и Рей сте изпепелили два рояка. Първия с бензин, а втория — с динамит. Рей е знаел как да работи с него, защото преди е бачкал по разни строежи.

— Господи — промълви Том. — Взел е динамит от онази каменоломна, нали? Докато сме спали. И нищо чудно, че не сме го усетили — тогава спяхме като заклани.

— Именно Рей ни събуди — каза Дениз.

— Не знам дали е динамит или някакъв друг експлозив — отбеляза Клей, — но съм почти сигурен, че той е превърнал малкото жълто рейсче в адска машина на колела, докато сте спали блажено.

— Отзад — промълви Джордан. — В багажното отделение.

Художникът кимна. Дланите на момчето се бяха свили в юмруци.

— Колко е според вас?

— Няма начин да разберем, докато не го взривим — вдигна рамене Клей.

— Чакай да видя дали следвам мисълта ти — рече Том. Навън Вивалди отстъпи пред Моцарт — „Малка нощна музика“. Фоните определено бяха еволюирали след Деби Бун. — Рей е сложил бомба в задната част на микробуса... след което по някакъв начин я е свързал с мобилен телефон, за да го използва като детонатор?

Художникът кимна:

— Така смятам. Мисля, че в офиса на каменоломната е намерил два клетъчни телефона. Може да е имало цяла дузина — всеки знае колко поевтиняха напоследък, но Рей е взел два. По някакъв начин е пригодил единия за детонатор на експлозивите — същата технология използват въстаниците в Ирак, за да взривяват крайпътни бомби.

— Направил го е, докато сме спали? — изуми се Дениз. — И не ни е казал?

— Не ви е казал, за да не могат фоните да го видят в мислите ви — обясни Клей.

— Затова и се е застрелял — въздъхна Дан. — За да не ни издаде. — Той се засмя горчиво. — Героична постъпка, а? Само дете е забравил, че мобилните телефони не работят отвъд пунктовете за трансформация на нормита. Още по-малко тук, сред тая пустош!

— Точно така — потвърди Клей. На лицето му играеше загадъчна усмивка. — Ето защо Разръфаният ми позволи да задържа телефона. Не знаеше за какво ми трябва — не съм сигурен, че могат да мислят...

— Със сигурност не могат да мислят като нас — заяви Джордан. — И едва ли някога ще могат.

— ...но той не знаеше, защото бе сигурен, че мобилният телефон няма да проработи. Дори не мога да чуя Сигнала по него, защото Кашуок е равно на Без — Пок. Фон-фон, не-фон, Кашуок = Без — Пок.

— Тогава защо се усмихваш? — присви очи Дениз.

— Защото знам нещо, което ректорът на Ха-въд не знае — отвърна Клей. — Нещо, което те не знаят. — Той се обърна към Джордан. — Можеш ли да шофираш?

Момчето го изгледа учудено.

— Хей, та аз съм само на дванайсет години! Какво...

— Никога ли не си карал картинг? Всъдеход? Снегомобил?

— Ами... — замисли се Джордан. — Недалеч от Нашуа имаше картинг-писта и съм ходил там един-два пъти...

— Това е напълно достатъчно — прекъсна го Клей. — В случая не става въпрос за голямо разстояние. Стига естествено да са оставили микробуса до парашутната кула, но съм почти сигурен, че не са го преместили. Според мен карането не им се удава повече от мисленето.

— Какво ти става, Клей? — попита Том. — Да не си полудял?

— Не — усмихна се художникът. — Утре може и да проведат супершоуто с екзекуциите на роякоубийците на шибания си виртуален стадион, но ние няма да участваме в него. Ще се разкараме оттук.

Малките прозорчета бяха с дебели стъкла, но лостът на Дан се оказа ефикасен. Том и Клей се редуваха с него, после почистиха внимателно всички стъклени парченца от рамката; Дениз свали пуловера си и го положи върху перваза на прозореца.

— Добре ли си, Джордан? — попита Том.

Момчето кимна. Личеше си, че е изплашено — устните му бяха побелели, но иначе изглеждаше спокойно. Навън приспивната музика на фоните отново се беше върнала към „Канон“ на Пахелбел — към онова, което Дениз бе нарекла „звука на спомените“.

— Добре съм — каза Джордан. — По-точно ще бъда. Веднъж да тръгна.

— Сигурно Том също може да... — започна Клей.

Том внимателно огледа малкото прозорче, чиято ширина не надхвърляше четирийсетина сантиметра, и поклати глава.

— Ще се справя — увери ги момчето.

— Добре. Повтори какво трябва да направиш.

— Заобикалям и отивам до микробуса. Поглеждам отзад и проверявам дали експлозивите са там, но не пипам нищо. Търся втория клетъчен телефон.

— Точно така. Проверяваш дали е включен. Ако не е...

— Знам, включвам го. — Джордан хвърли на Клей ядосан поглед, който сякаш казваше: „Не съм идиот“. — После запалвам двигателя...

— Не бързай!

— Уф, добре — въздъхна момчето. — Издърпвам седалката напред, за да мога да стигам педалите, и едва тогава запалвам двигателя.

— Точно така.

— Карам между парашутната кула и Къщата на ужасите. Много бавно. Микробусът може да мине върху парчета строителен материал от Къщата на ужасите, които да захрущят под гумите, ала това не бива да ме спира.

— Точно така.

— Приближавам се колкото се може повече.

— Да, точно така. Сетне се връщаш отново тук, при този прозорец. Така че халето да бъде между теб и експлозията.

— По-точно онова, което се надяваме да бъде експлозия — уточни Дан.

Художникът подмина без коментар думите му. Наведе се и целуна Джордан по бузата.

— Обичам те — рече тихо.

Момчето го прегърна силно, после прегърна Том и Дениз. Дан му протегна ръката си, но в последния момент въздъхна: „Е, какво, пък!“ и притисна момчето в мечешката си прегръдка. Клей за пръв път изпита симпатия към някогашния социолог.

Клей сплете пръсти и повдигна Джордан:

— Запомни, ще бъде като гмуркане, само че в сено вместо във вода. Вдигаш ръце и ги разперваш.

Момчето изпружи ръце през счупения прозорец, протягайки ги в нощта. Лицето му под дългия перчем бе по-бледо от всякога; младежките пъпки се открояваха като белези от изгаряне. Джордан бе изплашен, но Клей не го винеше. Очакваше го скок от четири метра височина и дори със сламата отдолу приземяването нямаше да е никак меко. Художникът се надяваше, че хлапето ще запомни да държи ръцете си разперени, а главата — свита между раменете; нямаше да постигнат нищо, ако си счупеше врата.

— Искаш ли да преброя до три, Джордан? — попита го.

— Не! Да го направим, преди да се попияка!

— Тогава разпери ръце и скачай! — Клей го изтласка нагоре. Момчето излетя през прозореца и изчезна. Силната музика заглуши шума от приземяването му.

Другите веднага се скупчиха около прозореца, който се намираше малко над главите им.

— Джордан? — извика разтревожено Том. — Джордан, там ли си?

За момент не се чу никакъв отговор и Клей беше сигурен, че хлапето наистина си е строшило врата. Сетне отдолу се разнесе изплашеният му глас:

— Тук съм. Боже Господи, боли! Фраснах си лакътя. Левия. Дано не съм си счупил ръката. Почакайте... Те зачакаха. Дениз се вкопчи в дланта на Клей.

— Раздвижих я — обяви Джордан. — Сигурно всичко е наред, но няма да е зле да отида при училищната медицинска сестра.

Всички се засмяха.

Том бе завързал ключовете за микробуса на двоен конец от ризата си, а самият конец беше привързан за катарамата на колана му.

Клей сплете отново пръстите си и този път вдигна Том, който се провикна:

— Сега ще ти спусна ключовете, Джордан. Готов ли си?

— Да.

Том се хвана за перваза, погледна надолу и спусна внимателно колана си.

— Готово! Сега слушай внимателно. Направи само онова, което е по силите ти. Ако не можеш, няма да има наказателни точки. Разбра ли?

— Да.

— Давай тогава. — Том продължи да се взира още няколко секунди в мрака навън. — Тръгна. Господ да му е на помощ, той е смело момче. Клей, свали ме.

Джордан заобиколи голямата сграда, за да се отдалечи на максимално разстояние от спящия рояк. Клей, Том, Дениз и Дан се приближиха до стената откъм алеята, след което тримата мъже катурнаха опустошения автомат за закуски и го долепиха до стената, за да се покатерят на него и да гледат през прозореца какво става навън. Клей помогна на Денис да се качи на щайгата, която бе сложил върху автомата, макар да се опасяваше, че тя може да падне.

Видяха как Джордан стигна до спящото множество, как спря за миг, сякаш се пита накъде да поеме, след което тръгна наляво. На Клей му се стори, че продължава да вижда как момчето се движи, макар да знаеше, че то отдавна е изчезнало в мрака.

— Горедолу след колко време ще се върне? — попита Том. — Как мислиш!?

Клей поклати глава. Нямаше представа. Отговорът на този въпрос зависеше от толкова много фактори... и големината на рояка бе само един от тях.

— Ами ако са погледнали в задната част на микробуса? — попита Дениз.

— Ами ако Джорди надзърне там и не открие нищо? — озъби се Дан и художникът едва се въздържа да не му извика да си спести черногледството. Времето се точеше бавно и мъчително. Малката червена светлинка на върха на парашутната кула примигваше. Пахелбел отново бе заменен от Форе, а форе — от Вивалди. Клей откри, че си спомня как спящото момченце падна от пазарската количка, а мъжът с него — който вероятно не беше баща му, го взе на скута си и му каза: „Грегъри ще целуне колянцето и то ще спре да те боли.“ Спомни си двамата възрастни мъже с раниците, които срещнаха, докато звучеше „Разходката на малкото слонче“, и как единият заяви: „А, «Додж» също си ги биваше“. Спомни си и онази шатра за бинго от детството си, безизразния глас на мъжа, който възкликваше всеки път по един и същ начин: „Б-12, играчи, Б-12! Това е витаминът на слънцето!“, когато извадеше Б-12 от сферата с

подскачащите топки за пинг-понг. Въпреки че витаминът на слънцето беше Д.

Времето сякаш още повече забави хода си и Клей започна да губи надежда. Ако момчето бе стигнало до автобуса, досега трябваше да са чули ръмженето на двигателя.

— Нещо се е объркало — прошепна притеснено Том.

— Не мисля — поклати глава Клей. Полагаше усилия да не издаде тревогата си.

— Томи е прав — обади се Дениз, която всеки момент щеше да заплаче. — Обичам го безпределно, той е по-смел от Сатаната през първата му нощ в ада, но ако всичко беше наред, вече щеше да е подкарал шибания рейс!

Този път Дан бе изненадващо спокоен и оптимистично настроен.

— Не знаем на какво може да се е натъкнал. Просто си поемете дълбоко дъх и се опитайте да обуздате въображението си.

Клей се помъчи да последва съвета и не успя. Имаше чувството, че секундите вече едва се процеждат. Изведнъж от високоговорителите прозвучаха началните акорди на „Аве Мария“ на Шуберт. „Бих продал душата си за малко истински рокендрол — помисли си той. — Или поне «О, Керъл» на Чък Бери или «Когато любовта се отбие в града» на «Ю Ту»...“

Навън бяха само мракът, звездите и онази мъничка червена светлинка, охранявана от незнаен акумулатор.

— Ще се опитам да се провря през онзи шибан прозорец — заяви Том и скочи от преобърнатия автомат за закуски. — Трябва да намеря Джордан!

— Том, ако не съм прав за експлозивите в багаж... — започна Клей.

— Майната му и на багажника, и на експлозивите! — кресна нисичкият мъж. — Искам да намеря Джор...

— Хей! — извика Дан. — Хей, всичко е наред! БРАВО НА НАШИЯ ЮНАК! — Той удари с юмрук по стената.

Клей се обърна и веднага видя фаровете, които прорязваха тъмнината. От изпадналите в мъртвешки сън фони се издигаше мъгла, която изглеждаше досущ като дим на светлината от фаровете на микробуса. Те примигнаха, после пак проблеснаха и художникът видя Джордан — момчето седеше зад волана и явно пробваше копчетата на

таблото. Светлините запълзяха напред. Явно Джордан бе разбрал как да включи дългите.

— Да, миличък! — прошепна Дениз. — Давай, сладурче, давай! — Тя стисна ръцете на Дан и Клей. — Хайде, красавецо, продължавай напред.

Лъчите на фаровете се отклониха и осветиха дърветата вляво от фоните, чиито тела покриваха като килим затревената площ.

— Какво прави? — изстена Том.

— Може би заобикаля Къщата на ужасите — предположи Клей. — Всичко е наред. „Само кракът му да не се отмести. Ако обърка педала на газта с този на спирачката, ще забие микробуса в стената на шибаната Къща на ужасите и ще си остане там.“

Зачакаха, фаровете отново се насочиха към тях и едва сега Клей разбра защо Джордан се е забавил толкова много. Не всички фони спяха. Няколко десетки — вероятно онези с дефектното програмиране, се щураха насам-натам — черни силуети, които се препъваха в телата на спящите, надигаха се и отново започваха да пъплят в нощта под звуците на „Аве Мария“. Един от тях — млад мъж с грозна червена рана, прорязваща челото му като бръчка, стигна до халето и тръгна покрай стената, опипвайки я като слепец.

— Достатъчно, Джордан — измърмори Клей, когато фаровете доближиха пилоните с високоговорителите в далечния край на откритата площ. — Паркирай и си докарай задника тук.

Сякаш момчето го чу, защото микробусът спря — движеха се само бродещите фони и мъглата, която се издигаше от топлите тела на спящите. В следващия миг изрева двигателят (ревът заглуши дори творбата на Шуберт) и фаровете подскочиха.

— Не, Джордан, какво, по дяволите, правиш? — изкрещя Том.

Дениз подскочи и най-вероятно щеше да падне, ако Клей не я бе хванал през кръста.

Училищният микробус се вряза в спящия рояк. Светлините на фаровете заподскачаха, а бусчето зави наляво, нормализира курса си и в следващия момент зави надясно. За секунда един от бродещите сомнамбули бе осветен от четирите ярки лъча и се открои като нарисован под ослепителното им сияние. Той вдигна ръце във въздуха, сякаш триумфираше след отбелязан гол, след което изчезна под хромираната решетка на микробуса. Джордан стигна до средата на

морето от фони и едва тогава изключи двигателя на микробуса. Фаровете обаче продължиха да светят и художникът видя кръвта, която капеше от решетката. После му се стори, че мярна някакъв дребничък силует да излиза от страничната врата на рейсчето и да се устремява към голямата бяла сграда, където се намираха. Само след миг обаче Джордан падна и Клей си помисли, че с момчето е свършено. Тогава Дан изхриптя „Ето го, там е!“ и художникът отново го видя — този път на десет метра по-близо и доста по-вляво от мястото, където го бе зърнал за последно. Навярно хлапето бе решило да пропълзи известно разстояние („Върху вонящите, обезобразени тела на фоните“ — помисли си Клей), преди отново да се изправи на крака.

Джордан се появи отново на светлината от фаровете, а пред него пълзеше десетметровата му сянка. Хлапето тичаше с влудяваща грация върху килима от телата на телефонните откачалки — спящите бяха като мъртвопияни, а бродещите не му обръщаха никакво внимание. Неколцина, които се озоваваха близо до него, се опитаха да го докопат. Момчето избягна попълзновенията на двама, ала някаква жена успя да го сграбчи за рошовата коса.

— Пусни го веднага! — изрева Клей. Не виждаше лицето ѝ, но имаше налудничавото чувство, че това е някогашната му съпруга. — Пусни го!

Тя не се подчини, ала Джордан изви китката ѝ, приклепна и се изскубна от хватката и. Умопобърканата замахна с ръка, опитвайки да го хване за ризата, но не успя и бавно се затътри към микробуса.

Художникът забеляза, че голяма част от дефектните фони се бяха насочили натам. Вероятно светлината на фаровете ги привличаше.

Скочи от преобърнатия автомат за закуски (този път Дан Хартуик спаси Дениз от падане) и сграбчи лоста. Замахна с всички сили и го стовари върху стъклото на прозореца пред себе си.

— Джордан! — изкрещя. — Веднага мини отзад! Чу ли ме? Мини отзад!

Момчето вдигна поглед и в същия момент се препъна в нещо — ръка, крак, а може би врат. Докато се мъчеше да се изправи, една ръка се подаде от дишания мрак и го сграбчи за гърлото.

— О, не! — прошепна Том.

Хлапето се хвърли напред като плонжиращ ръгбист и съумя да се изтръгне от хватката. Изправи се и отново се запрепъва напред, ала

Клей забеляза очите му, разширени от страх. Когато наближи халето, всички чува хриптящите, накъсани звуци, които съпровождаха всеки опит на Джордан да си поеме въздух.

„Няма да успее — помисли си художникът. — Няма. А беше толкова близо... толкова близо.“

Ала момчето успя. Двамата фони, които се тътреха наблизко, не му обърнаха внимание, и Джордан ги заобиколи, преди да се шмугне зад ъгъла. Четиримата скочиха като по команда от импровизирания подиум и се понесоха към другата стена, все едно бяха щафетни състезатели. Бременната Дениз тичаше най-отпред и придържаше с една ръка корема си.

— Джордан! — извика тя и се повдигна на пръсти. — Джордан, Джорди, там ли си? За Бога, сладурче, кажи ни, че си там!

— Тук съм — изхриптя той. Като в просъница Клей осъзна, че Том се смее и го потупва по гърба.

— Никога... не съм подозирал... — Свистящ хрип — ...че пълзенето върху хора... може да е толкова... трудно.

— Защо ти трябваше да го правиш? — изкрещя Клей. Изгаряше от желание да прегърне храброто момче, да го притисне към себе си и да го разцелува. Господи, дори не можеше да го види. — Казах ти да се приближиш до тях, не да подкараш микробуса през тях!

— Направих го... — изхриптя Джордан — ...заради директора. — В гласа на момчето се долавяше непокорство и твърдост. — Те убиха директора. Те и техният Разръфан човек. Те и техният тъп ректор на Харвард. Искях да си платят... Искях той да си плати.

— Защо се забави толкова? — възкликна Дениз. — Умряхме от притеснение!

— Те са невъобразимо много — изпъшка Джордан. — Може би стотици. И това, което се случва с тях... се развива със страшно бързи темпове. Блуждаят безцелно, трябваше непрекъснато да променям курса. Когато най-накрая се добрах до микробуса... — Момчето се засмя хрипкаво — ...двигателят отказа да запали! Представяте ли си? Завъртам ключа и чувам само изщракване. Пак го завъртам и нищо! Направо щях да се побъркам от ужас, но не се поддадох на паниката, защото знаех, че директорът ще се разочарова...

— Ох, Джорди... — промълви Том.

— И знаете ли какво се оказа? Трябваше да закопчая загубения предпазен колан. Тъпият микробус не може да тръгне, ако шофьорът не е сложил колана си! Съжалявам, че се забавих толкова, но ето — вече съм тук.

— Да предположим ли, че багажното отделение не е празно? — попита Дан.

— Не е, мамка му! Пълно е с някакви неща, които приличат на червени тухлички. Цяла купчина са, а най-отгоре има мобилен телефон. — Гласът на Джордан вече се беше нормализирал. — Рей го е прикрепил с ластик към две тухлички. Самият апарат има нещо като порт за свързване с факс или компютър, и към него е скачен кабел. Този кабел е напъхан между тухлите и бас държа, че води до детонатора в средата на купчината. — Момчето си пое дълбоко дъх. — Телефонът е включен и на дисплея има чертички. Три чертички.

Клей кимна. Беше се оказал прав. Предполагаше се, че Кашуок е зона без покритие отвъд страничния път, водещ към изложението. Фоните бяха изтръгнали тази информация от съзнанията на нормитата и я бяха използвали за своите цели. Надписите „КАШУОК = БЕЗ — ПОК“ се бяха разпространили като чума. Ала пробвал ли беше някой от тях да се обади по мобилен телефон на територията на изложението? Естествено, че не. Защо да го правят? Когато си телепат, нямаш нужда от телефон. А когато си и част от рояка — част от единното цяло, телефоните ставаха още по-ненужни, ако подобно нещо изобщо бе възможно.

Само че клетъчните телефони работеха на тази забутана на майната си педя земя. И защо? Защото общите работници от цирка бяха монтирали тук клетка от мобилната мрежа, ето защо. През двайсет и първи век цирковите работници — също като роудитата, съпътстващи турнетата на рокбандите, не можеха без клетъчни телефони, особено в изолираните райони, където не бе прокарана кабелна телекомуникационна мрежа. Да, но наблизко нямаше клетка, посредством която да се ретранслират сигналите на мобилните апарати. За работниците не беше проблем да си изпиратстват необходимия софтуер и да го инсталират, където им е нужен. Незаконно ли бе това? Разбира се, но по-важното в случая беше, че системата действаше, и трите чертички, които бе видял Джордан на дисплея на апарата, задигнат от Рей от каменоломната в Рърливил,

бяха недвусмислено доказателство, че продължаваше да действа. Що се отнася до самата предавателна клетка, цирковите работници я бяха монтирали на най-високата точка на изложението. Което означаваше, че...

Клетката бе инсталирана на върха на парашутната кула.

Дан тичешком прекоси просторното хале, скочи върху прекатурения автомат за закуски, погледна през прозореца и докладва:

— Строили са се в три редици около микробуса. И в четири редици пред фаровете. Сякаш си мислят, че вътре се крие някаква прочута поп-звезда. Онези, върху които са стъпили, би трябвало да са премазани. — Той погледна Клей и посочи очуканата моторола в ръката му. — Ако ще го използваш, то предлагам да го направиш още сега, преди някой от тях да реши да седне зад волана и да подкара микробуса.

— Щях да изключа двигателя, но тогава щяха да изгаснат и фаровете — обясни Джордан. — Трябваше да светят, за да се ориентирам накъде вървя.

— Всичко е наред, Джордан — успокои го художникът. — Няма лошо. Ей-сега ще...

В предния джоб на дънките, откъдето бе извадил апарата, нямаше нищо. Листчето с телефонния номер бе изчезнало.

Клей и Том запълзяха по пода, докато Дан остана върху автомата за закуски и докладваше за развоя на събитията около микробуса. Тъкмо обявяваше, че първият от бродещите фони вече се е качил, Дениз извика:

— Стига! МЛЪКВАЙ!

Всички вдигнаха глави и я изгледаха. Стомахът на Клей се беше свил на топка, в гърлото му се бе загнездила огромна пулсираща буца. Не можеше да повярва, че е способен на подобна небрежност. „Рей умря заради това, тъпо говедо такова! — крещеше му въображаем глас. — Умря заради това, а ти го изгуби!“

Дениз затвори очи, наведе глава, склучи длани и изрече:

— Тони, Тони, помогни! Изгубеното намери!

— Какво, по дяволите, правиш? — смая се Дан Хартуик.

— Отправлям молитва към Свети Антоний — отвърна спокойно жената. — Научих я в църковното училище. Винаги действа.

— Айде, моля ти се! — изсумтя ядосано Том.

Дениз не му обърна внимание и се обърна към Клей:

— Не е на пода, нали?

— Мисля, че не е.

— Още двама се качиха в микробуса — доложи Дан. — Мигачите се включиха. Значи някой е седнал зад...

— Млъкни! — сопна се тя и отново се обърна към художника. Все още говореше спокойно:

— Ако си го изгубил в микробуса или някъде навън, значи този номер е изгубен завинаги, нали?

— Да — въздъхна тежко Клей.

— Знаем, че не е там.

— Защо? — учуди се художникът.

— Защото Бог не би го позволил.

— Мисля, че... главата ми ще експлодира — изрече Том със странно безразличие. Жената подмина и неговите думи.

— Значи остава да ти задам още само един въпрос. Кой джоб все още не си проверил?

— Проверих всички... — започна Клей и внезапно млъкна. Без да откъсва взор от очите на Дениз, провери малкото джобче, зашито в големия преден джоб на дънките му. Листчето беше там. Той не помнеше да го е пъхал на това място, но важното беше, че не е загубено. Извади го с треперещи пръсти. На смачканата хартийка мъртвият им приятел бе надраскал с разкривения си почерк телефонния номер на другия мобилен телефон: 207-919-9811. — Да благодариш на Свети Антоний от мое име — каза Клей.

— Ако успеем — рече Дениз, — ще помоля Свети Антоний да благодари на самия Господ-Бог.

— Дени? — обади се Том. — Благодари Му и от мое име.

Четиримата седнаха един до друг и се облегнаха на армираните двойни врати, разчитайки, че ще ги предпазят от взрива. Джордан се бе притаил от другата страна на сградата под прозореца, през който бе излязъл.

— Какво ще правим, ако взривът не пробие стената? — попита Том.

— Ще измислим нещо — отвърна Клей.

— Ами ако бомбата на Рей не се задейства? — обади се скептикът Дан.

— Отстъпваме и прилагаме изненадваща контраатака — заяви Дениз.

— Хайде, Клей. Не чакай да ти пуснат специална мелодия.

Художникът отвори капачето на телефона, погледна тъмния дисплей и с горчивина осъзна, че е трябвало да провери дали батерията на този апарат е в добро състояние, преди да изпрати Джордан на самоубийствената мисия. Никой не се бе сетил за това. Тъпо. Почти толкова тъпо като да напъхаш листчето с номера в малкото джобче на дънките си. Натисна бутона за включване и моторолата избибка тихичко. За момент не се случи нищо, после дисплеят светна и се появиха три чертички. Клей набра номера, след което палецът му се плъзна върху бутона с надпис „CALL“.

— Джордан, готов ли си?

— Да!

— А вие? — обърна се Клей към хората до него.

— Просто го направи, преди да получи инфаркт — изстена Том.

В съзнанието на художника изникна образ, кошмарен със своята яснота — Джони-Джий лежи точно под натъпкания с експлозивни микробус. Лежи по гръб, очите му са отворени, а ръцете му са скръстени на гърдите на любимата му фланелка на „Ред Сокс“. Лежи и слуша класическа музика, докато съзнанието му се препрограмира по някакъв странен и нов начин. Побърза да прогони този образ от съзнанието си.

— Тони, Тони, тук ела — промърмори, без сам да знае защо, и натисна бутона, който щеше да свърже апарата в ръката му с мобилния телефон в багажното отделение на микробуса.

Успя да преброи „Двайсет и едно, двамайсет и две“, преди целият свят извън изложбената палата „Кашуокамак“ да изригне във въздуха, заглушавайки адажиото на Томазо Албиниони с чудовищния рев на експлозията си. Прозорчетата по фасадата на халето се пръснаха на парчета и през тях нахлу ослепителна пурпурна светлина, цялата южна част на сградата се срути сред градушка от дъски и счупени стъкла, и вихрушки от слама. Вратите, на които се бяха облегли, сякаш се огънаха навътре. Дениз се хвана за корема, сякаш да защити нероденото си бебе. Нощта бе прорязана от пронизителни писъци на невъобразима агония, които се връзаха в мозъка на Клей като циркуляр. После изведнъж всичко утихна, ала писъците в ушите му не заглъхнаха. Помисли си, че така пицят хората, когато ги пържат в преизподнята. Нещо тежко тупна на пода и земята потрепери. Клей хвана Дениз под мишниците и я изправи на крака. Тя го изгледа недоумяващо, сякаш бе забравила кой е.

— Хайде! — изкрещя художникът, но не можа да чуе собствения си глас. Сякаш ушите му бяха пълни с памук. — Да се махаме!

Том вече се бе изправил. Дан понечи да се надигне, но залитна назад, но при следващия опит се задържа на краката си. Сграбчи ръката на Том, а Том хвана тази на Дениз. Хванати ръка за ръка, тримата поеха към зейналия отвор в другия край на халето. Там намериха Джордан, който стоеше до копа горящо сено и се взираше в онова, което бе предизвикано от телефонното обаждане на Клей.

Гигантският крак, който сякаш бе настъпил покрива на изложбената палата, се оказа голям къс от микробуса. Дървените плоскости горяха. Зад купчините запалено сено се виждаха две преобърнати седалки, които също горяха. Стоманените им рамки бяха начупени като спагети. От небето валеше град от части от облекло — ризи, шапки, панталони, шорти, анцузи и сутиени. Сеното, натрупано около сградата, за да я изолира, скоро щеше да се превърне в огнен крепостен ров; измъкваша, се точно навреме.

Малки огньове осейваха обширната площ, където навремето се провеждаха концертите, танцовите забави и спортните състезания, ала явно експлозията бе запратила по-далеч отломките от микробуса. Клей видя пламъци, увенчали върхарите на дърветата в далечината. Къщата на ужасите също гореше, отгоре на парашутната кула димеше човешки торс, който стърчеше от металния скелет като жилава хапка, заседнала между зъбите на чудовищен колос.

Самият рояк се бе превърнал в кървава маса от мъртви и умиращи фони. Телепатичните им способности бяха изчезнали (макар че от внезапните изблици на пси-енергия го побиваха тръпки и косата му настръхваше); все още живите надаваха страховити писъци, които огласяха нощта. Дори и да можеше да си представи последствията от телефонното си обаждане, Клей бе абсолютно сигурен, че не би променил решението си, ала реалните измерения на случилото се бяха невъобразими.

Пурпурното сияние на кладите бе достатъчно силно, за да им разбули повече, отколкото имаха желание да видят. Навред се валяха разчленени, осакатени и обезглавени тела, плуващи в езера от кръв, ала разпилените обувки и дрехи изглеждаха още по-зловещо, сякаш експлозията бе толкова мощна, че бе изпарила притежателите им. Някакъв мъж вървеше към тях и притискаше с две ръце разкъсаното си гърло, сякаш можеше да спре кръвта, която бликаше измежду сплетените му пръсти (тя изглеждаше оранжева на светлината от пламтящия покрив на халето), а синкавите му черва надничаха като

любопитни змийчета от зейналата дупка в корема му. Очите му бяха разширени и изцъклени, когато премина край тях, част от вътрешностите му се изсипаха на земята.

Джордан каза нещо, но Клей не го чу заради писъците, стенанията и пращането на пожара, ето защо се приведе към момчето.

— Нямахме друг избор — трябваше да го сторим — повтори Джордан, взирайки се в обезглавените трупове на мъж, жена и нечий торс, който бе тъй жестоко разкъсан, че приличаше на кану от плът, пълно с кръв. Зад него две от автобусните седалки притискаха горящите трупове на две старици, които бяха издъхнали прегърнати. — Трябваше да го направим, нямахме друг избор. Нямахме друг избор.

— Точно така, миличък, сега притисни лице до рамото ми и ще вървим така — рече Клей и хлапето моментално се подчини.

Заобиколиха откритата площ — доскоро покрита с килим от фони, и се насочиха към онова, което щеше да представлява увеселителен парк, ако Сигналът не беше променил света завинаги. Докато вървяха, изложбената палата зад гърба им лумна по-ярко, хвърляйки още повече светлина върху апокалиптичния пейзаж. Тъмни силуети на хора — повечето голи, защото дрехите им бяха изгорели, се тътреха и залитаха сред кървавото меле. Клей не можеше да определи точния им брой — малкото, покрай които минаха, не им обърнаха внимание; вървяха или към алеята, или към горите на запад от изложението, където най-вероятно щяха да загинат, освен, ако не успеяха да възстановят, някаква част от колективното си съзнание. Не мислеше, че ще успеят. Отчасти заради вируса, ала най-вече заради решението на Джордан да закара микробуса в средата на множеството, с което бе постигнал максимален ефект от взрива... също както бяха направили с газовите цистерни. „Ако надушат, че всичко това започна от един старец... — помисли си Клей. — Как обаче биха могли?“

Стигнаха до поляната, където някога цирковите работници паркираха камионите и фургоните. Тук земята бе осеяна с електрически кабели, преплетени като змии, а пространството между фургоните бе пълно с вещите на семействата, живели на това място — барбекюта, газови скари, шезлонги, един хамак и дори малка пералня, пълна с дрехи, които сигурно стояха там поне от две седмици.

— Да потърсим превозно средство с ключове на таблото и да се махаме от тук — предложи Дан. — Изчистили са страничния път и бас

ловя, че ако сме внимателни, ще можем да стигнем на север по Шосе № 160, докъдето си искаме. — Той посочи с ръка. — Нататък почти всичко е без-пок.

Клей си бе набелязал един камион с надпис „Бояджийски и водопроводни услуги“. Изпробва вратата на товарното отделение и тя се отвори. Вътре бе пълно с кашони от мляко, повечето, от които бяха натъпкани с всевъзможни водопроводни приспособления, но в един от тях най-накрая намери онова, което търсеше — спрейове с боя. Взе четири, като преди това провери дали са пълни.

— За какво са ти? — учуди се Том.

— Ще ти обясня по-късно.

— Да се махаме, люля ви! — изохка Дениз. — Не издържам повече. Панталоните ми са изцапани с кръв! — изплака.

Излязоха на алеята между голямата въртележка и недовършеното детско влакче „Чарли Пуф-Паф“.

— Вижте! — посочи Том.

— О... мили... Боже — промълви Дан.

Върху шпила, с който завършваше островърхият покрив на будката за билети, бяха провесени останките от овъглен и димящ червен пуловер — от онези, които някои наричат суичъри. По средата му зееше голяма дупка — най-вероятно следствие от някоя отломка от микробуса, — а около нея разрастваше кърваво петно. Преди кръвта да е покрила целия надпис, Клей различи три букви — „ХАР“ — последната шега на Разръфания.

— Като гледам размерите на тази дупка, най-вероятно нашият „приятел“ е претърпял сърдечна операция без упойка — промърмори Дениз. — Тъй че като ви писне да зяпате...

— В южния край на алеята има още един паркинг — рече Том. — Там видях хубави коли. Лъскави едни такива, като за баровци. Може и да ни излезе късметът.

Наистина извадиха късмет, макар и не с „баровска“ кола — пред няколко лъскави лимузини бе паркирано малко бусче с надпис „ЕКСПЕРТИ ПО ПРЕЧИСТВАНЕ НА ВОДАТА“. Шофьорът беше оставил ключовете на таблото. Клей седна зад волана и включи двигателя, отдалечавайки се от пожара, клането и писъците. Гледаше да шофира бавно и предпазливо по страничния път, който ги отведе до голямата табела с щастливото семейство, чиито членове едва ли вече бяха между живите (ако изобщо бяха съществували някога). Там спря буса и дръпна ръчната спирачка:

— От тук нататък някой от вас трябва да поеме волана.

— Защо? — попита Джордан, но тонът му подсказваше, че знае отговора.

— Защото тук се разделяме — въздъхна Клей.

— Не!

— Да. Отивам да търся момчето си.

— Най-вероятно Джони е мъртъв — каза Том и преглътна. — Не съм безчувствен, просто реалистично погледнато...

— Знам това. Знам и че има вероятност, макар и малка, още да е жив. И ти го знаеш. Джордан каза, че блуждаели безцелно...

— Клей... миличък... — започна Дениз, — дори да е още жив, може половината му глава да е отнесена от взрива... Не искам да бъда гадна, но съм права. Той кимна:

— Така е, Дениз, но също така може и да се е измъкнал по-рано, докато сме били заключени, и да е поел по шосето към Гърливил. Неколцина са успели да стигнат до там — нали ги видях... Видях и други на самия път. Ти също ги видя.

— Не може да се спори с човек на изкуството, нали? — въздъхна Том.

— Не може — кимна Клей, — но слезте с Джордан да ви кажа нещо, става ли? От гърдите на нисичкия мъж се отрони втора въздишка:

— Защо не?

Докато Клей, Том и Джордан си говореха край малкия бус, неколцина фони, които изглеждаха като замаяни, минаха край тях. Тримата не им обърнаха внимание, фоните не ги удостоиха с поглед. На североизток хоризонтът пламтеше в оранжево-червено — от изложбената палата „Кашуокамак“ пламъците бяха пропъзели в гората.

— Този път няма да се сбогуваме — тържествено каза Клей, понеже не искаше да вижда сълзи в очите на Джордан, — защото ще се видим пак. Вземи, Том — добави и му издаде мобилния телефон, с който бе задействал детонацията. — От тук поемате на север, нали? От време на време проверявай чертичките на екрана. Ако се натъкнете на спринтьорски капани, зарежете буса и повървете пеш, докато пътят се прочисти, след което си намерете друга кола или камион. Сигурно ще получиш обхват в района около Рейнджли — с гребните спортове през лятото, лов през есента и ски през зимата едва ли са останали без мобилна клетка, но оттатък Рейнджли няма да има задръствания и ще бъдете в безопасност.

— Вече няма опасност — изхлипа Джордан и избърса сълзите си.

Художникът кимна.

— Сигурно си прав. Както и да е, вярвам, че ще прецените добре ситуацията. Когато се отдалечите на сто и петдесет километра северно от Рейнджли, намерете някаква хижа или вила, заредете се с провизии и прекарайте там зимата. Знаете каква е зимата по тези места, нали?

— Ако съзнанието на рояка се разпадне и членовете му не мигрират, почти всички ще измрат — каза Том. — Поне тези в северните щати, де.

— И аз съм на същото мнение. Сложил съм спрейовете под таблото на буса. На всеки трийсетина километра с големи букви пишете „Т-Д-Д“ на пътя. Разбрахте ли?

— Т-Д-Д — повтори Джордан. — За Том, Джордан, Дан и Дениз.

— Точно така. Гледайте буквите да са колкото се може големи, и рисувайте стрелка, ако поемете по друго шосе. Ако тръгнете по черен път, пишете по дърветата, винаги от дясната страна. Там ще търся знаците ви. Дотук ясно ли е?

— Винаги вдясно — кимна Том. — Ела с нас, Клей. Моля те.

— Не настоявай, и без това ми е кофти. Всеки път, когато се наложи да изоставите някое превозно средство, зарежете го по средата на пътя и напишете отгоре му т-д-д.

— Добре — каза момчето. — Гледай да ни намериш.

— Ще ви намеря. Известно време светът ще бъде едно доста опасно място, но не колкото беше. Джордан, ще те питам нещо.

— Казвай.

— Ако намеря Джони и най-лошото, което му се е случило, е трансформация през някой от онези пунктове, какво да сторя?

Хлапето зяпна.

— Откъде да знам? Господи, Клей! Искам да кажа... Господи!

— Нали каза, че се препрограмират...

— Беше само предположение!

Ала художникът знаеше, че е нещо повече. Нещо много повече. Освен това знаеше, че Джордан е изтощен и уплашен. Приклепна до него и го хвана за ръката.

— Не се притеснявай. Не може да стане по-зле, нали? Бог ми е свидетел, че не може.

— Клей, аз... — Хлапето погледна Том. — Хората не са като компютрите, Том! Кажу ми!

— Но компютрите са като хората, нали? — отбеляза очилатият. — Защото сме ги създали въз основа на знанията си. Оказа се прав за препрограмирането, както и за червея. Тогава защо не му кажеш какво мислиш? Той и без това няма да намери хлапето си. А ако го намери... — Том вдигна рамене. — Клей сам го каза. Колко по-лошо може да стане?

Момчето прехапа долната си устна и се замисли. Изглеждаше капнало от умора, ризата му бе изцапана с кръв.

— Момчета, идвате ли? — провикна се Дан.

— След минутка! — отвърна му Том и се обърна към хлапето: — Джордан?

Хлапето обаче продължи да мълчи. Най-накрая вдигна поглед към Клей и промълви:

— Ще ти трябва друг мобилен телефон. Занеси го на място, където има покритие, и...

КОПИЕ В СИСТЕМАТА

Клей стоеше по средата на Шосе № 160 и гледаше отдалечаващите се задни светлини на буса. Не можеше да прогони мисълта, че никога вече няма да види Том и Джордан („Повехнали рози“ — прошепна глас в съзнанието му), ала същевременно твърдо отказваше да я приеме за предчувствие. В крайна сметка досега се бяха намирали два пъти, а не казваха ли хората, че всички хубави работи стават от третия път?

Един от бродещите фони се блъсна в него. Беше мъж и половината му лице бе покрито със засъхнала кръв — първият ранен беглец от изложението на северните окръзи. Навярно щеше да види и други, ако не висеше тук, ето защо закричи по Шосе № 160, насочвайки се отново на юг. Нямахше основателна причина да смята, че детето му е тръгнало в тази посока, но се надяваше, че някаква частичка от съзнанието на Джони — от някогашното му съзнание — помни, че домът му е на юг. Пък и Клей познаваше доста по-добре този район, отколкото местата на север от тук.

На около километър от отклонението за изложението срещна друга телефонна откачалка — този път жена, която крачеше напред-назад по шосето като капитан, сновящ по мостика на своя кораб. Тя се вторачи в него с такава настойчивост, че художникът вдигна ръце, за да реагира бързо, ако непознатата се нахвърли отгоре му. Тя обаче нямаше никакво намерение да го напада.

— Ко-па-анна та-а? — попита и в същия момент Клей чу ясно в съзнанието си: „Кой падна, татко? Кой падна?“

— Не знам — отвърна и мина покрай нея. — Не видях.

— Ке-м-са-а? — попита жената и закричи още по-енергично, а художникът чу: „Къде съм сега?“ Този път не каза нищо, ала в мислите му изплува образът на Тъмнокосата фея, която пита: „Коя си ти? Коя съм аз?“ Ускори ход, но жената извика след него: — Кя-а-а е м-н-к-с-та Фя-а-а?

Той настръхна. В съзнанието му въпросът ѝ отекна с болезнена яснота: „Коя е Тъмнокосата фея?“

В първата къща нямаше оръжия, но Клей намери мощен прожектор, с който осветяваше всеки от бродещите фонни, които срещаше, неизменно задавайки един и същ въпрос, като в същото време се опитваше и да им го внуши по мисловен път: „Виждали ли сте едно момче?“

На алеята пред втората къща имаше страхотен „Додж Рам“, ала той не се осмели да го вземе. Ако Джони се скиташе някъде по пътищата, имаше голяма вероятност да не го види, дори и да кара съвсем бавно. В килера намери консерва с шунка и в движение започна да се храни. Смяташе да изхвърли остатъка в храстите, когато се натъкна на възрастен мъж, който стоеше до една пощенска кутия и го наблюдаваше с тъжни и гладни очи. Нямаше никакво съмнение, че е от фоните. Подаде му кутията и старецът я взе с треперещите си, сгърчени от артрит пръсти. Клей се опита да си представи възможно най-ясно образа на Джони в съзнанието си и каза бавно и ясно:

— Виждал ли си едно момче?

Възрастният мъж сдъвка шунката. Преглътна. Сякаш се замисли. Накрая каза:

— Да-но... го... на-ме-риш.

— Дано — въздъхна Клей. — Благодаря ти. — И продължи по пътя си.

Измина около два километра и в мазето на трета къща откри трийсеткалибров двуцевка, заедно с три кутии с патрони. В кухнята го чакаше друга изненада — мобилен телефон, който си седеше в конзолата на зарядното върху плота. От зарядното нямаше никакъв смисъл — все пак нямаше ток, ала щом натисна бутона за включване, апаратът избипка и дисплеят се освети. Имаше само една чертичка, но това въобще не го изненада. Пунктовете за трансформация на фоните се намираха в самия край на района без покритие.

Тръгна към вратата — в едната си ръка държеше заредената пушка, в другата — фенерчето, а мобилният телефон бе закачен на колана му като каубойски пистолет, ала изтощението си каза думата и

той залитна, сякаш го бяха ударили с чук по главата. Искаше да продължи, но умореното му съзнание му каза, че вече е крайно време да поспи... и че това е най-разумното решение не само за грохналия му организъм, но и за търсенето на Джони. Ако синът му беше някъде навън, сигурно бе спрял да почине, защото вече се смрачаваше... имаше голяма вероятност да не го забележи, ако продължеше да върви.

— Време е да се върнеш към дневната смяна, Клейтън — измърмори си. — Със или без фенерче няма да намериш нищо през нощта.

Къщата не беше голяма — най-вероятно тук бе живяла някаква възрастна двойка, съдейки по картините в хола, малката спалня и парапета, заобикалящ тоалетната чиния в банята. Леглото бе прилежно оправено. Клей се просна отгоре му, без да отмята завивките, само си свали обувките. Умората стовари отгоре му непосилното си бреме и крайниците му натезаха, сякаш бяха от олово. Дори да искаше, вече не можеше да се надигне. Стаята бе пропита с някакво сладникаво ухание, най-вероятно от парфюмите на старата жена, което той би нарекъл „бабешка“ миризма. Лежеше, обгърнат от гробовна тишина, и огнената преизподня на изложението вече му изглеждаше далечна и нереална като идея за комикс, който никога нямаше да нарисува. Беше прекалено чудовищна. „И за какво ти е? Нали си имаш «Тъмния скиталец» — навярно би изсумтяла Шарън. — Нали си имаш своите каубои на апокалипсиса.“

Съзнанието му заблужда — насочи се — лениво, без да бърза, към двамата мъже и момчето, които стояха до буса на експертите по пречистване на водата, малко преди Том и Джордан да се върнат при Дениз и Дан. Момчето бе повторило онова, което беше казало в Гейтън — как човешкият мозък представлява голям хард-диск, който Сигналът бе изтрил. Джордан бе казал още и че Сигналът е подействал върху човешкия мозък досущ като ЕМИ^[1].

— Не е останало нищо, освен първичния нагон — бе казал Джордан. — А първичният нагон е убийството. Но тъй като човешкият мозък представлява органичен харддиск, той е започнал да се изгражда отново. Да се препрограмира. Само че в кода на Сигнала е имало „бъг“, както казват компютърджиите, или, с други думи, някакъв дефект. Нямам доказателства, но съм убеден, че рояците, груповият императив, телепатията, левитацията... са възникнали в резултат на

вируса. Бил е там още от самото начало, ето защо се е превърнал в част от препрограмирането. Следите ли мисълта ми? Клей беше кимнал. Том също. Момчето само ги наблюдаваше — лицето му, изцапано с кръв, бе посърнало. — Ала междуременно Сигналът продължава да се излъчва, нали? Защото някъде има компютър, захранван от акумулатор или батерии, където тази програма продължава да работи. Самата програма обаче е скапана, ето защо този бъг в нея не спира да мутира. След известно време излъчването на Сигнала може да спре, а самата програма да се скапе до такава степен, че да блокира. Междуременно обаче... може и да ти свърши някаква работа. Казах „може“, обърна ли внимание? Всичко зависи от едно-единствено нещо — дали човешкият мозък реагира по същия начин, както реагират добре защитените компютри, когато бъдат поразени от ЕМИ.

Том попита какво означава това и Джордан горчиво се усмихна.

— Те правят копие в системата. На всички данни. Ако същото важи и за хората, предишната програма впоследствие може да се възстанови.

— Искаше да каже човешкото програмиране — измърмори Клей в тъмната спалня, докато сладникавият бабешки аромат нахлуваше в ноздрите му. — Човешкото програмиране, записано някъде в най-дълбоките кътчета на мозъка. Цялата база данни. — Започваше да се унася и смътно си пожела да не сънува клането в изложението на северните окръзи.

Последната му мисъл, преди да заспи, беше, че в бъдеще фоните нямаше да са толкова зло. Да, бяха се родили сред ужас, болка и насилие, но всяко раждане бе мъчително и почти винаги бе съпроводено с болка и страх. След като започнаха да се групират на рояци обаче, вълната от насилие рязко спадна. Доколкото знаеше, те не бяха обявили война на нормитата, освен, ако някой не смяташе пунктовете за трансформация за военен акт; ответните удари, последвали унищожаването на рояците им, бяха жестоки и брутални, но напълно разбираеми. Ако останеха сами, навярно щяха да бъдат подобри стопани на земята от така наречените „нормита“. Едва ли щяха да се самозабравят дотолкова, че да започнат да си купуват огромни джипове, унищожавачи световните запаси от петрол, нито пък да прекаляват с левитационните си умения (или пък със задоволяването на примитивните си нужди). По дяволите, с течение на времето дори

музикалните им вкусове бяха започнали да се усъвършенстват, което едва ли можеше да се каже за човечеството.

„Но имахме ли някакъв избор? — запита се Клей. — Оцеляването е като любовта. И двете, са слепи.“

Сънят най-накрая го победи. Не сънува касапницата на изложението. В съня си седеше до масата в шатрата за бинго и когато водещият обяви Б-12 — „Това е витаминът на слънцето!“, той почувства как нещо го дърпа за крачола. Погледна под масата и видя Джони, който му се усмихваше. Някъде звънеше телефон.

[1] Електромагнитен импулс, който може да предизвика тотален срив в компютърната система. — Б. пр. ↑

Ала яростта не бе напуснала фоните бежанци, нито пък чудатите им способности ги бяха изоставили. Около пладне на следващия ден, който бе студен и влажен, изпълнен с мразовития полъх на задаващия се ноември, Клей спря, за да погледа как двама от тях се бият на живот и смърт край пътя. Те си нанасяха тежки удари и се деряха с нокти, после се вкопчиха един в друг и започнаха да се хапят по бузите и носовете. В същото време започнаха бавно да се издигат във въздуха. Зяпнал от изумление, той наблюдаваше как се издигнаха на три метра височина, без да спират да се бият, а краката им се местеха във въздуха, сякаш бяха стъпили на невидима плоскост. Единият захапа носа на своя противник, който носеше съдрана, изцапана с кръв тениска с надпис „ЯКО КОПЕЛЕ“. Блъсна го в гърдите и якото копеле залитна назад — от носа му се разхвърчаха кървави пръски, докато летеше към земята, където се стовари като чувал с камъни. В следващия момент съперникът му погледна надолу, и осъзна, че се намира на три метра височина, и се строполи върху чакълената настилка. „Също като Дъмбо, когато изгуби вълшебното си перо“ — помисли си Клей. Явно бе изкълчил коляното си, защото остана да лежи на земята, а устните му се разтеглиха в хищна усмивка, когато художникът мина покрай него.

„Тези двамата навярно са изключение“ — помисли си Клей. Повечето фони, които беше отминал (той не видя никакви нормита както през този ден, така и през цялата следваща седмица), изглеждаха изгубени и объркани, лишени от групово съзнание, което да ги поддържа. Той отново се замисли над онова, което Джордан беше казал, преди да се качи в бусчето и да потегли към северните гори, където нямаше клетъчно покритие: „Ако червеят продължи да мутира, последните трансформирани няма да бъдат нито нормита, нито фони.“

Тоест същества като Тъмнокосата фея, само че още по-безумни. „Коя си ти? Коя съм аз?“ Виждаше тези въпроси в погледите им и подозираше — не, знаеше, че питат точно това, когато ломотят неразбираемите си фрази.

Той продължаваше да пита: „Виждали ли сте това момче?“ и да се опитва мислено да изпраща образа на Джони, но вече бе изгубил надежда, че ще получи смислен отговор. Повечето пъти нямаше отговор. Следващата нощ спа в една каравана на около осем-девет километра северно от Гърливил, а сутринта, някъде около девет, забеляза дребно същество, седнало на бордюра пред единствения ресторант в невзрачния център на градчето.

„Не може да бъде“ — помисли си, но ускори крачка и когато приближи на достатъчно разстояние, за да се увери, че това е дете, не дребен мъж, затича напред. Раницата подскачаше и го удряше по гърба. Стигна мястото, откъдето започваше оскъдната тротоарна ивица на Гърливил, и подметките му зачаткаха по бетона. Беше момче.

Кльошаво момче с коса до раменете и фланелка на „Ред Сокс“.

— Джони! — изкрещя Клей. — Джони, Джони-Джий! Момчето стреснато се обърна и глуповато зяпна. Погледът му изразяваше само смътен страх. Изглеждаше, сякаш всеки момент ще хукне нанякъде, ала преди да побегне, Клей го притисна в прегръдките си и обсипа с целувки мръсното му безизразно лице.

— Джони! — прошепна. — Джони, дойдох да те взема... Вече съм при теб. Дойдох да те взема... Дойдох да те взема...

След известно време — може би, защото човекът, който го прегръщаше, го вдигна във въздуха и го завъртя, момчето обви ръце около шията му и се притисна към него. И каза нещо. Клей не искаше да повярва, че това е някаква произволна вокализация, безсмислена като свистенето на вятъра в гърлото на празна бутилка. Беше дума. Можеше да е „та-а-а-а-тък“, сякаш момчето се бе опитало да каже „оттатък“.

А можеше да е и „татик“, както за първи път през живота си — на шестнайсетмесечна възраст — Джони бе нарекъл баща си.

Клей се вкопчи във втората възможност. Вярваше, че бледото, мръсно, отмаляло от глад дете, притиснало се към гърдите му, го е нарекло татко.

Седмица по-късно обаче си каза, че се е вкопчил в това като удавник за сламка. Един звук, който би могъл да е дума, и една дума, която би могла да е „татко“.

Сега момчето спеше на походно легло в дрешника в спалнята, защото само си бе избрало това място и защото на Клей му писна да го измъква изпод леглото. Тесният като утроба дрешник явно го успокояваше. Навярно това беше част от трансформацията, през която той и другите бяха минали. Дефектната трансформация, фоните в Кашуок бяха превърнали сина му в треперещ идиот, лишен дори от утехата на рояка си.

От навъсеното вечерно небе се сипеше сняг. Мразовитият вятър завихряше в причудливи форми снежинките по потъналата в мрак главна улица на Спрингвейл. Изглеждаше прекалено рано за сняг, ала естествено, че не беше — не и толкова далече на север. Когато завалеше преди Деня на благодарността, хората винаги мърмореха, а завалеше ли преди Халоуин, започваха да мрънкат още повече, докато някой не им напомнеше, че живеят в Мейн, за Бога, не на остров Капри.

Клей се запита къде ли са Том, Джордан, Дениз и Дан тази нощ. Как ли щеше да мине раждането на бебето? Надяваше се, че всичко ще бъде наред — в крайна сметка Дениз беше мъжко момиче. Питаше се дали Том и Джордан си мислят за него толкова често, колкото и той за тях. Дали им липсваше, както те му липсваха на него — сериозните очи на Джордан, ироничната усмивка на Том. Рядко бе виждал тази усмивка, пък и онова, което бяха преживели заедно, не беше никак забавно.

Питаше се и дали тази седмица със съсипания му син бе най-самотната в живота му... и май отговорът беше положителен.

Погледна мобилния телефон в ръката си. Напоследък апаратът най-често присъстваше в мислите му. Питаше се дали да се обади още веднъж. Когато го включи, на дисплея се показаха три чертички, но батерията нямаше да издържи вечно. Нито пък излъчването на Сигнала

щеше да продължава вечно. Акумулаторът или батериите, които обезпечаваха изпращането му до сателитите (или каквото там се случваше... стига все още да се случваше), рано или късно щяха да се изчерпат. А и самият Сигнал можеше да мутира в елементарна радиовълна — като идиотското бръмчене или пронизителното пиццено, което често се чува в слушалката, когато човек избере по погрешка някоя факс-линия.

Сняг. Сняг на дваисет и първи октомври. Наистина ли беше дваисет и първи? Клей бе изгубил представа за времето. Единственото, което знаеше, бе, че с всяка изминала нощ щяха да умират все повече фони. Джони щеше да е сред тях, ако не го бе намерил. Въпросът беше какво точно бе намерил. Какво бе спасил? „Та-а-а-а-тък“. Татик? Може би.

Оттогава синът му не бе казал нищо, което дори бегло да прилича на дума. Вървеше редом с Клей..., но от време на време му щукваше да поеме в различна посока. В подобни моменти Клей го хващаше за ръката, както човек хваща малко дете, което изведнъж решава да прекоси самичко паркинга пред супермаркета. Всеки път в съзнанието му изникваше споменът за робота на пружина, който бе имал като малък — играчката редовно се забиваше в някой ъгъл и маршируваше на едно място, докато не я обърнеше към средата на помещението.

Джони панически побягна, когато се натъкнаха на кола с ключове на таблото, ала след като потеглиха, се усмири и движението сякаш го хипнотизира. Дори намери бутона за сваляне на стъклото, затвори очи, облегна се назад и остави вятърът да гали лицето му. Клей наблюдаваше как дългата и мръсна коса на сина му се развява от въздушното течение и си каза: „Мили Боже, все едно возя куче!“

След няколко часа стигнаха до препятствие, което не можеха да заобиколят. Клей спря колата и докато помагаше на сина си да слезе, забеляза, че Джони се е подмокрил. „Явно е забравил и да ходи до тоалетната — отчаяно си каза Клей. — Боже милостиви!“ Положението обаче не се оказа толкова трагично. Да, момчето наистина се беше отучило, но ако спреше и го заведеше на някоя поляна, Джони уринираше. А когато трябваше да свърши другата работа, клякаше и гледаше замечтано към небето. Може би наблюдаваше полета на птиците, а може би не.

Забравил бе онова, на което го бяха учили като малък, но пък ходеше по нужда на определени места. Сравненията с кучетата, които Клей бе притежавал, се натрапваха от само себе си.

Само че кучетата не се будеха всяка нощ, надавайки ужасени писъци.

Първата нощ прекараха в къща, която се намираше недалеч от магазинчето в Нюфийлд, и когато писъците започнаха, Клей си помисли, че синът му умира. Момчето бе заспало в прегръдките му, но когато художникът се събуди, Джони вече не беше в леглото, а под него. Пропълзя в тясното пространство — прахът едва не го задуши, а дървената рамка беше едва на сантиметър от главата му, и протегна ръка към треперещото момче, ала сякаш докосна метална релса. Изглеждаше невъзможно малко момче да надава такива нечовешки крясъци — след малко Клей осъзна, че ужасеното му съзнание ги подсилва. Имаше чувството, че всички косъмчета по тялото му — включително и тези по слабините — са щръкнали като наелектризирани.

Джони крещя в продължение на петнайсетина минути, след което писъците му секнаха внезапно, както бяха започнали. Тялото му се отпусна. Клей притисна глава до мършавите му гърди, за да се увери, че диша.

Някак го измъкна и го положи върху леглото. Просна се до него и лежа с отворени очи в продължение на час, когато сънят най-накрая го победи. На сутринта установи, че отново е сам — Джони пак бе пропълзял под кревата. Досуц като пребито куче, което гледа да се скрие някъде. Не бе характерно за предишното поведение на фоните..., но естествено Джони не беше като тях. Джони беше нещо ново, нещо друго, нещо различно, Господ да му е на помощ.

Сега се намираха в уютната къщичка на пазача до спрингвейлския музей по дървообработване. Имаха предостатъчно провизии, печка с дърва и прясна вода за пиене от ръчната помпа. Разполагаха дори с химическа тоалетна (въпреки че Джони не я използваше; Джони ходеше по нужда в задния двор). Всички възможни удобства... за 1908 година. Положението бе спокойно, като се изключат среднощните писъци на Джони. Клей имаше доста време за мислене и сега, докато седеше до прозореца на малката дневна и съзерцаваше стелещия се по улицата сняг, а синът му спеше в дрешника, той за пръв път осъзна, че бе мислил предостатъчно. Нещата нямаше да се променят, освен ако той не предприемеше нещо.

„Ще ти трябва друг мобилен телефон — беше казал Джордан. — Трябва да отидеш на място, където има покритие.“ Тук имаше покритие. Все още. Чертичките на дисплея го доказваха.

„Колко по-лошо може да стане?“ — бе попитал Том. И беше вдигнал рамене. Естествено, че ще вдигне рамене — нали Джони не беше негово дете! Сега Том си имаше свое собствено дете — имаше си Джордан.

„Всичко зависи от едно-единствено нещо — дали човешкият мозък реагира по същия начин, както реагират добре защитените компютри, когато бъдат поразени от ЕМИ — бе казало момчето. — Те правят копие в системата.“ Копие в системата. Самата фраза като че ли излъчваше някаква сила.

Първо трябваше да се изтрие програмата на фоните, за да се освободи пространство за това хипотетично вторично препрограмиране, ала идеята на Джордан отново да подложи Джони на въздействието на Сигнала, както се подпалват нови горски пожари, за да пресекат разпространението на досегашните — изглеждаше страховита, опасна и рискована... Особено като се вземеше предвид фактът, че Клей нямаше представа в каква програма е мутирал Сигналът, ако се предположеше (който предполага, здравата се излага, да, да, да!), че все още се излъчва и функционираше...

— Копие в системата — прошепна Клей. Навън светлината почти бе изчезнала и снегът изглеждаше по-призрачно от всякога.

Сигналът вече бе различен, той беше сигурен в това. Спомняше си първите активни през нощта фони, които беше срещнал — онези пред пожарната на Гърливил. Те се биеха за раздрънкания камион, но правеха и нещо повече — говореха. Не бяха никакви нечленоразделни ломотения, които можеха да минат за думи или говорене. Едва ли можеше да се сравни със светски разговор на коктейлно парти, но пак бе вид словесно общуване: „Махай се! Ти се махай! Ти ще ми кажеш! Мамка му! Хак да ти е! Да го духаш!“ И върхът на красноречието — незабравимото ’Мъон е мо-о-ой! Тези двамата бяха различни от първоначалните фони — фоните от ерата на Разрѳания, както и Джони бе различен от тях. Защо? Защото червеят продължаваше да мутира, а Сигналът — да се видоизменя? Вероятно.

Последното, което каза Джордан, преди да го целуне за сбогом и да потегли на север, беше: „Ако инсталираш нова версия на програмата при наличието на тази, която Джони и другите са получили в пунктовете за трансформация, двете могат взаимно да се изядат. Защото точно това правят червеите. Те ядат.“

В такъв случай, ако предишното програмиране още е там... ако има записано копие в системата... В затормозеното му съзнание изплува споменът за Алис — Алис, която бе изгубила майка си, Алис, която бе открила как да бъде смела, като прехвърли страховете си върху една детска маратонка. Четири часа след като бяха напуснали Гейтън и бяха седнали в зоната за пикник на Шосе № 156, Том бе попитал една група нормита дали искат да се присъединят към тях. „Това са ония — бе отбелязал единият от мъжете, — това е Гейтънската сбирщина“, а друг рече на Том да върви по дяволите. Тогава Алис беше скочила на крака и беше казала, че...

— Каза, че поне сме се опитали да направим нещо — прошепна Клей, докато се взираше в притъмняващата улица. — Сетне ги попита: „Какво, мамка му, сте направили вие?“

Това беше и сегашният му отговор. Положението на Джони-Джий не се подобряваше. Пред Клей стояха само две възможности — да запази това, което има, или да се опита да промени нещата, докато все още имаше време. Ако имаше.

Взе захранваната с батерии лампа и отиде в спалнята. Вратата на дрешника бе открената и той виждаше лицето на сина си. Както бе заспал, с ръка върху бузата и паднала пред челото му коса, Джони изглеждаше досущ като детето, което Клей бе целунал за довиждане, преди да тръгне за Бостън със своя „Тъмен скиталец“. Господи, сякаш се беше случило преди хиляда години! Е, момчето бе поотслабнало, но иначе си беше същото. Разликите се виждаха само когато беше будно. Отпуснатата уста и празните очи. Прегърбените рамене и поклащащите се ръце.

Клей широко отвори вратата на дрешника и коленичи до походното легло. Джони се размърда, когато светлината обля лицето му, но след малко отново се успокои. Клей не беше набожен и събитията от последните няколко седмици не бяха засилили вярата му в Бога, но бе успял да намери сина си, ето защо изрече кратка молитва към онзи, който можеше да я чуе: „Тони, Тони, помогни! Изгубеното намери!“ Отвори капачето на мобилния телефон и натисна бутона за включване. Апаратът тихичко избипка и дисплеят грейна в кехлибарено жълто. Три чертички. Клей се поколеба за момент, но имаше само един сигурен вариант — да избере номера, който бяха използвали Разръфаният и неговите приятели.

Щом въведе трите цифри, той разтърси леко рамото на сина си. Момчето само изстена и опита да се отдръпне, после понечи да се обърне на другата страна.

— Джони! Джони-Джий! Събуди се! — Клей го разтърси по-силно и не го остави на мира, докато хлапето не отвори очи и не го изгледа враждебно, но без капчица любопитство, присъщо на всяко човешко същество. Така гледаха кучетата, които не са видели нищо добро през живота си, и всеки път, когато Клей се взираше в тези очи, сърцето му се късаше.

„Последна възможност — помисли си. — Наистина ли искаш, да го направиш? Шансът да успееш навярно е едно към десет“

Да, но и шансът да намери сина си бе изглеждал минимален. Едно на хиляда? На десет хиляди? От друга страна, щеше ли да издържи да гледа как момчето му расте, става юноша, после мъж, но продължава да спи в дрешника и да ходи по нужда в задния двор?

„Поне се опитахме да направим нещо“ — беше казала Алис Максвел.

Клей погледна дисплея. Цифрите 911 изпъкваха там, ярки и черни като предначертана съдба.

Клепачите на Джони отново натезаваха. Клей отново го разтърси, за да му попречи да заспи. В същото време палецът, на дясната му ръка натисна бутона „CALL“. Имаше време да преброи „Двайсет и едно, дващсет и две“, преди на дисплея да се появи надписът „СВЪРЗВАНЕ“. Когато това се случи, Клейтън Ридъл не се поколеба.

— Хей, Джони-Джий — изрече, — фон-фон за теб. — И долепи слушалката до ухото на сина си.

30 декември 2004 — 17 октомври 2005

Ловъл, Мейн

Издание:

ИК „Плеяда“, 2006

Художник — Димитър Стоянов — ДИМО, 2006

Jacket desine by John Fulbrook III

Jacket illustration by Mark Stutzman

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.